

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tüm Yollar Rhodes'a Çıkar

Mariana Zapata

**Kaybettiğimiz insanlar bir parçamızı
beraberlerinde götürürler.
Fakat kendilerinden bir parçayı da
bizimle bırakırlar.**

Pagosa Springs, bir zamanlar Aurora De La Torre'nin eviydi. Şimdi ise merhum annesinin acı-tatlı anılarıyla dolu bu kasabaya dönmek ve hayatına yepyeni bir başlangıç yapmak, genç kadın için hiç olmadığı kadar zordu. Ünlü müzisyen sevgilisinden ayrıldıktan sonra dağlardaki küçük bir kasabada saklanmak, kırık bir kalp için mükemmel bir çare olabilirdi. Belki de çare, tam karşısında yaşayan yeni ev sahibinde saklıydı.

Ailesine karşı son derece korumacı davranan ve yabancılara asla güvenmeyen huysuz ev sahibi Tobias Rhodes için Aurora yeni düşmandı. Fakat genç kadın pes etmedi; beklenmedik olayların, uzun yürüyüşlerin ve yemek sofralarındaki sohbetlerin ardından Rhodes'un tüm duvarlarını yıktı. Son güven testinden de başarıyla geçebilirlerse ikiliyi hayatta bir kez yaşanabilecek büyük bir aşk bekliyordu.

"Mariana'nın yazdığı her kelime altın değerinde. Onun muhteşem karakterler yaratma ve beni tüm kalbimle sevme, nefret etme, özlem duyma, güldürme ve ağlatma becerisine sürekli hayran kalıyorum."

-Ali Hazelwood, *Aşk Hipotezi, Beyindeki Aşk ve Aşk*, Teorik Olarak kitaplarının New York Times çoksatan yazarı

"Beş yıldızı garantili, yavaş ilerleyen bir romantizme ihtiyacım olduğu her seferde bir Mariana Zapata kitabını açıp okuyorum."

-Tessa Bailey, #1 New York Times çoksatan yazarı

nemesiskitap.com

nemesiskitap | nora | masalperest

KDV den muht.

Tüm Yollar Rhodes'a Çıkar

NEMESIS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 766

Tüm Yollar Rhodes'u Çıkar Mariana Zapata

Kitabın Özgün Adı: All Rhodes Lead Here
Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu
Editör: Zeynep Hilal Kahraman
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Kapak İllüstrasyonu: @mybookishdoodles
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2024 © Mariana Zapata, 2021

Bu kitap Kayı Ajans aracılığıyla Dyslel, Goderich&Bourret LLC. ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6755-15-4
Baskı: Ocak 2024

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1
34295 Küçükçekmece/İstanbul
Tel : (0212) 463 71 25
Sertifika No: 41707

Tüm Yollar Rhodes'a Çıkar

Mariana Zapata

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

NEMESIS
KİTAP

Birinci Bölüm

Gözlerim yanıyordu. Gerçi birkaç saat önce hava karardığından *beri* yanıyordu ama yine de gözlerimi kısıtım. İleride, arabamın far ışıklarının aydınlattığı alanın *en* ucunda bir tabela vardı.

İçime derin bir nefes çektim ve hemen dışarı verdim.

PAGOSA SPRINGS'E HOŞ GELDİNİZ!

Dünyanın En Derin Kaplıcaları

Hayal etmediğimden emin olmak için yazıyı tekrar okudum. *Buradaydım*. Nihayet.

Sanki zamanın başlangıcından *beri* yoldaydım.

Tamam, aslında iki aylık bir süreyi kapsayan bir zaman dilimi söz konusuydu. Yaklaşık olarak sekiz hafta boyunca ağır ağır yol almış, Florida'dan Alabama, Mississippi ve Louisiana'ya kadar hemen hemen her turistik merkezde ve iki yıldızlı otelde veya tatil evinde kalmıştım. Teksas'ta biraz dinlendikten sonra

Arizona'ya geçmiş, geçmişte orayı ziyaret ettiğimde gitmeye fırsat bulamadığım kasabaları ve şehirleri keşfe çıkmıştım. Hatta eski bir arkadaşımı ve ailesini bile ziyaret etmiştim. Bu arada, Vegas'a da gitmişim çünkü en az on kere gittiğim ama doğru dürüst gezemediğim bir bölgedeydi. Neredeyse üç hafta Utah'ta kalmıştım. Son olarak, en az diğerleri kadar önemli bir yere gitmiş, bir haftamı New Mexico'yu gezmek için ayırdıktan sonra geri dönüp dağlara doğru yol almıştım. Colorado'ya doğru. Nihai varış noktama – öyle olacağını umuyordum.

Başarmıştım.

Daha doğrusu, başarmış sayılırdım.

Omuzlarımı gevşetip koltukta geriye ittim, biraz rahatlamaya çalıştım. Navigasyon uygulamasına göre, eyaletin birçok kişinin ismini bile bilmediği güneybatı bölgesindeki kasabanın diğer ucunda bulunan kiralık eve varmama daha otuz dakika vardı.

Bir ay boyunca, belki her şey istediğim gibi giderse daha uzun süre evim olacak olan yerdi orası. Ne de olsa, bir yere yerleşmeliydim.

Rezervasyon yaptığım kiralık evin internetteki resimlerini görünce, tam aradığım yer olduğunu düşünmüştüm. Büyük değildi. Kasaba merkezinde değildi. En çok da bana annemle birlikte yaşadığım son evi hatırlattığı için sevmiştim.

Evi son anda, tam yazın ve turist sezonunun başında kiraladığım için geriye pek seçenek de kalmamıştı – hatta neredeyse hiç seçenek kalmamıştı. İki hafta önce, gecenin bir yarısı Pagosa Springs'e geri dönme fikri aklıma gelmişti gelmesine ama son on dört senedir yaptığım her seçimin ağırlığı üstüme çökmüştü –hem de ilk kez değil, belki bininci kere– ve ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Gözyaşlarımın nedeni, bin beş yüz kilometrelik bir alanda beni umursayan tek bir kişi bile olmadan, tek başıma Moab'da bir odada olmam değildi. Nedeni annemi ve en son onunla o bölgede yaşadığım zamanı düşünmüş olmamdı.

Belki biraz da artık hayatımın nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim olmadığı ve bu durum beni ölesiye korkuttuğu için.

Ama bu fikir o anda aklıma gelmişti.

Pagosa'ya geri dön.

Neden olmasın?

O sıralarda ne istediğimle, neye ihtiyaç duyduğumla ilgili epey kafa patlatıyordum. İki ayın hemen hemen tamamını tek başıma geçirmekten başka bir şey yapmamıştım. Bir liste yapmayı düşünmüştüm ama listelerden ve programlardan usanmıştım; son on senemi bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyen insanları dinleyerek geçirmiştım. Planlarla işim bitmişti. Açıkçası, birçok şeyle ve insanla bağımı kesmiştim.

Bir zamanlar yaşadığım yeri düşünür düşünmez, bunu yapmak istediğimi anlamıştım. Bu fikir bana *doğru* gelmişti. Arabayla oradan oraya gitmekten, hayatımı bir düzene oturtmaya çalışmaktan sıkılmıştım.

Ne istediğimi anlamaya çalışacağıma karar vermiştim.

Yeni sene, yeni Aurora.

Aylardan haziran olması ne fark ederdi? Yeni senenizin 1 Ocak'ta başlaması gerektiğini kim söylüyordu, öyle değil mi? Benimki resmi olarak yaklaşık bir sene önce gözyaşları arasında bir çarşamba öğleden sonrasında başlamıştı. Sıra artık o zamanlar olduğum kişinin daha yeni bir versiyonuna gelmişti.

Bu yüzden buradaydım.

Yirmi sene sonra büyüdüğüm kasabaya geri dönmüştüm.

Cape Coral'dan, Nashville'deki herkesten ve her şeyden binlerce kilometre uzaktaydım.

Çok uzun zamandır, ilk kez ne istersem yapabileceğim kadar özgürdüm.

Kim olmak istersem olabilirdim. Geç olması hiç olmamasından iyiydi, öyle değil mi?

Biraz daha ayılabilmek için nefesimi dışarı verip omuzlarımı salladım, ayağımın altından kayan halıdan beri omuzlarıma yerleşen ve bir daha da gitmeyen ağırlar yüzünden yüzümü buruşturdum. Belki uzun vadede ne yapacağımı *tam* olarak bilmiyordum ama bir şey bulacaktım. Buraya kadar gelme kararımdan dolayı pişmanlık duyamazdım.

Hayatımda pişman olduğum pek çok şey vardı ama bu seçimin onlardan birisi olmasına izin vermeyecektim. Bölgede uzun süre kalmasam bile Pagosa Springs'de geçireceğim bir ayın hayat denen bu büyük oyunda önemli bir yeri olmayacaktı. Gelecek için bir basamak taşı olacaktı. Belki geçmişin üstüne yapıştırılan bir yara bandı. Şimdiki zamana bir destek.

Arkadaşım Yuki'nin şarkısında söylediği gibi, *Yeni bir yol bulmak için asla çok geç değildir*. Bunca yolu aşp Colorado'ya gelmemin bir nedeni vardı ve hiçbir şey boşa gitmeyecekti – kaba etlerimin tutulması, omuzlarımın sızlaması, siyatiğimin azması, hatta gözlerimin bir ampüle ve bir şekerlemeye ihtiyaç duyması.

Kaşlarımın hemen üstünde bir baş ağrısının başladığını hissedebiliyorsam, bu da yolculuğun bir parçası, lanet olasıca gelecek için bir yapı taşıydı. Acı yoksa kazançta yok.

Alabama bir ay boyunca hiç binmezsem, harika olurdu. Bir dakika daha direksiyon başında olma fikri midemi bulandırmaya başlamıştı. Hazır araba konusunu düşünüyorken, yeni bir araba almaya karar verdim. Bunu karşılayabilecek kadar param vardı. En azından, paramı gerçekten ihtiyaç duyduğum bir şey için harcardım çünkü altımdaki arabanın dört çekiş sistemi yoktu.

Şu an. Yeni. Şimdiki zaman.

Geçmiş olduğu yerde kalacaktı; çünkü bir kibrit çakıp yakmak istesem de böyle bir şey mümkün değildi.

Bunu yapsam çifte cinayetten hapse girerdim ve bu tür şeylere iyi gözle bakılmazdı.

Bunun yerine, sabıkam olmadan yoluma devam ediyordum ve bu bir sonraki adımımıydı. Elveda, Nashville ve oradaki her şey. Görüşürüz, Florida. Merhaba, Colorado, dağlar ve huzurlu, mutlu olacağını umduğum gelecek. Tüm bunları düşünce gücüyle yaratacaktım. Yuki şarkısında, *Evrene bir şeyler yollarsanız, birisi bunları duyabilir*, diyordu.

İşin en zor kısmı geride kalmıştı. Geleceğim buydu. Hayatımın sonraki otuz üç senesine bir adım daha atmıştım.

Aslında, bunun için Jones'lara teşekkür etmeliydim. Belki benden faydalandıkları için değil de artık neyin içinde olduğumu, etrafımın neyle kuşatıldığını öğrendiğim için. En azından, artık kurtulmuştum.

Özgürdüm.

Hayatımın ilk kısmını geçirdiğim yere geri dönmek, annemi son gördüğüm yeri görmek için özgürdüm. O çok sevdiği, pek çok mutlu anının yanı sıra en kötülerini de barındıran yere gitmek için.

Hayatıma devam etmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

İlk adım, teknik olarak kır yolu olarak bilinen toprak bir yolda sola sapmaktı. Lastikler arka arkaya bir sürü çukurun üstünden geçerken, direksiyonu sıkı sıkı tuttum. Annemle ilgili son bulanık anıyı, yeşil-kahverengi gözlerini gözlerimin önüne getirdim – aynada gördüğüm gözlerdi bunlar. Ne koyu ne de açık, tam ortada bir kahverengi tonu olan saçları da bir diğer ortak noktamızdı – en azından saçlarımı boyamaya başlayana dek ama artık boyamıyordum. Saçlarımı sırf Bayan Jones yüzünden boyamaya başlamıştım. Ama en çok annemin bir sonraki gün ikimiz için planladığı dağ yürüyüşüne katılmak yerine arkadaşımın evine gitmeye karar verdiğimde bana izin vermeden önce nasıl sıkı sıkı sarıldığını hatırlıyordum. Beni oraya bıraktığında nasıl öptüğünü, “Yarın görüşürüz, Aurora bebeğim!” dediğini hatırlıyordum.

Acı ile birlikte keskin, buz saçağından yapılmış bir hançer gibi ince ve ölümcül olan suçluluk hissi belki milyonuncu kere mide-

me saplandı. O tanıdık his içimi kapladığında hep yaptığım gibi, *Ya öyle olmasaydı? Ya onunla gitseydim?* diye düşündüm. Bunu her düşündüğümde yaptığım gibi, kendime bunun bir önemi olmadığını çünkü yanıtı asla bilemeyeceğimi söyledim.

Daha büyük bir çukurun üstünden geçerken ve yolların hiçbirinde sokak lambaları olmadığı için lanetler okurken, gözlerimi kısıp yine ileriye baktım.

Aslında, yolun bu kısmını iki güne bölmüş olmam gerekirdi. Böylece, karanlıkta dağ yollarında yolumu bulmaya çalışmazdım.

Çünkü üstünüze üstünüze gelen şey sadece inişli çıkışlı yollar değildi. Bir geyik, çizgili sincaplar, tavşanlar, normal sincaplar görmüştüm. Bir armadillo ve bir kokarca görmüştüm. Hepsi son anda yola fırlayıp ödümü koparmaya karar verdikleri için hızla frene basıp kış mevsimi olmadığına ve yolda çok fazla arabayla karşılaşmadığıma şükretmişim. İstedğim tek şey geçici evime ulaşabilmektir.

Çok uygun bir ücret karşılığında garaj dairesini kiralayan Tobias Rhodes isimli adamı bulmam gerekiyordu. İlk misafiri ben olacaktım. Daireyle ilgili yorum yazılmamıştı ama kiralık bir evden beklediğim her şeyi karşıladığı için kaçırmak istemiştim.

Hem seçenekler arasında birisinin evinde bir oda kiralamak ya da bir otelde kalmaktan başka bir şey de yoktu.

“Varış noktanız biraz ileride, solda,” dedi navigasyon uygulaması.

Direksiyonu sıkıp gözlerimi biraz daha kısıncı, bir garaj yolunun başlangıcını görür gibi oldum. Etrafta başka evler varsa bile karanlıkta göremiyordum. Gerçekten kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdi.

Tam istediğim şeydi: huzur ve mahremiyet.

Sadece yansıtıcı bir direk ile işaretlenmiş olan, garaj yoluna benzer yola saparken, kendime her şeyin yoluna gireceğini söyledim.

Bir iş bulacaktım... bir şeylerle meşgul olacaktım... ve annemin günlüğünü okuyup hakkında yazdığı dağ yürüyüşlerinden bazılarını yapmaya çalışacaktım. En azından, en sevdiklerini. Buraya gelmenin harika bir fikir olduğunu düşündüren en büyük neden buydu.

İnsanlar sonlar yaşadıklarında ağlardı; ama bazen yeni başlangıçlara gözyaşı dökmeniz gerekirdi. Neyi geride bıraktığımı unutmuyacaktım ama bu başlangıca ve henüz bilmediğim sonuna –elimden geldiğince– heyecanlanacaktım.

Her gün bir adım atmak gerekirdi, değil mi?

İleride bir ev gördüm. Pencerelerinin ve açık olan ışıklarının sayısından ufakça bir yere benziyordu ama bu da önemli değildi. Yan tarafta, belki yirmi, elli adım ötede –gece araba kullanma saçmalığı astigmatımı zorluyordu– ayrı bir garaja çok benzeyen başka yapı daha vardı. Ana evin önüne park edilmiş bir araba duruyordu. Kuzenim senelerce bir tanesini tadilattan geçirip yenilediği için eski bir Bronco olduğunu anlamıştım.

Arabayı daha ufak ve daha karanlıkta olan binaya doğru çevirdiğimde, büyük garaj kapısını gördüm. Lastiklerimin altında ezilen çakıl taşları arabanın altına çarpıp çınılıyordu. Kendime yine neden orada olduğumu ve her şeyin iyi olacağını hatırlattım. Sonra, arabayı binanın yan tarafına park ettim. Gözlerimi kırptırıp ovuşturdum ve nihayet telefonumu çıkarıp ekran görüntüsünü aldığım giriş talimatlarını okudum. Belki ertesi gün kendimi ev sahibine tanıtırım diye düşündüm. Belki de onlar beni yalnız bırakırsa, ben de onları yalnız bıraktırdım.

Arabadan indim.

Hayatımın geri kalanı başlamıştı.

Annemin bana öğrettiği gibi, hayatta olsa yapmamı isteyeceği gibi elimden geleni yapacaktım.

Telefon kamerasının ışığıyla kapıyı –tam önüne park etmiştim– ve kapı kolundan sarkan anahtar kutusunu bulmam bir da-

kika kadar sürdü. Ev sahibinin yolladığı kod ilk seferde işe yaradı ve ufak kutunun içinden bir tane anahtar çıktı. Kilide uymuştu, kapı gıcırdayarak soldaki merdivenlere ve tam karşısındaki başka bir kapıya açıldı. Bir ışık düğmesini açıp, garaja açıldığını düşünerek ön kapının tam karşısındaki kapıyı itince, tahminimin doğru olduğunu gördüm.

Ama içeride bir araba olmaması beni şaşırttı.

Duvarların bir kısmı gittiğim her kayıt stüdyosunda gördüğüm sünger plastik yalıtım malzemeleriyle kaplıydı. Diğer yerlerde duvarlara mavi renkli paspaslar çakılmıştı. Hatta duvarlara yaslanmış birkaç eski şilte bile vardı. Tam ortada, kırık eski bir amplifikatörün yanında siyah renkli, dört çarpı dört büyük hoparlörler, iki tabure ve üstünde üç gitar asılı olan bir ayaklık duruyordu. İçeride bir klavye ile başlangıç seviyesi bir davul seti de vardı.

Yutkundum.

Sonra, şiltelere bantlanmış olan iki posteri fark ederek nefesimi ağır ağır dışarı verdim. Biri genç bir folk şarkıcısının, diğeriyse iki rock grubunun büyük turnesinin reklamıydı. Country ya da pop müziği gruplarının değil.

Daha da önemlisi, bunları fazla düşünmeme gerek yoktu. Geldiğim yerden dışarı çıktım, prova alanını aklımdan çıkarıp kapıyı arkamdan kapattım.

Merdivenler bir kere kıvrılıyordu. Yukarı kata çıktığımda, diğer ışıkları da açtım ve derin bir oh çektim. Tıpkı fotoğraflardaki gibiydi: bir stüdyo daire. Sağdaki duvara yaslanmış çift kişilik bir yatak, köşede bir odun şöminesi biçiminde bir ısıtıcı, iki sandalyeli ufak bir masa, '90'lardan kalmış gibi görünen bir buzdolabı –ama kimin umurundaydı– aynı dönemden kaldığını tahmin ettiğim bir ocak, bir musluk evyesi, bir dolaba açıldığını tahmin ettiğim bir çift kapı ve ilanda söylendiği gibi bir banyoya açıldığını umduğum kapalı bir kapı daha gördüm. Bir çamaşır makinesi ya

da kurutucu yoktu ve var mı diye sormamıştım. Kasabada bir çamaşırhane vardı; var mı diye bakmıştım. Orayı kullanabilirdim.

Zemin çizik ahşap parkelerle kaplıydı. İçinde yabancı çiçekler olan ufak kavanozu görünce gülümsedim.

Jones'lar olsa orasının Ritz olmadığını söyleyerek bağırırlardı ama benim için kusursuzdu. İhtiyacım olan her şey vardı, bana annemle oturduğumuz ahşap panel duvarlı evi ve... sıcak ortamını hatırlatmıştı.

Gerçekten de kusursuzdu. İlk kez verdiğim karardan dolayı gerçek bir heyecan hissettim. Kendime bu izni verince, çok güzel bir his olduğunu fark ettim. Umut bir havai fişek gibi içimde patlayıvermişti. Valizlerimi, kutuları ve buzluğu üç seferde içeri taşıdım.

İnsanın tüm hayatını toparlamasının günler, hatta haftalar süreceğini düşünürdünüz. Çok eşyanız varsa, aylar bile sürebilirdi.

Ama çok eşyam yoktu. Kaden benden ayrıldıktan bir gün sonra avukatı –on senedir Noel kartları yolladığım bir adam– bana paylaştığımız evden çıkmam için otuz gün süre verdiği bir ihbarname yolladığında, hemen hemen her şeyi Kaden'a bırakmıştım. Yanıma sadece iki valiz ve eşyalarımı koyduğum dört kutuyu almıştım.

Güzel. Böyle olmuş olması iyiydi. Bunu biliyordum. O zaman da canım çok yanmıştı, sonrasında da. Ama artık acımıyordu.

Fakat... bazen içimden hâlâ keşke o hainlere *The Help*'deki gibi boktan yapılmış bir pasta yollasaydım diye geçiriyordum. O kadar iyi bir insan değildim.

Tam sandviç yapmak için yanımda getirdiğim eti, peyniri, mayonezi ve üç kutu çilekli içeceği koymak için buzdolabını açmıştım ki aşağı katta bir gıcırtı duydum.

Kapı. Ses kapıdan gelmişti.

* Amerikan yazar Kathryn Stockett tarafından ilk olarak 2009'da yayınlanan tarihi kurgu romanıdır. 2011 yılında yönetmen Tate Taylor tarafından aynı isimle beyazperdeye uyarlanmıştır. (e.n.)

Donakaldım.

Çantamdan biber spreyini alsam da tereddüt ettim – ev sahibi kapıyı çalmadan içeri girmezdi, değil mi? Onun mülküydü ama orayı kiralamıştım. Sözleşmeyi imzalayıp ehliyetimin fotokopisini yollamıştım ve ismimi araştırmayacaklarımı ummuştum ancak araştırdılarsa da yapacak bir şey yoktu. Daha önce kiraladığım birkaç yerde, ev sahipleri bir şeye ihtiyacım var mı diye sormak için uğramış olsalar da kapıyı çalmadan içeri girmemişlerdi. Sadece biri beni araştırmış, beni huzursuz eden bir sürü soru sormuştu.

“Kim o?” diye seslenirken, parmağımı biber spreyinin kapağına dayadım.

Aldığım tek yanıt merdivendeki ayak sesleri oldu. Kalın postal seslerini andırıyordu.

“Kim o?” diye daha yüksek sesle seslendim. Kulak kesilince, ayak seslerinin yukarı doğru ilerlediğini fark ettim ve biber spreyini biraz daha sıkı sıkı tuttum.

Nefesimi tutarken –nedense öyle *daha* iyi duyacağımı düşünmüştüm– önce saçlar ve hemen arkasından da bir yüz gördüm. O kişi son basamakları atlayarak çıkmış olmalıydı çünkü *karşımda* duruyordu.

O kişi. Bir *erkek*. Bir adam.

Ev sahibi miydi?

Tanrım, lütfen o olsun diye geçirdim içimden.

Üstünde haki renkli şık bir gömlek ve gömleğini içine soktuğu mavi, siyah ya da başka bir renk bir pantolon vardı. İçerisi karanlık olduğu için ne renk olduğunu anlayamadım.

Gözlerimi kısarken her ihtimale karşın elimdeki biber spreyini görmesin diye ellerimi arkama götürdüm.

Belinde bir silah vardı!

Ellerimi havaya kaldırıp cıyaktım. “Bir dakika, ne istiyorsan al, bana bir şey yapma!”

Adam irkildi ve boğuk bir sesle, “Ne?” dedi.

Ellerimi daha da kaldırdım, omuzlarım neredeyse kulaklarımın değeri bir halde çenemle masadaki çantamı işaret ettim. “Çantam orada. Onu al. Anahtarlar içinde.” Sigortam vardı. Kimliğimin kopyaları telefonumdaydı, telefonum da arka cebimdeydi. Bir başka banka kartı isteyebilir, kredi kartımın çalındığını söyleyebilirdim. Çantadaki para umurumda değildi. Hiçbiri canımı kaybetmeme değmezdi. Hiçbiri.

Ama adam yine irkildi. “Neden söz ediyorsun? Seni soymaya çalışmıyorum. *Evimde ne işin var?*” Bu sözcüklerin her birini füze fırlatır gibi söylemişti.

Bir dakika.

Gözlerimi kırıştırdım ama ellerimi indirmedim. Neler oluyordu? “Siz Tobias Rhodes musunuz?” Rezervasyonumu yapan kişinin ismini biliyordum. Bir fotoğrafı vardı ama zumlayıp incelememiştim.

“Neden?” diye sordu adam.

“Şey... çünkü bu garaj dairesini kiraladım. Bugün giriş yapmam gerekiyordu.”

“Giriş mi?” dedi adam alçak sesle. Kaşlarını çattığına yemin edebilirdim ama tam ışığın altında durmadığı için yüzü karanlıkta kalıyordu. “Burasını bir otel mi sandın?”

Eyvah, tavırlıydı.

Tam ağzımı açıp, hayır, bir otel olduğunu düşünmediğimi, yine de yasal bir ödeme yaptığımı ve bir aylık kirayı peşinen ödediğimi söyleyecektim ki aşağıda yine kapı gıcırdadı ve bu sefer daha cılız, daha genç bir ses duyuldu. “Baba! Bir dakika!”

Dikkatini aşağı kata veren, belinden yukarısı koruyucu –ya da belki savunmacı– bir şekilde genişlemiş gibi gözüken adama odaklandım.

Dikkatini benden ayırınca, iri yarı bir adam olduğunu fark ettim. Uzun boylu ve kaslıydı. Gömleğinde yamalar vardı. *Polis üniforması yamaları mıydı bunlar?*

Bakışlarımı yeniden belindeki silaha çevirirken kalp atışlarım kulaklarımda çınlamaya başladı. Kekeleyerek yanıt verdiğimde kendi sesim bana fazla yüksek geldi. "Be-ben size rezervasyon teyidimi gösterebilirim..."

Neler oluyordu? Oyuna mı gelmiştim?

Konuştuğumu duyunca hemen bana döndü ve o anda ufak tefek birisi merdiven boşluğuna atıldı. Daha kısa, daha zayıf birisiydi fakat sadece o kadarını görebiliyordum. Adamın oğlu muydu? Kızı mıydı?

İri yarı adam ona dönüp bakmadı bile. Bana yanıt verirken sesinden ve tüm beden dilinden büyük bir öfke yayılıyordu. "Haneye tecavüz bir suçtur."

"Haneye tecavüz mü?" diye bağırdım, kafam karışmış bir halde. Zavallı kalbim hâlâ doludizgin atıyordu. Neler oluyordu? *Cidden, neler oluyordu?* "Birisinin verdiği kodla anahtarı aldım." Adam bundan nasıl haberdar olmazdı? Karşımdaki adam kimdi? *Gerçekten de dolandırılmış mıydım?*

İriyarı adama odaklandığım için dikkatli bakamadığım ve gözümün ucuyla gördüğüm ufak tefek kişinin bir şeyler mırıldandığını, ardından tıslar gibi alçak sesle yine, "Baba," dediğini duydum.

Adam *bu* sefer başını oğlu ya da kızı olan kişiye çevirdi. "Amos," diye homurdandı, onu uyarıyormuş gibi. Adam cidden öfkelenmişti ve patlamak üzereydi.

İçime çok kötü bir his çöktü.

"Seninle konuşmam gerek," dedi alt kattaki kişi adeta fısıldayarak. Sonra, bana baktı. Bir an için donakaldı, sonra gözlerini kırpıştırarak toparlandı ve güçlkle duyabildiğim bir sesle, "Selam, Bayan De La Torre. Şey, karışıklık için özür dilerim. Bir saniye lütfen," dedi.

Bu kimdi şimdi?

İsmimi nereden biliyordu? Bir karışıklık mı olmuştu?

Bu, iyi bir şeydi... Öyle değil mi?

İyimserliğim bir saniye kadar sürdü çünkü stüdyo dairenin loş ışığında adam ağır ağır başını sallamaya başladı. Ölümcul bir ses tonuyla mırıldandığında, midem daha da düğümlendi. "Amos, umarım bu düşündüğüm şey değildir."

Kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

"Sana resmen elli kere yapmamamı söylediğim halde kiralık ilanı mı verdin?" dedi adam, zerre kadar yükseltmediği ama hâlâ öfkeli olan o ses tonuyla. Bunun bir önemi yoktu çünkü kulağa bağırmasından daha korkunç geliyordu. Adam benimle konuşmadığı halde, ben bile irkilir gibi oldum.

Ama az önce ne demişti?

"Baba." Daha genç olan kişi tavandaki pervanenin altına gince ışık üstüne vurdu ve onun gerçekten de bir çocuk olduğunu gömdüm. Sesine bakılacak olursa, büyük bir ihtimalle on iki ila on altı yaşları arasındaydı. Babası olduğu anlaşılan iri yarı adamın aksine, yüzü ince ve köşeliydi. İnce uzun kollarının büyük bir kısmı da üstüne iki beden büyük gelen bir tişörtün altında kalmıştı.

İçimi çok çok kötü bir his kapladı.

Birden üç yüz kilometrelik alanda kalacak başka bir yer olmadığını hatırladım.

Bir otelde kalmak istemiyordum. Hayatımın sonuna kadar otellerle işim bitmişti. Bir otelde kalma fikri bile midemi bulandırıyordu.

Bir otelde kaldığım son seferden sonra, birisinin *evinde* bir oda kiralama fikri bana gayet hoş gelmişti.

"Ödememi yaptım bile. Para hesabımdan çıktı." Bir anda paniğe kapılarak bağırır gibi konuşmuştum. Burası kalmak istediğim yerd. *Buradaydım* ve araba kullanmaktan yorulmuştum. Aniden bir yere yerleşme dürtüsü bedenimdeki bütün hücreleri doldurdu.

Baştan başlamak istiyordum. Yeni bir şey inşa etmek istiyordum. Bunları burada, Pagosa'da yapmak istiyordum.

Adam bana baktı. Çocuğa bakmadan önce başını geriye attığından ve elini yine salladığından emindim. O öfke hissi içeride bir el bombası gibi patladı.

Belli ki görünmezdim ve ödememin hiçbir anlamı yoktu.

“Bir şaka mı bu, Amos? *Sana hayır demiştim.* Bir, iki sefer değil, bu konuyu her açtığında,” dedi adam, öfkeyle tükürür gibi. “Evimizde bir yabancı oturamaz. Benimle dalga mı geçiyorsun be?” Adam hâlâ alçak sesle konuşuyordu ama nedense her sözcüğü sert ve ciddi bir şekilde böğürür gibi söylüyordu.

“Teknik olarak evimiz değil,” dedi oğlu Amos fısıldayarak. Babasının arkasından bana baktı. Titreyen eliyle bana el salladı.

Bana.

Ne yapacağımı bilemediğim için ben de ona el salladım. Kafam fena halde karışmıştı ve endişelenmeye başlamıştım.

Bu halim öfkeli adamı yatıştırmadı. Hem de hiç. “Garaj yine de evin bir parçası! Teknik açıdan falan diye bahane uydurma,” diye kükredi ve yine elini salladı.

Daha dikkatlice bakınca, o elin bağlı olduğu iri bir kolu olduğunu gördüm. Kolunun ön tarafındaki damarların kabardığına yemin edebilirdim. Üstündeki yamalarda ne diyordu? Gözlerimi kısıp görmeye çalıştım.

“Hayır, *hayır* demektir,” dedi adam, oğlunun ona itiraz etmek için ağzını açtığını görünce. “Bunu yaptığma inanamıyorum. Nasıl arkamdan iş çevirirsin? *İnternette* mi ilan verdin?” Gerçekten de şok olmuş gibi başını sallıyordu. “Ben yokken bir ucubenin burada kalmasına izin mi verecektin?”

Ucube mi?

Ben mi?

Gerçekçi olmak gerekirse, bunun beni hiç ilgilendirmediğini biliyordum.

Ama...

Yine de çenemi tutamadım. “Şey, bir kere ben ucube falan değilim. Size rezervasyon kaydımı gösterebilirim. Peşinen bir aylık kira ödedim...”

Lanet olsun.

Çocuk yüzünü buruşturdu ve *bu* da adamın daha iyi bir ışığın altına doğru adım atmasına neden olup, yüzüne ilk kez gerçek anlamda bakmamı sağladı. Tamamına.

Etkileyici bir yüzdü.

Kaden’layken bile ışığın altında duran adama dönüp bakardım. Ne? Ölmemiştım ki. Tam o tarz bir yüzü vardı. O yüzleri çok görmüştüm. İyi biliyordum.

Adamın yüzünü heykel gibi şeklinde tanımlamayacak tek bir makyaj sanatçısı tanıımıyordum. Kesinlikle güzel bir yüz değildi ama sert ifadesi, birbirine bastırıldığı dudaklarının ve belirgin, çıkık alın kemiklerinin altındaki düz gür kaşlarıyla son derece erkeksiydi. Çenesi de köşeli ve çıkıktı. Çenesinde ufak bir gamzesi olduğundan emindim. Kırklı yaşlarının başlarında gözüküyordu.

“Haşın yakışıklı” ifadesi hakkını verebilirdi. Hatta o anda birisini gırtlaklayabilirmiş gibi görünüyor olmasaydı, “çok ama çok yakışıklı” olduğu söylenebilirdi.

Binlerce kadının bayıldığı, tipik bir yakışıklı olan milyoner eski kocama hiç benzemiyordu.

İlişkimizi mahveden adama.

Belki de o bok pastasını *yollayabilirdim*. Bu konuyu biraz daha düşünecektim.

Kısacası, o çocukla ya da ergenle tartışan, belinde bir silah ve üstünde bir polis üniformasına benzer bir kıyafet olan adam inanılmaz derecede yakışıklıydı.

Ayrıca... Kır saçlıydı. Işık başına vurduğunda, kahverengi ya da siyah saçlarının arasında çok daha açık renkli, kontrast oluşturan teller olduğunu da görmüştüm.

Hayatımda duyduğum en sakın konuşma ses tonuyla konuşurken, ne dediğimi *zerre* kadar umursamıyordu. Hapı yuttuğum için paniğe kapılmamış olsaydım, bu ses tonu beni etkileyebilirdi.

“Baba...” dedi çocuk yine. Koyu renk saçları, pürüzsüz, bebek yüzlü denebilecek bir yüzü ve çok açık buğday rengi bir teni vardı. Bir tampon gibi benimle babasının arasına geçerken, siyah bir müzik grubu tişörtünün altında kalan kolları uzun gözüküyordu.

“Tam bir ay mı?”

Evet, adam o kısmı duymuştu.

Çocuk çok alçak sesle yanıt verirken istifini bile bozmadı. “Bir işe girmeme izin vermiyorsun. Başka nasıl para kazanmamı bekliyorsun?”

Adamın yüzündeki damar yine kabardı ve elmacıkkemiklerinden kulaklarına doğru kızardı. “Parayı ne için istediğini biliyorum, Amos ama *ne dediğimi de biliyorsun*. Annen, Billy ve ben bu konuda hemfikiriz. Gitarın gayet iyi durumdayken üç bin dolarlık başka bir gitara ihtiyacın yok.”

“Benimkinin *iyi* durumda olduğunu biliyorum ama...”

“Ama başka bir gitara *ihtiyacın* yok. Hem...”

“Baba, lütfen,” diye yalvardı Amos isimli çocuk. Sonra, başparmağıyla beni işaret etti. “Ona baksana. Bir ucube falan değil. İsmi Aurora. De La Torre. Picturegram’daki profiline baktım. Sadece yiyecek ve hayvan resimleri paylaşıyor.” Çocuk başını çevirip bana baktı, gözlerini bir kere kırptıktan sonra toparlandı ve konuşmanın iyi sonlanmayacağını biliyormuş gibi telaşa kapıldı. “Herkes sosyopatların hayvanları sevmediğini bilir. Böyle demiştin, unuttun mu? *Ona baksana*.” Başını hafifçe yana eğdi.

Son yorumunu duymazdan gelip önemli konulara odaklandım. İyi araştırma yapmıştı... ama acaba başka neler biliyordu?

Gerçi çocuk yanılmıyordu. Dediği şeylerden birkaç öz çekim ya da arkadaşlarla –arkadaşım olduğunu sandığım ama olmayan

insanlarla- çekilmiş fotoğraflarım dışında gerçekten de yiyecek ve karşıma çıkan hayvanların fotoğraflarını paylaşırdım. Bu gerçek ve biraz ötede duran valizlerimle kutular da *burada* olmak istediğimi, bu bölgede yapmam gereken şeyler olduğunu hatırlatıyordu.

Ya bu çocuk çok şey biliyordu ya da dünyaya sunduğum resmi yutmuştu. Bir zamanlar sevdiğim birisinin yanında olabilmek için söylediğim yalanlardan, yarattığım yanılsamalardan oluşan bir resim. Eski hayatıma ait fotoğraflarımı Picturegram'dan silmediğimi de hatırlamış olmuştum. Profilimde romantik gözükebilecek ya da Bayan Jones'un öfkesinden korktuğumu yansıtan hiçbir şey olmamasına dikkat etmiştim.

Belki de Şeytan profilime bakmasın diye sayfamı artık özel yapmalıydım. Önceki sene sadece birkaç fotoğraf paylaşmışım ve gittiğim hiçbir yeri etiketlememiştim. Eski alışkanlıkları kırmak zordu.

Adam bana şöyle bir baktıktan sonra oğluna döndü. "Sence umurumda mı? İsterse Rahibe Teresa olsun, yine de burada kimseyi istemiyorum. Evimizin yakınlarında bir yabancıнын dolanması güvenli değil."

Teknik olarak "yakınlarda dolanmayacaktım". *Burada*, garaj dairesinde kalacak, asla kimseyi rahatsız etmeyecektim.

Adamın ağzından çıkan her sözcükle şansımın giderek azaldığını fark edince derhal bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Neyse ki bir şeyleri düzeltmeyi seven ve bunda başarılı olan birisiydim. "Yemin ederim ki bir psikopat değilim. Hayatımda bir kere trafik cezası aldım. O da hız limitini sadece saatte on beş kilometre kadar aştığım içindi ama çok sıkışmışım. Nasıl birisi olduğumu sormak için yengemi ve dayımı arayabilirsiniz. Size çok iyi bir insan olduğumu söylerler. İsterseniz yeğenlerime mesaj da atabilirsiniz çünkü bin kere arasanız da telefonlarını açmazlar."

Çocuk yine gözleri irileşmiş, telaşlı bir ifadeyle dönüp bana baktı ama adam... Kesinlikle gülümsemiyordu. Oğlunun omzunun üstünden dik dik bana bakıyordu. Yine. Açıkçası, yüzünde duygudan yoksun bir ifade vardı, bir şey söylemeye fırsat bulamadan çocuk imdadıma yetişti.

Sesi hâlâ alçaktı ama heyecanlıydı. Üç bin dolarlık o gitarı çok istiyor olmalıydı. "Arkandan iş çevirdiğimi biliyorum ama bir aylığına gidiyorsun ve *o bir kız...*" Dünyada kadın seri katillerin de olduğunu hatırlatmanın sırası değildi. "... O yüzden endişelenmeyeceğini düşündüm. Hem pencerelere monte edeceğim bir alarm sistemi de aldım. Kimse kapıdaki sürgüleri açamaz."

Adam başını salladı ve gözlerinin normalden daha iri göründüğünden emindim. "Hayır, Amos. *Hayır*. Arkamdan iş çevirerek beni ikna edemezsin. Hatta bana yalan söylemiş olman beni daha da çok kızdırıyor. *Ne yaptığını sanıyordun?* Ben yokken Johnny dayın geldiğinde ona ne diyecektin? Ha? Sana bin kere hayır dediğim halde bunu yaptığına inanamıyorum. Ben seni korumaya çalışıyorum. Bunun nesi yanlış?"

Sonra, o insanı delip geçen bakışlarını bana dikip başını salladı ve omuzları o kadar sarktı ki buna şahit olduğum, babanın uğradığı ihanet karşısında vücudunun her karışından yayılan büyük hayal kırıklığını gördüğüm için kendimi kötü hissettim. Nefesini dışarı verip tekrar başını kaldırdı, bu sefer bakışlarını bana çevirdi ve oğlunun bu davranışına çok incinmiş gibi, "Eve döner dönmez size para iadesi yapacak ama burada kalmıyorsunuz. Zaten "bir rezervasyon" bile yapamamış olmanız gerekirdi."

Boğulur gibi oldum. En azından, içimden boğulduğumu hissettim. *Hayır* diyordu.

Hayır.

Havada olan ellerimi ne zaman indirdiğimi bile fark etmemiştim ama indirmiş, avuçlarımı karnıma dayamıştım ve biber spreyi elimdeydi. Bedenimin geri kalanıysa bir endişe, panikle hayal kırıklığı karışımı bir his tarafından ele geçirilmişti.

Otuz üç yaşındaydım ve bir ağaç gibi bütün yapraklarımı, beni *ben* yapan pek çok şeyi kaybetmiştim; ama dallarım ve kök-lerim hâlâ oradaydı. Yepyeni, parlak, yeşil ve hayat dolu yaprak-larla yeniden doğuyordum. O yüzden denemem gerekiyordu. Buna mecburdum. Buna benzer başka kiralık daireler yoktu.

“Lütfen,” dedim. Bu sözcüğü çatlak bir sesle söylediğim hal-
de yüzümü bile buruşturmadım. Ya şimdi ya hiçti. “Neden kız-
dığınızı anlıyorum, çok haklısınız. Oğlunuzu düşündüğünüz
ve güvenliğini riske atmak istemediğiniz için sizi suçlamıyo-
rum ama...”

Sesim çatladığı için sinir olsam da devam etmem gerekiyor-
du çünkü adam beni kovmadan tek bir şansım vardı. “Bakın...
lütfen. Ses çıkarmayacağım, kimseyi rahatsız etmeyeceğime söz
veriyorum. Yirmi yaşmdayken, bir kere mantar denemiştım.
Sonra, kafam o kadar iyi oldu ki panik atak geçirdim ve ambu-
lans çağırmak zorunda kaldım. Azı dişim çekildikten sonra bir
kere Vicodin aldım ama kusmama neden olduğu için bir daha
almadım. Sevdiğim tek alkollü içki Moscato, bir de arada sırada
bir bira içerim. İstemezseniz oğlunuza bile dönüp bakmam ama
lütfen, lütfen kalmama izin verin. İlandaki ücretin iki mislini
veririm. İsterseniz hemen hesabınıza aktarırım.” İçime bir nefes
çektim ve adama en çaresiz olduğunu umduğum ifademle bak-
tım. “Çok rica ediyorum.”

Adamın sert yüz ifadesi değişmedi. O kare biçimli çenesinin
durduğum yerden bile sımsıkı kapalı olduğunu görebiliyordum.
İçimde iyi bir his yoktu Hiç iyi bir his yoktu.

Yanıtı midemin düğümlenmesine neden oldu. Gözlerini doğ-
ruca yüzüme dikmişti ve gür kaşları inanılmaz derecede yakı-
şıklı olan yüzünde dümdüz duruyordu. Kemik yapısı ancak eski
Yunan heykellerinde görebileceğiniz türdendi. Asil ve belirgin
yüz hatlarının kesinlikle zayıf bir yanı yoktu. Ağzı –kadınların
pahalı doktorlara gidip istediği dudaklara ilham veren dolgun

dudakları vardı- dümdüz bir çizgi gibi gözüküyordu. “Sizi umutlandırdıysak özür dilerim ama burayı kiralamıyoruz.” Haşin bakışları ergenliğe girmiş olabilecek oğluna çevrildi ve güçlkle duyabileceğim kadar alçak ama sert bir sesle, “Mesele para değil,” dedi.

Göğsüme hızla bir panik hissinin yayıldığını hissettim. Bu fırsat gözlerimin önünde silinmeye başlamıştı. “Lütfen,” dedim yine. “Burada olduğumu bile anlamazsınız. Sessizimdir. Ziyaretçim de olmaz.” Tereddüt ettim. “Ücretin üç mislini öderim.”

Adam hemen yanıt verdi. “Hayır.”

“Baba,” dedi çocuk ama adam başını iki yana salladı.

“Bu konuda bir söz hakkın yok. Yakında bir tarihte de olmayacak, anlaşıldı mı?”

Çocuk şaşkınlıkla ona bakarken kalp atışlarım hızlandı.

“Arkamdan iş çevirdin, Amos. Son anda başka bir av bekçisi bulamasalardı, şu anda burada neler döndüğünden habersiz Denver’da olacaktım!” dedi o sert, yüksek ya da alçak olmayan ses tonuyla ve dürüst olmak gerekirse... onu suçlayamazdım.

Çocuğum yoktu –ben çocuk istemiştim ama Kaden bu işi erteledikçe ertelemişti- ama benim çocuğum da arkamdan böyle bir iş çevirse ben de sinirlenirdim... Bunu neden yaptığımı anlasam bile. Çocuk pahalı bir gitar satın almak istiyordu ve çalışmayacak kadar gençti ya da ailesi çalışmasına izin vermiyordu.

Çocuk hayal kırıklığıyla alçak sesle ofladı ve vaktimin dolmak üzere olduğunu anladım.

Ellerim bir anda ter içinde kaldığı için parmaklarımı birbirine sürterek içime yayılan panik hissini hafifletmeye çalıştım çünkü gücümü tüketmeye başlamıştı. “Olanlar için üzgünüm. Bunu izinsiz yaptığı için üzüldüm. Bir yabancı benim evime... Şey, benim bir garaj dairem yok ama ben de bundan hoşlanmazdım. Mahremiyetime çok değer veririm. Ancak gidecek başka bir yerim yok. Yakınlarda kısa süreliğine kiralayabileceğim tek bir yer bile yok. Bu, sizin sorunuz değil, bunu anlıyorum ama

lütfen kalmama izin verin.” İçime bir nefes çekip gözlerinin içine baktım. O mesafeden gözlerinin ne renk olduğunu seçemiyordum. “Bir uyuşturucu bağımlısı değilim. İki sorunun ya da garip fetişlerim yok. İnanın ki yok. On sene aynı işte çalıştım. Asistanlık yapıyordum. Sonra... boşandım ve hayatıma yeniden başladım.”

Acı ve keskin bir kırgınlık hissi, her şeyin tepetaklak oluşundan beri her gün olduğu gibi ensemle omuzlarıma yayıldı. Her zamanki gibi bu hissi bir kenara atmadım. Vcuduma, göğsüme çok yakın bir yere aldım ve bir bebek gibi şefkat gösterdim. Bunu unutmak istemiyordum. Bundan öğrenmek, huzursuz eden bir his olsa da aldığım dersi kendime saklamak istiyordum.

Çünkü iyi şeylerin değerini bilebilmek için kötü şeyleri hatırlamak gerekiyordu.

“Lütfen, Bay Rhodes. Tabii, isminiz gerçekten de buysa,” dedim elimden gelen en sakın ses tonuyla. “Kimliğimin kopyasını alabilirsiniz ama kopyasını daireyi kiralarken yollamıştım zaten. Kişiliğimle ilgili referanslar verebilirim. rmcekleri bile ldrmem. İhtiyacı olursa oğlunuzu korurum. Bana bayılan ergen yeğenlerim var. Onlar da size bir ucube olmadığımı söylerler.” öne doğru bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve göz temasını hiç bozmadım. “Burayı daha uzun süre kiralayabilir miyim diye soracaktım ama bana şu anda bir şans verirenez, bir ay sonra kalmak üzere başka bir yer ararım. Belki başka bir yer boşalır. Kasabada bir yer kiralardım fakat kısa vadeli kiralık yer yok ve uzun süreli bir kira anlaşması yapmaya hazır değilim.” Aslında, kendime bir ev de satın alabilirdim ancak adamın bunu bilmesine gerek yoktu; çok fazla soru sorabilirdi. “Size günlük ücretin üç mislini öderim, kesinlikle rahatsız etmem. Beş yıldıızlı bir yorum da yazarım.”

Belki o kısmı eklememeliydim. Burayı kiraya vermeyi zaten istememişti.

Adamın gözlerini hafifçe kıstığından emindim çünkü kaşları hiç kıpırdamamıştı; ama arada bir fark varmış gibi gelmişti ki... Kalın, gür kaşlarının arasında hafif bir çizgi belirmiş, o korkunç his güçlenmişti.

Hayır diyecekti. Biliyordum. Ortada kalacaktım ve bir otelde yaşamam gerekecekti. Yine.

Ama çocuk araya girdi ve biraz daha yüksek sesle konuştu. Daha fazla para kazanma fikri onu heyecanlandırmıştı. “Üç misli mi? Bunun ne kadar çok para edeceğinin farkında mısınız?”

İsmi Tobias Rhodes olan ya da olmayan adam gergin ve hâlâ öfkeli bir ifadeyle dik dik oğluna baktı. Gerçekten de çok kızgındı.

Kendimi en kötü olasılığa hazırladım. Hayır yanıtı için. Dünyanın sonu olmazdı ama... yine de tatsız bir durum olurdu. Hem de çok.

Ama adamın ağzından çıkan bir sonraki sözler bana değil, oğlunaydı. “Bana yalan söylediğine inanamıyorum.”

Çocuğun vücudu yumuşayıp söner gibi oldu, sesi daha da cılız çıktı. “Özür dilerim. Çok para olduğunu biliyorum.” Duraksadı ve daha da alçak sesle, “Özür dilerim,” dedi.

Adam elini saçlarının arasında gezdirdiğinde, o da oğlu gibi omuzlarını sarkıttı. “Hayır demiştim. Sana bir yolunu buluruz demiştim.”

Oğlu yanıt vermedi ama minnacık kaldığını hissediyormuş gibi evet anlamında başını salladı.

“Bu konu kapanmadı. Bunu sonra konuşacağız.” Çocuğun buna irkildiğini fark ettim ama adamın dönüp sert bakışlarını bana dikişini izlemekle meşguldüm. Adam elini kaldırıp uzun, iri parmaklarıyla başını kaşıdı. O noktada, ışığın altına geçtiğinde net bir şekilde görebildiğim yamalarından bir av bekçisi olduğundan emin olduğum adam bana baktı.

El sallamayı düşündüm ama vazgeçtim. Sadece, “Lütfen, ücretin üç mislini verirsem kalabilir miyim?” diye sordum.

Kollarımda iğne izi olmadığını görsün diye iki kolumu da kasıtlı olarak yana açmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bir şey gizlediğimi düşünmesini istemiyordum. Gizlediğim tek şey ayrıntılardı ama bunlar onu ya da başkalarını ilgilendirmezdi. Ona, oğluna ya da benden başka kimseye zarar vermezdi. O yüzden, çenemi kaldırdım ve çaresizliğimi gizlemeye çalışmadım. Lehime işleyebilecek tek şey buydu.

Bununla gurur duyduğumu söyleyemezdim.

“Buraya tatil için mi geldiniz?” diye sordu adam, sözcükleri tane tane söyleyerek. Sesi hâlâ sertti ama sanki sözcükler ağzından çıkarken bunları tartıyormuş gibiydi.

“Pek sayılmaz. Artık burada yaşamayı düşünüyorum. Önce emin olmak istedim ama hazır buradayken yapmak istediğim başka şeyler de var.” Bir sürü şey vardı, adım adım gidecektim.

“Ne gibi?”

Omzumu silkip ona doğruyu söyledim. “Dağ yürüyüşleri.”

Kalın kaşlarından birisi kalktı ama sert ifadesi silinmedi. Tehlikeli sularda yüzüyordum. “Dağ yürüyüşleri mi?” dedi sanki toplu seks eğlencelerine katılacağımı söylemişim gibi.

“Evet. Size gitmek istediğim yerlerin bir listesini verebilirim.” Annemin günlüğündeki bilgilerle dağ yürüyüşü yapabileceğim yerlerin isimlerini ezberlemiştim fakat adam isterse bunları yazabilirdim. “Henüz bir işim yok ama bir iş bulacağım ve param var. Boşanma... tazminatım.” Sormasına gerek kalmasın ya da param olduğuyla ilgili yalan söylediğimi düşünmesin diye ona doğruyu söylemeye karar vermiştim.

Adam istifini bozmadan bana bakmaya devam etti. Serbest elinin parmaklarını açıp kapattı. Burun delikleri bile açılıp kapandı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki oğlu bile gözlerini iri iri açarak arkasından bana baktı.

Çocuk paramı istiyordu ve sorun değildi. Aslında, bunu yapmış olması bana çok komik ve zekice gelmişti. Bir işi olmayan ve

bir şeyler almak isteyen bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum.

Nihayet, adam çenesini biraz daha kaldırdı, burun delikleri yine açılıp kapandı. “Ücretin üç mislini mi ödeyeceksiniz?” diye sordu, pek de ikna olmamış bir ses tonuyla.

“Çek, kart, PayPal ya da derhal para transferiyle ödeme yapabilirim.” Yutkundum ve kendime hâkim olamadan, zor durumlarda havayı yumuşatmak için kullandığım bir gülümsemeyle, “Nakit ödemede indirim yapıyor musunuz çünkü yapıyorsanız nakit ödeyebilirim,” dedim. Göz kırpmadan önce kendimi kontrol etmeyi son anda başardım. Ne de olsa, adam büyük bir olasılıkla evliydi ve hâlâ öfkeliydi. Öfkelenmekte de gayet haklıydı.

“Para transferi daha hızlı olur,” dedi çocuk, fısıldamaya yakın alçak bir sesle.

Kendimi tutamadım; bir kahkaha patlattım ve ikinci kahkaha gelince elimle hemen ağzımı kapattım.

Adam hâlâ kızgın olduğunu ve önerisinin komik olmadığını anlatan bir ifadeyle oğluna baktı ama neyse ki tekrar bana döndü. Vereceği yanıtı inanamıyormuş gibi gözlerini devirmiş olabilirdi. “Nakit. Yarın. Aksi takdirde, gidersiniz.”

Yoksa...

“Sizi ortalıkta görmek istemiyorum. Arabanızı görmek dışında burada olduğunuzu hatırlamak istemiyorum,” dedi aksi bir ses tonu ve ifadeyle ama...

Kabul etmişti! Teklifimi kabul etmişti! Belki!

“Bir aylık süreyi kabul ediyorum ama sonra gidersiniz,” dedi bakışlarını bir an olsun yüzümden ayırmadan. Daha uzun süre kalmak için ısrar etmemem, bu kadarını kabul ettiği için minnettar olmam gerektiği mesajını veriyordu.

Tamam anlamında başımı salladım. Bir ay diyorsa, bunu kabul edecek, bu konuda ağlayıp surat asmayacaktım. Mecbur kalırsam, nerede yaşayacağımı düşünecek daha çok zamanım

olacaktı. İşlerin nasıl gittiğine bağlı olarak daha kalıcı yerler arayabilirdim.

Giderek gençleşmiyordum ve bazen hayatta bir yol seçip onu izlemeniz gerekiyordu.

İstediğim şey buydu. O yolda ilerlemekti.

O yüzden... bunun için endişelenmeye ertesi gün başlayabilirdim.

Tamam anlamında başımı salladım ve başka bir şey diyecek mi diye bekledim ama oğluna dönüp merdivenleri işaret etti. Sessizce basamaklardan indiler, beni stüdyo dairede yalnız bıraktılar.

Belki dikkatleri daha fazla üstüme çekmemeliydim ama elimde değildi. Adamın sadece gümüşümsü saçlarını görebildiğim bir noktada arkasından seslendim. “Teşekkür ederim! Burada olduğumu anlamayacaksınız bile!”

Veeee adam yürümeyi kesti.

Bunu anlamıştım çünkü hâlâ başının tepesini biraz görebiliyordum. Arkasına dönmedi ama oradaydı ve tam bir şey söyleyeceğini düşündüğüm anda, yüksek sesle ofladı –belki inledi– hafifçe başını sallar gibi oldu ve sonra kayınvalidem ustalıkla kullandığı için çok iyi bildiğim, sinir olduğunu anlatan bir ses tonuyla, “Anlamasam iyi olur,” dedi.

Kaba adam. Yine de en azından fikrini değiştirmemişti! Bir an için gerilmiştim.

Nihayet nefesimi dışarı verdiğimde, vücudumun gerildiğini fark etmediğim yerleri gevşedi.

Bir ayım vardı. Belki daha uzun süre kalacaktım, belki de kalmayacaktım. Ama bu süreyi kesinlikle en iyi şekilde değerlendirecektim.

Anne, geri döndüm.

İkinci Bölüm

Ertesi gün, telefonumu yirminci kere kontrol ettim ve on dokuz sefer yaptığım şeyi yaptım.

Masaya geri koydum.

Yeni bir şey yoktu – gerçi artık bir sürü mesaj ya da e-posta gelmiyordu ama yine de... Zaten kontrol edeceğim bir şey kalmamıştı.

Önceki akşam öğrendiğim gibi, telefonum sadece masanın ve sandalyelerin yanındaki pencerenin önünde durduğum zaman çekiyordu. Oradan biraz uzaklaşıp bir konuşmanın ortasında hat kesilince fark etmiştim bunu. Uyum sağlamam gereken şeylerden biriydi, önemli değildi. Daha önceden kaldığım ufak kasabalarda da aynı durumu yaşamıştım. Telefonum *tek* bir yönlendiriciyi algılıyordu ve iki ince çizgi belirliyordu ama şifreliydi. Ailenin evinde bir yönlendirici olduğundan emindim ama o şifreyi bana söyleyeceklerini hiç sanmıyordum. Ama bu da sorun değildi. Bir arıza olduğunu, bir baz istasyonunda bir sorun olduğunu umut etmiştim fakat öyle olduğunu sanmıyordum.

Kontrol etmem *gereken* hiçbir şey yoktu. Zaten telefonumla daha az ilgilenmek istiyordum. Başka insanların hayatlarını internette yaşamalarını izlemek yerine kendi hayatımı yaşamak istiyordum.

O sabah telefonuma gelen tek mesaj yengeme aitti. Önceki gece bir saat konuşmuştuk. Mesajını okuyunca gülümsemiştim.

Carolina Yengem: Bu sabah çıkıp kendine ayı spreyi al
LÜTFEN

Bunu telefon konuşmamızda beş kere bana hatırlattığını untabilirim diye yazmıştı. En azından on dakika boyunca aylardan konuşmuştu ve anladığım kadarıyla ayların insanları durup dururken öldürebildiklerini düşünüyordu. Ama benim için korktuğundan ve son bir senedir hep benim için endişelendiğinden sesimi çıkarmamıştı. Kalbim kırılmış ve hiçbir pusulanın bana doğru yolu gösteremeyeceği kadar kaybolmuş bir halde yeniden yanlarına taşındığımda ne durumda olduğumu görmüştü.

Hayatımın öyküsü bundan ibaretti sanki: dünyam başıma yıkıldığında yengemin ve dayımın evine geri dönmek. Ama hayatımın sonuna kadar birlikte olacağımı düşündüğüm birinden ayrılmak çok korkunç bir şey olsa da hiçbir şeyin annemi kaybetmeme yaklaşmayacağını biliyordum. Bu sayede bakış açımı yitirmemiş, esas önemli olan konuları unutmamıştım.

Yengem ve dayım olduğu için çok şanslıydım. Beni yanlarına almışlar, öz çocukları gibi davranmışlardı. Dürüst olmak gerekirse, daha bile iyi davranmışlardı. Beni korumuşlar, sevmişlerdi.

Yengem telefonda aklımı okumuş gibi sıkıntıyla, “Leo” –kuzenlerimden biri– “dün gelip o hırsızın yeni albümüne bir yıldızlık bir eleştiri yazmama yardım etti,” demişti. “Dayına da bir hesap açtık, o da aynı şeyi yaptı. Bir sürü kötü eleştiri vardı. He-he.”

İkisini de çok seviyordum.

“Bir hafta önce Yuki’yle konuştum. Birisinin yıldız yerine kocaman bir bok emojiyi koymasını hak ettiğini söyledi,” demiştim.

Arka planda, sessiz sakın ama iyi bir dinleyici olan dayımın sesini duymuştum: “O ve annesi altın yumurtlayan tavuklarını kaybettikleri için öfkeden deliye dönmüşlerdir.”

Sırıtmıştım.

Çünkü olan biten her şeyin daha iyi kapılar açacağını biliyor olabiliyordum; ama eski kocası için en iyisini isteyen iyi bir insan olduğum anlamına gelmiyordu bu.

Kaden, annesiyle birlikte bana yaptıklarının cezasını çekecekti. Eninde sonunda. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Herkesin öğrenmesi de an meselesiydi. Kaden onun için müzik besteleyecek başka birisini bulabilirdi... ama ben onun için bunu sevgiyle yapmama rağmen, bundan böyle epey ter dökenecekti. Üstelik ben ondan para da almamıştım.

Şey, aslında bedavaya yapmamıştım ama yapmış olabiliyordum.

Yine de ona yardım edecek olan kişi, tüm takdiri onun toplamasına izin vermeyecekti. Benim yaptığımı yapmayacaktı.

Yengem iç çekmiş, tereddütle devam etmişti. “Ora, Betty’den bir şey duydum... Betty’yi hatırlıyor musun? Saçlarımı yapan kadın hani? Neyse, bana onun yakın tarihli bir davette Tammy Lynn’le çekilmiş bir fotoğrafını gördüğünü söyledi.”

Hayatımın neredeyse yarısını paylaştığım adamı başka biriyle düşününce, boğazıma bir yumru oturdu.

Başka birisiyle fotoğraf çekilmesini *kendisi* ayarlamış olabilir. Hah. Tam onun yapacağı bir şeydi.

Hissettiğim şey kıskançlık değildi. Ama... bir şeydi.

Yengem yine ayı spreyinden, kar fırtınalarından ve insanların dağlarda bir kar fırtınasına hazırlıksız yakalandıkları için yamyamlığa başvurmak zorunda kaldıklarından söz ederken, konuşmanın sonuna kadar ağızımda o hafif acı tadı hissetmiştim.

O kadar endişelenmemesi için ona Pagosa Springs’de kış mevsimlerinin başka yerlere kıyasla ne kadar “ılıman” geçtiğini başka bir zaman anlatabileceğimi düşünmüştüm.

Bu arada, tüm sabahı ne yapmam gerektiğini ve hangi sırayla neyi yaparsam daha iyi olacağını düşünerek geçirmiştım. Daire için nakit para çekmem gerekiyordu ve o an için elimdeki tazminat parasıyla rahat olduğum halde yapacak başka bir işim yoktu. Ama bir arkadaşımı ziyaret etmem de gerekiyordu

Bunların yanı sıra, biraz daha yiyecek almam gerekiyordu çünkü kahvaltıda son hindi füme dilimlerini ve peynirimi yemiştım, öğle ya da akşam yemeğine hiçbir şey kalmamıştı. Bir süre burada olacağım ve bu daireyi yuvam haline getirmem gerektiği için acilen yapılması gereken işleri yapmaya başlayabilirdim.

Hatta hemen başlayabilirdim.

Aşağı kata inip dışarı çıktıktan sonra, arabamın yanında duraksamam gerekti. Buraya o kadar geç bir saatte gelmişim ki manzarayı görmemiştım. Bu yüzden de karşımdaki manzaraya bakalmıştım. Garaj dairesinin internetteki fotoğrafları daha çok evin içine aitti ve binanın dıştan çekilmiş tek bir fotoğrafı vardı.

Burada yaşadığımız dönemde, merkeze daha yakın, kasabanın içinde ve etrafında milli ormanın büyük bir kısmını oluşturan devasa çam ağaçlarının ortasında bir yerde yaşamıştık. Ama kasabanın sınırlarına doğru etrafın daha çok çöle benzediğini hatırlıyordum. Buradaki manzara da aynen öyleydi. Pagosa genel olarak yemyeşil bitkilerle ve sık ağaçlı ormanlarla doluydu ama New Mexico’ya ve çölü andıran bölgeye çok yakın olmanın yarattığı o haşın güzellik bir istisnaydı. Evin etrafındaki tepelerde tek tük sedir ağaçları ve çalılıklar vardı.

Kendi çapında muhteşem bir manzaraydı.

Uzunca bir süre orada durduktan sonra etrafıma bakındım. Cip hâlâ orada duruyordu. Ama etrafta başka araba yoktu.

Bakışlarımı derhal oradan kaçırdım. İhtiyacım olan son şey, Bay Rhodes'un beni evine bakarken yakalaması ve hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımı düşünmesiydi. Kovulmak istemiyordum. Gerekirse, bir ay boyunca gözlerimi yumup arabama gidebilirdim.

Burada olmamın bir nedeni vardı ve ne kadar kalacağımın emin olmadığım için kaybedecek vaktim yoktu.

Kendime bir neden vermemiş olsaydım, kalmazdım.

İşte, bu yüzden arabama binip yola çıktım. Tam olarak ne yaptığımdan emin değildim ama bir şey yapmam gerektiğini biliyordum.

Bankanın adresine bakmadan önce, kır yolunda epey ilerledim. Kasabada bankamın bir şubesi olduğunu biliyordum; oraya gelmeden önce her ihtimale karşı kontrol etmişim. Denver'dan beş, Albuquerque'den dört saat uzaklıkta olan kasaba aslında resmen bir hiçliğin ortasındaydı ve etrafı daha da az insanın bildiği kasabalarla çevriliydi. Kasabada iki market, birkaç yerel bankayla bir büyük banka, ufak bir sinema ve ufak bir yer olmasına rağmen bir sürü restoranla birahane vardı.

Ama kiralık evlerin hepsinin dolu olduğu düşünülürken, kasabanın ne kadar kalabalık olduğunu da tahmin etmiş olmam gerekirdi. Elbette, Pagosa Springs'in en büyük gelir kaynağının turizm olduğunu biliyordum. Çocukluğumda, annem hep yazın turistler yüzünden trafiğin ne kadar sıkışık olduğundan yakınıyor, arabayı marketin arka tarafına park etmek zorunda kaldığımızda çileden çıkardı.

Ama Pagosa'yla ilgili diğer anılarım bulanıktı. Pek çok şey gözümde farklı görünüyordu; hatırladığımdan çok daha fazla bina vardı ama yine de... tanıdık bir havası vardı. Yeni Walmart'sa tanıdık değildi.

Zamanla her şey değişiyordu.

Otoyolda ilerlerken, yine umutlandığımı hissettim. Kasaba tam olarak hatırladığım gibi olmayabilirdi ama etrafta beni... iyi hissettirecek kadar tanıdık şey vardı. Ya da belki bunu hayal ediyordum.

Her şeyden önce, burası taze bir başlangıçtı. İstediğim şey buydu. Evet, en kötü anılarımdan biri buraya aitti ama geri kalan anılarım –en iyileri– ona baskın geliyordu.

Pagosa'daki hayatım başlamıştı ve zaman hızla akıyordu.

Banka. Yiyecek alış veriş. Belki bira yürüyüş yapar, birkaç mağazaya göz atabilir, birilerinin eleman arayıp aramadığına bakabilir ya da bir gazete alıp iş ilanlarına bakabilirdim. On seneyi aşkın bir süredir normal bir işim olmamıştı ve artık verebileceğim bir referansım da yoktu. Belki Clara'ya uğrayıp çalışıyor mu diye göz atabilirdim.

Vaktim kalırsa, internete girip ben de Kaden'a tek yıldızlık bir eleştiri yazabilirdim.

Dükkânın vitrinindeki ufak beyaz kâğıtta parlak turuncu harflerle “ELEMEN ALINACAKTIR” yazıyordu.

Başımı kaldırıp dükkânın ismine baktım. VAHŞİ DOĞA DENEYİMİ. Vitrinden içeri bakınca, epey kalabalık olduğunu gördüm. Giysilerle dolu raflar ve iki duvarın karşısında bir L şekli oluşturan uzun bir tezgâh vardı. Bir kadın tezgâhın arkasında sağa sola koşturuyor, çaresizlik içinde duvarlardaki ilanları gösteren insanlara elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu. Görebildiğim tek şey, bunların kiralık ilanları olduğuydu.

Ne tür bir iş bulabileceğime pek kafa yormamıştım ama son iki saatimi bir dükkândan çıkıp diğerine girerek geçirdikten sonra, aklımda bir şey olmamasına sevinmişim. Eleman arayan yerler sadece bir sinek balıkçılığı dükkânı –senelerdir balık tut-

madığım için başvuruda bulunmamıştım bile– ve çok iyi bildiğim bir şarkı çaldığı için arkamı döndüğüm gibi dışarı çıktığım bir müzik mağazası ve bir ayakkabı mağazasıydı. Her ikisinde de arka tarafta yüksek sesle tartışıkları için dedikleri her sözcüğü duyduğum çalışanlar olduğu için oralara da başvurmamıştım.

En sonunda, kendimi kaldığım yere göre kasabanın ta öteki ucunda olan bir bölgede bulmuştum.

Hatırladığım kadarıyla, Vahşi Doğa Deneyimi, bir “açık hava sporları tekstilcisiydi” –mağazaydı– ve açık hava aktiviteleri için gerekli olan her şeyi satıp kiraliyordu – balık tutmak, kamp kurmak, okçuluk ve daha pek çok alan gibi. Hangi dönemde ne sattıkları mevsime bağlıydı.

Bunların... Hiçbiriyle ilgili bir şey bilmiyordum. Artık bilmiyordum. Farklı balık tutma yöntemleri olduğunu biliyordum. Sinek balıkçılığı, dip balıkçılığı... farklı... balıkçılık türleri gibi ama bildiklerim bundan ibaretti. Yayları ve... tatar yaylarını biliyordum. Bir çadırın ne olduğunu biliyordum ve çok seneler önce, bir çadır kurmakta ustaydım. Ancak açık hava aktiviteleriyle ilgili olarak bildiklerim bu kadardı. Belli ki çok uzun süre açık alanlarda vakit geçirmeyen kişilerin olduğu bir şehirde yaşamıştım.

Bunların hiç önemi yoktu çünkü başka bir nedenden dolayı buradaydım. Bir iş aramak ya da bir şey satın almak için değildi. Açıkçası, biraz gergindim.

Neredeyse bir senedir, her şey tepetaklak olduğundan beri Clara’yı aramamıştım ve o zaman bile sadece mutlu yaşlar dilemek için ona mesaj atmıştım. Kaden’den ayrıldığımı bilmiyordu.

Gerçi Kaden başka birisiyle görüştüğü ve onunla fotoğraf çektiği için artık biliyor olmalıydı.

Evet, ona kesinlikle o bok pastasını yollayacaktım.

O hafta için onu yeteri kadar düşündüğüme karar verdim ve onu aklımdan atıp içeri girdim.

Utah'ta bir gece dükkânın fotoğraflarına bakmış ama sıkılmışım. Gençlik dönemimizde okuldan sonra Clara'yla eve gittiğimizde, bazen babası bizi işe götürürdü ve müşteriler yoksa dükkân da oyun oynar ya da arka tarafa gizlenip ödev yapardık. Ama gördüğüm kadarıyla mağaza yakın bir tarihte tadilattan geçmişti. Zemin karoydu ve artık her şey yeni ve moderndi. Harika gözüküyordu.

İçerisi de şu an oldukça kalabalıktı.

Mağazada gezinirken tezgâhın arkasındaki kadına baktım. Dışarıdan gördüğüm kadındı. Bir başka aileyle ilgileniyordu. Yanındaki genç kız da bir çiftle ilgileniyordu. Kim olduğunu bilmiyordum ama kadını tanıyordum. Yirmi senedir hiç karşılaşmamıştık, sadece zaman içinde Facebook'ta arkadaş olmuş, haberleşmiştik. Bu yüzden onu tanıyabilmişim.

Gülümsedim ve biraz bekleyebileceğimi düşündüm. Garaj dairesine bir an önce dönmem gerekmiyordu. Sıra sıra giysinin arasından kenara geçtim ve kocaman BALIK AVI tabelasının asılı olduğu arka tarafa doğru yürüdüm... Orası daha tenhaydı.

Bel yüksekliğindeki sıra sıra kancalardan üstlerine çeşit çeşit tüy ve boncuk iştirilmiş ufak şeffaf çantalar sarkıyordu. Hımm.

Çantalardan içinde kürke benzer bir şey olanı aldım.

Tam o sırada birisi, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Clara'nın sesini tanımamıştım ama cam penceren çaktırmadan bir bakış attığımda konuşan kişinin ya o ya da genç kız olduğundan emindim. V konuşan kişi genç bir kız değildi.

O yüzden, arkamı dönüp seneler içinde Facebook ve Pictuqram'dan yaptığı paylaşımlardan tanıdığım kişiyle yüz yüze geldiğimde çoktan gülümsüyordum.

Ama bir işyerini idare eden tipik bir kişi gibi hoş ve tatlı bir gülümsemeyle bana baktığında, beni tanımadığını anladım. Clara'nın boyu birkaç santim uzamıştı ve balıketli vücudu artık

dolgun kategorisindeydi. Ute' babasının koyu kahverengi teniyle çıkık elmacıkkemiklerini almıştı ve eskisi kadar tatlı, hoş birisi olduğunu görebiliyordum.

"Clara," dedim yanaklarımı acıtacak kadar kocaman bir gülümsemeyle.

Kaşlarını azıcık kaldırdı ve sakın bir sesle, "Selam," dedi. "Sizi..." Şöyle bir beni süzdü ve koyu kahverengi gözlerini yüzüme dikip ağır ağır, "Sizi tanıyor muyum?" demeden önce başını hafifçe salladığından emindim.

"Eskiden tanıyordun. İlkokulda ve ortaokulda yakın arkadaştık."

Eski arkadaşım bir an için ince, koyu renkli ve kavisli kaşlarını çattı, sonra birden yüzünde bir hayret ifadesiyle ağzı açık kaldı. "Aa! Saçlarını boyamayı bırakmışsın!"

Geride bıraktığım hayatımı hatırlatan ufak bir ayrıntıydı bu. Bayan Jones'un "çünkü öyle çok güzel oluyorsun" diyerek saçlarımı sarıya boyamaya ikna ettiği bir ayrıntıydı. Ama başımı sallarken, bunun üstünde hiç durmadım bile. "Doğal rengime geri döndüm." Birkaç ay önce, uçlarda kalan sarı kısımları kesmiştim; saçların o yüzden senelerdir olmadığı kadar kısaydı.

"Bir senedir senden hiç haber almadım, seni şapşal!" dedi aksi bir tavırla, omzumu dürtüp. "Aurora!"

Göz açıp kapayıncaya kadar, o benim boynuma, ben de onun boynuna atıldım ve sıkı sıkı sarıldık.

"Ne oldu? Neden buradasın?" dedi şaşkınlıkla bir süre sonra geri çekildiğinde. Hemen hemen aynı boydaydık. İki ön dişi arasında ufak bir boşluk olduğunu gördüm. "Birkaç ay önce sana mesaj atmaya çalıştım ama geri döndü!"

Bu da geçmişini hatırlatan başka bir şeydi. Ama sorun değildi. "Biraz uzun bir öykü ama buradayım. Ziyarete geldim. Belki kalırım."

* Günümüzde ABD'nin Utah ve Colorado bölgelerinde yaşayan Ute kabilesine ait yerli halk. (e.n.)

Koyu renkli gözleri arkamdaki bir noktaya kaydı. Neyi söylemediğimi düşünüyormuş gibiydi. Sırf yanımda olması gereken kişiyi aradığı için bunu düşündüğünü tahmin ettim... O kişi gerzeğin teki olmasaydı, yanımda olurdu. "Yalnız mısın?" dedi.

Kaden yanında mı? demek istiyordu. Clara ondan haberdar olan birkaç kişiden biriydi. "Hayır, artık birlikte değiliz." Bir an için bok pastasını düşünerek gülümsedim.

Clara gözlerini kırptırdı ve bir saniye sonra başını salladı ama durumu anlamıştı. O da bana gülümsedi. "Umarım bir ara o uzun öyküyü anlattırısın. Burada ne işin var?"

"Kasabaya inmiştim; dün gece geldim. Bir iş aramak için dolanıyordum, gelip seni göreyim dedim." Uzun zamandır aktif olarak birbirimizin hayatında olmamıştık ama haberleşmeyi başarmıştık. Yirmi senedir her Şükran Günü'nde, Noel'de ve yaşı günlerinde birbirimize mesaj atmıştık.

Kaden'dan ayrıldığımda beri... sırra kadem basmıştım. Bu konuyu kimseye daha fazla anlatmak gelmemiştii içimden.

"Gerçekten de kalmayı mı düşünüyorsun?"

"Evet. En azından planım bu."

Clara buna çok şaşırdı.

Nasıl göründüğünü biliyordum. Şaşırmakta gayet haklıydı.

Ama bu ayrılığın başına gelebilecek en güzel şey olduğunu düşünsem bile bir seçeneğim olmadığını açıklamak zorunda kalacaktım.

Yine gözlerini kırptırdı. Sonra, merakla bizi izlemekte olan genç kızın beklediğı tezgâhı işaret ederek biraz daha gülümsedi. Kızın atkuyruğı yana kaymıştı ve Clara kadar yorgun gözüküyordu. Clara'nın çocuğı olmadığını biliyordum. Kız orada çalışan birisi olmalıydı. Bütün gün mola vermeden çalışmış gibiydiler. Saatin kaç olduğunu düşününce, kiralık malzemelerin yakında geri geleceğini tahmin ettim. "Ofisime gel," dedi Clara. "Biraz konuşalım. Müşteriler soru sorabilir diye etrafı görmem gerek ve anlatacaklarını dinlemek istiyorum."

Ofis sözcüğünü duyunca hafifçe gülümsedim. Ben başımı sallayarak genç kızın yaslandığı tezgâhın karşısına geçtim, Clara da tezgâhın diğer tarafına geçip yüzünü mağazaya döndü. “Aurora, bu yeğenim Jackie. Jackie, bu da Aurora. Uzun zaman önce çok yakın arkadaştık.”

Genç kızın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Neden şaşırdığını merak ettim ama el salladı.

“Selam.” Ben de ona el salladım.

“Nerede kalıyorsun? Dün akşam geldiğini söylemiştin, değil mi?” dedi Clara.

“Chimney Rock’a yakın bir yerdeyim.” Chimney Rock kasabasının diğer ucundaki milli bir anıttı. “Evet, dün akşam geldim. Yiyecek alışverişi yapmak ve dükkânları gezmek için kasabaya inmiştim. Hazır buradayken uğrayıp sana da merhaba demek istedim.”

Clara hakkında bildiğim tek şey, yaklaşık olarak bir sene önce babasının çok hastalandığı ve Clara’nın bu yüzden Pagosa’ya geri döndüğüydü... Arizona’dan mı gelmişti? Evlenmişti ama sekiz sene önce kocası sarhoş araba kullanırken trajik bir kaza geçirip ölmüştü. Bununla ilgili paylaşım yaptığında, cenazeye çiçek yollamıştım.

“Uğradığına sevindim,” dedi hâlâ kocaman bir gülümsemeye. “Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Fotoğraflarından daha güzel olduğuna da inanamıyorum. Muhteşem bir filtresi olan bir uygulama falan kullandığını umuyordum ama filtre yokmuş.” Başını salladı.

“Bunu hak etmek için bir şey yapmadım. Her neyse, sen nasılsın? Baban nasıl?”

Yüzünü buruşturduğunu sadece insanların acı hissini çok derinden hissettiğim için fark ettim. “İyiyim. Dükkânda işler çok yoğun. Babam da... Babam idare ediyor. Buranın işletmesini tam zamanlı olarak ondan devraldım.” Yüz ifadesi gergindi.

“Artık buraya pek uğramıyor. Ama biraz kalacaksan seni görmek isteyeceğinden eminim.”

“Kalacağım. Ben de onu görmeyi çok isterim.”

Clara şöyle bir yeğenine bakıp tekrar bana döndü ve gözlerini kıstı. Dikkatle yüzüme bakıyordu. “Ne tür bir iş arıyorsun?”

“Sen ne tür bir iş için eleman arıyorsun?” dedim espri yaparak. Ben açık hava aktiviteleri hakkında ne bilirdim ki? Hiçbir şey. Artık bilmiyordum. Sırf balıkçılık bölümünden geçmek bile bunu anlamamı sağlamıştı.

Annem görse büyük hayal kırıklığına uğrardı. Eskiden beni hep balığa çıkarırdı. Bazen sadece ikimiz giderdik ama hatırladığım kadarıyla bazen arkadaşları da gelirdi.

Yine de balık tutmakla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum.

Abartmıyordum. Dükkândaki malzemelerin yarısının ne işe yaradığını bilmiyordum. Belki yarısından da fazlasının.

Son yirmi seneyi annem olmadan geçirmek beni şehirli bir kıza dönüştürmüştü. Buradan ayrıldığımdan beri bir kere bile kamp kurmaya gitmemiştim. Dayımın teknesiyle birkaç kere açılmıştık ama en son gezimiz rahat on beş sene önce olmalıydı. Mecbur kalsam, on farklı balık türünün ismini söyleyebileceğimden bile emin değildim.

İşin beni şaşırtan yanı, Clara’nın... bu soruma gerçekten de ilgi göstermiş olmasıydı. “Dalga geçme benimle, Aurora... Yoksa artık Ora diye hitap edilmesini mi istersin?”

“İkisi de olur,” dedim gözlerimi kırıştıtararak. “Dalga geçmiyordum. Bu konularla ilgili hiçbir şey bilmiyorum,” diye etrafı işaret ettim. “Biliyor olsaydım, burada bir iş bulmakla ilgilenirdim.”

Espri yaptığımdan beri gözlerini kısmış bana bakıyordu. Hatta çenesini biraz daha kaldırmıştı. “Hiçbir şey bilmiyor musun?”

“Şu gerideki yapay sinek ve balık yemlerine ‘balıkçılık şeyleri’ denmediğini hatırlamam birkaç saniye sürdü.” Sırıttım. “İyiye işaret değil.”

“İş bırakan son eleman insanlara San Juan’da somon avlayabileceklerini söylerdi,” dedi Clara keyifsizce.

“Yani... orada somon avlanmıyor mu?”

Clara gülümseyince dişlerinin arasındaki ufak boşluğu gördüm ve ben de ona gülümsedim. “Hayır, yakalayamazsın. Ama her gün geç geliyordu... ve gelmeyeceği zamanlarda arama zahmetine bile girmiyordu...” Başını salladı. “Özür dilerim. Hemen üstüne atladım. Bir süredir eleman arıyorum ve sanırım kasabada iş arayan herkesi işe aldım.”

Yapacak bir şey yoktu.

Ağzımı kapatıp dediklerini düşündüm. Ne anlama gelebileceğini düşündüm. İlişkim olan birisi için çalışmak. İkimiz de bunu son yaptığımızda nasıl sonuçlandığını biliyorduk.

İşe yaramayana dek harikaydı ama hayat böyleydi.

Başka bir yerde bir iş bulabileceğimden emindim, aynı zamanda Clara’yla anlaşabileceğimden de emindim. Seneler içinde mutlu, neşeli paylaşımları aracılığıyla yeteri kadar tanımıştım. Bunlar insanların gözünü boyamak için abartılı paylaşımlar da olabilirdi fakat öyle olduğunu sanmıyordum. Kocasını kaybettiğinde, acısını bile zarif bir şekilde paylaşmıştı. Hem internetten haberleştiğimizde hep dostane bir tavrımız olmuştu.

Kaybedecek neyim vardı? Hiçbir şey bilmediğim için rezil olmaktan başka ne olabilirdi?

“Hayır, özür dileme,” dedim daha ciddi bir sele. “Ben... Kampçılık ya da balık tutmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorum ama... sen de istersen... deneyebilirim. Hızlı öğrenirim ve soru sormayı biliyorum,” dedim. Yüz ifadesinin bir anda değiştiğini, içinden bir değerlendirme yapmaya başladığını fark ettim. “Dakiğimdir. Çalışkanımdır ve neredeyse hiç hastalanmam. Keyfim de kolay kolay kaçmaz.”

Elini kaldırdı ve güzel yüzünde düşünceli bir ifadeyle serçe-parmağını çenesine vurdu ama konuyla ilgilendiğini belli eden tek şey biraz irileşmiş olan gözleriydi.

Yine de herhangi bir sürprizle karşılaşmamak ya da hayal kırıklığına uğramamak için beni işe alarak nasıl bir durumla karşı karşıya olacağını bilmesini istiyordum.

“Çok uzun zamandır bir mağazada çalışmadım ama insanlarla epey etkileşim halindeydim...” dedim. Ellerimle tırnak işareti yaptım. “Son işimde yani.”

Dudaklarını büzüp bakışlarını yanındaki Jackie isimli genç kıza çevirdi. Sonra, bana döndü ve başını bir kere hızla salladı.

Sanırım, onun önünde Kaden’den söz etmek istememişti ve açıkçası bu bana uyardı. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi. Jones’lar ilişkimiz konusuna ketum davranacağıma güvenmişlerdi ve yanılmamışlardı.

Ama ondan söz etmek istemememin nedeni, mecbur olmadığım sürece hayatımın sonuna kadar Kaden Jones’un eski karısı olarak anılmayı istemememdi. O akşam annesine sıcak basmasını umdum.

“Sadece hiçbir şey bilmediğimi bilmeni istiyorum.”

Clara hafifçe gülümser gibi oldu. “Sondan bir önceki eleman sadece iki gün dayanabildi. Sonuncusu işi bıraktığını söylemeden ortadan kaybolana kadar bir hafta çalıştı. Ondan önceki son on kişi de aynı şeyi yaptı. İki yarı zamanlı eleman var. İkisi de babamın arkadaşı ve ay da bir, iki kere uğrarlar.” Başını biraz daha kaldırdığında, yüzünü buruşturur gibi oldu. “Vaktinde işe gelersen ve bir şeyler yaparsan, sana istediğin kadar şey öğretebilirim.”

Evet, içimde umut tomurcukları yeşermeye başlamıştı. Eski bir arkadaşla çalışmak mı? Annemin bayıldığı bir şey yapmak mı? Belki o kadar da kötü bir seçenek değildi. “Öğrenmeye bayılırım,” dedim içtenlikle.

Hayatım boyunca o kadar çok umut dolu, temkinli bir iyimserlik ifadesine bürünmüş yüz görmüştüm ki Clara’nın yüzündeki ifadenin de ne anlama geldiğini biliyordum: aynen öyleydi.

Eski arkadaş olsak da olmasak beni işe almak istediğine göre çaresiz durumda olmalıydı.

“Tamam...” Ellerini tezgâhın üstünde kavuşturdu. “Burada çalışmak istiyor musun yani? Ufak tefek işlere razı mısın?”

“Arkadaşlığımız açısından garip olacağını düşünmüyorsan,” Duraksayıp ona umut vermek için gülümseye çalıştım. “İyi bir dinleyiciyimdir. İş arkadaşlıktan ayrı tutabilirim. Ama benden sıkılırsan ya da işi beceremezsen söylersin, değil mi? Bu arada, daireyi bir aylığına kiraladım ve işler yolunda giderse daha uzun süre kalacağım ama şu anda kesin olarak bilmiyorum.”

Clara gözlerini dikmiş beni izleyen genç kıza baktı, ardından bana dönüp tamam anlamında başını salladı.

“İşe devam ettiğin sürece kabul ediyorum. İşe gelemeyecek gibi olursan, en azından önceden haber verir misin?”

“Elbette.”

“Ama seni uyarmam gerek. Saat başı ücretim çok yüksek değil.” Bana asgari ücretin pek de üstünde olmayan bir rakam söyledi ama ufak da olsa bir gelirdi.

Sevdiğim ve beni tanıyan birisiyle çalışmak da kaderin yüzüme indirdiği bir tokat gibiydi.

Kader hayatınıza bir şeyler savurduğunda, ona kulak asmanız gerekirdi. Ben de kulak kesilmiştim. Geleceğim sere serpe önümdeydi. Ne yapmak istediğime dair en ufak bir fikrim yoktu ama bu bir gelişmeydi. Bir adımdı. İnsan ancak o ilk adımı atarak yol alabilirdi ve bazen adımı attığınız sürece hangi yöne gittiğiniz önemli olmazdı.

“Sana kasayı kullanmayı öğretebilirim. Sonra, yapabileceğin diğer işleri düşünürüz. Kiralık malzeme işi olabilir. Bilemiyorum. Ama ücret gerçekten de yüksek değil. Bunu bilmeni isterim. Bunun senin için uygun olduğundan emin misin?”

“Milyoner olmak gibi bir amacım yok,” dedim temkinle. Bir anda her yanıma bir rahatlık hissinin yayıldığını fark ettim.

“Yarın başlamak ister misin?”

Göğsüme biraz daha umut hissi yayıldı. “Yarın bana uyar.” Nasıl olsa yapacak başka işim yoktu.

Elimi uzattım. O da elini uzattı ve heyecanla el sıkıştık.

Sonra, ikimizin yüzüne de ağır ağır birer gülümseme yayıldı. Başını eğdi, hafif bir gülümsemeyle ve kahverengi gözlerinde bir parıltıyla, “Bunu hallettiğimize göre, bana her şeyi anlat,” dedi. “Neler yapıyorsun?” Birden yüzü asılınca, aklından ne geçtiğini anladım – olanları bilen ve ilişkim olan hemen hemen herkesin aklından geçen şeyi düşünüyordu: annemi.

Annemden ya da Kaden’den söz etmek istemediğim için konuyu değiştirdim. “Sen nelerle meşgulsün?”

Neyse ki ısrarcı davranmadı ve bana bunca zamandır neler yaptığını anlattı.

O akşam, garaj dairesine dönerken çok keyifli hissediyordum. Clara ve Jackie’yle iki saat sohbet etmiştim. On beş yaşındaki yeğeni pek konuşmamıştı ama son derece dikkatliydi ve onu çoktan sevmeme neden olan o iri gözlerini açarak Clara’nın hayatıyla ilgili anlattığı her şeyi pür dikkat dinlemişti.

Birlikte geçirdiğimiz o iki saat, son iki ayımın en güzel anları olmuştu – hatta belki daha uzun süredir. *Beni tanıyan* birisinin yanında olmak çok güzel bir histi. Tamamıyla yabancı olmayan birisiyle sohbet etmek güzel bir histi. Pek çok milli parka, önemli turistik merkeze ve sadece dergilerde ya da seyahat bloglarında gördüğüm bir sürü başka yere gittiğim için Pagosa’ya geri dönmenden önce zamanımı nasıl geçirdiğim konusunda pişmanlık hissedemezdim. Buna ihtiyaç duymuştum ve artık boş vakitlerimin bir lüks olmuş olduğunu gayet iyi anlıyordum.

Fahiş bir etiketle gelmiş olan bir lütuf olsa da.

Sadece iki ayında dilediğimi yapabildiğim on dört senem heba olmuştu. Banka hesabımda... bir süreliğine çalışmama gerek kalmayacak kadar param vardı ama o sürenin dolduğunu biliyordum.

Hayatımın bir düzen girip girmeyeceğini beklemenin bir anlamı yoktu.

Eski arkadaşım ile oturup sohbet etmek, bana... hayatta beni bekleyen bir şeyler olabileceği umudunu vermişti. Ya da en azından, kendime biraz zaman tanırsam bir şeylerin beni beklemesini sağlayabilirdim. Pagosa'da bir temelim vardı ve bu, ABD'de Cape Coral ya da Nashville olmayan hemen hemen her yer için söyleyebileceğimden fazlasıydı.

Neden burası olmasın? sorusu yine aklımda dönüp duruyordu.

Annem burada ailesi olmadan sadece birkaç arkadaşla yaşamayı başardıysa, ben neden başaramayacaktım?

Navigasyonun söylediği gibi garaj yoluna girdim ve evin önünde iki araç gördüm. Bunlardan biri Bronco'ydu, diğeriye iki yanında "Parklar ve Vahşi Yaşam" yazan bir kamyonetti. Ana evin büyük pencerelerinden dışarı ışık vuruyordu. Baba oğulun ne yaptıklarını merak ettim.

Sonra, evde bir kız kardeş, eş ya da anne olup olmadığını merak ettim. Çocuğun bir kız kardeşi olabilirdi. Daha fazla kardeşi olabilirdi. Ama öyle olduğunu sanmıyordum çünkü garaj dairesini kiraya verme fikrini uygulayabileceğini düşündüyse, onu babasına şikâyet edebilecek bir kardeşle bunu yapması çok daha zor olurdu.

Bunu çok iyi biliyordum. Kuzenlerim eskiden yengeme ve dayıma başlarını derde sokacak şeyleri söylememem için rüşvet verirlerdi. Ama evde kimlerin olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Uzaktan gizlice onları izleyebilirdim. Güzel yüzlere karşı zafım vardı – genellikle köpek, yavru hayvan ve zaman zaman insan bebeklerin yüzlerine karşı. Ev sahibimi gizlice izlemek hiç de zoruma gitmezdi.

Arabamı garaj dairesinin önüne park edip bankadan çektiğim paralarla dolu olan zarfı alıp arabadan indim. Var olduğumu bile bilmek istemeyen yakışıklı babaya yakalanmak istemediğim için, resmen ön kapıya koşup zili çaldım ve yakalanmadan zarfı yarısına kadar paspasın altına soktum.

Clara ile Jackie'nin yanından ayrıldıktan sonra markete gitmiştim. Alışveriş torbalarını alıp anahtarımı çıkardım ve doğrucu kapıya doğru gittim.

Markete şöyle bir uğrayım diye düşünürken, neyin nerede olduğunu bilmediğim için neredeyse bir saat orada kalmıştım ama biraz daha sandviç malzemesi, mısır gevreği, meyve, badem sütü ve birkaç pratik akşam yemeği yapmak için bir şeyler almayı başarmıştım. Son on senedir, ufacık bir tencereyle bir düzine kadar pratik yemek yapmakta ustalaşmıştım – çoğu zaman dışarıdan almak yerine kendi yemeklerimi yapmayı tercih ederdim. Son iki aydır dışarıda yemekten gına geldiğinde, bu tarifler işime çok yaramıştı.

Kalçamla kapıyı itip kapattıktan sonra, eve baktığımda bir pencerede tanıdık bir yüz gördüm.

Genç bir yüz.

Bir an için tereddüt ettim ama sonra el salladım.

Amos isimli çocuk mahcup bire tavırla elini kaldırdı. Acaba hayatının sonuna kadar ev hapsi cezası mı aldı diye merak ettim. Zavallı çocuk.

Yukarı kattaki geçici evime çıkıp yiyecekleri dolaba yerleştirdim ve kendime bir yemek hazırlayıp iştahla mideye indirdim. Sonra, sırt çantamdan annemin günlüğünü çıkardım, deri kaplı defteri Pagosa'ya gelmeye karar verdikten sonraki gün satın aldığım spiral defterin yanına koydum. Artık ezberlediğim ama yine de görmek istediğim sayfayı açtım.

Marketten sonra arabayla eskiden yaşadığımız evin önünden geçmiştim ve göğsümün ortasında mide yanmasına benzer bir

his bırakmıştı. Ama mide yanması değildi. O hissi çok iyi bildiğim için bunun farklı bir şey olduğunu biliyordum. Annemi o gün daha da çok özlemiştim.

Onunla ilgili pek çok şeyi hatırladığım için şanslıydım. Kaybolduğunda on üç yaşındaydım ama bazı şeyleri diğerlerinden daha net hatırlıyordum. Zaman pek çok ayrıntıyı bulanıklaştırmış, diğer anıları da silikleştirmişti fakat onunla ilgili olarak en iyi hatırladığım şeylerden biri doğada vakit geçirmeyi ne kadar çok sevdiğiydi. Vahşi Doğa Deneyimi'nde çalışabilmek için her şeyi yapardı ve bunu düşününce... olabilecek en harika işi bulduğumu düşündüm. Zaten annemin yaptığı yürüyüşleri de yapmayı planlamıştım.

Balık tutmakla, kampçılıkla ya da okçulukla ilgili hiçbir şey bilmiyor olabilirdim ama bunlardan bazılarını onunla yapmıştım ve nefret etmiş olsaydım bunu hatırlardım diye düşünüyordum. Düşünmeye değer bir konuydu.

İyi hatırladığım bir başka şey de yaptığı şeyleri kataloglamaktan ne kadar hoşlandığıydı. Buna dünyada en çok sevdiği hobiyle ilgili ayrıntılar da dahildi: dağ yürüyüşleri. Bunun olabilecek en güzel terapi yöntemi olduğunu söylerdi. Ancak seneler sonra ne demek istediğini anlamıştım.

Sorun, bu listeyi en basitten en zora doğru sıralamamış olmasıydı. Belirli bir sıra izlemediği için son iki haftadır bu yürüyüşlerin zorluk derecelerini ve her birinin ne kadar uzun olduğunu araştırmıştım.

Yüksekliğe alışık olmadığım ve burada ne kadar kalacağımı bilmediğim için, en kolay ve kısa yürüyüşten başlayıp adım adım devam etmem gerekiyordu. Önce hangi yürüyüşü yapacağımı bilmiyordum. Clara ve ben uzun vadeli bir çalışma programı yapmamıştık ama mağazadan çıkarken çalışma saatlerine göz attığımda pazartesi günleri kapalı olduğunu görmüştüm. O gün doğal olarak kimse çalışmayacaktı. Hangi gün izinli olacağımı

sormalıydım. Clara sadece yarı zamanlı çalışmamı istese iyi olurdu. Bunu zaman gösterecekti. Benim için biçilmiş kaftandı.

Planım yürüyüşlere hazırlık olarak nefesimi açmak için ip atlamaya başlamaktı. Son zamanlarda, arabayla yolda olmadığımında neredeyse her gün yürüyor ve hafif koşu yapıyordum ama daha ilk haftada yükseklik hastalığına yakalanmak istemiyordum – en azından, okuduğum bütün seyahat forumlarında gördüğüm uyarı buydu. Ama burada yürüyüş yapacak pek bir yer yoktu. Arabayla kasabaya inip bir yürüyüş yolu bulabilirdim ya da yolun kenarında yürüyüş yapabilirdim ama güvenli olacağını sanmıyordum.

Her halükarda iki defterimi önüme koydum ve annemin günlüğüne yazdıklarını baştan okudum. Aradığım kayıt ortalarda bir yerdeydi. Annem sadece yeni yürüyüş yollarıyla ilgili kayıt tutmuştu ama en sevdiklerini birçok kere tekrarlamıştı. Bu günlüğü tutmaya ben doğduktan sonra başlamıştı. Benden önce tuttuğu başka günlükler de vardı ama onlar çok zor dağ yürüyüşleriyle ve benden önce yaşadığı yerlerdekilere ilgilirdi.

19 Ağustos

Piedra Şelalesi

Pagosa Springs, CO

Kolay, tek yön 15 dakika sürüyor, temiz bir yol

Nehre girmek için sonbaharda geri dön!

Yine gitmek isterim

Yanına bir kalp çizmişti.

Notları en azından elli kere okuyup ezberlediğim halde tekrar okudum.

Yanımda tutmayı başardığım fotoğraf albümlerinden birinde, ben yaklaşık olarak altı yaşlarındayken annemle bu dağ yürüyüşünde çekilmiş bir fotoğrafımızı bulmuştum. Kolay ve yarım

kilometre uzunluğunda kısa bir yoldu. O yüzden, güzel bir başlangıç noktası olacağını düşünmüştüm. Ertesi gün her ihtimale karşı Clara'ya izin günlerini sormaya ve ona göre plan yapmaya karar verdim... Tabii, ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim olmadığı için beni bir saat içinde kovmazsa.

Parmağımı günlüğün kapağında gezdirdim. Artık sözcüklerin üstünde gezdirmiyordum çünkü mürekkebi yaymaktan ya da silmekten korkuyordum ve günlüğü mümkün olduğunca uzun süre muhafaza etmek istiyordum. Annemin el yazısı ufaktı ve pek düzgün değildi ama ona çok uygundu. O günlük benim için çok değerliydi. Asla yanımdan ayırmadığım birkaç şeyden biriydi.

Kısa bir süre sonra, günlüğü kapatıp duş almak için kalktım. Ertesi gün, tabletimi yanıma alıp interneti olan bir yerde birkaç film ya da dizi indirmeliydim. Belki Clara'nın dükkânda internet bağlantısı olabilirdi. Neredeyse sıcak olan daireye girdiğimde hemen açmadığım diğer pencerenin önünde durup –bu bölgede birçok yerde klima olmadığını unutmuştum– tekrar ana eve baktım.

Buraya vardığım zamankinden de aydınlıktı. Ön ve yan taraftaki bütün büyük pencerelerden dışarı ışık sızıyordu. Ama bu sefer Parklar ve Vahşi Yaşam kamyonu yoktu.

İkinci kere ev sahibimin karışmm nasıl birisi olduğunu merak ettim.

Hımm.

Zaten telefonumun çektiği bir noktada duruyordum. Hem yapacak başka bir işim de yoktu. Telefonumu alıp tekrar pencerenin önüne geçtim.

Facebook arama kutusuna "TOBIAS RHODES" yazdım.

Sadece birkaç Tobias Rhodes vardı ve hiçbirisi Colorado bölgesinden değildi. Bir tanesinin fotoğrafı biraz eskiydi –eski derken, eski bir cep telefonuyla belki on sene kadar önce çekilmiş gibi bulanıktı– ve yanında bir köpek olan bir çocuğa aitti. Jacksonville, Florida'da yaşıyordu.

Neden o profile tıkladığımı bilmiyordum ama tıkladım. Billy Warner isimli birisi bir sene önce sayfasında yakalanan bir balıkla ilgili yeni bir dünya rekoru linki paylaşmıştı. Ondan sonra da çocuğun ve köpeğin daha da önce çekilmiş yeni bir profil fotoğrafını koymuştu.

Fotoğrafın altındaki iki yoruma tıkladım.

Yorumlardan ilki yine Billy Warner'a aitti ve **Amos bana benziyor** diyordu.

İkinci bir yorum bir yanıtı ve Tobias Rhodes'dandı: **Rüyada görürsün.**

Amos mu? Yani... o Amos mu? Evdeki çocuk mu? Ten rengi uyuyordu.

Paylaşımlara geri dönüp sayfanın aşağısına indim. Pek bir şey paylaşılmamıştı. Sadece üç paylaşım vardı.

Beyaz renkli büyük köpeğin daha da eski bir profil fotoğrafı vardı. İki sene öncesine aitti.

Diğer paylaşım yine Billy denen kişiye aitti ve bir başka balık haberi idi. Bunun altında da yorumlar vardı.

Büyük bir dikkatle –çünkü yanlışlıkla eski bir paylaşımı beğenirsem, hesabımı silip yasal olarak ismimi değiştirmem gerekebilirdi– yorumlara tıkladım. Altı yorum paylaşılmıştı.

İlki Johnny Green isimli bir kişidendi: Ne zaman balığa çıkıyoruz?

Tobias Rhodes yanıt vermişti: Ne zaman ziyarete gelmek istersen.

Billy Warner şöyle demişti: Johnny Green, Rhodes yine bekâr kalmış. Gidelim.

Johnny Green: Angie'den ayrıldın mı? Yaşasın, yapalım bu işi.

Tobias Rhodes: Amos'u da çağır.

Billy Warner: Onu da getiririm.

Angie'nin kim olduğunu bilmiyordum. En ufak bir fikrim yoktu. Büyük bir ihtimalle, eski bir kız arkadaş, hatta güncel bir kız arkadaştı. Belki birleşmişlerdi. Belki Amos'un annesiydi.

Billy ya da Johnny'nin de kim olduğunu bilmiyordum.

Ama sayfasında başka bilgi yoktu ve yakalanmadan başka profillere gizlice bakmaya da cesaret edemiyordum.

Hımm.

Yanlışlıkla bir şeyi kliklemeden hemen sayfadan çıktım.

Picturegram'ı inceleyip neler bulacağıma bakmam gerekiyordu. İşte, bu iyi bir plandı.

En kötü ihtimalde, bir dürbün alıp dışarıyı gözetleyebilirdim.

Bunun iyi bir fikir olduğuna karar verip düş almaya gittim.

Ertesi gün telaşlı geçecekti.

İnşa etmem gereken bir hayat vardı.

Üçüncü Bölüm

Bir buçuk kilometreden kısa bir yürüyüş yolu olmasına rağmen dört litre su mu? Tamam.

Açılması için giyip sadece dairede biraz yürüdüğüm, ayaklarımın su toplamasına neden olabilecek yeni yürüyüş ayakkabıları mı? Tamam.

Yeni kahvaltı yaptığım halde yanıma aldığım iki granola barı mı? Tamam.

İki gün sonra dağ yürüyüşü için hazırdım. Clara beni işe aldığından beri ilk izin günümdü ve şelaleye kadar kısa bir yürüyüş yapmayı deneyecektim. Yükseklik hastalığına yakalanmayayım diye o kadar çok su içmiştim ki önceki gece üç kere tuvalete gitmek için kalkmışım. Akşamdan kalmışa benzer bir durumda olamazdım.

Hem bu yürüyüşün aklımı mağazada hiçbir işe yaramadığım gerçeğinden uzaklaştıracağını umuyordum.

Mağazayı düşünmek bile mırıldanarak söylediğim Spice Girls şarkısını kesmeme neden oldu.

Oradaki ilk ve tek günüm, endişelendiğim ve Clara'yı uyardığım kadar kötü geçmişti. Bir sürü müşterinin yüzüne boş boş bakmanın utancı beni incitmişti. Resmen incitmişti. Beceriksiz hissetmeye, müşterilerin neden söz ettiğini ya da sorduğunu bilmediğim için arka arkaya bir sürü soru sormak zorunda kalmaya alışık değildim.

Boncuklar mı? Kurşun ağırlıklar mı? Tavsiyeler mi? İlk iş günümün ne kadar kötü geçtiğini düşünmek bile yüzümü buruşturmama neden oluyordu.

Bir çözüm bulmalıyım özellikle de daha uzun süre kalmayı istiyorsam. Birkaç kere – sorularına yanıt veremediğim için müşterilerin bana nazik davrandıklarında, özellikle de küçümseyici bir tavırla *kafama takmamamı* söylediklerinde *çok* sinir olmuştum– işi bırakmayı, Clara'ya benden daha bilgili birisini işe almasını söylemeyi düşünmüştüm ama gözlerinin altındaki koyu renkli halkalara bakınca bunu yapamayacağımı anlamıştım. Yardıma ihtiyacı vardı. Ona iki dakika bile nefes aldırırsam faydalı olabilirdim.

Öyle düşünmüştüm.

Dayanmalı ve işi daha hızlı öğrenmeliydim. Bunu daha sonra düşünecektim. Beceriksizliğimi düşünüp durarak akşam yeteri kadar uykusuz kalmıştım.

Aşağı kata inip dışarı çıktım ve kapıyı kilitleyip arabama doğru yürümeye başladım ama gözümün ucuyla ana evdeki bir şey dikkatimi çekti.

Amos'tu.

Verandadaki sandalyelerden birinde oturuyordu ve elinde bir oyun konsolu vardı. Elimi kaldırıp selam verdim. "Merhaba."

Onu şaşırtmışım gibi durdu ve o da elini kaldırdı. "Merhaba," dedi ama sesi ne coşkulu ne de sikkın çıkmıştı. Sadece çekingen bir çocuk olmalıydı.

Dahası, onunla konuşmamam gerekiyordu. Görünmez olmalıydım. Öyle olacağımı söylemiştim.

“Sonra görüşürüz!” diye seslenip arabama bindim ve geri geri garaj yolundan çıktım.

En azından, babasına yakalanmamıştım.

Hemen hemen beş saat sonra, garaj dairesine geri döndüm ve kendimi azarladım.

“Seni şapşal,” dedim onuncu kere. Arabamı park ederken omuzlarımdaki kasılmayı hissetmemeye çalıştım.

Kısa bir süre sonra kaslarım tutulacaktı. Çok kısa bir süre sonra. Hepsi benim suçumdu.

Senelerdir olmadığım kadar bronzlaşmış olmamın işe yarayacağını sanmıştım. Genel olarak Utah ve Arizona’da dışarıda çok vakit geçirdiğim için yanmıştım. Ama hesaba katmadığım şey yükseklikteki farktı. UV ışınlarının burada çok daha etkili olduğunu unutmuştum.

Şelaleye yaptığım kısa yürüyüş sırasında ve geri dönerken, vücut kremi sürmeme rağmen fena yanmıştım. Omuzlarım çok kötü yanıyor ve sızlıyordu. Çünkü salak gibi güneş kremi sürmeyi unutmuş, bir kayanın üstünde fazla uzun oturmuş ve kendilerini iyi hissetmeyen yaşlıca bir çiftle sohbet etmişim.

İşin iyi yanıysa, arabayla oraya giderken hayatımda gördüğüm en güzel manzarayla karşılaşmış olmamdı. Birkaç kere arabayı kenara çekip arkamdaki arabaları kızdırmadan doya doya manzarayı izlemiştim. Hem hazır durmuşken tuvaletimi de yapmıştım.

Büyülüydü. Muhteşemdi. Manzara bir filmde fırlamış gibiydi. *Bunu nasıl unutmuştum?* Annemle oraya gittiğimi hayal meyal hatırlıyordum. Ayrıntılar bulanıktı ama orayı daha önceden gördüğümü hatırlıyordum.

Yine de bunların hiçbirisi şelalenin yarattığı o his ve gücüyle kıyaslanamazdı. Çok yüksek değildi ama o kadar çok su gürül

güröl akıyordu ki manzara harikuladeydi. Gerçekten de hayran hayran etrafıma bakınmıştım. Sadece Tabiat Ana insanı o kadar ufak hissettirebilirdi. Yürüyüş yolları ve şelale bölgesi çok kalabalıktı. Bir ailenin ve iki çiftin ricası üstüne fotoğraflarını çekmiştim. Hatta telefonumun çektiği bir noktadan dayıma fotoğraflar bile yollamıştım. Bana birkaç kere başparmak emojileri yollamıştı ve yengem arayıp nehrin karşısına, oraya koyulmuş olan o büyük kütüğe basarak geçtiğim için aklımı mı yitirdiğimi sormuştu.

“Ahh, ah, ah,” diye sızlanarak arabadan indim ve diğer tarafa geçtim. Ufak sırt çantamı, suyum alıp kapıyı kalçamla itip kapatırken, tenimde yayılan sıcaklığı hissedince yine inledim.

Salak gibi ne kadar yandığımı unutup sırt çantamı omzuma attım ama canım fena halde yanınca duyanların gırtlaklandığını düşünebileceği bir çığlıkla çantayı hemen geri indirdim.

“İyi misin?” diye seslendi biraz tanıdık bir ses.

Arkama bakınca, Amos’un onu son gördüğümünden farklı bir sandalyede oturduğunu gördüm. Bir elinde yine oyun konsolu vardı, diğer elini de güneşe karşı gözlerine siper etmiş, ıstakoz gibi kızarmış halimi daha iyi görebilmek için bana bakıyordu.

“Selam, iyiyim ama o kadar yandım ki ikinci derece yanık olabilir. Önemli değil,” dedim gülerek. Sırt çantamın kayışı omzumu yine acıtınca tekrar inledim.

O kadar alçak sesle konuşuyordu ki, “Burada aloe vera var,” dediğini güçlükle duydum.

Neredeyse çantamı düşürecektim.

“İstersen alabilirsin.”

İki kere söylemesine gerek kalmadı. Çantamı yere bırakıp çakımı aldım ve eve doğru yürüdüm. Basamaklardan çıkıp yanına gittim. Üstünde eski bir tişört ve daha da eski, yer yer delinmiş bir eşofman altı vardı. Yan tarafı işaret ettiğinde, bir kaktüsün ve bir ara canlı olan ama artık tamamıyla kurumuş gözüken başka

bir bitkinin yanındaki turuncu bir saksıda orta boy bir aloe vera bitkisi gördüm.

“Teklif ettiğin için teşekkürler,” dedim. Çömeliip uzun ve kalın bir yaprak seçtim. Ona baktığımda beni izlediğini gördüm. Bakışlarını hemen kaçırdı. “Garaj dairesi yüzünden başın derde girdi mi?” diye sordum.

Biraz tereddüt etti ama sonra yine alçak sesle, “Evet,” dedi.

“Çok mu?”

Yine tereddütle, “Cezalıyım,” dedi. Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, “Dağ yürüyüşüne mi gittin?” diye sordu.

Ona bakıp gülümsedim. “Evet. Piedra Şelalesi’ne. Çok kötü yandım.” Yol bana yedi yüz elli metreden daha uzun gelmişti. Yola çıktıktan beş dakika sonra çok susayınca sızlanmaya başlamıştım ve suyun tamamını yanımda taşımamak için arabamda bulduğum eski bir şişeye su doldurduğum için pişman olmuş-tum. Nefes almakta düşündüğümünden daha çok zorlanmıştım ama iyi bir pratik olmuştu. O yüzden, yolun iki yanındaki ağaçların arasından geçerken, nefes nefese ve ter içinde kaldığım için hayıflanmayacaktım.

Ama daha sıkı bir kardiyo çalışması yapmam gerekiyordu. Aksi takdirde, burada daha uzun süre kalıp o on bir kilometrelik yürüyüşlerden birini yapmaya karar verirsem yolda ölebilirdim.

İş yerindeki berbat ilk günümünden sonra devam edeceğimden emin değildim... ama devam etmeyi umuyordum.

Florida’da beni gerçekten özleyen kimse yoktu. Beni seviyorlardı ama o kadar uzun zamandır ayrı yaşamama alışmışlardı ki geri dönmemin garip olduğunu biliyordum. Yengemle dayım beni sevgiyle karşıladıkları ve üzüntümü dindirdikleri halde, yalnız yaşamaya alışmışlardı. En azından, üzüntümü bir nebze hafifletmişlerdi. Kuzenlerim de kendi hayatlarını kurmuşlardı.

Arkadaşlarım beni önemserdi ama onların da kendi hayatları vardı.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Nasıl bu kadar yandın?” diye sordu.

“Yolun daha başında başları dönen bir çiftle karşılaştım. Arabaya dönecek kadar iyi olana dek yanlarında oturdum.”

Amos bir şey demedi ama çakımla yaprağı keserken, parmaklarını Nintendo’suna vurduğunu fark ettim. “Üzgünüm.” Bakışlarını oyun konsoluna dikmişti. “Babamın o kadar kızmasına yani. Ona söylemem gerekirdi ama hayır diyeceğini biliyordum.”

“Sorun değil.” Aslında, sorundu tabii ama babasının onu bir güzel azarladığından emindim. Daireyi yanlış kişiye kiralamış olsaydı, başına bir şey *gelebilirdi*. Ama annesi değildim ve babasının arkasından iş çevirmesi bana garaj dairesini kiralama şansı vermişti. O yüzden, benim de onu azarlamam ikiyüzlülük olurdu. “Uzun bir ceza mı aldın?”

O kadar üzgün “Evet” dedi ki kendimi kötü hissettim.

“Üzüldüm.”

“Parayı vadeli hesabıma yatırdı.” İnce parmaklarından birini eşofman altındaki deliklerden birine soktu. “Ama parayı yakın bir tarihte kullanamayacağım.”

Yüzümü buruşturdum. “Umarım annen ve baban fikirlerini değiştirirler.”

Oyun konsoluna bakıp yüzünü ekşitince, öyle düşünmediğini anladım.

Zavallı çocuk, diye düşündüm. “Babanı daha fazla kızdırmak istemem. Sen oyununa devam et. Aloe vera için teşekkürler. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Pencerelerim açık.”

Bana bakıp başını salladı ve verandadan inip çakıl taşlı alandan daireme geri dönüşümü izledi.

Bir an için, aklımdan Kaden ve yeni kız arkadaşı geçti.

Sonra, omzumu silkip o eziği aklımdan attım.

Düşünecek daha güzel şeyler vardı. Güneş yanığımla başlamak ve diğer her şeyle devam etmek gibi.

Bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti.

İşe devam etmiş –daha doğrusu, her gün çuvalleyarak devam etmeye çalışmışım– ve yavaş yavaş Clara’yı yeniden tanımaya başlamışım. Yeğeni Jackie haftada birkaç gün gelip yardım ediyordu. Kibar bir kızdı ama biraz içine kapanıktı ve müşterilerden fırsat bulduğumuzda Clara’yla yaptığımız sohbetleri dinliyordu. Nedense ona bir Frapuccino aldığım ve atıştırmalıklarımı paylaşmaya çalıştığım halde benden pek hoşlanmadığından endişeleniyordum. Müşterilerle yaptığı konuşmalardan utangaç *olmadığını* düşünmüştüm ama yine de onunla arkadaş olabilmek için çaba harcıyordum.

Ama Clara iyi bir patrondur ve çoğu kişiden daha çok çalışıyordu. İş beceremediğimi bildiğim halde, yardıma ihtiyacı olduğu için elimden geleni yapıyordum. Ben işe başladıktan sonra iş başvurusunda bulunan da olmadığı için zor durumda olduğunu biliyordum.

Her gün ip atladığım süreyi biraz uzatmaya başlamışım.

“Evde” olduğumda ve kitap okumadığımda ya da tabletime indirdiğim filmleri izlemediğimde, komşularımı gözetliyordum. Bazen Amos beni görüp el sallıyordu ama çoğu zaman kimseye yakalanmıyordum. En azından, yakalanmadığımı umut ediyordum.

İsminin *kesin* olarak Bay Rhodes olduğunu bildiğim babasının –dürbünümle bakıp üniformasının gömleğine işlenmiş olan ismi okumuştum– çoğu zaman evde olmadığını öğrenmişim. Adam ortada yoktu. Ben evden çıkana dek arabası gitmiş oluyordu ve çoğu zaman akşam yediye kadar da dönmüyordu. Amos evden hiç çıkmıyordu –onu sadece verandada görüyordum– ve ceza aldığı için hep evde olduğunu tahmin ediyordum.

Daireye taşındığım bir haftadan biraz daha uzun süre içinde, eve başka bir araba gelmemişti.

Evde gerçekten de sadece Bay Rhodes ve oğlunun yaşadığından emindim. Dürbünle ismini okuduğum gün, bir alyansı olup olmadığına da bakabilirdim.

Birbirimize sadece el salladığımız ve teklifiyle beni güneş yanığından kurtardığı gün sadece on sözcük söylediği halde, Amos'u kasabadaki ikinci arkadaşım olarak düşünüyordum. İş yerinde çok konuştuğum, ağızlarından çıkan şeylerin yarısını bilmediğim için ne istediklerini anlayabilmek amacıyla bir sürü soru sorduğum halde –insanların neden içinde filtresi olan bir termos almak yerine su arıtma tabletleri aldıklarını anlayamıyordum– henüz arkadaş edinememiştim.

Kendimi biraz yalnız hissediyordum. Karşıma çıkan müşteriler sorularını yanıtlayamadığım için bana nazik davranmışlardı ama günün birinde yanlış kişiye çatacağımdan, başım derde girmesin diye gülümseyip espri yapmanın beni kurtarmayacağından korkuyordum.

Kimse size yetişkinlikte arkadaş edinmenin ne kadar zor olduğunu söylemiyordu ama zordu. Hem de çok zordu.

Bunu aşmaya çalışıyordum. Çok arkadaşım değil, kaliteli arkadaşlarım olması daha önemliydi.

Yuki'nin kız kardeşi ve arkadaşım olan Nori'yle mesajlaşıyordum. Yuki aramıştı. Kuzenlerim de arayıp ne zaman geri döneceğimi sormuşlardı. (Hiçbir zaman.)

Hayatım yavaş yavaş... yoluna girmeye başlamıştı.

Umutluydum.

Tam giyinirken ve o akşam iş çıkışında markete gitmeyi planlarken, telefonuma bir e-posta bildirimi geldi. Durup ekrana baktım.

E-postayı K.D. Jones yollamıştı.

Başımı sallayıp yanağımın iç kısmını ısırdım.

Konu başlığı yoktu. Vaktimi boşa harcamamam gerektiğini biliyordu ama... zayıf davrandım. Mesajı açıp kendimi hazırladım.

Ama gayet kısa ve sade bir mesajdı.

Roro,

Bana kızgın olduğunu biliyorum ama beni ara.

K.

Kaden kızgın olduğumu biliyor muydu?

Ben? Kızgın?

Hahahahahahaha

Elime fırsat geçse Rolls-Royce'unu yakar, gece vicdanım rahat bir şekilde uyuyabilirdim.

Birkaç dakika sonra arabama binip motoru çalıştırmayı denerken, aklımdan pişmanlık hissetmeden ona yapabileceğim bir sürü başka şey geçiyordu.

Ama motor çalışmadı. Anahtar azıcık bile dönmedi. Hiçbir şey olmadı.

Karmaydı. Karmaydı ve kötü şeyler düşündüğüm için böyle olduğunu biliyordum. En azından, Yuki olsa böyle derdi... Kadenden başka birisi için kötü şeyler düşündüğümü duysa karma olduğunu söylerdi.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, direksiyonu kavradım ve "Ah, lanet olsunnnnnn," diye direksiyonu kıpırdatmaya çalıştım. Sonra, bir daha denedim. "Siktir."

Direksiyona bağırarak o kadar meşguldüm ki birisinin arabanın camına vurduğunu sonra fark ettim.

Bay Rhodes kaşlarını hafifçe kaldırmış beni izliyordu.

Evet, küfrettiğimi duymuştu. Kesinlikle duymuştu. En azından, pencere kapalıydı. Etrafıma dikkat etmediğim için hâlâ evde olduğunu fark etmemiştim.

Parmaklarımı direksiyondan söker gibi çektim, kızgınlığımı yutkunarak gidermeye çalıştım ve kapıyı yavaşça açıp geriye gitmesi için fırsat tanıdım. Geriye doğru kocaman bir adım attığın-

da, bir elinde kırmızı bir buz kovası, diğer elinde de bir seyahat bardağı olduğunu gördüm. Ayrıca, yakından ve gün ışığında daha yakışıklı olduğunu da fark etmişim.

Onu gizlice dürbünle izlediğimde, çenesinin ve alın kemiklerinin bir başyapıt olduğunu düşünmüştüm ama birkaç adım öteden bunun doğru olduğunu ve çenesindeki minik bir gamzeyi de listeye eklemem gerektiğini gördüm.

Bir av bekçisi takviminde olsaydı, her sene hepsi satılırdı.

“... çalıştıracak mı?” dedi.

Yüzüne dalıp gittiğim için sorusunu anlamaya çalıştım. Ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Efendim?” dedim odaklanmayı deneyerek.

“Arabanıza küfretmek motoru çalıştıracak mı?” dedi bir hafta önceki sert ses tonuyla. Kaşları hâlâ kalkık durumdaydı.

Adam... dalga mı geçiyordu. Gözlerimi kırıştırdım. “Hayır, zorbalıktan hoşlanmaz,” dedim hemen.

Kaşlarından biri biraz daha havaya kalktı.

Gülümsedim.

Gülümsemedi ama geriye doğru bir adım attı. “Motor kapağını açın,” dedi Bay Rhodes, kendisini işaret ederek. “Bütün gün burada duramam.”

Tamam. Düğmeye basıp motor kapağını açtım ve buz kovasıyla kahvesini ya da ne içiyorsa onu buz kovasının üstüne koydu. Doğruca gidip kapağın altına eğildi. Ben de yanına gidip motora baktım.

Sanki neye baktığımı biliyordum.

“Akünüz kaç senelik?” diye sordu. Motordan bir şey çıkardı. Bir ölçme çubuğuydu. Yağ için. Çubuk yağlıydı. Yağı hep zamanında değiştirdim. Sorunun yağ olmadığını düşündüm.

“Şey, bilmem. Dört senelik olabilir.” Aslında, beş sene daha doğruydı; arabanın orijinal aküsüydü. Jones’lar kendileri gibi her sene arabamı değiştirmememi çok eleştirmişlerdi. Neyse ki

Bayan Jones polis beni durdurursa diye onların ismine kayıtlı bir arabayı kullanmamı istemediğinden, kendi arabamı almıştım. () araba her zaman sadece bana ait olmuştu.

Bay Rhodes motora dikkatle bakıp yine bir adım geriye gitti. "Bağlantılar çürümüş, temizlenmeleri gerekiyor. Benim aküyle arabanızı çalıştırayım da tamirciye kadar gidip gidemeyeceğinizi görelim."

Bağlantılar mı çürümüştü? Ona yaklaşıp birkaç santim yanından motora baktım. "Şu beyaz şeyi mi diyorsunuz?"

Biraz duraksadıktan sonra, "Evet," dedi.

Ona baktım. Ses tonu çok hoştu... Tabii, sözcükler ağzından birer kırbaç gibi çıkmadığı zaman.

Yakından bakınca... bir doksan boyunda olduğunu tahmin ettim. Bir doksan iki. Belki biraz daha uzundu.

Bu adam neden evli değildi? Amos'un annesi neredeydi? Neden bunları merak ediyordum?

"Tamam, gidip temizleteyim," dedim neşeli bir sesle. Onu dikkatle süzdüğüm için bana sinirlenmesini istemiyordum. Bunu ertesi gün yukarıdan yapabilirdim.

Bay Rhodes bir şey demeden kendi kamyonetine doğru gitti. Göz açıp kapayıncaya kadar arabamın yanına geldi ve kamyonetin arkasından akü kablolarını aldı. Orada durup kabloları aküye bağlamasını, kendi motor kapağını açıp diğer uçları kendi aküsüne bağlamasını izledim.

Orada durup benimle konuşmasını beklersem, hayal kırıklığına uğrayacağım kesindi. Bay Rhodes gidip kamyonetine oturdu... ama ön camdan bana baktığından emindim.

Gülümsedim.

Ya beni görmezden geliyordu ya da aynı şekilde karşılık vermemeye karar vermişti.

Orada dikilip motordan anlıyormuşum gibi motora baktım ama hiçbir şey bilmiyordum. Bir dakika sonra, eğilip bir daha

yapmam gerekebilir diye aküye bağlı olan kabloların bir fotoğrafını çektim. Bu gibi durumlar için bir acil durum seti almalıydım. Hâlâ ayı spreyi de almam gerekiyordu.

Sadece birkaç dakika sonra, başını pencereden dışarı çıkarıp, “Şimdi, çalıştırmayı deneyin,” diye seslendi.

Başımı sallayıp arabaya bindim ve içimden çalışması için kısa bir dua edip anahtarı çevirdim.

Motor tiz bir sesle çalışınca, yumruğumu havaya savurdum.

Bay Rhodes kamyonetten inip kabloları çıkardı ve kamyonetinin arkasına gidip kabloları arka koltuğa koyarken, ben de motor kapağını kapattım. Onun arabasının motor kapağını kapatmaya çalıştım ama kapağa erişemedim. Elini kaldırıp kapağı kapatırken yan yan bana baktı.

Ona bakıp sııttım. Haki rengi iş gömleği geniş omuzlarını sarıyordu ve gri-mavi pantolonunun içine sokmuştu. Kahverengi saçlarının arasındaki o gümüş rengi teller de ona etkileyici bir hava katıyordu... Gerçekten de çok yakışıklı bir adamdı. “Çok teşekkür ederim.”

Bir şey homurdandı. Yere eğildiğinde donakaldım çünkü yüzünü omzumun ve kolumun yanından aşağı eğmişti. Ama buz kovasıyla kahve kupasını alıp doğruldu. Yanımdan uzaklaşarak kamyonetine geri dönüp direksiyonun başına geçti. Tereddüt eder gibi oldu.

Bay Rhodes başını bana doğru salladı ve o kadar hızlı bir şekilde geri geri çıktı ki ona hayran oldum.

Bana yardım etmişti.

Orada durup bana yardım etmektense başka bir yerde olmayı yeğlermiş gibi görünmesine rağmen beni evden atmamıştı.

İyiye işaretti.

Ama bir an önce işe gitmem gerekiyordu.

Dördüncü Bölüm

Hayatımın sonraki üç günü göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Tamam, aslında o kadar da kolay geçmemişti.

Uyanıyordum ve her gün ip atlamaya çalışıyor, deniz seviyesinin üstünde bir kondisyona erişmeye yaklaşmadığım için her on saniyede bir durup tekrar başlıyordum. Sonra, kahvaltı yapıp işe gidiyordum.

İş... bazı kısımları iyi gidiyordu. Clara'yla sohbet ettiğim ve aradan geçen zamanı telafi ettiğimiz zamanlar hoştu. Onunla arkadaşlığımı yeniden canlandırmaya çalışmak nefes almak gibiydi. Çok kolaydı. Umduğum kadar komik ve içten bir insandı.

Çok fazla konuşacak zaman bulamıyorduk. Her sabah işe vardığımda, Clara çoktan açılış saatinden önce her şeyi hazır etmeye girişmiş oluyordu. Ona elimden geldiğince yardım ediyordum ve bana stoklamayla ve mağazada bulunan ürünlerle ilgili bilgiler verirken, araya özel sorular sıkıştırmaya çalışıyorduk. Anladığım kadarıyla, mağazada akla hayale gelebilecek ve gelmeyebilecek her şey vardı.

Memelerimi yaptırmış mıydım? Hayır, on beş yaşında büyü-meleri kesilene kadar eriştikleri C bedendi ve bir Wonderbra sa-yesinde dik duruyorlardı.

Dişlerimi beyazlatmış mıydım? Hayır, içeceklerimi hep pipetle içiyordum ve dişlerimi günde üç kere fırçalıyordum.

Botoks yaptırmış mıydım? Kendisi de yaptırmayı düşündüğü ama emin olmadığı için soruyordu. Hayır ama yaptıran bir sürü insan tanıyordum ve yaptırmak konusunda tereddütlüydüm. Ayrıca, ona buna ihtiyacı olmadığını da söyledim.

Ben de ona bir şeyler sormak istiyordum ama mağazaya ilk geldiğim gün o kadar çok ayrıntı anlatmıştı ki bu kadar kısa za-manda sorabileceğim kadar rahat hissedeceğim pek soru yoktu.

Birbirimizi son gördüğümüzden beri aradan geçen seneler-de, Kuzey Colorado'da hemşirelik okumuş, erkek arkadaşıyla Arizona'ya taşınıp evlenmişti ve kocası kısa bir süre sonra ölmüş-tü. Sonra, babasıyla ve mağazayla ilgilenmek için geri dönmüştü ve -bu konuda pek ayrıntıya girmemişti ve yeğeni yanımda ol-duğu için ketum davrandığından emindim- ondan kısa bir süre sonra da Jackie yanına taşınmıştı. Ağabeyi bir uzun yol kamyon şoförü olarak iş bulduğu için kalabileceği güvenli ve kalıcı bir yere ihtiyacı olmuştu.

Daha önce de önemsedğim ve sevdiğim insanların yanında çalıştığımdan, verilen talimatları etkilenmeden ya da gururum kırılmadan dinlemeye ve uygulamaya çalışıyordum. Ama Clara harikaydı. Gerçekten de harika bir patrondur.

Yakında işten sonra birlikte vakit geçirmek için plan yapmış-tık ama babasını uzun süre yalnız bırakamadığı için ona bakacak birisini bulması gerekiyordu ve genellikle gündüz babasının ya-nında olan hemşireler veya bakıcılar zaten onun yoğun iş prog-ramı yüzünden uzun saatler çalıştıkları için güvenebileceği biri-sini bulamamıştı.

Babasını hatırlıyor ve onu ziyaret etmek istiyordum. Clara onun da beni görmek isteyeceğini söylemişti. Ona geri döndü-

ğümü söylemişti, bu yüzden en kötü elemanlarından sadece bir seviye üstün olduğumdan emin olduğum halde ona elimden geldiğince yardım etmeyi daha da çok istiyordum. İş pek beceremediğim ve günde seksen kere ona soru sormak zorunda kalmama rağmen, müşteriler çok hoş ve sabırlıydı. Bir, iki tanesi fazla dostane davranmıştı ama belirli yorumları duymazdan gelmekte başarılıydım ve ne yazık ki bu tür şeylere alıştım.

Clara'nın müşterilerle ilgilenmediği anlarda, mağaza hakkında konuşuyorduk. Bana hayatımla ilgili sorular sorduğunda, ona ufak tefek şeyler, tam olarak birleştiremeyeceği ayrıntılar anlatmıştım ve arada Alaska büyüklüğünde boşluklar kalmıştı ama neyse ki mağaza hep çok kalabalık olduğundan dikkatini müşterilere vermesi gerekiyordu. Henüz beni Kaden'dan ayrılmam konusunda sorguya çekmemişti ama ben bu konudan kaçındığım için tatsız bir şeyler olduğunu tahmin ediyormuş gibiydi.

Pagosadaki yeni başlangıcımın bu kısmı güzeldi. Clara kısmı. Kalbimde hissettiğim umut.

Yeni bağlantılar kırma olasılığı.

Ama mağazada çalışıyor olmak...

Yeni işime gerçekçi bir şekilde başlamıştım. Bir açık hava aktiviteleri mağazasında ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Colorado'dan ayrıldıktan sonraki ilk on sene boyunca açık hava aktivitelerine en yaklaştığım zaman dayımın teknesine bindiğim zamanlar olmuştu. Son on sene içinde birkaç kere plaja gitmiştim ama çok güzel ve inanılmaz pahalı içkiler servis eden pahalı tatil köylerinde kalmıştık.

Annem hayatta olsaydı, beni evlatlıktan reddederdi.

Ama hayatımda kendimi bu mağazada çalışmaktan daha çok sahtekâr gibi hissettiğim bir zaman olmamıştı. O gün birisi bana suda avlanma gezisi hakkında bir şeyler sormuştu ve o kadar uzun süre boş boş yüzüne bakıp neden söz ettiğini anlamaya çalışmıştım ki en sonunda boş vermemi söylemişti.

Balık tutmak. Bir balık tutma gezisinden söz ediyor, dedi Clara sırtıma hafifçe vurarak.

Bir saat sonra birisi çadır hamakları hakkında bir tavsiye istemişti. *Farklı çadır hamakları mı vardı?*

Clara başka bir müşteriyle ilgilendiği halde, hemen koşup ondan müşteriye yardımcı olmasını istemek zorunda kalmıştım.

Bu civarlarda hangi balık türlerini avlamak mümkündü? Küçük olanları mı? En ufak bir fikrim yoktu.

Altmış beş yaşındaki bir kadın hangi dağ yürüyüşlerine katılabilirdi? Kısa olanlara mı?

Bu mevsim rafting için geç bir zaman mıydı? Nereden bilebilirdim?

Hayatımda kendimi hiç o kadar beceriksiz ve aptal hissetmemiştim. Durum o kadar kötüydü ki Clara en sonunda bana kasa-ya geçmemi ve Jackie –belli ki her konuda benden daha becerikli olan on beş yaşındaki bir kız– bir şey isterse depodan getirmemi söyledi.

Ben de dediği gibi kasada duruyor, ödeme yapacak olan müşterileri bekliyordum. Bu arada, Jackie birkaç olta kiraladı, Clara da bir aileye kamp malzemeleriyle ilgili olarak yardım etti. Müşterilere nasıl yardım ettiklerini dikkatle dinlerken ve evde üstünden geçmek üzere not tutmak için bir defter getirmeyi düşünürken, cebimdeki telefonuma bir bildirim geldiğini duydum. Çıkarıp ekrana baktım.

Bir arama ya da mesaj gelmemişi. Bir e-posta bildirimiymi.

İşte, o anda çok öfkelen dim.

Çünkü bir istenmeyen posta ya da bir şirket reklamı değildi.

Göndericinin ismi K.D. Jones'du.

Yalnızken ve başkalarının yanında bana karısı olarak hitap eden adamdı.

Kariyeri belirli bir noktaya ulaştığında ve bir ilişki hayran kitlesini üzmeyeceğinde benimle günün birinde gerçekten evlenmeye

söz vermiş olan adamdı. “Bunu anlıyorsun, değil mi güzelim?” demişti defalarca.

Hergele.

Sil, dedi beynimdeki bir alan hemen. *Mesajı sil ve görmemiş gibi davran. Onun diyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyorsun.*

Doğruydı.

Örnek olarak aklıma son e-postası geliyordu.

Ondan duymak istediğim hiçbir şey yoktu. Bana faydası olabilecek bir şey yoktu. Belki kısmen de olsa benim sayemde istediği noktaya ulaştığını itiraf etmesi haricinde. Ama dürüst olmam gerekirse, bunları ondan değil, annesinden duymak beni çok daha fazla tatmin ederdi.

Aramızda söylenmesi gereken her şey hemen hemen bir sene önce söylenmişti.

Yakın bir tarihe kadar da ondan başka haber almamıştım.

On dört seneye rağmen, beni bir günde terk etmişti.

Vücudumda yaşayan o meraklı gerzek, Mesajı oku, yoksa ne istediğini merak edip duracaksın, diyordu. Belki birisi erkeklik organına büyü yapıp onu iktidarsız kılmıştı ve büyüyü ben yaptırıyordum diye kaldırmamı istiyordu. (Kaldırmazdım.)

Sonra, içimdeki ukala iç ses, son iki albümünün ne kadar kötü eleştiriler aldığını hatırlatarak bayram etti, tatmin olmuş yüz ifadesiyle bana bakıp, *Evet, onun ne istediğini çok iyi biliyorsun,* dedi. Onun hayatındaki en önemli şeyi çok iyi biliyordum. Zihnimdeki bu ses haklıydı. *Biliyordum.* Daha ayrılmadan önce, benden ilk uzaklaşmaya başladığında bile bunun olacağını tahmin etmiştim. Annesi beni yavaş yavaş dışlamaya başladığında emin olmuşum.

Ne yaptıklarını, benden neredeyse neyi tamamıyla aldıklarını bilmiyorlardı ama bu konuda üzgün değildim.

Sil.

Yoksa... önce okuyup sonra mı silmeliydim?

Salak bir mesaj yazdıysa belki ona sinirlenirdim. O durumda, bu beklenmedik bir şey olmazdı ve bana sadece eskisinden daha iyi bir hayatım olduğunu hatırlatırdı. İki türlü de ben kazanmış olurum, değil mi?

Pagosa'daydım. Etrafımda çok uzun zamandır mutluluğuma zerre kadar katkıda bulunmayan insanlar yoktu. Geleceğim sere serpe önümdeydi ve onu sahiplenmemi bekliyordu.

İstediğim çok şey vardı ve sabırla zaman dışında hiçbir şey bunları elde etmemi engellemiyordu.

Ama...

Vazgeçmeden önce e-postayı açtım ve yazdığı hiçbir şey beni daha da öfkeliendiremesin diye kendi kendime öfkelenip okuyacağım şeye hazırlandım.

Ama e-posta birkaç sözcükten ibaretti.

Roro,

Ara beni.

Bir salise için ona yanıt vermeyi düşündüm. *Hayır*, yazmayı düşündüm. Ama...

Hayır.

Çünkü onu gıcık etmenin en iyi yolu yanıt vermemektir.

Kaden görmezden gelinmekten *nefret* ederdi. Büyük bir ihtimale, annesi onu her gün şımarttığı ve istediği ya da istemediği hemen hemen her şeyi verdiği için. İlgi odağı olmaya fazla alışmıştı. Herkesin bayıldığı, memnun etmek için birbiriyle yarışlığı güzel çocuk olmaya alışmıştı.

O yüzden, ona yanıt vermek istemeyeceğimi bilerek e-postayı silmek yerine öylece bıraktım çünkü Carolina yengem görmek isteyecekti. Yuki de kıs kıs gülmek için görmek isteyecekti. Nori bana kendimi kötü hissettiğim bir gün bakabilmem için silmemi söyleyecekti. Mesaja bakıp bakıp ne kadar alçaldığını düşünerek gülebilirdim. Telefonumu cebime geri koydum.

Evet, sosyal güvenlik kartını bulamadığı ya da erkeklik organına büyü yapıldığı için onu aramamı istemiyordu ve bundan emindim.

Kendi kendime gülümsedim.

“Neden gülümsüyorsun?” diye fısıldadı Clara, tezgâhın arkasına geçip kasanın yanma durarak.

Yardım ettiği aile giderken el salladı. “Bunu düşüneceğiz, teşekkürler!” diye seslenen anne, ailesiyle birlikte kapıya yöneldi.

Clara onlara soru sormak isterlerse aramalarını söyledi ve bana dönmeden önce çıkmalarını bekledi.

Yine gülümsemeden edemedim ve omzumu silktim. “Kaden az önce bana bir e-posta yolladı. Onu aramamı istiyor.” Geri döndüğümünden beri bu durumu birkaç kere düşünmüştüm ve gerçeği söylemenin en doğrusu olduğuna karar vermiştim.

Clara ilişkimizden haberdardı çünkü Kaden meşhur olmadan önce, annesi onu sonsuza dek bekâr bir erkek olarak yansıtmak fikriyle çıkagelmeden, internette fotoğraflarımızı paylaşabildiğim zamanlarda ona söz etmiştim. Benden tatlı dille, nazıkçe ikimizin fotoğraflarını silmemi istemeden önce.

Clara fark etmişti.

Bana mesaj yazmış, ayrıldık mı diye sormuştu ve ona doğruyu söylemiştim. “Planın” ne olduğunu söylememiştim ama hâlâ birlikte olduğumuzu ve her şeyin yolunda olduğunu söylemiştim. Sadece o kadarını biliyordu.

Burada kalmak istiyorsam, neler olduğunu açıklamam gerekiyordu.

Yalanların kırılğan, ufak bacakları vardı. Ama ben bir temel inşa etmek istiyordum.

Clara kalçasını tezgâha yaslayıp kaşını kaldırdı ve üstünde mağazasının ismi olan koyu yeşil renkli yakalı bluzu gerildi. Bana kendi eski bluzlarından birini ödünç vermiş, yenilerini sipariş edeceğine söz vermişti. “Yanıt verecek misin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır çünkü bunun onu sinir edeceğini biliyorum. Zaten bana söylemesi gereken bir şey yok.”

Clara burnunu kırıştırdı ve gözlerinde sormak istediği sorular olduğunu gördüm ama etrafta hâlâ çok müşteri vardı. “Seni aramaya çalıştı mı?”

“Aramaz çünkü” –bu bilgi Clara’nın Bilebileceği Bilgiler arasındaydı– “Kaden ilişkimize devam etmek istemediğini söyledikten sonra annesi hattımı iptal ettirdi.” Beni bu konuda uyar-mamıştı bile. Bu olay sırasında evde eşyalarımı toparlıyordum. “Yeni numaram onda yok.”

Clara yüzünü buruşturdu.

“Ailem ve arkadaşlarım numaramı asla ona vermezler; hepsi ondan nefret ediyor.” Nori bana vudu bebeği yapabilecek birini tanıyan bir arkadaşı olduğunu söylemişti. Bunu kabul etmemiş-tim ama etmeyi düşünmüştüm.

Clara hâlâ endişeli gibi *görünse de* ciddi bir ifadeyle başını salladı ve iyi bir işletmeci gibi mağazaya göz attı. “İyi o zaman. Ne kadar salakmış – annesini diyorum. Kaden da öyle. Özellikle de onca sene birlikte olduktan sonra. Kaç seneydi? On mu?”

Haklıydı. Çok haklıydı. “On dört.”

Clara yüzünü buruşturdu ve tam o sırada yaşlı bir çift içeri gir-di. “Bir dakika. Gidip onlara yardımcı olayım. Geri döneceğim.”

Tamam anlamında başımı salladım ve Kaden’in annesinin oğlunun kariyeriyle ilgili telaşa kapıldığını umarken Jackie’nin tuhaf bir ifadeyle bana baktığını fark ettim.

Çok tuhaf bir ifadeyle.

Ama göz göze geldiğimiz anda yüzünde abartılı bir gülümse-me belirdi ve bakışlarını kaçırdı.

İlginçti.

Arabamla garaj daireme dönerken, ilişkimde ters giden her şeyi düşünmeye devam ettim.

Sanki bunu yeteri kadar yapmamıştım ve neredeyse her gün yapmamaya yemin etmiyormuşum gibi. Ama bir yanımda bu konuyu geride bırakamıyordu. Belki bunun nedeni olanları anlamamış olmam ve bunun bilinçaltımı rahatsız etmesiydi.

Artık ilişkimizin yürümediği açıklamasına kadar bazı belirtiler görmüştüm elbette. Aramızda geçen o son konuşmanın en can alıcı noktası, ciddiyetle bana bakıp, *“Bundan daha iyisini hak ediyorsun, Roro. Ben seni gerçekten ihtiyaç duyduğun şeyden uzak tutuyorum,”* demesiydi.

Daha iyisini hak ettiğim konusunda kesinlikle haklıydı. O zamanlar, bunu şiddetle reddetmiş, kalmasını ve on dört senemize yazık etmemesini istemiştım. Onu çok sevdiğimi söylemişim. *“Bunu yapma,”* diye annemi dehşete düşürecek bir şekilde yalvarmışım.

Ama yapmıştı.

Araya zaman ve mesafe girdikten sonra, uzun vadede nasıl bir şeyden kıl payı kurtulduğumu anlıyordum. Sadece son derece bağımsız olan annemin, beni yanında istemediği bariz olan birisini yanımda tutmak için o kadar alçalmış olmamı affedeceğini umut ediyordum. Ama belli ki aşk insanlara çılgınca şeyler yaptırıyordu. Artık hayatımın sonuna kadar bu utançla yaşamam gerekiyordu.

Yine bu konuyu bir kenara atmaya karar verip, navigasyonu dikkatle izleyerek garaj dairesine geri döndüm çünkü her dönemeci ezberlememiştım ve evin garaj yolunun girişi pek belli olmuyordu. Birkaç gece önce, navigasyon olmadan dönmeye çalışmışım ve beş yüz metre kadar fazla yol gidip başka birisinin garaj yoluna girmek ve geri dönmek zorunda kalmışım. Toprak yolda son kez sapmam gereken yere saptıktan sonra tekerleklerin altında ezilen çakıl taşları bana artık aşına olmaya başladığım bir

şarkı söylüyordu. Bir an için dilimin ucuna bir sözcük gelir gibi oldu ama bu his anında silindi. Sorun değildi.

Ön camdan ana evi görünce kaşlarımı çattım.

Çünkü basamaklarda Amos oturuyordu.

Normal şartlar altında buna şaşırırmazdım –özellikle de güneş tam tepeden altındaki her şeyi ışınlarıyla kavurmadığı için hava güzeldi– ama iki büklümdü ve kollarını karnının üstünde kavuşturmuştu. Bir sıkıntısı olduğunu anlamak için akıl okuyan birisi olmam gerekmiyordu. Onu önceki gün de verandada video oyunları oynarken görmüştüm.

Arabamı garaj dairesinin yan tarafına park ederken onu izledim ve babası arabasını rahat park edebilsin diye binaya yaklaşılabildiğim kadar yaklaştım.

Arabadan inip çantamı aldım ve Bay Rhodes’un orada olduğumu hatırlamak bile istemediğini düşündüm...

Ama diğer tarafa geçtiğimde, Amos alnını dizlerine dayamıştı ve bir akrobat olmayan bir insanın yapabileceği kadar bir top şeklini almıştı.

İyi miydi?

Onu rahat bırakmalıyım.

Gerçekten de rahat bırakmalıyıldım. Bana aloe vera verdiği gün ya da birbirimize el salladığımız diğer günler yakalanmadığım için şanslıydım. Babasının benden istediği tek şey onu rahat bırakmamdı. Benim istediğim son şeyse daireden bir ay dolmadan atılmak ve...

Çocuk acı çekiyormuş gibi bir ses çıkardı.

Lanet olsun.

Kapıdan iki adım uzaklaşıp ana eve iki adım yaklaştım ve tereddütle ona seslendim. Av bekçisinin kamyonetini görecektim olursam, binanın arka tarafına gizlenmeye hazırlandım. “Selam. İyi misin?”

Yanıt vermedi.

Ne başını kaldırdı ne de kıpırdadı.

İki adım daha atıp tekrar denedim. “Amos?”

“İyiym,” dedi boğuk bir sesle. Sesi o kadar hırıltı çıkmıştı ki ne dediğini zor anlamıştım. Ağlıyormuş gibiydi. Eyvah.

Ona biraz daha yaklaştım. “Genellikle, birisi bana iyi miyim diye sorduğunda ve iyiym dediğimde, hiç de iyi değilimdir,” dedim. Sinir bozucu davranmaya çalışmadığımı anlayacağını umdum ama... iki büklümdü ve sesi kesinlikle iyiymiş gibi çıkmıyordu.

Ben de kendimi bu halde bulmuştum ama onun nedenlerinin benimkilerden farklı olduğunu umdum.

Kıpırdamadı. Nefes aldığından bile emin değildim.

“Beni biraz korkutmaya başladın,” dedim içtenlikle. İçimi bir korku hissi kaplarken onu izlemeye devam ettim.

Nefes alıyordu. İki adım daha yaklaştığımda, fazla sesli bir şekilde nefes alıp verdiğini fark ettim.

İnler gibi bir ses çıkardı ve güçlükle anlayabildiğim bir sesle yanıt vermesi bir dakikadan uzun sürdü. “İyiym. Babamı bekliyorum.”

Dayım da böbrek taşı sancısı çekerken ve doktora gitmesi için yalvarmamıza aldırış etmeden gözyaşları arasında koltukta otururken “iyi” olduğunu söylemişti.

Kuzenim bir keresinde hareket halindeki bir kamyonun atladığından sonra –nedenini sormayın– baldırındaki kemik dışarı fırladığı için acı içinde bağırırken “iyi” olduğunu söylemişti.

Aslında, yapmam gereken şey, kendi işime bakmak ve daireme girmekti. Bunu biliyordum. Bay Rhodes kibarca akümü işlettiği halde, orada kalışım pamuk ipliğine bağlıydı – o anda henüz akü bağlantılarını temizletmediğimi hatırladım. Bir sonraki izin günümde bu işi halletmem gerekiyordu.

Ne yazık ki hayatımda bir kere bile yardıma ihtiyacı olan birisini görmezden gelmemiştim. Acı içinde olan birisini.

Bunun en büyük nedeni, ben öyle hissettiğimde etrafımda beni göz ardı etmemiş olan kişiler olmuş olmasıydı.

İç sesimi dinlemek yerine, babasının arkasından iş çevirip bana orada kalma fırsatı sunmuş olan çocuğa doğru iki adım daha attım. Çılgınca, kurnazca bir şey yapmıştı... ama bu yüzden onu takdir ediyordum – özellikle de bunu bir gitar satın alabilmek için yaptığı için. “Bozuk bir şey mi yedin?”

Omuz silkmeye çalıştığını düşündüm ama o kadar şiddetli bir şekilde gerildi ve yüksek sesle inledi ki emin olamadım.

“Sana bir şey getirmemi ister misin?” diye sordum, dikkatle onu izleyerek. Çıkardığı sesler yüzünden içimde hâlâ alarm zilleri çalıyordu. Üstünde bir başka bol siyah tişört, siyah bir kot pantolon ve yıpranmış beyaz Vans ayakkabılar vardı. Bunların hiçbirisi garip değildi ama yüzünün rengi endişe vericiydi.

“Pepto içtim,” dedi güçlkle. Resmen inlemişti ve karnını biraz daha sıkı sıkı tutuyordu.

Lanet olsun, dedim içimden. Aramızdaki mesafeyi kapatıp tam karşısında durdum. Ben de birkaç kere midemi üşütmüş-tüm ve ne kadar sıkıntılı bir şey olduğunu biliyordum ama... Amös’un durumu beni telaşlandırmıştı. Beni korkutmaya başlamıştı. “Kustun mu?”

“Hayır” yanıtını güçlkle anladım. Ona inanmadım.

“İshal misin?”

Başını kıpırdatır gibi oldu ama bir şey demedi.

“Herkes ishal olabilir.”

Tamam, kim –özellikle de bir ergen– bir aydan kısa bir süredir tanıdığı birisiyle ishalden söz etmek isterdi?

Belki sadece ben.

“Biliyor musun, bir ay önce Utah’ta bir benzinlikten aldığım bir sandviçten zehirlendim ve sürekli olarak tuvalete gitmek zorunda olduğum için Moab’da fazladan bir gece geçirmem gerekti. Yemin ederim, o gece birkaç kilo vermişimdir...”

Çocuktan boğuk bir ses çıktı ama bunun bir kahkaha mı yoksa acı dolu bir inleme mi olduğunu anlayamadım. Ama “İshal değilim,” dediğinde sesi biraz daha sakin gibiydi. Sonra, yine o sıkıntılı, acı dolu sesi çıkardı.

Çocuk biraz daha eğilip kesik kesik nefes alıp vermeye başladığında, sırtımın korkudan buz kestiğini hissettim.

Tamam.

Karşısına çömeldim. “Neren ağrıyor?”

Çenesiyle karnını işaret etmeye çalıştı.

“Gaz çıkardın mı?”

Yine boğuk bir ses çıkardı.

“Karnının sol tarafı mı, sağ mı yoksa orta tarafı mı ağrıyor?”

Çenesini sıkarak yanıt verdi. “Sağa yakın.”

Telefonumu çıkardım ve o noktada tek çizgi sinyal aldığımı görünce içimden bir küfür savurdum. İnterneti kullanmama yetmezdi ama bir arama yapabileceğimi umdum. Wi-Fi vardı ama... çocuk konuşacak halde değilken ona şifreyi soramazdım.

Hemen Yuki’yi aradım çünkü telefonu her daim üstünde olan tek tanıdığım kişi oydu. Neyse ki ikinci çalışta yanıt verdi.

“Ora-Ora-Bo-Bora! N’aber? Ben de şimdi seni düşünüyordum,” dedi en yakın arkadaşlarımdan biri olan Yuki. Sesi çok neşeliydi. Ama neşeli olmaya hakkı vardı. Albümü üç hafta öne bir numaraya yükselmişti ve hâlâ yerini koruyordu.

“Yuki yardımına ihtiyacım var,” dedim. “Apandisit hangi taraftadır?”

Sesimin sıkıntılı çıktığını fark etti ve o da ciddileşti. “Hemen bakayım. Bir dakika.” Menajerine ya da asistanına fısıldayarak bir şey söyledi ve birkaç saniye sonra yanıt verdi. “Karnın orta kısmı, sağ alt kısmı diyor. Neden? İyi misin? APANDİSİTİN Mİ TUTTU?” diye bağırmaya başladı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım.

“ORA, İYİ MİSİN?”

“Ben iyiyim ama komşum ter içinde ve kusacakmış gibi gözüküyor. Bir yandan da karnını tutuyor.” Duraksadım. “İshal değilmiş.”

Çocuk yine apandisit ile ilgili olduğundan emin olmadığım, büyük bir ihtimalle ishalden söz etmemle ilgili bir ses çıkardı. Çok kayıtsız olabilmelerine rağmen, bazen fiziksel işlevler konusunda utandıklarını bileceğim kadar yeğenim vardı. Çocuğun birkaç hafta önce babasıyla ve benimle nasıl konuştuğunu düşününce, genel olarak utangaç olabileceğini düşündüm.

“Şükürler olsun. Sende bir sorun olduğunu sandım.” Derin bir oh çekti. “Kötü gözüküyorsa onu acile götür. Şişkinlik hissediyor mu?”

Telefonu biraz yüzümden uzaklaştırdım. “Şişkinlik hissediyor musun?”

Amos başını salladı ve yine inleyip yüzünü dizlerine dayadı.

Elbette bu benim başıma gelecekti. Çocukla konuştuğum için evden atılacaktım ve bundan pişman bile olamayacaktım.

“Evet. Yuki, seni sonra ararım. Teşekkür ederim!”

“Aramayı unutma. Seni özledim. Bol şans. Hoşça kal!” dedi ve telefonu hemen kapattı.

Telefonumu cebime soktum ve diğer elimle çocuğun dizine hafifçe vurdum. “Bak, emin değilim ama sorun apandisit olabilir. Bilemiyorum ama gerçekten de iyi gözüküyorsunuz. Bu kadar ağrı hissediyor olman da bana bunun başka bir şey olmadığını anlatıyor.” İshal. Ama bunu söylememden usanmış olabilirdi.

Başını evet anlamında sallamaya çalıştı ama koltuk altlarımın ter içinde kalmasına neden olacak şekilde inledi.

“Baban geliyor mu?”

“Ona ulaşamıyorum.” Yine inledi. “Bugün Navajo Gölü taraflarında.”

Gölün Pagosa’dan çok uzak olmadığını biliyordum ama cep telefonu sinyallerinin Colorado’nun dört bir yanında zayıf olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Bu yüzden mi babasının yolda

olduğunu düşünüyordu? “Tamam. Arayabileceğimiz başka birisi var mı? Annen? Başka bir ebeveyn? Bir akraba? Bir komşu? Ambülans?”

“Dayım var... *Kahretsin.*” Bu sefer öyle bir bağırdı ki sesi resmen kalbime ve beynime işledi.

Artık tereddüdü bir kenara bırakmalıyım. Durum iyiye gitmiyordu. İç sesim bana böyle diyordu. Apandisitle ilgili bildiğim tek şey, patladığı takdirde ölümcül olabildiği idi. Belki ciddi bir sorunu yoktu, belki vardı. Ama sağlığını şansa bırakamazdım.

Özellikle de babasına ulaşamadığı ve ciddi bir karar vermediği bir durumda.

Ayağa kalkıp kollarımdan birini omzuna attım. “Tamam, tamam. Seni hastaneye götüreceğim. Beni cidden korkutuyorsun. Burada beklemeyi göze alamayız.”

“Hastaneye gitmem gerekmiyor... *Ahhh.*”

“Seni hastaneye götürmeyi tercih ederim. Apandistin patlama riskini göze alamayız, tamam mı?” Bu çocuğun ölmesinden ya da başına korkunç bir şey gelmesinden onulla konuştum diye babasının beni daireden atmasını tercih ederdim.

Tanrım. *Çocuk ölebilirdi.*

Tamam. Gitme vakti gelmişti.

“Cüzdanın yanında mı? Kimliğin? Sigorta kartın?”

“Ben iyiyim. Geçer... *Ahh! Lanet olsun.*” Çocuk derin derin inledi ve tüm vücudu gerilince o hali yine kalbimi sızlattı.

“Biliyorum. İyisin ama yine de benimle gel, tamam mı? Babanın seni arabaya bindirirken bana direndiğini görmesini ve seni kaçırmaya çalıştığını düşünmesini istemem. Telefonuna yanıt vermediği için ona ne yapacağımızı soramayız. Yolda dayına ulaşmayı denerim, tamam mı?” dedim omzuna hafifçe vurarak. “Benim yanımda ölemezsin, Amos. Böyle bir şey olursa, kendimi asla affetmem. Çok gençsin. Önünde daha kocaman bir hayat var. Ben senin kadar genç değilim ama en azından bir kırk senem var. Lütfen, babanın beni öldürmesine de izin verme.”

Başını yana eğip gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bana baktı. “Ölecek miyim?” dedi acı içinde.

“Bilmiyorum! Ölmeni istemiyorum! Hastaneye gidelim de böyle bir şey olmasını engelleyelim, tamam mı?” dedim. Sesimin histerik çıktığını ve muhtemelen onu korkuttuğumu biliyordum ama o da beni korkutuyordu ve kimliğimde yazdığı kadar yetişkin gibi hissetmiyordum.

O kadar uzun süre kıpırtısız kaldı ki bana direneceğini ve 911’i aramak zorunda kalacağımı düşünmeye başladım ama burnumdan içime birkaç nefes çektiğimi görünce bir karar vermiş olmalıydı çünkü ağır ağır ayağa kalktı.

Şükürler olsun, şükürler olsun, şükürler olsun.

Yüzünde gözyaşı lekeleri vardı.

İnliyordu.

Sızlanıyordu.

Homurdanıyordu.

Ter içinde kalan yüzünden aşağı birkaç yeni gözyaşının süzül-
düğünü gördüm. Babasmm keskin yüz hatlarını almıştı ama daha
inceydi, gençti ve o haşin olgun ifadeye sahip değildi. Ama günün
birinde o ifadeye sahip olacaktı. *Apandisti patlayamaz. Hayır.*

Çocuk bütün ağırlığını bana verirken acı dolu sesler çıkarı-
yordu ama kendisine hâkim olmak için de büyük bir mücadele
veriyordu.

Arabama kadar attığımız elli adım bana on beş kilometre gibi
geldi ve arabayı onun yanma götürmediğim için pişman oldum.
Ama onu yolcu koltuğuna oturttum ve eğilip emniyet kemerini
taktım. Sonra, arabanın diğer tarafına koşup direksiyonun başı-
na geçtim, motoru çalıştırdım ve duraksadım.

“Amos, telefonunu alabilir miyim? Yine babanı aramaya ça-
lışabilir miyim? Ya da dayını. Ya da anneni. Birisini. Herhangi
birisini.”

Telefonunu resmen kucağıma fırlattı.

Tamam.

Sonra, güçlükle telefon Őifresi olduğunu anladığım birkaç rakam söyledi.

Pencereye yaslandı. Açık buğday rengi teni sararmıştı ve Şiddetli bir Şekilde kusacakmış gibiydi.

Lanet olsun.

Klimayı sonuna kadar açtım ve koltuğumun altından eski bir alışveriş torbası alıp kucağına koydum. “Kusman gerekirse buna kus ama etrafa sı rarsa da önemli değil. Zaten bu arabayı takas etmeyi düşünüyorum.”

Bir Şey demedi ama yanağından bir damla daha gözyaşı süzülünce birden benim de içimden ağlamak geçti.

Ama bunun sırası değildi.

Telefonunun Őifresini girip son aradığı numaraları açtım. Gerçekten de on dakika önce en son babasını aramıştı. Ancak bir telefon açacak kadar sinyal vardı. Tekrar denedim. Telefon  aldık a çaldı. Bu da benim Şansımdı.

Standart “Aradığınız kişiye Şu anda ulaŐılamıyor” mesajını duyduğumda çocuğa baktım ve bip sesini bekledim.

Bunu yapabilirdim. Başka bir seçeneğim yoktu. “Merhaba, Bay Rhodes, ben Aurora. Ora, neyse. Amos’u hastaneye götürüyorum. Hangi hastaneye gideceğimizi bilmiyorum. Pagosa’da birden fazla hastane var mı? Apandisit iltihabı olabilir. Onu dışarıda Şiddetli bir karın ağrısı  eker halde buldum. Onu nereye götürdüğüm belli olunca sizi arayacağım. Telefonu bende. Tamam, hoşça kalın.”

Hangi hastaneye gittiğimizi söylememem başıma dert açabilirdi ama telefonda açıklama yaparak daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum. Bulmam ve bir an önce gitmem gereken bir hastane vardı. Derhal.

Geri geri çıkararak daha iyi sinyal alabileceğimi bildiğim yola kadar gittim, navigasyon uygulamasını açıp en yakındaki sağ-

lık merkezini buldum. Bir acil ve bir hastane vardı. Navigasyonu ayarladım. Diğer elimle yine Amos'un telefonunu alırken, zavallı çocuğun yumruğunu sıkıp gevşettiğini, vücudunun büyük bir ihtimalle acı hissiyle hafifçe titrediğini gördüm. "Dayının ismi ne?"

Bana bakmadı. "Johnny."

Yüzümü buruşturup klimayı en soğuk ayara getirdiğimde şakağında bir ter damlası gördüm. Arabanın için sıcak değildi. Amos kendisini kötü hissediyordu. Kahretsin.

Sonra, gaza bastım. Elimden geldiğince hızlı gitmeye çalıştım.

Ona kendisini daha iyi hissediyor mu diye sormak istedim ama başını bile kaldıramıyordu. Başını pencereye yaslamıştı ve kâh inliyor kâh sızlanıyor ya da homurdanıyordu.

"Mümkün olduğunca hızlı gideceğim," dedim, tepeden otolyola çıktığımızda. Neyse ki ev, kasabanın diğer ucunda değil, hastaneye en yakın olan bölgesindeydi.

Parmaklarından birini tamam anlamında kaldırdı. Sanırım, bunu demek istemişti.

Dur işaretinde, telefon rehberine göz attım ve Johnny isimli bir kayıt buldum. Numarayı arayıp sol elime aldığım telefonu hoparlör moduna getirdim ve sağa döndüm.

Birisi, "Amos, adamım," diye yanıt verdi.

"Merhaba, siz Johnny misiniz?" dedim.

Uzunca bir sessizlik oldu. Sonra, "Şey, evet. Siz kimsiniz?" diye sordu.

Sesimin bir genç kız gibi çıkmadığını biliyordum. "Merhaba, ben Aurora. Şey, Amos ve Bay Rhodes'un komşusuyum."

Sessizlik oldu.

"Amos çok hastalandı ve babası telefonuna yanıt vermiyor. Onu hastaneye götürüyorum..."

"Ne?"

"Karnı ağrıyor. Apandisiti tutmuş olabilir ama doğum tarihini ya da sigortası olup olmadığını bilmiyorum..."

Adam bir küfür savurdu. “Tamam, *tamam*. Sizinle hastanede buluşuruz. Çok uzakta değilim ama elimden geldiğince hızlı bir şekilde oraya gideceğim.”

“Tamam, tamam. Teşekkürler.”

Adam telefonu kapattı.

Yine uzun uzun inleyen Amos’a baktım ve bir küfür savurup hızlandım. Ne yapmalıydım? Ne yapabilirdim? Dikkatini ağrıdan başka bir şeye çekebilir miydim? Denemem gerekiyordu. Ağzımdan çıkan seslere dayanmak giderek zorlaşıyordu.

“Amos, ne tür bir gitar almak istiyordun?” diye sordum çünkü dikkatini dağıtmanın faydalı olacağını umarak aklıma gelen ilk konu buydu.

“Ne?” dedi acı içinde.

Soruyu tekrarladım.

“Bir elektrogitar,” diye inledi, güçlükle duyabildiğim bir sesle.

Başka bir durum olsaydı, gözlerimi devirip iç çekebilirdim. Bir elektro gitar. Birisi ilk kez müzikle ya da enstrümanlarla hiçbir ilgim olmadığını düşünmüyordu. Ama yine de hoşuma gitmemişti. “Ama hangi tür? *Fanned fret* mi? *Headless* mı? İkisi birlikte mi? Çift saplı mı?”

Acı içinde kusmamaya çalışırken ona bir gitar türü gibi önemsiz bir şey sormama şaşırdıysa bile belli etmedi ama çenesini sıkarak yanıt verdi. “Bir... bir *headless* almak istiyorum.”

Tamam, güzel. Bu konudan devam edebilirdim. Biraz daha gaza basıp hızlandım. “Kaç telli?”

Bu sefer, yanıt vermesi o kadar uzun sürmedi. “Altı.”

“Nasıl bir kapak istediğini biliyor musun?” diye sordum. Onu konuşmaya zorlamanın sinir bozucu olabileceğini biliyordum fakat sorularla başka bir şey düşünmeyeceği kadar dikkatini dağıtabileceğimi umuyordum. Neden söz ettiğimi bilmediğimi düşünmesin diye biraz daha ayrıntılı bir soru sordum. “Siyah çizgili akçaagaç mı? Yoksa dalgalı mı?”

“Dalgalı!” diye güçlükle. Yumruğunu sıkıp dizine indirdi.

“Dalgalı olanlar çok hoştur. Çenemi sıkıp içimden iyi olması için dua ettim. Tanrım. Beş dakika daha vardı. Önümüzde ağır ağır ilerleyen arabaları ge ebilirsem beş, belki dört dakika vardı. “Ya sap?” dedim.

“Bilmiyorum.” Resmen ağlayarak söylemişti bunu.

Ben de a layamazdım. Ben de a layamazdım. Başkaları a ladığında, ben de a lardım. Bir lanet gibi bir şeydi bu. “Benekli ak aa a , dalgalı ak aa a  gövdeyle güzel gözükür.” Bunu sanki onun gözyaşlarını engelleyebilirmişim, onu sakinleştirebilirmişim gibi bağırarak söylemiştim. “Ba ırdığım için özür dilerim ama beni korkutuyorsun. Elimden geldiğince hızlı gidiyorum. Artık a lamazsan, birini tanıyan bir arkadaşım var. Belki indirimli bir fiyat verebilir, tamam mı? Ama lütfen artık ağlama.”

Cılız bir sesle  ks rd ... Bir kahkaha sesine çok benziyordu. Güçlükle, acı içinde çıkan bir sest i ama yine de bir kahkahaydı.

Sa a saparken, şöyle bir ona baktığımda yanaklarında hâlâ gözyaşı lekeleri olduğunu gördüm ama belki...

Tekrar sa a saptım ve hastanenin otoparkına girip acilin önüne doğru ilerledim. “Neredeyse geldik. Neredeyse geldik. İyi olacaksın. Benim apandistimi alabilirsin. İyi durumda olduğunu düşünüyorum.”

Bunu istediğini söylemedi ama ben arabayı cam kapıların önüne park ederken başparmağını kaldırır gibi oldu. Bir kolumu sırtına atıp ağırlığını yüklenerek onu arabadan indirdim. Zavallı  ocuk pelte gibi olmuştu. Dizleri boşa gitti ve bir ayağını diğerinin önüne atabilmek için büyük bir çaba sarfetti.

Daha önce hiçbir acile girmemiştim ve birisinin bir sedyeye ya da en azından bir tekerlekli sandalyeye dışarı fırlamasını bekliyordum ama resepsiyondaki kadın bize doğru dürüst bakmadı bile.

Amos inleyerek ve topallayarak bir sandalyeye çöktü.

Tam kadına neler olduğunu anlatmaya başladığımda, yanı-

ma birisi geldi. Esmer bir yüz ve koyu kahverengi gözler gördüm. Tanıdık birisi değildi. “Siz Aurora mısınız?” dedi yabancı. Bir başka adamdı.

Tanrım, bu adam da yakışıklıydı. Teni muhteşem bir sütlü kahverengiydi, çıkık yuvarlak elmacıkkemikleri vardı ve kısa saçları kuzguni siyahtı. Amos’un dayısı olmalıydı.

Başımı salladım ve bakışlarımı diğer taraflarından ayırıp gözlerine odaklandım. “Evet. Johnny?”

“Evet,” dedi. Kadına dönüp telefonunu uzattı. “Ben Amos’un dayısıyım. Sigorta bilgileri burada. Babası buraya gelene dek karar verme yetkisine sahibim,” dedi hızlı hızlı.

Bir adım kenara çekilip kadının sorularını yanıtlayışını ve tablette bir form dolduruşunu izledim. Orada dikilirken, Amos’un tam isminin Amos Warner-Rhodes olduğunu öğrendim. On beş yaşındaydı ve acil durumlarda aranması gereken kişi babası olmasına rağmen, nedense dayısının tıbbi konularda onun adına karar verme yetkisi vardı. Bir anda öğrendiğim bu bilgilerden sonra, gidip Amos’un yanına oturdum. Onu bulduğum pozisyona geri dönmüştü. İnliyor ve terliyordu, solgun ve hasta gözüküyordu.

Moral vermek için sırtına hafifçe vurmak istedim ama vazgeçtim.

“Hey, dayın geldi. Şimdi seninle ilgilenirler,” dedim alçak sesle.

“Tamam,” dedi ama sesi derin, karanlık bir yerden geliyormuş gibiydi.

“Telefonunu geri almak istiyor musun?”

Başını dizlerine doğru sallayıp inledi.

Tam o sırada, ameliyat önlüklü birisi bir tekerlekli sandalyeye geldi. Onu sandalyeye oturtup peşinde dayısıyla oradan uzaklaştırırlarken, telefonu bende kaldı.

Acaba... gitmeli miydim?

Sorunun ne olduğundan emin olmaları birkaç saat sürebilirdi ama... onu oraya ben getirmiştım. İyi olduğundan emin olmak istiyordum. Aksi takdirde bütün gece endişeyle bekleyecektim. Çekilmeden önce arabamı park etmem gerektiğini hatırladım, sonra da oturup beklemeye başladım.

Aradan bir saat geçmesine rağmen ne Amos'un dayısı ne de babası ortadaydı. Ön masadaki görevliye son durumu sorduğumda, gözlerini kıstı ve akrabası olup olmadığını sordu. Kendimi başkasının işine burnumu sokmuş gibi hissederek yerime döndüm. Ama bekleyebilirdim. Bekleyecektim.

Acile geldikten neredeyse iki saat sonra tuvalete girip çıkmış ve yerime oturmuştum ki acilin kapısı açıldı ve iri yarı bir adam telaşla içeri girdi.

Fark ettiğim ikinci şey, etkileyici kaslarının ve kemiklerinin üstünde adeta akar gibi duran üniformasıydı. Kemerini ince belini sıkı sıkı sarıyordu. Birisi bir ıslığı hak ediyordu doğrusu.

Üniformalı bir erkeğin neden o kadar çekici olduğunu bilmiyordum ama bir an için ağzımın sulandığını hissetmiştim.

Garaj dairesinin tatlı sarı ışığına kıyasla parlak hastane ışıkları altında Bay Rhodes'un omuzları daha geniş, kolları daha iri gözüküyordu. Kaslarının çatık ifadesi de daha sertti. Gerçekten de çok iri yarı bir adamdı. Tanrım.

Yutkundum.

Dönüp bana bakması için bu kadarı yeterliydi. Yüzünden beni tanıdığını fark ettim. "Merhaba, Bay Rhodes," dedim. Hatırladığım kadar uzun olan bacakları harekete geçti.

"Nerede o?" dedi o güne dek iki kere konuştuğum adam. Sesi tıpkı daha önceki gibi pek hoştu. Hoş derken aslında hiç de hoş değildi. Ama bu sefer, oğlu hastanede olduğu için onu suçlayamazdım.

"Arka tarafta," dedim hemen. Ses tonunun ve sorusunun beni etkilemesine izin vermedim. "Dayısı Johnny burada. Arka tarafta onun yanında..."

İri çizmeli ayaklarından biri bana yaklaştı. Gür, koyu renkli kaşlarını çattı ve geniş alnında ince çizgiler belirdi. Dayımın birisi onu sinirlendirdiğinde surat asmasına alışkın olmasaydım, ağzının kenarında beliren iki derin çizgi beni gerçekten de korkutabilirdi. “Ne yaptınız?” dedi o buyurgan ve alçak ses tonuyla.

Pardon? “Ne mi yaptım? Size bıraktığım sesli mesajda dediğim gibi onu arabamla buraya getirdim...”

İri, çizmeli bir ayak daha öne adım attı. Tanrım, çok uzun boyluydu. Ben bir altmış yediydim ve tepemde bir kule gibi dikiliyordu. “Size özellikle oğlumla konuşmamanızı söylemiştim, öyle değil mi?”

Dalga mı geçiyordu? “Şaka mı yapıyorsunuz?” Öyle olmalıydı.

Yakışıklı yüzü biraz daha yaklaştı ve kötücül bir ifadeyle kaşlarını çattı. “Size uymanız için *iki* kural vermiştim...”

Bu sefer, göğsüme yayılan bir öfke hissiyle ben kaşlarımı kaldırdım. Kalbim bile bu iması karşısında daha hızlı atmaya başladı.

Tamam, aslında ne ima ettiğini bilmiyordum ama çocuğunu hastaneye getirdiğim için mi beni azarlıyordu? *Cidden* mi? Çocuğuna bir şey yaptığımı ve bu yüzden hastanede olduğunu mu ima ediyordu?

“Hey!” diye seslendi birisi.

İkimiz birden sesin geldiği yöne döndük. Johnny denen adamın ellerinden birini başının üstüne koymuş, asansörün yanında durduğunu gördük.

“Neden telefonunu açmıyorsun? Apandisit iltihabı olduğunu düşünüyorlar ama tarama sonuçlarını bekliyorlar,” dedi Johnny hızlı hızlı. “Ağrısını gidermeye çalışıyorlar. Haydi gel.”

Tobias Rhodes hızla onun yanına giderken dönüp bana bakmadı bile. Ama Johnny bana bir kere başını sallayıp onu asansörlere götürdü. Kendi aralarında alçak sesle konuşmaya başladılar.

Kaba adam.

Ama neler olduğunu öğrenmiştim, değil mi?

Beşinci Bölüm

Belki yaptığım şey beni daha da garip bir hale sokuyordu ama sonraki iki gün boyunca mümkün olduğunca pencerenin önünde oturdum. Zaten pazartesi günü mağaza kapalıydı. Clara envanter çıkaracaktı ve ona yardım etmem için ücret ödeyemeyeceğini söylerken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bunu duyunca ona yardım etmeyi daha da çok istemiştim ama bunu ücretsiz yapmayı teklif edersem kabul etmeyeceğini biliyordum. O yüzden, bir şey dememiştim. En azından o an için.

Zaten aklım meşguldü ve Amos'un iyi olup olmadığını merak ediyordum. Elbette, onu tanımıyordum ama yine de kendimi sorumlu hissediyordum. Verandada iki büklüm bir halde birisinin onu almasını beklediğini düşününce...

Bana o korkunç gün, annemin beni Clara'nın evinden almak için gelmediği günü hatırlatmıştı. Kararlaştırdığımız saatte gelmeyince tekrar tekrar evi nasıl aradığımı. Clara'nın ailesinin verandasında son anda acil bir durum olduğunu söyleyerek gelmesini nasıl beklediğimi hatırlamıştım. Annem her zaman dakik bir insan değildi ama eninden sonunda gelirdi.

Onun ortadan kaybolduğu günü izleyen zamanları düşününce, gözümden bir damla yaş süzüldü.

Ama her zaman yaptığım gibi gözyaşımı sildim ve gnme devam ettim.

O gün internette en yakındaki bir sonraki kasaba olan Bayfield civarında olduğunu gördüğüm bir alıştırma yürüyüşüne çıkmayı planlamıştım ama Amos'un iyi olduğunu kesin olarak öğrenmem bana daha önemli gelmişti. Yuki bile mesaj yazıp son durumu sormuştu. nceki gün hastanede duyduklarımdan başka bir şey bilmediğim için ona da bu bilgileri aktarmıştım.

Ayrıca, Amos'un arada sırada bildirimlerle titreşime geçen ve en sonunda şarjı biten telefonu da hâlâ bendeydi.

Eve dönmeyeceklerini düşünerek marketten aldığım bir kitabı okumaya başlamıştım ki açık olan pencereden bir arabanın geldiğini duydum. Yerimden kalktığımda, önce bir Parklar ve Vahşi Yaşam kamyoneti, sonra da *hatchback* model bir araba gördüm.

Kamyonetten tanıdık birisi, arabadan da uzun boylu başka bir erkek indi. İkiisi arabanın diğer tarafına geçtiler ve daha ufak birisinin inmesine yardım ettiler. Onu aralarına alıp eve girerlerken, sylendiklerini duyduğuma yemin edebilirdim.

Amos'tu.

Derin bir oh çektim.

Gidip iyi olup olmadığını sormak istiyordum ama... beklemek zorundaydım.

Tabii, nce Bay Rhodes gelip beni kovmazsa. En azından, henüz bütün eşyalarımı yerleştirmemiştim. Daha birkaç gün önce çamaşırhaneye gidip valizimi temiz giysilerle doldurmuştum.

Ana evin bütün ışıkları yandı.

Onuncu kere evde bir anne ya da eş var mı diye merak ettim. Eve başka kimse gelmemişti. Pencereleri açık tutmuş ve hafif uyumuştum. Garaj yoluna bir araba girmiş olsaydı, bunu rahatlıkla duyabilirdim. Amos da hastanede annesini aramamı istememişti.

Ama babası o ilk gün onunla ilgili bir şey söylememiş miydi?

Her halükarda, Amos ona yardım etmek için hemen hastaneye gelen bir babası ve bir akrabası olduğu için şanslıydı. Bunu bildiğini umuyordum. Babası sert bir adam olabilirdi... Dünyanın en dost canlısı insanı da olmayabilirdi ama onu seviyordu. Yardım ettiğim halde beni suçlayacak kadar seviyordu. Güvenliği için gerçekten de endişelenecek kadar.

Birden içimi bir hüznün sardı ve burnumu çekerek telefonumu aldım. Karşı taraf yanıt vermeden önce bir kere çaldı.

“Ora! Haber var mı?”

Yuki’yi –ve kız kardeşini– çok sevmemin bir nedeni vardı. Kocaman kalpleri olan iyi insanlardı. Onun ne kadar meşgul olduğunu biliyordum ama bu durum beni aramasını ya da mesaj yazmasını asla engellemezdi.

“Az önce eve geldi. Dayısı ve babası ona yardım ettiler ama tek başına yürüyebiliyordu.”

“Ah, çok iyi.” Nefesini dışarı verip, “Komşun olduğunu söylemiştin, değil mi?” dedi.

Güldüm. Sırf Yuki’nin sesini duymak bile yalnızlığımı hafifletmeye başlamıştı. “Evet. Bana garaj dairesini kiralayan adamın oğlu.”

“Ha, anladım. Asistanım onun için bir kristal sipariş etti. Geçen gün bana yazdığın posta adresine yollayacağım. Kristali sol tarafına koymasını söyle. Umarım bir an önce iyileşir.”

İşte, böyle iyi yürekli birisiydi.

“Sen nasılsın? Oraya alıştın mı? Colorado nasıl?”

“İyiyim. Alışıyorum. Burası çok güzel. Kendimi iyi hissediyorum.”

Umut dolu bir sesle, “O halde mutlusun, değil mi?” diye sordu.

Yengem ve dayım gibi Yuki de en kötü zamanlarımda ne halde olduğumu görmüştü. Bana ilişkimin sona erdiği söylendikten sonra, tam bir ay onun yanında kalmıştım. Bunun bir nedeni aynı sokakta yaşıyor olmamızdı ama esas nedeni gerçekten de

en yakın arkadaşlarımdan biri olmasıydı. O sıralarda onun da ilişkisi sona ermişti ve yanında geçirdiğim o bir ay hayatımın en üretken dönemlerinden biri olmuştu. Yuki için de.

O ay birlikte bir albüm yazmıştık... Bir yandan da işitme becerimizin birazını kaybettiğimizi düşündüğüm kadar yüksek sesle Alanis, Gloria ve Kelly'nin şarkılarını dinlemiştik.

Ama buna değdiği kesindi.

“Evet. Burada yaşadığım dönemden eski bir arkadaşımın yanında çalışmaya başladım.”

“Ne yapıyorsun?”

“Bir açık hava aktiviteleri mağazasında çalışıyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Tam olarak nasıl bir yer?”

“Kampçılık ve balık tutma ekipmanları satıyorlar. Bunun gibi şeyler işte.”

Kısa bir sessizlik daha oldu ve sözcükleri tane tane söyleyerek, “Şey, Ora, alınma ama...” dedi.

Ofladım. “Ne diyeceğini biliyorum.”

Berrak kahkahası bana şarkı söylerken kullandığı sesini hatırlattı. Çok güzeldi. “Neden öyle bir yerde çalışıyorsun? Açık hava aktiviteleri konusunda bilgin var mı? Seni kaç senedir tanıyorum? On iki sene mi? Açık havayla ilgili olarak yaptığın tek şey... festivallerde çadırlarda kalmaktı.”

Güldüm ama haklı olduğu için yüzümü de buruşturdum. “Kes sesini. Kampçılığı denemek isteseydim, benimle kim gelecekti? Kaden mı? Annesini düşünebiliyor musun? Sen mi gelecektin?” Ben gülmeye başlayınca, o da gözlerinin önüne bu manzarayı getirerek gülmeye başladı.

Kaden'm annesi Bayan Jones çok ukala olmasıyla tanınırdı. Bu da komikti çünkü Kaden'm büyüdüğü evi görmüştüm. Babası üç çocuklu, karısı bir ev hanımı olan bir tesisatçıydı. Annem kaybolmadan önceki zamanlarımıza kıyasla durumları bizden daha iyiydi ama asla para içinde yüzmemişlerdi. Ama Kaden'm kariye-

rinde yükselmeye başlamasıyla birlikte, annesi son on sene içinde wagyu ya da Kobe etinden yapılmadığı sürece hamburgerlere bile burun kıvıran küstah bir canavara dönüşmüştü.

“Haklısın,” dedi Yuki kahkahaları dindikten sonra.

“Ama gerçekten de mağazadaki ürünlerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Hayatımda kendimi hiç o kadar aptal hissetmemiştim, Yu. Müşteriler bir sürü soru soruyorlar. Ben de onlara eski Yunanca konuşuyorlarmış gibi aval aval bakıyorum. Berbat bir durum.”

“Ayyy,” dedi ama yine de güldü.

“Ama arkadaşımın yardıma ihtiyacı vardı. Hem zaten daha iyi bir iş bulsam bile bana referans verebilecek kimse yok.” Ne yapmak istediğini bile bilmiyordum. Bu iş sadece... geçici bir şeydi. Karar verene dek. Bir adımdı.

Bunu duyunca gülmeyi kesti. “Beni söyle. Benim için çalıştığını ve bugüne kadar yanımda çalışan en mükemmel kişi olduğunu anlat. Yalan değil. Gerçekten de benim için çalıştın ve en değerli yardımcım oldun. Yaptığın işin karşılığında ödeme aldın. Ödeme almaya da devam edeceksin.”

Yuki'nin bağlı olduğu müzik şirketi gelecekte onlara dava açmayayım diye bestelerim için ödeme yapmakta ısrar etmişti. Her çeyrek dönemde bana para aktaracaklardı. *Sana ödeme yapmazlarsa, daha çok para kazanırlar, Ora. Teklifi kabul et.* Yuki haklıydı. Müzik şirketindense benim para kazanmam daha iyiydi.

Açıkkası bunu bir kere bile yapmayı düşünmemiştim: Ondan benim için yalan söylemesini isteyemezdim. Ama konuyu kendisi açınca... Çok kötü olmadığım başka bir iş bulduğumda, özgeçmişimde bu çalışmamın görünmesi hiç de fena bir fikir değil, diye düşündüm.

Ama Clara'yı yüzüstü bırakma fikri bile beni çok kötü hissettiriyordu. İşi başından aşkındı ve Jackie okula geri dönünce ona kimin yardım edeceğinden emin değildim. Genç kız okula geri

dönmeden önce işi biraz daha iyi öğrenmeli, daha iyi yapmalıydım. Ama tüm bunları her ihtimale karşı düşünüyordum. İlerisi için. O kadar kısa sürede işten ayrılmayı düşünmüyordum.

“Emin misin?” dedim.

Dramatik bir şekilde iç çekti. “Senin ruhsal bir arınmaya ihtiyacın var canım. Kaden şapşallığını sana bulaştırdı galiba.”

Güldüm. “Sensin şapşal.”

Güldü.

“Buna gerek kalırsa, dediğin gibi yaparım. Bunu düşünmemiştim bile.”

“Tamam. Şapşallığın yüzünden düşünmemişsin. Sana biraz adaçayı yollayacağım.”

Kahkaha attım ve iç çektiğini duydum. .

“Seni özledim, Ora. Ne zaman görüşebileceğiz? Keşke buraya geri dönüp benimle kalsan. Biliyorsun, *mi casa es tu casa*.”

“Ne zaman bir yerde buluşursak ya da sen buraya gelersen. Ben de seni özledim. Kız kardeşini de.”

“Ahh. Nori. Şimdi düşününce, onun da biraz adaçayına ihtiyacı var.”

Güldüm. “Benden daha fazla ihtiyacı olabilir. Arınması gereken kişilerden söz açılmışken, bil bakalım kim bana bir e-posta yolladı?”

Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Tek bir kişiden söz ediyor olabilirdim. “Şeytanın çocuğu mu?”

Bayan Jones’dan şeytan diye söz etmesi bana hep çok komik geliyordu. “Evet. Onu aramamı istedi. İki kere.”

“Hı-hı. Büyük bir ihtimalle, albümü tutmadığı ve herkes ne kadar kötü olduğunu konuştuğu için.”

Gülümsedim.

Yuki bir şey düşünüyormuş gibi hımm dedi. “Onsuz daha iyisin, bunu unutma tamam mı?”

* İsp. “Benim evim senin evin” (c.n.)

“Biliyorum.” Gerçekten de biliyordum. Kaden’la kalmış olsaydım... Kırklı yaşlarının sonlarında bile evlenmezdik. Asla çocuklarımız olmazdı. Hayatımın sonuna kadar arka planda kalırdım. Tüm benliğimle desteklediğim birisi için asla gerçekte bir öncelik olmazdım.

Bunları asla unutamazdım. Unutmayacaktım. Onsuz çok daha iyiydim.

Birkaç dakika daha konuştuk ve tam konuşmayı sonlandırmak üzereyken, bir arabanın kapısının kapandığını duydum ve pencereden dışarı baktım.

Yenilenmiş olan Bronco gidiyordu. Oraya taşındığımdan beri sadece iki kere oradan ayrıldığını görmüştüm. Ama Amos’un dayısı Johnny’nin *hatchback* arabası hâlâ oradaydı. Şoför koltuğunu göremiyordum ama giden kişinin Bay Rhodes olduğunu tahmin ettim. *Tobias*. Gerçi ona asla ilk ismiyle hitap edemezdim. İki gün önceki davranışlarını düşününce, onunla konuşmamı bile istemiyor olmalıydı.

Ama çocuğun iyi olduğundan emin olmak istememin yanlış bir yanı yoktu, öyle değil mi?

Cebime Amos’un telefonunu ve kendi telefonumu koyup haftalardır yanımda taşıdığım tek erişteleli tavuk çorbası konservesini aldım ve aşağı indim. Ana eve uzanan çakıl taşlı alanda yürürken, kamyonet aniden geri gelebilir diye dikkat kesildim. Evin verandasının basamaklarını büyük bir hızla çıkıp umutla kapıyı iki kere çaldığımda utanmadım bile.

Birisi içeriden, “Bir dakika!” diye seslendi ve iki, üç saniye sonra kapı açıldı. Karşımda hastanedeki adam duruyordu. Yüzündeki hafif gülümseme bir süre sonra bütün yüzüne yayıldı. “Selam,” dedi yakışıklı adam. Bay Rhodes kadar uzun boylu değildi... Ona zerre kadar benzemiyordu. Yüz hatları ve ten renkleri tamamıyla farklıydı. Vücut yapıları da öyle. Amos ikisinin bir karışımı gibiydi.

Dayısı annesine benziyor olmalıydı.

“Selam,” dedim birden utanarak. “Acilde karşılaşmıştık, hatırladınız mı? Amos iyi mi?” Elimdeki çorba kavanozunu biraz havaya kaldırdım. “Ev yapımı değil ama ona çorba getirdim.”

“Kendiniz vermek ister misiniz?” İçtenlikle gülümsüyordu. Ben de ona gülümsemeden edemedim.

Evet, o ve Bay Rhodes’a hiç benzemiyordu.

Yine acaba Amos’un annesiyle ilgili bir şey öğrenebilecek miyim diye merak ettim. Belki de orduda görevliydi ve uzakta görev yapıyordu. Belki de boşanmışlardı ve kadın uzak bir yerde yaşıyordu. Bay Rhodes, Amos’un annesinden söz ederken başka bir adamdan söz etmemiş miydi? Aklımdan bir sürü soru geçiyordu ve beni ilgilendirmeyen bu konuları düşünecek bol bol vaktim vardı.

“Onu görebilir miyim?” dedim. Aslında, başımı derde sokmadan daireme geri dönmem gerektiğini çok iyi biliyordum. Önceki gün, Amos’un babası beni gördüğüne hiç de mutlu olmamıştı.

Ya da birbirimizi son gördüğümüzde.

Beni ilk gördüğünde de.

Her seferinde. Adam beni gördüğüne hiçbir zaman memnun olmamıştı.

Johnny başını sallayarak kenara çekildi. Arkamdaki bir noktaya baktı ve kafası karışmış gibi kaşlarını çatı. Ama belli ki aklımdan geçen şey önemli değildi çünkü bakışlarını tekrar bana çevirip içeri girmemi işaret etti. “Gelin. Amos odasında.”

“Teşekkürler.” Gülümsedim ve o kapıyı kapattıktan sonra peşine takıldım.

Evi rüstik ve şirin diye tanımlamak mümkündü. Girişte zemin açık bir renkti ve aralık duran bir kapıdan içeri şöyle bir baktığımda ufak bir banyo olduğunu gördüm. Tam ileride katedral tarzı tavanın altında bir oturma odası ve sağda bir mutfak vardı. Oturma alanında bir tane gri renkli iki kişilik bir koltukla

üstleri çizik deri berjerler vardı. Köşede bir odun şöminesi gördüm. Üstünde bir abajur olan, fiskos masası niyetine kullanılan bir süt sandığı vardı. Ufak mutfakın karoları ve dolapları yeşildi, bir kütük kulübedeki gibi duvarlar ahşap panellerle kaplıydı ve siyah renkli elektronik mutfak aletleri vardı. Bir kahve makinesinin yanında plastik bir kahve kavanozu ve eski bir şeker kavanozu duruyordu, tezgâhlarda başka şeyler vardı.

İçerisi gerçekten de çok derli topluydu. Ya da belki de benim tanıdığım ve birlikte yaşadığım bütün erkekler çok dağınıktı çünkü iki erkeğin yaşadığı bir eve göre her yer pırıl pırıldı. Birden garaj dairemin her yanına saçılmış, kapılara ve sandalyelere astığım giysilerim beni pasaklı hissettirdi.

Tatlı, şirin ve güzel bir yerdi.

Çok hoşuma gitmişti.

Sanırım, beni rahat hissettiren insanları ve eşyaları hatırlatmıştı. Bir de sevgiyi.

Çünkü ikisi aslında aynı şeydi ya da en azından öyle olması gerekiyordu.

“Aurora’ydı, değil mi?” dedi Johnny. Ona döndüm.

“Evet. Ora da diyebilirsiniz.”

Bembeyaz dişlerini sergileyen kocaman gülümsemesi... etkileyiciydi. “Amos’un durumunu haber verdiğiniz için teşekkürler,” dedi. Oturma odasından geçip bir diğer kısa koridorda çıkmamı işaret etti. Üç kapı vardı. Birisinden bir çamaşır makinesi sesi geliyordu. Diğer taraftaki aralık duran kapı fazla karanlıktı.

“Beni içeri aldığınız için teşekkür ederim. Onu merak ediyordum. Bekleyebildiğim kadar hastanede bekledim ama siz Amos’un yanına gittikten sonra sizi ya da Bay Rhodes’u tekrar görmeyince eve geri döndüm.” Saat dokuza kadar beklemiştim.

Aralık duran başka bir kapının önünde durduk. “Şu anda uyanık. Az önce yanındaydım.”

Johnny kapıyı tıklattı ve içeriden bezgin bir “Evet?” yanıtı geldi.

Dayısı gözlerini devirirken ve kapıyı açarken, bu sıcak karşılamaya gülmemeye çalıştım.

Başımı içeri uzattım ve Amos'un üstünde bir *boxer* şort ve "Ghost Orchid" yazılı koyu yeşil renkli bir tişörtle yatağında olduğunu gördüm. Ellerindeki oyun konsolundan başını kaldırdı ve cıyaklayıp elleriyle apış arasını örterken yüzü kıpkırmızı oldu.

"Amos, orada ne olduğu senden başka kimsenin umurunda değil," diye güldü Johnny. Yerde olduğunu görmediğim bir yastığı alıp ona fırlattı. Çocuk gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde yastığı kucağına koydu.

Ona gülümsedim. "Gerçekten de umurumda değil ama kendini daha iyi hissedeceksen gözlerimi kapatabilirim." İçeri doğru bir adım attım, ona yaklaştım. "Sadece nasıl olduğunu görmek istemiştim. İyi misin?"

Amos oyun konsolunu yastığın üstüne indirirken, yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı. Her zamanki alçak, mahcup sesle, "Evet," dedi.

"Sorun apandistimiymiş?"

"Evet." Dayısına kaçamak bir bakış fırlatıp tekrar bana baktı.

"Üzüldüm. Gaz sıkışması gibi bir şey olduğunu ummuştum."

Yüzünü buruşturup, "Dün apandistimi aldılar," diye mırıldandı.

"Dün mü?" Hâlâ orada dikilmekte olan dayısına döndüm ve sanki o da yeğeninin daha yeni ameliyat olmasına inanmıyormuş gibi başını yana eğdi.

"Seni hemen taburcu mu ettiler? Güvenli mi bu?"

Çocuk omzunu silkti.

"Hah. Ben daha yeni ameliyat olup taburcu edilseydim, bir battaniyeye sarınmış ağlıyor olurdum."

Hafifçe gülümser gibi oldu. Çok şirin bir çocuktü. Günün birinde çok yakışıklı olacağından emindim.

O kadar yakışıklı bir babayla, elbette o da yakışıklı bir adam olacaktı.

“Sana biraz tavuk orbası getirdim. Dayın ya da baban senin için ısıtabilir diye düşündüm. Tabii, vegan değilsen. Vejetaryen ya da vegansan, başka bir şey getirebilirim.”

“Değilim,” dedi fısıldar gibi. Bir an için arkama baktı.

“Ah, güzel. Bu arada, telefonun bende. Ama şarjı bitti.” Bir adım atıp telefonu yanımdaki komodinine, birkaç gitar penasının ve birkaç paket gitar telinin yanına koydum. “Bir şeye ihtiyacın olursa, beni nerede bulabileceğini biliyorsun. Seslenmen yeter. Günün geri kalanında evde olacağım. Yarın da dokuzdan altıya kadar dışarıda olacağım.” Hâlâ gözlerini iri iri açmış dikkatle beni süzüyordu. “Gideyim de dinlen. Umarım kendini daha iyi hissedersin!”

“Hoşça kal,” diye mırıldandı ama hiç yoktan iyiydi. Kuzenlerimden biri, oğullarından birinin bir ay boyunca her şeye sadece homurdanarak ve kafa sallayarak yanıt verdiği bir dönem geçirdiğini söylemişti. O yüzden, Amos’un tavrının da normal olduğunu düşündüm.

Görevimi yerine getirdiğimi düşünüp geriye doğru bir adım attım ama az kalsın Johnny’ye arpacaktım.

Başımı kaldırıp ona baktığımda gülümsedi ve koridoru işaret etti. Johnny dirseğime o kadar yakın yürüyordu ki sürekli olarak vücudumun üst kısmına değiyordu. “Komşu olduğunuzu söylemişsiniz, değil mi?” dedi birden.

“Öyle bir şey. Garaj dairesinde kalıyorum.”

O kadar büyük bir şaşkınlıkla, “Ne?” dedi ki dönüp ona baktım.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. “Büyük bir ihtimalle Amos’un daha iyi açıklayabileceği uzun bir hikâye.”

“Anlatmaz. Şanslıysak günde on sözcük söylediğini ancak duyuyoruz.”

Onu anlıyordum. Güldüm. “Kısaca anlatmak gerekirse babasına söylemeden kiralık ilanı verdi, ben de daireyi kiraladım. Bay Rhodes bunu öğrenince çok kızdı ama ekstra ücret ödemeyi

teklif ettiğimde kalmama izin verdi.” Bir çırpıda her şeyi açıklamıştım. “İki hafta daha burada olacağım.”

“Ne?”

Evet anlamında başımı sallayıp yüzümü buruşturdum. “Bay Rhodes gerçekten de çok kızdı. Şimdi, büyük bir ihtimalle buraya geldiğim için de kızacak ama Amos için endişeleniyordum.”

“Ben de dışarıdaki arabanın kime ait olduğunu merak ediyordum.” Bir anda kahkaha atınca, buna hazırlıksız yakalandım. “Bu duruma memnun olmadığından eminim. Çok kızmıştır.”

“Çok ama çok kızdı ama onu anlıyorum,” dedim. “Onu daha fazla kızdırmak istemem ama Bay Rhodes’a oğlundan sekiz adım mesafede olduğumu ve bizi yalnız bırakmadığınızı söyleyin. Lütfen.”

Johnny gülümseyerek ön kapıyı açtı. “Sekiz adım uzakta durdunuz ve ona çorba ve telefonunu getirdiniz. Tabii, kendisine söylerim.”

Dışarı çıktım ve Johnny kapıda durdu.

İçeride geçirdiğim on dakikada hava birden kararmıştı. Cebimden fenerimi çıkardım. Bir taşa takılabilir, bacağımı kırabilirdim, kimse bağırдыğımı duymayabilirdi ve et yiyen aylar beni yiyebilir, kuşlar gözlerimi oyabilirdi. Yengemin hayal ettiği ve günler önce mesajında anlattığı senaryo buydu.

“Florida’lı mısınız?” diye sordu Johnny, ben fenerimi açıp garaj yoluna tutarken.

Işık cılızdı. Daha parlak ışık veren başka bir fener almalıydım.

“Sayılırım. Eskiden burada yaşıyordum ama uzun zaman önce ayrıldım.” Basamaklardan aşağı atlayıp ona el salladım. “Onu görmeme izin verdiğiniz için teşekkürler. Sizi tekrar görmek güzeldi.”

Kapıya yaslanmıştı. “Onu hastaneye götürdüğünüz için teşekkürler.”

“Sorun değil.” Tekrar el salladığımı görünce, o da şöyle bir elini kaldırdı.

Daireme kadar koşmasam da kesinlikle hızlı yürüdüm.

Tam feneri kolumun altına sıkıştırıp kapı koluna çevirmiştim ki çakıl taşlarının üstünde lastik sesleri duyup paniğe kapıldım. *Anahtar neredeydi?* Bay Rhodes'u görmediğim sürece, bana gitmemi söyleyemezdi, değil mi? Elimi cebime atıp anahtarımı bulmaya çalıştım ama bulamadım. Lanet olsun! Arka cep! Arka cep!

Tam parmak uçlarım anahtarın soğuk metal kısmına değdiği anda far ışıkları beni aydınlattı.

Anahtarı düşürdüm.

Johnny'nin, "İyi misiniz?" diye seslendiğini duydum.

Beni izliyordu. Paniğe kapıldığımda halime gülmüş olmalıydı. Ne yaptığımı anlamış mıydı?

"İyiyim! Anahtarımı düşürdüm!" diye telaşlı ve panik dolu bir sesle yanıt verdim çünkü elimle yeri yoklarken gerçekten de *paniğe kapılmış durumdaydım*.

Lanet olasıca anahtarı bulduğum anda far ışıklarının hareket etmediğini fark ettim.

Anahtarı kilide soktuğumda bir kapınm açılıp kapandığını duydum.

"Hey," dedi birisi sert bir sesle.

Soğukkanlı davran. Her şey yolundaydı. Bu adam benim sahibim değildi ya? Oğlunun hayatını kurtarmıştım. Yani, kurtarmış sayılırdım. "Selam," diye seslendim çaresizlikle. *Yakalandım*.

"Aurora'ydı, değil mi?" diye sordu. Tobias. Bay Rhodes.

Tamamıyla arkama döndüm ve fener ışığı göğsüne vurunca feneri kapattım. Üstünde bir tişört vardı. Far ışıkları onu arkadan aydınlatıyordu ama yüzünü iyi göremiyordum.

Kızgın mıydı? Beni kovacak mıydı?

"Evet." Yutkunmamak için kendimi tuttum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Yaptıklarınız için teşekkür ederim," deyince hayretler içinde kaldım.

Ha. “Rica ederim,” dedim karanlıkta kalan yüzüne. Birkaç adım ötede kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu biraz seçebiliyordum.

Sesi kızgın çıkmıyordu. Bu, iyiye işaretti. Ama az önce evinden çıktığımı biliyordu.

Öne doğru bir adım daha attı ama onu hâlâ çok iyi göremiyor, sadece silüetini seçebiliyordum. Üst kısmı çok geniş, kalçaları dar-
dı. Bir spor salonuna mu gidiyordu? Kasabada bir yer vardı. Öyle olmalıydı. Kimsenin vücudu doğal bir şekilde öyle olamazdı.

Derin derin iç çekince, yüzünü görmeye çalıştım.

“Bakın...” Ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi ve sesi ilk gün duyduğum kadar sertti.

“Size borçluyum. Amos bana olanları anlattı.” Nefesini dışarı verdiğinde sesi titrek çıkmadı. “Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” dedi o kalın ses tonuyla.

“Rica ederim.” Ne kadar az konuşursam, o kadar iyiydi.

Yine nefesini dışarı verdi. “Size borçluyum. Hem de çok.”

“Bana kesinlikle borçlu değilsiniz.”

Yine iç çekti. “Hayır, borçluyum.”

“Hayır, inanın ki değilsiniz. Lütfen, gerçekten de bana borçlu değilsiniz. Ben sadece yardım edebildiğime ve onun iyi olmasına sevindim.”

O kadar uzun süre bir şey demedi ki başka bir şey demeyeceğini düşündüm ama öne doğru bir adım attı. Sonra, bir adım daha atıp kollarını iki yanına sarkıtmış bir halde karşımda durdu. O kadar yakında duruyordu ki o inanılmaz yüzüne uzun uzun bakabildim. Yüzünün sert ve keskin hatları gergindi. Üstünde bir kot pantolon ve önünde bir balık resmi olan bir tişört vardı.

Kesinlikle otuzlarının ortalarında ya da sonlarındaydı. *Belki* kırklı yaşlarının başlarında olabilirdi.

Otuzlarının ortaları ile belki kırklarının başlarında kusursuz gözüküyordu. Saçlarının erken ağardığından emindim. Böyle şeyler olabiliyordu.

Yirmi yedi yaşma kadar saçları tamamıyla kırlaşmış olan bir şarkıcı tanıyordum.

Ayrıca, yaşı beni hiç ilgilendirmiyordu.

Endişelenmem gereken başka şeyler vardı ve bunları halletmek için harekete geçmeliydim. Zaten olanları öğrenecekti ve bana patronluk taslayabileceğini düşünüyorsa, belki beni affederdi ve kovmazdı. Umut edebileceğim tek şey buydu. “Çok kısa bir süre evinizdeydim. Beni Johnny içeri aldı. Sadece oğlunuzun iyi olup olmadığını görmek istedim. Kapıda durdum ve belki ancak on dakika kadar kaldım. Johnny de hep oradaydı. Lütfen kızmayın.”

Daha önce yaptığı gibi, beni iyi hissettirmek için hemen yanıt vermedi. Sadece... bana baktı. Gözlerinin ne renk olduğunu göremiyordum ama kenarlarındaki beyaz kısmı seçebiliyordum.

Dürüstlüğümün mükâfatı bu olacaktı. Durduğum yerde huzursuz bir şekilde kıpırdandım.

“Kızmadım,” dedi ev sahibim yavaşça ve nefesini tekrar dışarı verdi. Kalın sesi hâlâ sertti ama sanki yüz ifadesi birazcık yumuşamış gibiydi. “Size borçluyum. Yaptıklarınız için teşekkür ederim. Borcumu size nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum ama bir şeyler düşüneceğim.”

İçine derin bir nefes çekince, kendimi kötü bir şey duymaya hazırladım.

“Ben... burada olmanızla ilgili olarak öyle davrandığım için üzgünüm.”

Benden. Özür. Diliyordu. Zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı.

“Sorun değil,” dedim. “Aklıma ihtiyacım olan bir şey gelirse size söylerim.” Sonra, tereddüt etme sırası bana geldi. “İkinizin bir şeye ihtiyacı olursa, bana haber verin.” Gidene kadar orada olacaktım. Sonra, aklıma bir şey geldi. “Ama size bir soru sorabilir miyim? Sırf meraktan soruyorum. Evde kaç kişisiniz?”

Yanıt vermeden önce dikkatle bana baktı. “Sadece Amos ve ben varız.”

Tahmin ettiğim gibiydi.

“Tamam.” En azından, beni kovmamıştı. Bu fırsattan faydalanmak istedim.

Ona elimi uzattım ve iri, soğuk bir el benimkini sıkıca tutup ağır ağır salladı.

Ona gülümsedim. Bana gülümsemedi ama bunu sorun etmedim.

Fikrini değiştirip beni kovmadan önce geri geri gittim. “İyi geceler,” diye seslendim ve yavaşça içeri girdim. Işıkları yakıp kapıyı kilitledikten sonra koşarak yukarı kata çıktım.

Pencereden Bay Rhodes’un Bronco’sunu her zamanki gibi evin önüne park edişini izledim. Yolcu tarafının kapısını açıp iki beyaz torba çıkardı. Torbaların üstünde kasabadaki iki fast-food restoranından birinin ismini gördüm. Sonra, içeri girişini izledim.

Evet, hâlâ oradaydım.

İki hafta daha kalabileceğimi umuyordum.

Ya da mümkün olduğunca uzun bir süre.

Altına Bölüm

“Çok teşekkür ederim canım, özür dilemene gerek yok,” dedi orta yaşlı adam. Gülümsemesi o kadar şekerdi ki dişimin çürüyeceğinden emindim.

Yanındaki arkadaşı göz kırptı. “Böyle tatlı bir yüze nasıl kıza biliriz, değil mi Doug?”

Bu nazik sözler karşısında bütün vücudum gerildi. Yardım etmeye çalıştığım ama bunu beceremediğim çok kibar müşterinin sözleri karşısında. Ellerinde iki oltayla kasaya doğru gelirlerken, bana yanıt veremeyeceğim bir şey soracaklarını anlamış, kendimi buna hazırlamıştım.

Ağzımdan çıkan ilk şey, “Size bu oltalarla ilgili olarak sorularınızı yanıtlayabilecek birisini çağırayım,” olmuştu.

Denemiştim ve orada salak gibi dikilmekten kaçınmaya çalışmıştım. Mağazadaki modellerin birçoğunun fiyatını ezberlemiştim. Hatta birkaç marka ismini beynime kazı mıştım ama bildiklerim bunlardan ibaretti. Aralarındaki farkları, neden kısa değil de uzun olta almalarının daha iyi olabileceğini, hatta oltaların ne tür balık avı için –ya da bazı müşterilerin dediği gibi oltayla balık avı– uygun olduğunu *kesinlikle* bilmiyordum.

Dolayısıyla, ellili yaşlarının başlarında gözüken adam beni duymazdan gelip, “Bunların arasındaki fark ne? Neden bu diğerrinin iki misli pahalı?” diye sorduğunda çaresiz durumdaydım.

Mağaza o kadar kalabalık olmasaydı, Clara’ya seslenebilirdim. Ama kiralık ürünler bölümünde ufak bir aileye yardım ediyordu. Jackie arka tarafta mola vermişti ve tanıştığım tek yarı zamanlı çalışan kişi –o sabah ilk kez tanışmıştık– iki saat kadar mağazada kalmış, sonra el sallayıp geri döneceğini söylemişti.

Clara ve ben mağazanın iki ucunda birbirimize bakmıştık ve o anda çalışanlarıyla başının dertte olduğunu daha iyi anlamıştım.

Yarı zamanlı çalışan adam geri gelmemiştir.

Ama karşımdaki iki adam, onları Clara’ya yönlendirme çabalarını görmezden gelmeye devam ediyorlardı.

Kötü ya da sabırsız davranmadıklarına sevinmişim ama duygularım yine de incinmişti. İnsanlar beni çekici bulduğu ve dost canlısı bir mizacım olduğu için pek çok kere zor durumlarda kaldığımı biliyordum. Bazı arkadaşlarım bir manyak gibi araba kullandığımı iddia etmelerine rağmen, en az on kere trafik polisi tarafından yolun kenarına çekildiğim halde bir kere bile ceza almamıştım. Vakit harcamayı sevmezdim. Bunda ne gibi bir terslik vardı? Kuzenlerim, insanların benimle ilgili olmayan bir konu yüzünden bana karşı davranışlarıyla ilgili olarak benimle hep dalga geçmişlerdi.

Öte yandan, görünüşüm aynı zamanda bir lanet gibiydi. Bazı erkekler kadın düşmanıydı. Bazen bana aptalmışım gibi davranıyorlardı. Çoğu zaman istemediğim kadar ilgi göstermişlerdi. Özellikle de istemediğim türden bir ilgi.

İnsanları dinler, hemen hemen her konuda elimden geleni yapardım ve iyi niyetliydim – tabii, karşımdaki kişi bana karşı yanlış bir şey yapmazsa. Tüm bunlar benim için dış görünüşten çok daha önemliydi.

Bana bir bebek gibi davranılmasını istemiyordum. Bu gibi davranışlar beni huzursuz ediyordu.

Kibar adamlara tatlı bir ifadeyle gülümseyebilmek için toparlanmaya çalıştım. “Size yardımcı olması için patronumu çağıracağım. Yeni işe başladığım için henüz bütün ürünlerle ilgili bilgi sahibi değilim.”

Saçları arkadaşından daha gri olan adam göğüslerime o kadar kaçamak bir bakış fırlattı ki bunu fark etmediğimi düşündüğünden emindim. “Tamam, güzelim.”

İçimden iç çekmek geldiği halde yine gülümsedim.

Tam o sırada kapı açıldı ve görmeyi beklediğim son kişi içeri girdi.

Görmeyi beklediğim son kişi değilse bile o kişilerden biriydi.

Gözüme ilk çarpan şey, o uzun ve güçlü vücuttaki üniformaydı.

Beni görmüştü. Şaşırdıysa bile bunu anlayamazdım çünkü güneş gözlüğünü çıkarmamıştı. Hem o yüzden hem de müşteriler konuşmaya devam etmeye karar verdikleri için.

“Senin gibi güzel bir kız, bir giysi mağazası yerine neden burada çalışıyor? Bir kuyumcu da olabilir. Eminim ki o tür mağazalarda çok başarılı olurdun.”

Yani, çalıştığım mağazadan başka her yer demek istiyorlardı.

Elimden geleni yapıyordum. Gerçekten de yapıyordum. Ama aradan sadece birkaç hafta geçmişti.

Bakışlarımı saçları o kadar grileşmemiş olan adama çevirdim. “Modayla pek ilgim yoktur. Genellikle, mücevher de takmam.”

Gözümün ucuyla Bay Rhodes’un mağazada ilerlediğini gördüm ama hâlâ bana baktığını görebiliyordum.

“Arkadaşlarımdan biri bu kasabada çalışan bir avukat; senin için referans olursam işe yeni bir sekreter almak isteyebilir,” dedi daha gri saçlı olan adam.

Arkadaşının sekreterini kovup beni işe alabileceğini mi ima ediyordu?

Başımı iki yana sallayıp ona yine gülümsemeye çalıştım. “Gerek yok, buradan memnunum.” Hatalar yapmadığımda. İnsanlar bir şeyler bilmemek sorun değilmiş gibi başımı okşamadıklarında.

Neyse ki kendi başlarına bir oltada karar kıldılar ve oltanın ücretini alırken ikisinin de yüzüme ve göğüslerime bakmaya devam etmesini görmezden gelmeye çalıştım. Adam makbuzu ve oltayı alırken, ikisine de gülümsedim ve ancak onlar gittikten sonra iç çektim.

Kapı kapanır kapanmaz, orada kalmayı planlıyorsam –evet, bu işin her kısmını *sevmiyordum* ama Clara’nın ne kadar yorgun olduğunu görünce yakın bir tarihte işi bırakmayacağımı anlamıştım– kendime bir çeki düzen vermem gerekiyordu. Clara için. Soruları tek başıma yanıtlayabilmek ve kendimi beş para etmiyormuş gibi hissetmemek için işi öğrenmem gerekiyordu.

Etrafıma bakındığımda, onu balık avı kısmında gördüm.

O anda, ne yapmam gerektiğini anladım.

Açık hava aktivitelerini bir av bekçisinden daha iyi kim bilebilirdi?

Kimse.

Tamam, belki birileri daha biliyor olabilirdi ama burada çok az insan tanıyordum ve Clara’yı karşıma alıp bana bir şey öğretmesini isteyemezdim. Mağazada sohbet edecek vakti bile zor buluyorduk ve işten sonra hep başka işleri oluyordu. İki kere akşam yemeği planı yapmıştık ama iki seferinde de babasıyla ilgili bir işi çıktığı için iptal etmiştik.

Hem çoğu akşam kamyonetini saat yediden sonra gördüğüm düşünülecek olursa, Bay Rhodes da pek boş vakti olan birisine benzemiyordu ama...

Amos’un hayatını *kurtarmıştım*, değil mi?

Ben teklifini kabul etmeyi asla düşünmediğim halde, bana borçlu olduğunu söylememiş miydi?

Bunu düşündükçe, ondan yardım isteme fikri bana daha sıcak gelmeye başladı. Acaba ne derdi? Yapacak daha iyi işleri olduğunu mu? Yoksa bana dairesinde geriye sadece iki haftam kaldığını mı hatırlatırdı?

Bunu düşününce, aklıma kiralık bir yer bulabilmek için orada kalıp kalmayacağıma karar vermem gerektiği geldi.

Belki de gerek kalmazdı.

Bunu düşünürken, birkaç müşterinin daha ödemesini aldım. Bay Rhodes, Clara'ya bir şey söyledikten sonra Jackie'yle konuşmaya başlamıştı ama ne dediğini duyamıyordum – onları nereden tanıdığını bilmiyordum fakat bunu öğrenmek istiyordum. Sonra, ağır ağır kasaya geldi ve iki makara misinayı önüme koydu. Misinaların neden farklı kalınlıklarda olduğunu bir an önce öğrenmem gerekiyordu.

“Merhaba, Bay Rhodes,” dedim gülümseyerek.

Güneş gözlüğünü çıkarmış, üniformasının gömleğinin düğme iliklerinden birine takmıştı. Gri gözlerini bana dikti ve her zamanki kayıtsız, sert ses tonuyla, “Merhaba,” dedi.

İlk misina makarasını alıp kasadan geçirdim. “Gününüz nasıl geçiyor?”

“İyi.”

Diğer misinayı da kasadan geçirdim ve etrafta kimse olmadığı için şansımı denemeye karar verdim. “Bana borçlu olduğunuzu söylediğinizi hatırlıyor musunuz?” Bunu daha bir gün önce söylemişti.

Yanıt vermeyince, başımı kaldırıp ona baktım.

Kaşları konuşamıyordu ama anında ne kadar şüpheli olduğunu ele veren bir şekilde çatılmıştı.

“Tamam, demek hatırlıyorsunuz.” Sesimi alçalttım. “O teklifi kabul edebilir miyim diye sormak istiyordum.”

Gri gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti.

İyi gidiyordum.

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için şöyle bir etrafıma bakındım ve hemen, “Meşgul olmadığınızda... bana burasıyla ilgili bir şeyler öğretebilir misiniz? Azıcık bir bilgi bile yeterli olur,” dedim.

Bu sefer, bana şaşkınlık gibi gelen bir ifadeyle gözlerini kırptırdı. Neyse ki o da sesini alçalttı, sözcükleri tane tane söyleyerek kafası karışmış gibi, “Ne gibi?” dedi.

Başımı hafifçe yana eğdim. “Buradaki ürünleri diyorum. Balık avı, kampçılık, ne yaptığımı bilecek kadar çalışmama yardımcı olabilecek genel bilgiler.”

Yine gözlerini kırptırdı.

Biraz daha devam edebilirdim. “Çok meşgul olmadığınızda. Lütfen. Mümkünse tabii ama mümkün değilse de sorun değil.” Yardım etmezse geceleri ağlayarak uyuyacaktım. Sorun değildi.

En kötü ihtimalde, izin günlerimde kütüphaneye gidebilirdim. Marketin otoparkında takılıp Google'dan araştırma yapabiliirdim. İşe yarayabilirdi. Denemek zorundaydım.

Koyu renkli gür kirpikleri güzel gözlerinin üstünde alçaldı ve alçak, sakın bir sesle yanıt verdi.

“Ciddi misiniz?” Dalga geçtiğimi sanmıştı.

“Çok ciddiylim.”

Başını yana çevirince, kısa ama güzel kirpiklerini daha iyi gördüm. “Size balık avlamayı mı öğretmemi istiyorsunuz?” diye sordu hayretle. Ondandır... mahrem bir yerini göstermesini istemişim gibi şaşırmıştı.

“Balık tutmayı öğretmenize gerek yok ama ona da hayır demem. Çok uzun zamandır balığa çıkmadım. Aslında ben diğer ayrıntıları demek istemiştım. Mesela, bu iki misina arasındaki fark ne? O yapay balık yemleri tam olarak ne işe yarıyor? Yoksa onlara sinek mi deniyordu? Ateş yakabilmek için şu aletlere gerçekten de ihtiyaç var mı?” Fısıldayarak, “Bilmediğim çok şey var ve internetimin olmaması araştırma yapmamı zorlaştırıyor. Bu arada borcunuz 40.69\$,” dedim.

Ev sahibim o noktada neredeyse yüzüncü kere gözlerini kır-
pıştırdı. Cüzdanını çıkarıp kartını okuyucudan geçirirken kafa-
sının karıştığından ya da şok geçirdiğinden emindim. Daha önce
beni süzüp duran yaşlıca adamlardan çok daha farklı bir şekilde
uzun uzun, dikkatle beni süzdü. Cinsel bir anlamda ya da ilgiyle
değil de sanki ben bir rakunmuşum ve kuduz olup olmadığım-
dan emin değilmiş gibi.

Garip bir şekilde bu ifade bana daha hoş geldi.

Gülümsedim. “Yardım edemezseniz de sorun değil,” dedim.
Misinaları koyduğum ufak kesekâğıdını ona uzattım.

Uzun boylu adam torbayı aldı ve solumdaki bir noktaya baktı.
Âdemelması kıpırdadı, sonra geriye doğru bir adım atıp iç çekti.
“Tamam. Bu akşam 19.30’da. Sadece yarım saat ayırabilirim.”

Ne?!

“Kahramanımsınız,” diye fısıldadım.

Bana bakıp gözlerini kırpıştırdı.

“Orada olacağım, teşekkür ederim,” dedim.

Bir şeyler homurdandı ve ben ona bir kere daha teşekkür et-
meye fırsat bulamadan çıkıp gitti. Mağazadan o kadar çabuk git-
mişti ki üniformasımın pantolonu içinde poposu nasıl gözüktüyor
diye bile bakamamıştım.

Her halükarda derin bir oh çektim.

Konuşma düşündüğümünden daha iyi gitmişti.

Telefonumun alarmı 19.25’te çaldığında, hâlâ bana ders vere-
ceği için şok içindeydim.

Alarmı yaptığım işi bitirebileyim–ucuzluk dükkânından sa-
tın aldığım bir yapbozu yapıyordum– ve ana eve vaktinde gide-
bileyim diye özellikle o saate kurmuştum.

Gergin olmam aptalca mıydı? Belki. Vaktinden önce kovul-
mama neden olacak bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordum.

Ama çuvallamaktan nefret ediyordum.

Hazırlıksız olmaktan da öyle.

En çok da aptal gibi hissetmekten nefret ediyordum. Ne yazık ki mağazada pek çok kere kendimi aptal gibi hissetmiştim. Her şeyi *bilmediğim* için bende bir terslik olmadığını gayet iyi biliyordum çünkü birçok konuyu başkalarından daha iyi bildiğimden emindim. Birçok kişinin bir müzik mağazasında çalıştığını görmek isterdim. Ben öyle bir işte çok başarılı olurdum. Hayatımın son on senesi müzisyenlerin yanında geçmişti. Seneler içinde öğrendiğim şeyler beni şaşırtıyordu. Tempo tutabiliyordum ve üç enstrümanı iyi derecede çalabiliyordum.

Yine de bunların hiçbiri yeni hayatıma uymuyordu. Yuki'nin yanında kaldığım o bir ay boyunca içimden yazmak bile geçmemişti. Sanki içimdeki sözcükler tükenmişti; bundan emindim. Hayatımın o kısmı geride kalmıştı. Zaten geri kalanında ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Baskı hissetmemeliydim, değil mi?

O arada, eski bir arkadaşaya yardım edebilirdim.

Bunu yapmaya kararlıysam, iyi yapmalıyım. Annem hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı ve ben bu konuda ona çok benziyordum. Annem bana öğrenmeye devam etmemi, pes etmememi söylerdi.

Bu düşüncelerle aşağı kata indim, işten sonra marketten aldığım yaban mersinli kurabiyelerle ve yapmayı planladığım dağ yürüyüşleriyle ilgili notlarımı yazdığım defterimle ana eve doğru yürümeye başladım. Bir senedir açmadığım defterlerle dolu kutuyu düşündüm ama bunu hemen aklımdan çıkardım.

Yanından geçerken Bay Rhodes'un kamyonetine göz attım ve doğru kişiden yardım istediğimi düşündüm.

Öyle umuyordum.

Kapıyı tıklatıp geriye doğru bir adım attım. Yaklaşık üç saniye sonra, koridorda bir gölge belirdi, ışıklar yandı ve kim olduğunu anlamaya çalıştım. Kesinlikle Amos değildi.

Bay Rhodes kapıyı açıp bir şey söylemeden başıyla içeri girmemi işaret ederken, bunu düşünmek bile beni gülümsetti.

“Merhaba, Bay Rhodes,” dedim içeri girip ona gülümserken.

“Vaktinde geldiniz,” dedi buna şaşırmış gibi. Kapıyı arkamızdan kapattı. Nereye oturacağımı söylemesi için yol göstermesini bekledim. Ya da ayakta durmak için.

Belki de tüm bunları Google’dan araştırmam çok daha iyi olurdu. Ya da kütüphaneye gitmem. Ancak henüz kasabada kalıcı değildim ve büyük bir ihtimalle bir kütüphane kartı çıkartmam mümkün olmazdı.

“Bir dakika bile geç kalırsam kapıyı açmayacağınızdan korktum,” dedim dürüstçe.

O heykel gibi sert ifadesiyle dikkatle bana baktı ve arkasına dönüp koridorda bana yol gösterdi. Dediğimi onaylıyormuş gibi “hımm” dediğine yemin edebilirdim. Kaba bir davranıştı.

Bu arada, şöyle bir etrafa baktığımda, evin geçen seferki gibi pırıl pırıl olduğunu fark ettim. Etrafta tek bir kahve kupası ya da su bardağı yoktu. Kirli bir çorap ya da bir peçete bile yoktu.

Bay Rhodes herhangi bir nedenden dolayı gelip garaj yolunun karşısındaki dairedeki savaş alanı manzarasını görmeden önce temizlik yapsam iyi olacaktı.

Bay Rhodes beni üstü çiziklerle dolu mutfak masasına yönlendirdi. Masa o kadar çizikti ki Ev Tadilatı Kanalı’ndan önce çizikler ve lekelerin giderilmesi için zımparalanması gerektiğini biliyordum. Bunun nasıl yapılacağını bilmiyordum ama gerekli olduğunu biliyordum. Beni asıl şaşırtan şey, yerine oturmadan önce diğer tarafa geçip benim için bir sandalye çekmesi oldu.

Sandalyeye oturduğum anda, bunun hayatımda oturduğum en sağlam sandalye olduğunu fark ettim. Sandalyenin bacaklarına bakıp sallamaya çalıştım ama kıpırdamadı. Ayağımla bacaklardan birine vurdum. İçi dolu gibiydi.

Başımı kaldırdığımda, bir kez daha beni izlediğini gördüm. Rakun ifadesi geri gelmişti. Eminim ki sandalyesine ne yaptığımı merak ediyordu.

“Güzelmiş,” dedim. “Siz mi yaptınız?”

Birden kendisine geldi. “Hayır.” Sandalyesini masaya yaklaştırdı, kısa kesilmiş tırnakları, uzun, biçimli parmakları olan iri ellerini masaya koydu ve ciddi mi ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Yirmi dokuz dakikanız var. Sorularınızı sorun.” Kaşları azıcık kalkar gibi oldu. “Bir milyon sorunuz olduğunu söylemişsiniz. Bugünlük on, on beş tanesini halledebiliriz.”

Tüh. Yanımda bir kayıt cihazı getirmem gerekirdi. Sandalyemi masaya yaklaştırdım. “Bir milyon tane sorum yok. Ama iki yüz tane vardır.” Gülümsedim ama tahmin ettiğim gibi bana aynı şekilde karşılık vermedi. Sorun değildi. “Balık avı konusunda bilgili misiniz?”

“Yeteri kadar.”

Arkadaşlarının ve ailesinin Facebook sayfasında balık avıyla ilgili haberler paylaşacağı kadar bilgiliydi. Tamam. “Buralarda ne tür balıklar avlanır?”

“Nehre ve göle bağlı.”

“Olamaz,” dedim elimde olmadan. *Nehre ve göle mi bağlı?*

Kaşları dümdüz oldu. “Ne yaptığınızı biliyor musunuz?”

“Hayır, zaten bu yüzden buradayım. Herhangi bir bilgi hiçbir şey bilmememden daha iyidir.” Ellerimle boş sayfayı düzleştirdim. Ona en tatlı gülümsememle bakmaya çalıştım. “Şey, buralardaki nehirlerde ve göllerde ne tür balıklar avlanır?” Yine bir deneme yapma vakti gelmişti.

İşe yaramadı. Bay Rhodes’un iç çekişi, bana başını ne gibi bir *belaya* soktuğunu düşündüğünü anlatıyordu. “Yağışsız bir kış geçirdik ve su seviyeleri çok alçaldı. Dolayısıyla, balık avına çıkmak için ideal bir durum yok. Ayrıca, turistler büyük bir ihtimalle nehirlerin çoğunda avlanıp balıkları tüketmiştir. Göllerin bazıları balık dolu. Bu yüzden, birçok kişinin...”

“Hangi göller?” diye sordum, hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya çalışarak.

Bölgedeki birkaç gölün ve barajın ismini verdi. “Oralarda hangi balıklar avlanabilir?”

“İri ağızlı levrek, alabalık. Tatlısu levreği de olabilir...” Bay Rhodes ismini hiç duymadığım birkaç farklı balığın ismini söyledi. Bunların nasıl yazıldığını sordum. Yanıt verdikten sonra geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve rakun ifadesi yine geri geldi.

Onu tedirgin ettiğim için kendimle gurur duyarak gülümsemdim ama yine de garip birisi olduğumu düşünmesini istemiyordum. İşin aslı, insanların ne yapacağını bilememesi iyi bir şeydi. Hangi yöne bakacağınızı bilemediklerinde, sinsice arkadan yaklaşmazlardı.

Ona hâlâ bol bol levrek olup olmadığını sorduğumda, aldığım uzun yanıt düşündüğümünden daha karmaşıktı. Bu arada, göz küreleri yüzüme odaklanmış lazer ışınları gibiydi. Gözlerinin gri tonu muhteşemdi. Bu renk zaman zaman menekşe rengine dönüşüyordu.

“Av lisansları ne kadar ve insanlar bunları nasıl satın alabilirler?” diye sordum.

Bunu bilmediğime şaşırmış gibi gözleri irileşince, buna aldırış etmedim. “İnternette alabilirler ve eyalet dışından olup olmadıklarına bağlı.” Sonra, bana lisansların ücretlerini ve... lisans olmadan avlananlara verilen para cezalarını söyledi.

“Lisanssız avlanan çok insan yakalıyor musunuz?”

“Gerçekten de bu süreyi bana işimle ilgili soru sorarak boşa harcamak istiyor musunuz?” diye sordu ağır ağır ve ciddi bir ifadeyle.

Bu sefer, ben gözlerimi kırptırdım. *Ne kaba bir adamdı.* Bu kaçındı? Üçüncü ya da dördüncü kaba davranışı mı? “Evet, aksi takdirde sormazdım,” diye homurdandım. Gerçekten de sorabileceğim daha iyi şeyler vardı ama o tavrı... Tanrım.

Gür kaşlarından birini kaldırdı ama kısa bir yanıt verdi. “Evet,” demekle yetindi.

Eh, bu ders işi iyi gidiyordu doğrusu. Karşımda Bay Dost Canlısı vardı.

Şansına karşısında ikimize yetecek kadar dost canlısı olan ben vardım.

“Balık tutmak için kullanılan farklı misinalar hangileri?”

Başını hemen iki yana salladı. “Misinaları göstermeden anlatmam çok zor.”

Omuzlarımı sarkıttım ama tamam anlamında başımı salladım. “Peki, hangi gölleri hâlâ tavsiye edersiniz?”

“Ne tür balık avlanmak istendiğine bağlı,” diye anlatmaya başladı. Yazabildiğim bütün bilgileri not aldım. Tam bana tavsiye etmediği yerleri anlatırken, “Baba... aa...” dedi birisi.

Bay Rhodes’la birlikte arkama bakınca, Amos’un elinde bir patates cipsi paketiyle oturma odasının ortasında dikildiğini gördük.

“Merhaba,” dedim çocuğa.

Yüzü kıpkırmızı oldu ama yine de, “Merhaba,” diyebildi. “Elini paketin içinden çıkarıp yanma sarkıttı. “Şey, evde birisi olduğunu bilmiyordum.”

“Baban bana balık avıyla ilgili birkaç konuda yardımcı oluyor,” diye açıklama yaptım. “İş için.”

Amos yanımıza gelirken, patates cipsi paketinin üst kısmını kıvrıp kapattı. Gayet iyi görünüyordu. Zorlanmadan yürüyordu ve yüzünün rengi normale dönmüştü.

“Artık olmayan apandistin nasıl?”

“İyi.” Yanımızda durdu ve doğruca not aldığım deftere baktı.

Neler yazdığımı görebilmesi için defteri ona çevirdim. “Sana bir şey söylemek istiyordum. Ne zaman istersen, garajda müzik yapabilirsin. Beni kesinlikle rahatsız etmezsin,” dedim.

Çocuk bakışlarını babasına çevirdi. “Cezalıyım,” dedi. “Senin için bir sakıncası yoksa babam kısa bir süre sonra garaja gidip gelebileceğimi söyledi.”

“Hiçbir sakıncası yok,” diye gülümsedim. “Yemek istersen size çörek getirdim.” Masanın ortasındaki çörek kutusunu işaret ettim.

“Beş dakikanız kaldı,” dedi birden Bay Rhodes.

Lanet olsun. Haklıydı. “Şey... O halde, bana nereleri tavsiye etmediğinizi anlatmayı tamamlayabilirsiniz.”

Dediğimi yaptı.

Ağzından çıkan hemen hemen her şeyi not aldım. Sadece konuşmayı kestiğinde kalemimi bıraktım, defterimi kapattım ve ikisine gülümsedim. “Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Çok nazıksınız.” Sandalyeyi geriye itip kalktım.

İkisi de sessizce beni izlediler. Baba-oğul bu açıdan birbirlerine çok benziyorlardı. Aralarındaki tek fark, Bay Rhodes’un çekingen olmaması –sadece huysuz ya da temkinli miydi, henüz anlayamamıştım– ve Amos’un çekingen olmasıydı.

“Hoşça kal, Amos. Umarım daha da iyi olursun,” dedim masadan uzaklaşırken. “Tekrar teşekkürler, Bay Rhodes.”

Sert adam kollarını indirdi, yine iç çeker gibi oldu ve tereddütlü görüldüğü için yanıtı beni çok şaşırttı. “Yarın, aynı saatte. Otuz dakika.”

Ne?!

“Sorularımı yanıtlamaya devam mı edeceksiniz?”

Başını eğdi ama ağzının aşağı kıvrılan iki yanını bana çoktan pişman olduğunu söylüyordu.

Geriye adım atıp fikrini değiştirmeden önce kaçmaya hazırlandım. “Harikasınız, teşekkür ederim! Lafı uzatmak istemem ama teşekkürler, teşekkürler! İyi akşamlar dilerim! Hoşça kalın!” diye bağırıp resmen koşar adımlarla kapıya gittim ve arkamdan kapattım.

Eh, yakında hiçbir konuda uzman olamayacaktım ama bir şeyler öğreniyordum.

Dayımı arayıp onu öğrendiğim bilgilerle büyülemeliydim. Ertesi gün birisinin içeri gireceğini ve balık avıyla ilgili doğru yanıtlar verebileceğim sorular sormasını umut ettim. Harika olmaz mıydı?

Yedinci Bölüm

Ertesi gün, nadiren yaşadığımız sakin anlardan birinde Clara nihayet yanıma gelip “Ee?” diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ee mi?”

“Pagosa’ya alıştın mı?” diye sordu.

“Alışıyorum,” dedim temkinli bir tavırla.

“Etrafı öğrendin mi? Biraz gezebildin mi?”

“Biraz arabayla gezdim.”

“Mesa Verde’ye gittin mi?”

“Yarım yüzyıl önceki okul gezisinden beri gitmedim.”

Clara mağazanın köşesindeki broşürlerimizdeki birkaç turist aktivitesini daha saydı. “Kumarhaneye gittin mi?”

“Henüz gitmedim.”

Kaşlarını çatıp kalçasını tezgâha yasladı. “Boş günlerinde neler yaptın o zaman?”

“Belli ki eğlenceli hiçbir yere gitmemişim. Biraz dağ yürüyüşüne çıktım” –yeteri kadar çıkmamıştım– “ama o kadar.”

D harfiyle başlayan şeyi duyunca biraz rengi solar gibi oldu ama aklından ne geçtiğini biliyordum. Annem. Birbirimizi sosyal

medyada bulduğumuzdan beri bu konuyu... hiç konuşmamıştık. Annem ve kayboluşu konusunu açabileceğimiz her konuşmada kimsenin söz etmek istemediği konu buydu. Hep böyle olmuştu. Yengemle ve dayımla yaşarken, kayıp kişilerle ilgili filmlerden ya da programlardan kaçınırlardı. Şu kolu sıkışan adamla ilgili film başladığında, kanalı o kadar çabuk değiştirmişlerdi ki ne yaptıklarını anlamam günler sürmüştü.

Elbette, böyle davrandıkları için onlara minnettardım. Özellikle de sonraki on sene boyunca. Ondan sonra da her kötü bir gün geçirdiğimde.

Ama sevdiğim insanların benim yüzümden diken üstünde olmasını istemiyordum. Genel olarak, ben bu konuyla başa çıkmakta onlardan daha başarılıyım. En azından, dünya başıma yıkılmadan bu konudan söz edebiliyordum. Terapistim bu noktaya gelmeme yardımcı olmuştu.

Clara tepki verdiğini fark etmiş olmalıydı çünkü yanıt vermeden önce yüzündeki o ifade silindi. “Artık ben pek yürüyüş yapmıyorum ve kampçılıkla ilgilenmiyorum ama keyfi yerinde olduğunda Jackie bunlarla ilgilenir. Hazır hava iyiyken biraz dışarı çıkıp yeni yerler görmelisin.”

“Dağ yürüyüşlerine daha yeni tekrar başladım ve yirmi sene dir kamp kurmaya çıkmadım.”

Yüz ifadesi yine değişti. Aklından yine annemin geçtiğini biliyordum ama yine hemen toparlandı. “Bir şeyler yapmalıyız. Pazartesi ne yapıyorsun? Bir süredir Ouray’e gitmedim.”

Ouray, Ouray, Ouray... Yakınlardaki bir kasaba olduğunu hatırlıyordum. “Hiçbir şey,” dedim.

“O halde, anlaştık. Tabii, son anda bir işim çıkmazsa. Seni almamı ister misin, yoksa burada mı buluşalım?”

“Burada buluşsak olur mu?” Bay Rhodes’un onu daireme çağır-mama pek de mutlu olmayacağını tahmin ediyordum ve dairesin-de uzun süre kalmayacağım halde onu kızdırmak istemiyordum.

Clara bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama sonra öne eğilip bir ıslık çaldı.

Birkaç hafta önce içeri baktığım o büyük vitrin camlarına döndüm.

“Gördün mü?” dedi. Tezgâhın diğer tarafına geçip mağazanın ön tarafına gitti.

Peşinden gittim. Dışarıda bana çok tanıdık gelen bir kamyonet vardı... Yanında cep telefonlu bir adam ve onun yanında da aynı üniformadan giymiş başka bir adam duruyordu.

Clara yine yanımda ıslık çaldı. “Oldum olası üniformalı erkeklere bayılmışımdır. Kocamın bir polis memuru olduğunu biliyor muydun?”

Bazen... Bazen çok sevdiği birisini kaybetmiş olan tek kişi olmadığımı unutuyordum. “Hayır, bunu bilmiyordum.”

Yüzünde hüznü bir ifade belirdi ve aklından neler geçtiğini tahmin edince kalbim sızladı. Varsayımsal şeyler düşünmediğimi umdum. Alternatif gerçeklikler. Bunlar en kötüsüydü.

“Polis memurları şirin ama ben hep itfaiyecilere bayılmışımdır,” dedim hemen.

Hafifçe gülümsedi. “Tatlı pantolonları ve şapkaları yüzünden mi?”

Ona baktım. “Pantolon askıları çok hoş. O askıları şöyle bir çekip bırakmak isterdim.”

Kahkahası beni gülümsetti ama sadece bir an için. Çünkü camın diğer tarafındaki adam bize doğru dönmüştü ve nihayet Bay Rhodes’un poposunun üniforma pantolonunun içinden muhteşem görüldüğünü teyit etmiştim. “Geçen geldiğinde onunla tanışmış mıydın?”

“Hangisiyle?” Aynı üniformadan giymiş diğer adamı dikkatle incelerken, Clara’nın kimden söz ettiğini biliyordum. Ev sahibimle aynı boydaydı ama daha zayıftı. Yüzünü göremesem de görebildiğim kadarıyla poposu güzeldi.

“Sağdaki. Rhodes. Arada sırada gelir. Daha dün buradaydı. Milyon sene önce kuzenimle çıkardı. Oğlu, Jackie’nin en yakın arkadaşısıdır.”

Cidden mi? Ona gerçeği söylemek istedim ama konuşmaya devam etti.

“Babam onun Deniz Kuvvetleri’nden emekli olduktan sonra oğluna yakın olmak için buraya geri döndüğünü söyledi. Aa, kamyonete biniyor. Ona yakalanmadan arka tarafa kaçalım.”

Deniz Kuvvetleri’nde mi görev yapmıştı? Evet, bu da yapbozun parçalarından biriydi. Gerçi bir önemi yoktu.

Aslında, bu bilgidен sonra konuşma tarzı bana mantıklı gelmişti. O buyurgan ses tonu. Onu etrafa emir yağdırırken ve bana baktığı gibi dik dik bakarken hayal edebiliyordum. Bunda çok başarılı olmasına şaşmamak gerekirdi.

“O, benim ev sahibim,” dedim, Bay Rhodes’a yakalanmadan arka tarafa geçtik.

Clara başını o kadar hızla bana çevirdi ki boynunu incitmediğine şaşırdım. “Öyle mi?”

“Evet.”

“Garaj dairesini mi kiraladın?”

“Hı-hı.”

“Kiralamana *izin* verdi, öyle mi?”

“Bunu bana bu ifadeyle soran tek kişi sen değilsin. Hayır, aslında Amos babasının haberi olmadan ilan verdi. Neden?”

“Bir nedeni yok. O, iyi bir baba. Sadece... sessiz sakın bir adamdır.” Gözleri irileşti. “Şimdi anladım. Demek Amos bu yüzden cezalı.”

Bunu Jackie’den öğrenmişti. Jackie bu yüzden mi bana çaktırmamaya çalışarak öyle garip garip bakıyordu? “Evet.”

Clara tezgâhın arkasına geçen kadar bekleyip sesini alçalttı. “Onu üstü çıplak gördün mü?”

Sırıttım. “Henüz görmedim.”

Muzip bir ifadeyle gülümsedi. “Görürsen bir fotoğraf çek.”

O akşam yine erkenden hazırlanmıştım. Kararlaştırdığımız saatten iki dakika önce, elimde ikisinden biri sormadığı takdirde ev yapımı olduğunu söyleyeceğim birkaç Chips Ahoy kurabiyesi koyduğum bir tabakla kapılarındaydım. Önemli olan düşünmek değil miydi zaten?

Defterimi bir kolumun, Yuki'nin Amos'a yolladığı güzel bir ambalaj kağıdına sarılı olan kristali diğer kolumun altına sıkıştırmıştım ve kot pantolonumun arka cebine tükenmez kalemimi, cep telefonumla anahtarımı koymuştum. Bu sefer, akşam yemeğimi yerken soracağım soruları defterime yazmış, bana ne kadar bilgi verebileceğine bağlı olarak hangi sırada sormam gerektiğini de işaretlenmiştim.

Çok bilgi vereceğini umuyordum.

Yeni bilgilerimi kullanmak için sadece bir gün fırsatım olmuştu ve kendimle inanılmaz gurur duyuyordum. Clara'yı her rahatsız ettiğimde ya da bir müşteriyi ona yolladığımda hissettiğim suçluluk da bu sayede biraz hafiflemişti. Clara müthiş bilgiliydi, bu yüzden onu çok ama çok takdir ediyordum. Bu, babasının işyeriydi ve benden çok daha uzun süre o bölgede yaşamıştı ama onu yine de çok takdir ediyordum. Clara başka bir yere taşınmıştı. Başka birisi olsaydı, bildiklerini unuturdu.

Rüyalarımda, Bay Rhodes bana bir iyilik daha yapıyor, beni ertesi gün de çağırıyordu ama fazla umutlanmıyordum. O gün onu nasıl üstünde üniformasıyla sokağın karşısında gördüğümü düşündüm.

Evine gitmek kesinlikle sorun olmazdı.

Boşanmış mıydı? Sık sık kadınlarla randevulaşılıyor muydu? Eve Johnny/dayı figüründen başka kimse gelmediği için bir kız arkadaşı olduğunu sanmıyordum ama belli olmazdı. Gördüğüm kadarıyla ergen oğluna karşı oldukça korumacıydı. Belki de bir kız arkadaşı vardı ama onu asla evine çağırmıyordu.

İşte, bu kötü olurdu.

Gerçi bunun benim için bir önemi olmaması gerekirdi.

Benim de yavaş yavaş randevulaşmaya başlamam gerekiyordu. Giderek gençleşmiyordum ve hayatımda yüz yüze konuştuğum birinin olmasını özlemiştim. Bana ait olan birinin olmasını...

Bekâr olmak havalı ve güzeldi ama hayat arkadaşlığını özlemiştim.

Seksi de.

Kim bilir kaçınıcı kere keşke tek gecelik aşklar ya da duygusal bir bağ olmadan seks yapılan arkadaşlar konusunda biraz daha rahat olabilseydim diye geçirdim içimden.

Bir an için, kalbim Kaden'la ilişkimin başlıca özelliği olan o rahatlığı ve kolaylığı özledi. O kadar uzun süre birlikteydik ve birbirimiz hakkında o kadar çok şey biliyorduk ki bir saniye bile yeni en yakın arkadaşım olması için birisini bulmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Beni tanıyıp sevecek birisi.

Bunu çok özlemiştim.

Ama artık birlikte değildik ve asla birleşmeyecektik.

Hayatımda *birisi* olasmı özlemiştim ama onu özlememişim.

Bazen, hatta belki daha fazla, insanın tek başına olması daha iyiydi.

Bazen kendinizin, en yakın arkadaşı olmasını öğrenmeniz gerekiyordu. Kendinize öncelik vermeyi öğrenmeniz gerekiyordu.

Gözümün kenarında bana bir kez daha her şeye yeni baştan başladığım –beni bekleyen devasa zorluğu– anlatan bir damla gözyaşı birikmişti ki kapı aniden açıldı. Koridorun ışığının yanmadığını fark etmemiştim bile. Bay Rhodes bir eliyle kapı çerçevesine tutunmuş, vücudu kapının geri kalanını doldurmuş bir halde karşımda belirdi. Yüzüme baktığı anda kaşlarını çattı ve geniş alnında çizgiler belirdi.

Gözyaşımı akıtmadan gülümsemeye çalıştım. “Merhaba, Bay Rhodes.”

“Yine tam vaktinde geldiniz,” dedi geriye doğru bir adım atmadan önce.

Sanırım, içeri girebileceğimi söylüyordu. “Müdürü kızdırmak istemedim,” diye espri yaptım ona yan bir bakış fırlatarak.

Yüz ifadesi zerre kadar değişmedi.

Bay Rhodes kapıyı kapatırken ve koridordan oturma alanına geçip doğruca mutfığa yönelirken, moralimi bozmasına izin vermedim. Masanın ortasına tabağı ve Amos’a yollanan hediyeı koydum. Bay Rhodes da önceki akşam oturduğum sandalyeyi çekti ve sonra kendi sandalyesini çekip oturdu.

Bay Sıcak ve Tatlı olmayabilirdi ama görgü kurallarından haberdardı.

Heyecanla ona bakıp defterimi masaya koydum ve yeşil kalemini çıkardım. “Yine gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Size borçluyum, değil mi?” dedi. Şüpheyile beyaz kâğıt peçeteye sarılı yuvarlak şeye baktı.

Ona ne olduğunu söyleyebilir miydim? Elbette. Söyleyecek miydim? O sormadan söylemeyecektim.

“Bana sürekli olarak bunu söylüyorsunuz. Hem yardımınıza gerçekten de ihtiyacım var. O yüzden, bu fırsatı geri tepmeyeceğim.” Elimde olmadan ona göz kırptım ve neyse ki kaşlarını çatmadı. Sadece bunu yaptığımı görmezden geldi.

Önceki gün yazdığım son notların olduğu sayfayı düzleştirip sandalyemi biraz daha öne çektim. “Aklımda milyon tane başka soru var.”

“Yirmi dokuz dakikanız var.”

“Zaman tuttuğunuz için teşekkürler,” dedim gülerek. Moralimi bozmasma izin vermeyecektim.

O menekşe-gri gözleriyle bana bakmaya devam etti. Sonra, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kol kasları ve kollarının ön kısmı çok etkileyiciydi. Bu adam ne zaman spor yapacak vakti buluyordu?

Kollarını düşünmeyi kestim. “Evet... kampçılık. Bir hamak çadırın ne olduğunu biliyor musunuz?”

Bay Rhodes gözlerini bile kırpmadı. “Bir çadır hamağı mı?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Evet. Ne olduğunu biliyorum.” Ses tonundan bunu bilmediğim için beni küçümsediği belliydi.

Bir an için kurabiyelere baktım ve bir tanesini aldım. “Bunları nasıl kullanıyorsunuz? Ne tür ağaçlara bağlıyorsunuz? Pratik bir şey midir?” Duraksadım. “Kamp yapar mısınız?”

Kamp yapıp yapmadığıyla ilgili sorumu yanıtlamadı ama diğer sorularımı dinlemişti. “Hamağı iki sağlam ağacın arasına asarsınız,” dedi. “Şahsen pratik bir şey olduğunu düşünmüyorum. Burada vahşi hayvanlar çoktur. Bir ayının kamp alanınızın kokusunu almasını istemezsiniz. Birçok insan yiyeceklerini doğru bir şekilde kaldırmayı bilmez ve iyi bir tulumla bile” –nasıl bir tulum?– “birçok insan senenin büyük bir kısmında donar. Bu civarlarda çok üşümeyeceğiniz sadece iki ay olur. Kampa nereye gidildiğine de bağlı. Haziran ayında 14,000 feette sabahın erken saatlerinde üst üste giyindiğimi biliyorum.”

“Haziran ayında mı?” dedim şaşkınlıkla.

Şirin gamzeli çenesini kaldırdı.

“Nerede?”

“Tepelerden birkaçında. Bazı vadilerde.”

Ona ayrıntıları sormam gerekiyordu. Belki daha sonra evden ayrılırken sorabilirdim. “O halde, hamak çadırlar iyi değil midir?”

“Bana boşa para harcamak gibi geliyor. Onun yerine bir çadır ve iyi bir şilte alırdım. Ama çöpe atacak parası olan birisi hamak çadır alabilir. Dediğim gibi, ayılar meraklı hayvanlardır. Peşinizden koşarlar ve insanlar onları, onlar da insanları korkuturlar.”

Cidden hemen ayı spreyi almam gerekiyordu. Ayrıca, yengeme ayıların meraklı olduğu konusunu asla söylemeyecektim. Son zamanlarda bana dağ aslanlarıyla ilgili mesajlar yollamaya başlamıştı.

“Ne tür ayılar var?”

“Siyah aylar ama her zaman siyah olmazlar. Bu bölgede kah-verengi ve kızıl postlu olanlar da vardır.”

Yutkundum. “Ya boz aylar?”

Gözlerini kırptı ve dudaklarının hafifçe kıpırdadığını görür gibi oldum. “70’lerden beri bu bölgede boz ay görülmemiştir.”

Elimde olmadan derin bir oh çekip güldüm. “O halde, gerçekten kullanmak istemediğiniz, boşa harcayacak paranız olmadığı ve hayatınızı tehlikeye atmak istemediğiniz takdirde hamak çadırlar aptalcadır. Anladım.” Bu bilgileri unutacağımı hiç sanmıyordum ama bir kısmını defterime yazdım. “Çadırlar...”

Bay Rhodes iç çekti.

“Tamam, istemiyorsanız çadırlardan söz etmemize gerek yok. Kamp için nereye gitmeyi önerirsiniz? Hayvanları görmek isteseydiniz, nereler uygun olurdu?”

Bay Rhodes elini kısa kırçillı saçlarından geçirip kollarını yine geniş göğsünde kavuşturdu ve dikkatimi bir kez daha düz göğsünde gerilen göğüs kaslarına çekti.

Kaç yaşında olabilirdi?

“Burası güneybatı Colorado. Arka bahçenizde kamp kurabilir ve bir tilki görebilirsiniz.”

“Ama bir arka bahçeden başka neresi? Mesela buradan bir saatlik mesafede nereler var?”

Elini yüzüne götürüp kısa kirli sakalını ovuşturdu. Günde iki kere tıraş olması gerektiğinden emindim – gerçi bu da beni ilgilendirmezdi.

Bay Rhodes su kaynaklarına yakın birkaç işaretlenmiş yolu tarif etti. Birkaç kere durup düşündüğünde, kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. Yakışıklı bir adamdı.

Dahası, ev sahibimdi, ortalıkta fazla gözükmememi isteyen ve sadece oğlunu hastaneye götürdüğüm için bana iyi davranan huysuz –ya da şüpheci– bir ev sahibiydi. Eh, insanları tanımanın daha kötü yolları vardı.

Birden elimden defterin üstünde havada kalmasına neden olan bir isim söyledi.

“Çok iyi işaretlenmiş değildir ve zor bir yoldur ama deneyim sahibi birisi orayı deneyebilir.”

Boğazıma bir yumru oturdu ve içime yayılan huzursuzluk hissi doğrudan göğsüme saplanırken bakışlarımı deftere çevirmek zorunda kaldım. Tırtıklı bir başı olan çok güzel, kusursuz bir ok saplanmıştı kalbime.

“Nasıl yazıldığını söyleyeyim mi?” dedi ben bir şey demeyince.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım ve gözleri yerine çenesine odaklandım. “Hayır. Nasıl yazıldığını biliyorum.” Ama bu ismi hâlâ defterime yazmamıştım. “Diğer yolların su kaynaklarına yakın olduğunu söylemişsiniz, değil mi?” dedim. Tam olarak böyle dediğini çok iyi biliyordum ama konuyu değiştirmek için aklıma gelen ilk şey buydu.

O dağ yolunu ne kadar iyi bildiğimi duymak istemezdi.

“Evet,” dedi, bu sözcüğü garip bir şekilde uzatarak.

Dikkatimi defterimden ayırmadım. “Siz ve Amos sık sık kampa gider misiniz?”

“Hayır,” dedi. Bana biraz fazla dikkatlice bakıyordu ve gözlerinin arasındaki çizgi kaybolmamıştı. “Amos pek açık alan aktivitelerinden hoşlanmaz.”

“Bazı insanlar hoşlanmazlar,” dedim ama dünyanın en güzel yerlerinden birinde yaşamasına rağmen bunu önemsemiyor olması bana biraz komik gelmişti. “Tamam...”

“Siz neden buradasınız?”

Bunu merak ettiğine şaşırarak donakaldım. İçimden saatime bakmak geçiyordu –daha sormak istediğim birçok şey vardı– ama soruyorsa... yanıt verecektim. “Çocukluğum burada geçti ama uzun zaman önce taşınmak zorunda kaldım. Ben... boşandım ve gidecek başka bir yerim olmadığı için buraya geri dönmeye karar verdim.” Ona gülümsedim ve tüm bunlar önemli de-

ğilmiş, hayatımın en önemli iki olayı değilmiş gibi omzumu silk-tim. Bunlar tüm varlığımı yeniden şekillendirmiş olan dinamitti.

“Birçok kişi Denver’ı tercih eder.”

“Doğru, birçok kişi orayı tercih eder ama ben bir şehirde yaşamak istemiyorum. Hayatım çok uzun süre, çok yoğun geçti. Artık daha ağır bir tempoyu tercih ediyorum. Doğada vakit geçirmeyi ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Temiz havayı. Annem burada yaşamaya bayılırdı. Yirmi sene sonra bile yuva kavramını düşününce aklıma burası geliyor,” dedim dürüst davranarak. Sonra, kurabiyemin geri kalanını ağzıma atıp hızlı hızlı çiğnedim. Lokmamı yuttuktan sonra devam ettim. “Sonsuza dek burada kalıp kalmayacağımı bilmiyorum ama denemek istiyorum. Olmazsa olmaz. Yine de elimden geleni yapmak istiyorum.” Bunu söyleyince, kalacak başka bir yer aramam gerektiğini hatırladım. Henüz şansım yaver gitmemişti ve bir yanım, birisinin rezervasyonunu son anda iptal edeceğini umut ediyordu.

Çok uzun süre, çok şanslı olduğumu düşünmüştüm. Annem hep her konuda ne kadar şanslı olduğunu söylerdi. Her durum için. İşler kötüye gittiğinde bile.

Her şeyi olumlu bir gözle görürdü. Patlak bir lastik mi? *Belki durmak zorunda kalmasaydık bir kaza geçirecektik.* Cüzdanının çalınması mı? Hırsızın paraya daha çok ihtiyacı olduğunu, en azından kendisinin bir işi olduğunu, yine para kazanabileceğini söylerdi! Mutlulukları her zaman aşırıydı. Çoğu zaman –özellikle de moralsiz olduğumda– lanetliymişim gibi hissediyordum. Ya da annem bütün şansımı beraberinde götürmüş gibi.

Bay Rhodes geriye yaslandı ve alnında yeniden belirmiş olan çizgilerle dikkatle bana baktı. Yüzünde hâlâ başkalarının görmezden geldiğim ifadesi değil, kuduz bir rakun muyum diye anlamak istermiş gibi baktığı ifade vardı.

“Siz buralı mısınız?” diye sordum ama Clara bunu zaten bana söylemişti.

Sadece, “Evet,” dedi. Başka bir şey söylemeyeceğini anladım. Bu durumda, kaç yaşında olduğunu da öğrenemeyecektim. Tüh. Belki bir ara laf arasında Clara’ya sorabilirdim.

“Kampçılığa geri dönelim... Dediğiniz yerlerde balık tutmak mümkün mü?”

“Zaman doldu,” dedi saat tam sekizdi. Bakışlarını masada duran sağ eline dikti.

Saatin kaç olduğunu nereden biliyordu? Onu izliyordum. Bir kere bile sol bileğindeki o kalın saate ya da telefonuna bakmamıştı. Telefonunun nerede olduğunu bile bilmiyordum. Benimki gibi masada değildi.

Defterimi kapatıp kalemimi kapağına takarken gülümsedim. Bir kurabiye daha alıp yarısını ısırdım. “Yardımlarınız için çok teşekkür ederim,” dedim sandalyemi geriye iterken.

Yine o gün başka bir şey yapmayı tercih edermiş gibi homurdandı. Ama bunu yapmıştı.

“Selam, Aurora,” dedi birisi aniden.

Arkama bakınca, Amos’un elinde çiçek dolu bir vazoyla mutfaka doğru gittiğini gördüm. Üstünde bol basketbol şortunu yarısına kadar örten bol bir tişört vardı. “Selam. Nasılsın?”

“İyiyim.” Babasının sandalyesinin yanında durdu. Tekrar bana bakmadan önce ona kaçamak bir bakış fırlattığım fark ettim. “Sen nasılsın?” diye sordu utanmış gibi.

Bu hali onu daha da sevmeme neden oldu. Sırıttım. “İyiyim. Baban bana yine yardım etti.” Vazonun içindeki pembe ve mor çiçeklere baktım. “Bunlar çok güzelmiş.”

Amos çiçekleri bana uzattı. “Senin için. Annemden ve babamdan. Beni hastaneye götürdüğün için teşekkür ederiz.”

“Aa.” Vazoyu alınca, ne kadar ağır olduğuna şaşırdım. “Çok teşekkür ederim. Çok güzel. Zahmet etmişsiniz, Bay Rhodes.”

Çiçeklere baktığım için Bay Rhodes’un ya da Amos’un yüzünü görmedim ama Amos, “Hayır, öteki babamdan,” dedi.

“Haaaa.” Ona baktım. Acaba onlar neredeydi? Annesi ve öteki babası neredeydi? “Onlara teşekkür ettiğimi söyle. Çiçeklere bayıldım. Ayrıca, rica ederim. Her zaman yardıma hazırım ama umarım başka acil bir durum olmaz.”

İkisi de bir şey demedi.

Derken, vazoyu bacaklarımın üstüne koyup Amos’a bakarken, Clara’nın bana daha önceden söylediği şeyi hatırladım. “Aslında, benim de sana bir hediyem var.” Masadaki kristali alıp ona uzattım. “Sen o sırada çok sıkıntılı olduğun için fark etmemiş olabilirsin ama hastaneye gitmeden önce arkadaşımı aramıştım. Her neyse, sana bunu yolladı. İyileşmeyi hızlandırdığını ve sol tarafına koyman gerektiğini söyledi. O da geçmiş olsun diyor.”

Amos’un kaşları, ağzımda çıkan her sözcükle birlikte giderek kalktı ama sonra başını sallayıp paketi aldı. Ambalaj kağıdını açmadı. Bunu odasında yapmak istediğini tahmin ettim. “Bu arada, Jackie’yle birlikte çalıştığımı biliyor muydun?” dedim.

Amos elindeki hediye paketin ağırlığını test ederken evet anlamında başını salladı.

“Birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum. Clara çok yakın arkadaş olduğunuzu söyledi.” Sustum.

“Evet,” dedi Amos o cılız sesiyle. Hediyece cebine koydu. “Birlikte çalışıyoruz. Müzik yapıyoruz.”

“Sahi mi?” dedim. Jackie müzikle ilgili hiçbir şey dememişti ama zaten sohbet ettiğimizde hep işten söz ediyorduk. İki kere filmlerden söz etmiştik ama arkadaşlığımız sadece o kadar ilerlemişti. Nedense yanımda hep tereddütlü gözüküyordu ve bunun nedenini anlayamamıştım.

“O da gitar çalışıyor,” dedi Amos, bunu söylemeye çekinmiş gibi.

“Bilmiyordum.”

“Ben cezalı olmadığım da garajda prova yapıyoruz.” Amos babasına imalı bir bakış fırlattı ama babası görmedi. Bay Rhodes o bakışı fark etmesin diye gülmemeye çalıştım.

“Blues müziği yapıyor,” dedi Bay Rhodes. “Ama başkalarının önünde çalmaktan hoşlanmıyor.”

“Baba,” diye ofladı Amos. Yanaklarını kıpkırmızı oldu.

Ona cesaret veren bir ifadeyle gülümsedim. “İnsanlar seni yargıladıkları için başkalarının karşısında çalmak zordur. Ama yapabileceğin en iyi şey, bir hata yaptığında ne düşüneceklerini umursamamaktır. Herkes hata yapar. Her seferinde. Kimse kusura değil. Hem birçok insanın müzik kulağı olmadığı için çok bariz bile olsa hatalı bir notayı anlayamazlar.”

Amos babasının utangaçlığını ele vermesine hâlâ kırgınmış gibi omzunu silkti ama o hali çok şirindi.

Bay Rhodes bundan keyif almıyor olsaydı konuyu açmazdı.

“Aynen, Amos. Başkalarının düşündüğünden sana ne?” diye onu cesaretlendirmeye çalıştı Bay Rhodes ve beni bir kez daha şaşırttı.

“Ama bizi her dinlemeye geldiğinde, hatalarımı düzeltiyorsun,” diye mırıldandı Amos, kıpkırmızı bir yüzle.

Gülmemeye çalıştım. “Birçok müzisyen tanıyorum. İnan ki birçoğu –hepsi değil– insanların dürüst davranıp hatalarını düzeltmesinden hoşlanır. Hatalarını düzeltebilmek ve tekrar tekrar aynı hataları yapmamak için neyi yanlış yaptıklarını bilmek isterler. Herkes bu şekilde gelişir ama tatsız bir şey olduğunu biliyorum. Ben de bu yüzden burada babanı rahatsız ediyorum. Çünkü işyerinde hata yapmaktan usandım.”

Amos göz teması kurmadı ama omzunu silkti.

Bay Rhodes’un bana baktığını fark edince, kaşlarımı kaldırıp gülümsedim. Sert yüz ifadesi değişmedi ama gözleri çok azıcık irileşir gibi oldu.

Ya artık konuşmanın odak noktası olmak ya da canı konuşmak istemeyen Amos ellerini babasının sandalyesinin arkasına koydu, tırnaklarını üstünde gezdirdi ve temkinli bir tavırla, “Sen... bir yürüyüşe daha gidecek misin?” diye sordu.

“Sanırım, bundan sonraki nehir yolu yürüyüşü olacak.”

Amos’un gözleri parıldadı. “Neredeki?”

“Piedra Nehri.” Orası kesinlikle bölgedeki en popüler yürüyüş yoluydu. Parmaklarımın ucuna vazoya vurdum. “Artık gideyim. Bu akşam için tekrar teşekkürler, Bay Rhodes. Umarım hızla iyileşmeye devam edersin, Amos. İyi geceler.” İkisine de el sallayıp dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan kilitlemediklerini fark ettim.

Saat daha sekizdi ve henüz yorgun değildim ama bir duş alıp ışıkları söndürdüm ve kendimi bir içki koyup yatağıma uzandım. Bay Rhodes’un söz ettiği yürüyüş yolunu düşünmeye başladım.

Orası annemin kaybolduğu yerdi.

Öldüğü yerdi.

En azından, oraya gittiğinden emindik. Polisin bulabildiği görgü şahitlerinden biri yürüyüşe başladıklarında yanından geçtiklerini ve onun yukarı doğru ilerlediğini söylemişti. Gayet iyi görüldüğünü, onlara gülümseyip yürüyüşün nasıl gittiğini sorduğunu söylemişti.

Onu gören son kişilerdi.

Bu ufak, acı sızı kalbime yayıldı ve içime çektiğim derin nefesi dışarı vermek zorunda kaldım.

Annem beni terk etmemişti. Son yirmi senedir, kendime milyoncu kez bunu hatırlattım. Kimsenin dediğine ya da ima ettiğine kulak asmamıştım. Annem kasıtlı olarak çekip gitmemişti.

Bir süre sonra, tabletimi çıkarıp bir gün önce indirdiğim bir filmi açtım ve dalgın dalgın izlerken tek yatak örtümü iyice üstüme çektim. Bir noktada uyumuş olmalıydım çünkü tablet göğsüme düşmüş bir halde, acilen tuvalete gitme isteğiyle uyandım.

Genellikle, uyanmamak için yatmadan birkaç saat önce bir şeyler içmeyi keserdim. Hemen hemen otuz senedir böyle bir şey olmadığı halde, yatağımı ıslatmaktan korkardım. Ama film izlerken çilekli bir gazoz içmiştim.

Zifir karanlık olan dairemde uyanınca, mesanemin beni zorladığını hissederek ofladım ve yana dönüp oturdum.

Yastığımın altında prize takılı olan telefonumu el yordamıyla buldum. Esneyerek telefonumu aldım ve ayağa kalkarken banyoya gidebilmek için el feneri modunu açtım. Uykum kaçmasın diye tökezleyerek banyoya gittim, neredeyse bir galon çiş yaptıktan sonra ellerimi yıkadım.

Yatağıma geri dönerken hâlâ esniyor, mikrodalga fırının saatinin cılız ışığına ve hep aralık bıraktığım pencerelerden içeri sızan ay ışığına bakarak yürüyordum.

İşte, o anda başımın üstünden bir şey uçar gibi oldu.

Kafam karışmış bir halde yine senedim ve telefonumu havaya kaldırıp ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Gözümün ucuyla bir şeyin uçtuğunu gördüm.

Hemen *yere eğildim*.

Uçan şey havada yön değiştirip *doğruca üstüme geldi*.

Bir çığlık atıp yere kapandım. O şeyin başımın birkaç santim üstünden uçtuğunu hissettim.

İçerisi çok sıcak olduğu için üstüme örtmediğim ama yatak ucuma koyduğum ince battaniyeyi alıp başımı örttüm. Gözlerimi kırpıştırarak uçan şeyin ne olduğunu görmeye çalışırken, bir yarası olduğunu tahmin ettim çünkü bir kuş o kadar hızlı uçamazdı.

Yoksa uçabilir miydi? Kapıyı açıp kapatırken ben görmeden içeri bir kuş girmiş olabilir miydi? Bunu fark etmez miydim? Pencerede tel vardı. O yüzden, pencereden girmiş olamazdı.

Sürünerek ışık düğmesinin olduğu duvara gittim. Galiba, “Bu da ne?” dedim ama elimi sadece düğmeye basacak kadar kaldırıırken ve tepedeki lamba oturma alanını aydınlatırken cıyaklamış da olabilirim.

En kötü kâbusumun gerçek olduğunu gördüm.

İçeride gerçekten de bir yarasa vardı ve üstüme pike yapıyordu.

“Ne sikim oluyor be!” Sırtımı duvara biraz daha dayadım.

Ne tür bir saçmalıktı bu?

Her gece o şekilde birlikte o lanet odada mı uyumuştum? Yüzüme konmuş muydu? Üstüme dışkı yapmış mıydı? Yarasa dışkısı neye benziyordu? Yerde koyu renkli bir şeyler görmüş-tüm ama ayakkabılarımdan dökülen çamur parçaları olduğunu sanmıştım.

Yarasa uçarken biraz alçaldı... ve doğruca üstüme geldi ya da en azından ben öyle sandım.

Daha sonradan kendime kızacaktım ama içeride lanet olasıca bir yarsa vardı. Tekrar çığlık attım.

Daha sonra, merdivenlerden sürünerek indiğim için kendime daha çok kızacaktım ama bunu yaptım. Tabii önce anahtarlarımı alıp bluzumun içine soktuktan sonra. Lanet olsun, dedim içimden.

Hayatımın bir özeti gibiydi. Ön kapıyı açtım ve üstümde çoraplarımla, askılı bluzumla ve külotumla –tamamıyla hazırlıksız bir şekilde– dışarı fırladım ve bir başka yarasanın burnumun dibinden uçtuğunu ve sonsuz, karanlık göğe... ait olduğu yere doğru yükseldiğini gördüm.

Yine de eğildim.

Tekrar çığlık atmış ve, “Siktir git!” diye bağırmış olabilirdim ama emin değildim.

Ama bir elimle el feneri olarak cep telefonumu, diğer elimle başımı örttüğüm battaniyeyi çenemin altından tutmuş cıyaklayarak çakıl taşlı alandan arabama koştuğumdan ve yaklaştığım anda içine atladığımdan emindim.

Ter içinde kalmıştım. Aldığım duş boşa gitmişti. Ama başka ne yapabilirdim ki? Terlememek mümkün müydü? Garaj dairemde lanet olasıca bir yarasa vardı!

Nefes alıp verişlerimin normale dönmesi çok zaman aldı. Kapıları kilitledikten sonra battaniyenin ucuyla koltuk altlarımı silmek zorunda kaldım.

Su içmem gerekiyordu.

Daha da önemlisi, bir şey yapmam gerekiyordu. Orada bir haftadan biraz daha uzun süre kalacaktım. Yarasa kapıyı açıp kendi başına gitmeyecekti.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

Ya bir şey yapacaktım ya da hiçbir şey yapmayacaktım... O an için yapabileceğim tek şey arabamda uyumaktı çünkü eve girmem mümkün değildi. Ne su almak için ne yatağında uyumak için. Gerekirse eski bir su şişesine çiş yapacaktım. Yarasalar gececi hayvanlar değiller miydi? Tanrım, internete bakmam gerekiyordu.

Ürpererek battaniyeyi çenemin altında biraz daha sıkı sıkı tuttum.

Annemle birlikte yaşadığım eve hiç yarasa girmiş miydi? Onlarla tek başına mı başa çıkmıştı? diye düşündüm.

Nasıl bir şeye bulaşmışım?

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah, mağazaya gittiğimde Clara'yı arabasının yanında durmuş –yeni bir Ford Explorer– ondan çok daha uzun boylu bir adamla konuşurken buldum. Jackie de kenarda cep telefonuyla meşguldü.

Adamın açık kahverengi teninin ve yapısının bana neden tanıdık geldiğini anladım.

Johnny'ydi. Amos'un dayısı.

Diğer taraftan otoparka girdiğimde, Subaru'yu mağazanın arkasında gördüm. Yolcu koltuğundan çantamı alıp indim.

“... sorun değil. Parayı yarın getirsen de olur,” diyordu Clara o yumuşak, sakın ses tonuyla.

“Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam, Clara,” dedi Amos'un dayısı. Dostane bir ifadeyle Clara'ya gülümsedi.

Jackie başını çevirip bana gergin bir gülümseme fırlattı. “Selam, Ora.”

Orada bana Ora diye hitap eden birkaç kişiden biriydi. Clara bile bana sadece Aurora diye hitap ediyordu. Bunun nedeni büyük bir ihtimalle ilk olarak yengemin ve dayımın bana Ora diye hitap etmiş olmasıydı.

“Selam,” dedim. “Bizimle mi geliyorsun?”

Gözlerini kırıştırdı ve gülümsemesi silinir gibi oldu. “Bir sakıncası var mı?”

Kocaman bir gülümsemeyle ona baktım. Özellikle de aramız gayet iyi ama nedense zaman zaman biraz garip olmasına rağmen onu yanımda görmek istemediğimi düşünmesi hiç hoşuma gitmedi. Başımı sallayarak, “Hiçbir sakıncası yok,” dedim.

Hafifçe ama içtenlikle gülümsedi.

Johnny tam o sırada bana döndü ve göz göze geldik.

“Aurora,” diye seslendi Clara. “Bu Johnny, Amos’un dayısı.”

Elimde olmadan, “Hastanede tanışmıştık,” dedim. Clara’ya bundan söz etmeyi unutmuştum.

Explorer’ın diğer yanına dolandım ve bana gülümsemekte olan Clara’nın yanında durdum.

“Sizi tekrar görmek güzel, Aurora,” dedi Johnny sözcükleri uzatarak.

“Sizi de.”

Keşke daha fazla makyaj yapmış olsaydım, diye düşündüm. Gece yaşadığım kaos yüzünden o kadar yorgun uyanmıştım ki buna fırsat bulamamıştım. Gece iyi uyuyamamıştım. Clara –ya da Jackie– gözlerimin altına koyu renkli halkalar olmasını umursamazdı.

“Rhodes geçen akşam size kaba davrandı mı?”

Gülümseyip başımı iki yana salladım. Rhodes yokken Amos’u ziyaret ettiğim zamandan söz ediyor olmalıydı. “Hayır. Bana teşekkür etti. Gayet nazikti.”

Başını yana eğişi bana onun da hemfikir olduğunu anlattı. “İyi eğlenceler. Clara Ouray’e gideceğinizi söyledi. Orası çok güzeldir. Görüşmek üzere.”

“Görüşürüz,” dedim. Yakında garaj dairesinden çıkacağım için onunla ancak mağazada karşılaşabileceğimizi düşündüm.

Clara ona şöyle bir sarıldı, Jackie ve ben el salladık. Sonra, eşyalarımızı Explorer'a yükledik ve Johnny kendi arabasına bindi.

Clara'nın hafifçe iç çektiğini duyunca iki ön koltuğun arasına eğildim –Jackie önde yolcu koltuğunda oturuyordu– ve yüzüne baktım.

Yüzünde hülyalı bir ifade mi vardı? Jackie'ye bakınca sırtıttığını gördüm. Bunu hayal etmemiştim.

Clara bize baktı ve hemen kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

İkimiz de bir şey demeyince, yine iç çekip arabayı çalıştırdı.

"Tatlı bir adam, tamam mı?" dedi geri geri giderek. "Üstelik şirin."

Geriye yaslanıp emniyet kemerimi taktım. "Evet, şirin."

"Bir ay kadar önce kız arkadaşından ayrıldı..." dedi Clara.

"Clara halam onu yatağa atmak istiyor!" dedi Jackie, durup dururken.

"Jackie!"

Güldüm.

"Evet, şirin," dedi Clara ama sesi pek mutlu çıkmamıştı. "Ama onunla evlenmek ya da... yatağa atmak istediğimi söylemiyorum. Onunla randevulaşmak bile istemiyorum. Henüz birisiyle görüşmeye hazır değilim, yine de hoş birisini görünce bakabilirim."

Clara'nın hazır olmayışıyla ilgili itirafı kalbimi sızlattı. Hepimiz hayatımızda ufak adımlar atıyor, bir yere varmaya çalışıyorduk.

Sanırım, bunun iyi yanı belirli bir zamanda varmamız gereken bir bitiş çizgisi olmasıydı ama hiçbirimiz nerede olduğunu bilmiyorduk.

Clara devam etti. "Bu arada, insanlara Johnny'den hoşlandığımı söylemekten vazgeç artık, Jackie."

Genç kız bıkkınlıkla ofladı. "Seksin çok da abartılacak bir şey olmadığını sen söylemiştin."

"Çoğu insan için değildir, sadece hazır olduğunda. Bazıları bunun bir enerji transferi olduğuna inanır ve kimsenin kötü

enerjisini üstüne çekmek istemezsin. Ayrıca, sana on sekiz yaşında olduğunda kiminle istersen seks yapabileceğini söylemiştim.”

“Çok tuhafısın.”

“Neden tuhafmışım?”

“Çünkü bana evlenene kadar beklememi söylemen gerekirdi!” dedi Jackie.

“Birlikte olduğun her erkeği sevmek zorunda değilsin. Değil mi, Ora?” dedi Clara, bana dönüp.

Ben birlikte olduğum her erkeği sevmiştim. Üçünü de. İkisi gençlik aşkıydı ama sonuncusu... İşte, o gerçek aşktı. O, beni mahvedene dek. Ama Clara’nın söz ettiği şey bu değildi. “Doğru. Kimse bir erkeğe özel birisini beklemesini söylemez. Dayım, kuzenime prezervatif kullanması için yalvarırdı. Sıska ve kötü bir akne sorunu olan bir genç beyaz atlı prens olamaz. En azından, karşıdaki kişinin olgunlaşmamış şapşal bir genç olmadığından emin olana dek bekle.”

“Hı-hı. Dahası, erkek arkadaşlar sorunlara neden olur,” dedi Clara. Destek olmam için bana baktı.

Geçmiş ilişkilerimin hiçbirinin sürmediğini düşünecek olursam... haksız değildi. “Çok erkek arkadaşım olmadı ama evet, erkek arkadaşlar başa beladır.”

Jackie dönüp bana baktı. “Çok erkek arkadaşın olmadı mı?”

Başımı iki yana salladım.

“Çok erkek arkadaşın olmuş gibi gözüküyorsun.”

Clara kahkahasını zapt etmeye çalışırken, ben kahkahalara boğuldum. “Teşekkür ederim mi demeliyim?”

Jackie’nin yüzü bembeyaz oldu. “Öyle değil! Sadece... Sen çok güzelsin! Bir prensese benziyorsun! Amos’un bana söylediği ikinci şey buydu ve asla böyle şeyler söylemez.”

Amos güzel olduğumu mu düşünüyordu? Ne tatlı bir çocuktu.

“Çok uzun süre eski partnerimle birlikteydim. Diğer iki erkek arkadaşım lise dönemimdeydi.” İçlerinden biriyle arada sı-

rada haberleşıyordum. Her yaş günümde ve Noel'de bana mesaj atardı, ben de aynı şekilde karşılık verirdim. Hâlâ bekârdı ve anladığım kadarıyla işkolik bir mühendisti. Diğerinden, yani ilk erkek arkadaşım ile Kaden arasında görüştüğüm ve bekâretimi kaybettiğim erkek arkadaşımın son haber aldığımda, evliydi ve dört çocuğu vardı; en azından, can sıkıntısından gizlice sosyal medya sayfasına baktığımda öyle olduğunu görmüştüm. “Sen de çok güzelsin, Jackie. Çok da zekisin. Bunlar dış görünüşten çok daha önemli ve faydalıdır.”

Birden, Yuki ve Nori'yi özlediğimi hissettim. Eskiden içimizden biri kötü bir gün geçirdiğinde, diğer ikisi hep moral verirdi. Kaden beni terk etmeden bir ay önce, Yuki erkek arkadaşından ayrıldığında oturma odasında karşısına geçmiş –Kaden turneye çıkmıştı– bağıra bağıra moral vermiştik. *Sen çok güzelsin! İnsanlara saygılı davranıyorsun! Daha çok para alabilmek için müzik şirketini zorladın! ÇOK çalıştığın için yüz milyon plak sattın! Popon muhteşem! Dünyanın en iyi peynirli makarnasını yapıyorsun!*

Onlar da sonradan Yuki'yle kaldığım bir ay boyunca benim için aynı şeyi yapmışlardı. Sevdiğiniz insanlar size bağıra bağıra iltifat ederken üzgün olmanız imkânsızdı. Mümkün değildi.

Ama çoğu zaman benimle sadece işten söz eden genç kız ofladı. “Ama oğlanlar zeki kızları sevmiyorlar.”

Yandan Clara'nın başını salladığım görebiliyordum. “Bu yüzden sana erkek arkadaşların insanın başını ağrıttığını söylüyoruz.”

“Daha çok migren gibi ama baş ağrısı da olur,” dedim bir espri yaparak. Üçümüz birden *gülmeye başladık*.

Tam o sırada, telefon çalmaya başladı.

Ama normal bir arama değil, bir Facebook Messenger araması olduğunu fark ettim.

Altındaki isme bakmadan bile ekrandaki yüzü tanıdım.

O saçları biliyordum. Evden çıkmadan önce yaptığı on kat makyajlı yüzü iyi biliyordum. Hatta artık yüzüne fondöten sürme-

den banyodan bile çıktığını sanmıyordum. Gerçi bunda bir sorun yoktu ama onun için dış görünüşün ne kadar önemli olduğunun bir göstergesiydi.

Ekranı HENRIETTA JONES ismi yanıp sönmeye başladı.

Başımı kaldırıncı, Clara ile Jackie'nin konuşmaya daldığını fark ettim ve parmağım ekranın üstünde havada kaldı. İstedığım son şey yine o kadınla konuşmaktı. Kaden'la ayrılmamın nedeni oydu. Gerisi de Kaden'in suçuydu. İlişkimizi bitirmek ya da daha fazla şöhret ve para peşinde koşması gerekmezdi. Ben bunları asla önemsememiştim. Bunlar olmadan da mutlu...

Hayır. Mutlu olmazdım. Bunların hiçbirisi önemli değildi ve bir daha da önemli olmayacaktı.

O şeytani kadını göz ardı etmek istesem de yanıt vermezsem gizlendiğimi düşünebilirdi. Zayıf olduğumu. Daha da kötüsü, beni aramaya devam edebilirdi.

Beni yüzüstü bırakmıştı ama o anda karşımdaydı. Beni arıyordu. Hem de bir sene sonra.

Sırıtıp aramayı kabul ettim ve telefonu yüzüme yaklaştırıp, "Alo?" dedim.

En azından, görüntülü aramamıştı.

"Aurora," dedi, sesini tıka basa dolu bir konser salonunda bile tanıyabileceğim kadın. Sesi tıpkı son on senedir olduğu gibi küstahtı. "Ben Henrietta."

"Kim?" dediğim için çok mu gıcıkтым?

Öyleydim sanırım ama yine de dedim. Oğlu beni terk ettiğinin ertesi günü cep telefonu hattımı kapattıran bu kadının canı cehennemeydi. Kadın çalışanlarına -arkadaşım olduğunu düşündüğüm kişilere- benimle iletişim kurduklarını öğrendiği takdirde işlerinden olacağını söylemişti.

"Henrietta, Aurora. Jones." Duraksadı. "Kaden'in annesi... Off, bunu kasıtlı olarak yapıyorsun, değil mi?" dedi onunla dalga geçtiğimi anlayınca. "Neredesin?"

Nerede miydim?

Yine alaycı bir sesle güldüm ve Jackie ile Clara'nın sohbet edişini izlemeye devam ettim. Neden söz ettiklerini duyamıyordum ama el kol hareketlerinden güzel bir şeyden söz ettikleri belliydi. Bir şeye gülmeye başlamışlardı.

“ABD’de, hanımefendi. Çok meşgulüm ve uzun süre telefonda konuşamam. Acil bir durum mu var?”

Ne istediğini biliyordum. Elbette biliyordum. Carolina yengem bana o sabah Kaden’in son albümünü için yazılmış bir başka kötü eleştiriyi yollamıştı. Rolling Stone albümü “berbat” diye tanımlamıştı.

“Acil bir durum yok ama Kaden’in seninle konuşması gerekiyor. Bu konuşmayı ben de yapabilirim. Sana e-postayla ulaşmayı denemiş ama yanıt alamamış.” Biraz duraksayıp hafifçe öksürdü. “Çok endişelendik.”

Buna da gülmeden edemedim. İkiisiyle de en son bir sene önce konuşmuştum. Hayatlarından bir anda çıkarıldığımdan bu yana tam bir sene geçmişti. *Ailelerinden* beni attıklarından beri.

Şimdi mi endişeliydiler? Ha. Ha. Ha.

Jackie ön koltukta kahkahalara boğuldu ve Clara hayret dolu bir ses çıkardı. “Çok kötüsün!”

“Aurora? Dinliyor musun?” dedi Bayan Jones.

Tam gözlerimi devirdiğimde ön taraftan bir pırt kokusu geldi ve ben de gülmeye başladım. “İnanamıyorum, Jackie. Ne yedin? Kahvaltıda iblis falan mı yuttun?”

“Özür dilerim!” diye bağırıp utanmış gibi bana döndü.

“Özür dilediğine bakma,” dedi Clara. Başını sallayarak pencereyi açtı.

“Aurora?” Bayan Jones’un sesi bu sefer daha asabi ve tiz çıkmıştı. Onunla konuşmak için hayatımı askıya almadığıma sinirlenmiş olmalıydı. Böyle de iyi yürekli bir insandı.

Ama şunu düşündüm. Yaşayacak tek bir hayatım kalmıştı ve bunu bu kadına harcamayacaktım. En azından, bundan böyle harcamayacaktım. “Bayan Jones, çok meşgulüm. Kaden’a selam söylediyimi söyleyin derdim ama gerçekten de umurumda değil...”

Hayret dolu bir ses çıkardı. “Bunu ciddi söylüyor olamazsın.”

“Gayet ciddiyim. Benimle ne konuşmak istediğini bilmiyorum ama onunla konuşmak istemiyorum. Sizinle de.”

“Seninle ne hakkında konuşmak istediğini bile duymadın.”

“Çünkü umurumda değil. Bakın, şimdi kapatmam gerek. Eminim ki Tammy Lynn’le konuşabilir.” Bu konuyu açmam gerekmiyordu ama buna değerci.

“Aurora! Anlamıyorsun. Onun ne diyeceğini merak ettiğini biliyorum.”

Jackie’nin pırtının kokusu hemen dağılmayınca, ben de pencereyi açtım. “Hayır, merak etmiyorum. Bol şans derdim ama hepiniz benim yaptıklarımın para kazanmaya devam edersiniz. O yüzden, size şans dilemiyorum. Lütfen, beni tekrar aramayın.” Telefonu kapatıp kararan ekrana baktım. Bu yaptığıma hem şaşırmıştım hem de hiç şaşırmamıştım.

Hemen Carolina yengemi arayıp bunu anlatmalıydım. Çok hoşuna gidecekti. Mutlulukla ellerini ovuşturacağını hayal edebiliyordum.

Elbette Kaden buzları eritmek için annesinden yardım isteyecekti. Gerçekten de bu kadar aptal olduğumu ya da kolay pes edeceğimi mi düşünmüşlerdi? Aradan milyon sene bile geçse yaptıklarını, beni nasıl incittiklerini unutacağımı mı sanmışlardı?

Elimi yüzüme götürüp iç çekerek ovuşturdum ve başımı iki yana salladım. Jones ailesiyle ilgili tüm düşüncelerimi ve duygularımı katlayıp bir kenara koydum. Abartmıyordum. Kaden’in ne söylemek istediği ya da annesinin söyledikleri, hiçbir umurumda değildi.

“İyi misin?” dedi Clara, bana.

Dikiz aynasından bana baktığını fark ettim. “Evet. Az önce kötülüğün beden bulmuş hali aradı.”

“Kim?”

“Eski kayınvalidem.”

Dikiz aynasında kaşlarının kalktığını gördüm. “O kadar kötü bir kadın mı?”

“Onu başka bir âleme bağlayan bir büyü olduğundan emin olduğumu söyleyebilirim.”

“Uzun zamandır geçirdiğim en güzel gündü,” dedim saatler sonra kasabaya geri dönerken. Henüz hava tam olarak kararmamıştı ama hayatım en azından yirmi kere gözlerimin önünden geçmişti. Ufak, şirin dağ kasabasının yolu... ancak tekinsiz olarak tanımlanabilirdi.

Pagosa Springse gelirken, tüyler ürperten yollardan geçtiğimi sanmıştım ama yolculuğumuzun bir kısmı onunla kıyaslanamazdı bile. Ancak yola çıktığımızda Clara’nın hız yapmaktan hoşlandığını öğrenmiştim. Keskin virajları dönerken, onu endişelendirmeden kapiya tutunabildiğim ve koltuğuma yapışabildiğim için arka koltukta olduğuma şükretmiştim.

Ama buna kesinlikle değmişti.

Ouray turist doluydu, bana Alplerden ya da bir öykü kitabından fırladığı izlenimini veren ufak kasabaya bayılmıştım. Gerçi Alplere hiç gitmemiştim ama resimlerini görmüştüm. Jones’ların oraya seyahat ettiği bir Noel zamanı hasta olduğum için onlarla gidememişim...

Bensiz gitmişler, biletlerin para iadesi olmadığını iddia etmişlerdi. Kaden, Noel zamanı oraya gidemezlerse annesinin çok üzüleceğini söylemişti. Söylemeye gerek yok ama Yuki çok iyi bir arkadaş olduğu için onlar havaalanına doğru yola çıktıktan beş

dakika sonra korumasını yollayıp beni evden aldırmış ve o hafta bana evinde bakmıştı.

O gün asla yeteri kadar önemli olmayacağımı anlamış olmam gerekirdi.

Gerçekten de o bok pastasını hak ediyorlardı.

Her neyse.

Kasaba çok şirindi ama yolculuğu harika kılan şey yanımdaki insanlardı.

Uzun zamandır o kadar gülmemiştim. Büyük bir ihtimalle, Yuki'yle geçirdiğim o aydan ve o sürenin dörtte birinde sarhoş olduğumuzdan beri. İkimiz için de nadir bir durumdu.

“Ben de,” dedi Clara. Yol boyunca mağazada tanımaya başladığım sürekli müşterilerle ilgili öyküler anlatmıştı. Bunlar arasında en sevdiğim öykü, bir torba şifalı ot bulduğunu sanan ama torbanın içinde marihuana olan Walter isimli bir adamla ilgiliydi. Birisi ona bunun marihuana olduğunu söyleyene kadar aylarca çay niyetine demlemişti. Clara dedikoduları aktarmadığında, Jackie'yle birlikte bana başka bir yere taşınmak yerine neden Pagosa'da kalmam gerektiğini saydılar. Bu, beni şaşırttı çünkü genç kızın benden hoşlanmadığını düşünüyordum. Birkaç ilginç noktaya parmak bastılar ama en başta verdikleri mesaj şuydu: *Evindesin.*

Doğruydı. Evimdeydim.

“Senin de gülümsediğini fark ettim,” dedi Clara.

Jackie'nin sık sık gülümsediğini ben de gözden kaçırmamıştım.

Jackie'nin telefonuna bir bildirim gelince, hemen telefonunu çıkarıp ekrana göz attı. “Şey, büyükbabamdan mesaj geldiğini sandım. Durango'da ona mesaj atmıştım ve hâlâ bana yanıt vermedi.”

Clara sessizleşti ve düşünceli bir ifadeyle Jackie'ye baktığını gördüm. Birden, “Seni bırakmadan önce eve uğrasak sorun olur mu, Aurora?” dedi.

“Kesinlikle olmaz.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı. Sağa saparken sesi endişeli gibiydi. “Babam genellikle hemen yanıt verir. Ev telefonunu da açmıyor. Erkek kardeşimin orada olması gerekirdi...”

“Ne yapman gerekiyorsa yap. Keyfi yerindeyse ve eve girmem sorun değilse, onu ben de görmek isterim.”

Clara dalgın dalgın başını salladı ve kasabaya yaklaşırken sinyal verdi. Göllerden birine yakın bir bölgede oturduklarını hatırlıyordum. Çok uzun zamandır Pagosa’da yaşamıyordum ama her yere Bay Rhodes’un evinden daha yakın olduklarını biliyordum. “O da seni görmek istiyordu. Çok oyalanmayız. Daha markete gitmemiz gerekiyor.”

Birkaç dakika sonra, önünde iki araba olan tek katlı ufak bir evin önüne yanaştı. Beyaz bir minivan... ve yenilenmiş bir Bronco. O bölgede aynı plakaya sahip iki tertemiz parlak mavi Bronco görme ihtimali ne kadar olabilir diye düşünürken, Clara minivanın yanına park etti.

“Bay Rhodes’un burada ne işi var?” dedi Jackie, düşüncemi teyit ederek. “Carlos amcanın arabası nerede?”

“Bilmiyorum...” dedi Clara kaşlarını çatarak.

Emniyet kemerimi çözerken telefonuma bir bildirim geldi. Yengemdendi.

Carolina Yenge: Bölgede çakallar var mı?

Bir an için tereddüt ettim. Yanıt vermem gereken bir soru değil diye düşündüm. Onun bir de çakallar için endişelenmesini istemiyordum.

Arabadan inip Jackie ile Clara’nın peşinden ön kapıya doğru yürüdüm. Ev ufaktı ve kasabadaki çoğu evden daha eskiydi. Zemin ya koyu kahverengi ya da yeşil, bir ayak boyutlarında karolarla kaplıydı ve mobilyaların çoğu antika parçalardı. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Eskiden iki haftada bir, hafta sonlarını orada geçirirdim. O evle ilgili çok güzel anılarım vardı.

“Baba!” diye seslendi Clara. “Neredesin?”

“Oturma odasındayım!” diye yanıt verdi babası kalın bir sesle.

“Pantolonun üstünde mi?”

Sırıttım.

“Tahmin et!”

Bunu duyunca güldüm.

Clara birden sola sapıp oturma odasına girdi. Fark ettiğim ilk şey bir televizyon masasının üstündeki büyük düz ekran televizyondur. İkinci şeyse televizyona dönük büyük ve rahat bir kayar koltukta oturan adamdır. Saçları gri-beyazdır ve örgüsü bir omzundan sarkıyordu. Yanındaki iki kişilik koltuktaysa kollarını göğsünde kavuşturmuş olan ev sahibim oturuyordu. Televizyonda bir futbol maçı vardı.

Clara ve Jackie hemen yanına gidip onu yanaklarından öptüler. “Aurora’yı getirdik, baba.”

Yaşlı adam koyu kahverengi gözlerini bana çevirdi ve gözleri bir anda irileşti.

Bay Rhodes’a merhaba demeden yanına gittim ve eğilip Clara’nın babasını yanağından öptüm. “Merhaba, Bay Nez. Pantolonların fazla abartıldığını düşünüyorsunuz demek, ha?”

Ani, gür kahkahası beni hazırlıksız yakaladı ve öne eğilip yanağını yanağıma sürttü. Deriyi andıran iki kahverengi eliyle ellerimi tutup sıktı. Sonra, geri çekilip o iri kahverengi gözleriyle bana baktı. “Aurora De La Torre. Nasılsın, kızım?”

Kahkahası aynıydı. Yüzünde daha çok kırışık vardı ve daha zayıftı ama Bay Nez önemli olan diğer açılardan tıpkı eskisi gibiydi. Titreyen elleri farklı bir öykü anlatıyor olsa da parıldayan gözleri aynıydı.

Karşısında durdum. “Gayet iyiyim. Siz nasılsınız?”

“Çok iyiyim.” Başını sallayıp gülümsediğinde, iki ön dişinin olmadığını fark ettim. Gözlerinin beyazının çarpıcı yüzüyle büyük bir tezat oluşturduğu koyu renk teniyle eskiden çok ya-

kışıklı bir adamdı. “Clara geri geldiğini söylediğinde, buna inanmadım.” Oturabileceğim en yakın yeri işaret etti. Kendisi ile Bay Rhodes’un arasındaki boş yerdi. “Gel, otur. Ama önce...” Rhodes’u işaret etti. “Aurora, Tobias. Tobias, bu Aurora. Eskiden iki haftada bir ve her yaz bizde kalırdı.”

Daha önceki gece gördüğüm adama bakınca gülmeden edemedim. Gülümsedim. “Onu tanıyorum, Bay Nez.”

Öte yandan, Bay Rhodes homurdandı.

Bay Nez kaşlarını çatı. “Nereden tanıyorsun?”

“Onun garaj dairesini kiraladı,” dedi Clara. “Carlos nerede?”

Yaşlı adam soruyu duymazdan gelip gülererek bacağına vurdu.

“Vay canına. Amos’u hastaneye götüren sen miydin?”

“Evet, bendim,” dedim. Koltukta hâlâ kollarını göğsünde kavuşturarak oturmakta olan Rhodes’a baktım... Yüzünde beni garaj dairesindekinden de huzursuz eden çok garip bir ifadeyle beni izliyordu.

“Annene çok benziyorsun,” dedi yaşlı adam, dikkatimi tekrar ona çekerek. Alnında çizgiler belirdi ve yüzündeki şaşkın ifade endişeye dönüştü. “Seni ilk gördüğümde bu konuyu açmak istemiyordum ama şunu söylemem gerekiyor...”

Lafını kestim. “Hiçbir şey söylemenize gerek yok.”

“Hayır, var,” dedi Bay Nez ısrarla. Yüzünde giderek daha da üzgün bir ifade belirmeye başlamıştı. “Yirmi senedir bu suçluluk hissi beni kemiriyor. İletişimde kalamadığımız için üzgünüm. Onlar seni buradan götürdükten sonra seni göremediğimiz için de üzgünüm.”

O anda boğazıma ani bir yumru oturdu.

“Bir dakika, kim buradan götürüldü?” diye sordu Jackie. Televizyonun karşısında yere oturmuştu. O da kaşlarını çatmıştı.

Kimse yanıt vermeyince, odadaki hava gerildi ya da en azından bana öyle geldi.

Ama Bay Rhodes'un bakışlarını hâlâ üstümde hissediyor olsam da onu yanıtıız bırakmak istemiyordum.

Yumru hissi geçmedi. "Ben, Jackie. Clara eskiden burada yaşadığını anlatmıştı, hatırlıyor musun? Arkadaş olduğumuzu anlatmıştı. Beni çocuk hizmetleri götürdü. Halanı da büyükbabanı da en son yirmi sene önce o zaman gördüm."

Dokuzuncu Bölüm

“Tamam, birisi bunu açıklasın,” diye mırıldandı Jackie, kafası karışmış gibi.

Ama Bay Nez herkesi duymazdan gelip bana döndü. “Son duyduğuma göre, eyalet seni bir koruyucu ailenin yanına yerleştirmiş, babanı aramaya başlamıştı.”

Herkesin karşısında bundan söz etmek istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Babası Clara’nın da bu konuyu açmak istemediğini biliyordu; fakat sırası değilse bile her ikisi de neler olduğunu bilmeyi hak ediyordu. “Dayım beni yanına aldı,” dedim. Babamla ilgili ayrıntılardan söz etmek gereksizdi.

“Dayın mı? Annenin tek çocuk olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

“Yarım kardeşiydi. Daha doğrusu, ağabeyiydi. Yakın değil-lerdi ama o ve karısı velayetimi aldılar. Onlarla yaşamak için Florida’ya gittim. Sonra.”

Jackie’nin kaşları ağızından çıkan her sözcükle birlikte kalktı ve yüzündeki üzgün ifade silinmedi.

“Neler olduğunu anlayamıyorum ama bilmek istiyorum,” dedi.

“Jackie,” diye seslendi mutfağa gitmiş olan Clara. “Sessiz olursan neler olduğunu anlayabilirsin.”

“Çocuk hizmetleri seni götürdükten sonra neler olduğunu bize anlatmadılar; akraba olmadığımızı söylediler ama hepimiz çok endişelendik...” diye mırıldandı yaşlı adam. “Clara’yla birbirinizi bulduğunuzda çok rahatladık.”

“Bay Rhodes, siz neler olduğunu biliyor musunuz?” dedi Jackie.

Bay Nez iç çekti ve torununa kısa bir bakış fırlatıp bana döndü. “Açıklamamın bir sakıncası var mı?”

“Hayır,” dedim içtenlikle.

“Aurora ve annesi eskiden Pagosa’da yaşıyorlardı. Bunu zaten biliyorsun, değil mi?”

Genç kız evet anlamında başını sallayıp bana baktı. “Bir şey oldu ve dayınla yengen seni yanlarına aldılar, öyle mi Ora?”

Başımı salladım. “Ben on üç yaşmdayken, annem bir dağ yürüyüşüne gitti ve geri dönmedi.”

Tam o sırada, Bay Rhodes öne eğilip nihayet konuşmaya karar verdi. “Soy isminizin neden tanıdık geldiğini şimdi anladım. De La Torre. Azalia De La Torre. Kaybolmuştu.”

Bu olayı biliyor muydu?

Öykü bundan ibaret değildi. Annem ve o gizemle ilgili bir sürü ayrıntı vardı ama esas olarak mesele onun kaybolmuş olmasıydı. Geri kalanını anlatamayacağımı hissettim. Öykünün geri kalanı, bazı insanların fısıldayarak konuştuğu ama hiçbir zaman doğrulanmamış şeylerden ibaretti.

Senelerce dağ yürüyüşünde yaralandığını ve geri dönemediğini değil, beni terk ettiğini düşünmüşlerdi.

Onun depresyonda olduğunu ve başına gelenlerin bir kaza olmadığını söylemişlerdi.

Onunla gitmem gerekirken gitmediğimi ve belki gitmiş olsaydım onun hâlâ hayatta olabileceğini söylemişlerdi.

Geride bıraktığımı sandığım o korkunç suçluluğun göğsümü ve açıkçası ruhumu ezdiğini hissettim. Annemin beni asla terk etmeyeceğini biliyordum. Beni seviyordu. Bana tapıyordu. Beni dünyaya getirmeyi istemişti.

Ama başına bir şey gelmişti ve bana geri dönememişti.

Annem kusursuz bir insan değildi fakat onu suçladıkları şeyleri yapmamıştı.

“Çok üzücü,” diye mırıldandı Jackie. “Cesedini bulamadılar mı?”

“Tanrı aşkına Jackie,” diye bağırdı Clara mutfaktan. “Böyle mi sormak zorundaydın?”

“Özür dilerim!” diye bağırdı genç kız. “Öyle demek istemişim.”

“Biliyorum,” dedim onu teselli etmek için. Aynı soruyu onlarca farklı ama beni derinden yaralayan şekilde duymuştum. Sorun değildi. Jackie sadece merak etmişti.

“Neden buraya geri dönmek istedin?” diye sordu Bay Nez, düşünceli bir ifadeyle.

Milyon dolarlık soru bu değil miydi? Omzumu silktim. “Hayata yeni baştan başlıyorum. Burada başlamak bana doğru geldi.”

Bay Rhodes’a bakmadığım halde dikkatle beni izlediğini hissedebiliyordum.

“O halde, evine hoş geldin. Artık ailemizin bir parçasısın, Aurora,” dedi Bay Nez, şefkatle.

Bunlar çok uzun süredir duyduğum en güzel sözlerdi.

Tam arabamdan inmek üzereyken, garaj yoluna bir arabanın daha girdiğini duydum. Tekrar iç çekerek kendimi olacıklara hazırladım.

Konunun kapanmadığını biliyordum. Dahası, bir şeyleri gizlemek gibi bir derdim de yoktu. Bay Nez'in evindeyken, Bay Rhodes'un bakışlarının bir an olsun üstümden ayrılmadığını hissetmiştim. Annemle ilgili öyküyü bildiğine dair pek bir şey dememişti ama bana dik dik baktığını biliyordum. Yaşlı adamla yaptığım konuşma boyunca, adeta zihninde çarkların döndüğünü duymuştum.

Bay Nez'i nereden tanıdığını bilemiyordum ve en azından Jackie'nin önünde Clara'ya bunu açık açık sormak istememiştim. Konuşulanları Amos'a anlatmayacağından emin değildim. Sonra, Amos bir şey derdi ve Bay Rhodes hakkında gizli gizli bilgi edinmeye çalıştığımı düşünürdü.

Ama onu... Gerçekten de merak ediyordum.

Aklımda bir sürü soru vardı, neyse ki bir sürü vaktim de vardı.

Bunları aklımdan atmaya çalışırken, ağır ağır garaj dairesine yaklaştım ve tam o sırada Bronco'nun geldiğini gördüm. Telaş etmeden yolcu koltuğundan çantamı ve Ouray'deki bir şekerçi dükkanını alışverişimden kalan ufak torbayı aldım. Kapıyı kalçamla iterek kapattığım anda Bay Rhodes'un, "Merhaba," dediğini duydum.

Nefesimi dışarı verip gülümsemeye hazır bir şekilde ona döndüm. "Merhaba, Bay Rhodes."

Ev sahibim birkaç adım ötede durup ellerini beline dayadı. Ama yüzüne baktığımda, beni dışarıda gördüğüne sinir olmadığını ya da kızmadığını fark ettim. Bu, iyi bir şeydi, değil mi? Burada hâlâ bir vaktim var demekti.

Aslında, kazara orada karşılaştığımıza sinir olmasını bekliyordum. Bay Nez annemden söz ettikten ve neler yaptığımı sorduktan sonra, birkaç sözcükten fazlasını söylememişti. Hayatımın Nashville kısmını atlamış, biraz Florida'da geçen senelerden söz etmiştim. Zaten tam o sırada Clara mutfaktan çıkarak gitmeye hazır olup olmadığını sormuştu.

Ama Bay Rhodes'un dudakları yana kıvrıldı ve beni o gri, me-
nekşe rengine çalan gözleriyle dikkatle süzdü.

Aklımdan neler geçiyor olabilirdi?

“Kalacak başka bir yer buldunuz mu?” diye sordu nihayet o
sert, ciddi ses tonuyla.

“Henüz bulamadım.”

Gözleri beni delip geçerken, en sonunda nefesini o kadar sert
dışarı verdi ki aklımdan geçenlerin iyi olup olmadığından emin
olamadım. Sonra beni yine şaşırttı. Hatta şok etti. “İsterseniz ga-
raj dairesi sizindir.”

Şaşırdığımı belli etmek istemesem de ettim. “*Sahi mi?*”

Heyecan sergilememe bir şey demedi ama elleri tişörtünün ve
kot pantolonunun altındaki daracık beline gitti ve başını salladı.
“Kira ödediğinizin yarısı olacak. Ziyaretçi yasak. Amos'un garaj-
da gitar çalmasına da izin vermeniz gerek.”

Evet!

“Geç saatlerde çalmasına izin vermem ama okuldan sonra ak-
şama kadar çalar,” dedi. O kadar ciddi gözüküyordu ki dalga geç-
mediğini ve orada kalmamı istememiş olmasına rağmen, iç sesini
dinlemeyip kalmama izin verdiğini anladım... Nedeni her neyse.

Bir kararın insana büyük bir bedele mâl olmasının nasıl bir
şey olduğunu biliyordum. Kolay bir şey değildi.

İşte, bu yüzden kendime öne doğru bir adım atmayı ve boy-
nuna sarılmayı söyleyecektim. Ona iki yana dönük olan dirsekle-
rinin üstünden sarıldığımda, şaşırdığı ve gafil avlandığı için kol-
ları kaburgalarına yapıştı, avuçlarım arkasından bir yerde birleş-
ti. Ona sıkı sıkı sarıldım. Bana tahammül bile edemeyen o adama
sarıldım. “Çok teşekkür ederim. Kalmayı çok isterim. Size her
ay ödeme yapacağım, kimseyi daireye davet etmeyeceğim. Zaten
buradaki arkadaşlarım sadece Clara ve Bay Nez.”

Vücudunun tamamı kollarımın altında gerildi.

Durmam gerektiğini anladım. Hemen geriye çekildim ve yumruğumu iki kere havaya savurdum. “Teşekkürler, Bay Rhodes!” Evet! “Buna pişman olmayacaksınız!”

Bir noktada gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görür gibi oldum ama kekeleyerek yanıt verdiğinde sesi gerçekten de gergindi. “Şey... Rica ederim.”

“Ödemeyi nasıl tercih edersiniz? Çek mi? Nakit mi? Banka çeki mi?”

Yüzündeki panik ifadesi silinmedi. Sert ses tonu da öyle. “Fark etmez.”

“Çok teşekkür ederim. Bu kiralama dönemi sona erince ödeme yaparım ve hep aynı günler ödemeye devam ederim.” Bir dakika. “Burada ne kadar kalabilirim?”

Kıvrık gür kirpikleri aşağı indi. Henüz bu kadarını planlamadığı ve o anda düşünmek zorunda kaldığı belliydi. “Bu düzen işe yaramayana ya da siz kuralları çiğneyene kadar,” dedi.

Somut bir yanıt değildi ama bunu kabul edebilirdim.

Az önce boynuna atladığım halde, bu sefer elimi uzattım. Önce elime, sonra yüzüme baktıktan sonra o da elini uzattı. Elim kuru elleriyle sert, hızlı hareketlerle sıktı.

İri elleriyle.

“Teşekkür ederim,” dedim yine derin bir oh çekerek.

Kirli bir sakalla kaplanmış olan çenesini aşağı indirdi. “Kirayı Amos için biriktireceğim.”

Amos’u hastaneye götürürken arabada aklıma gelen soruyu hatırladım. Bir an için teklif etsem mi etmesem mi diye düşündüm ama bana doğru geldiği için teklif etmeye karar verdim. “Bakın, büyük bir ihtimalle gitarı kimden almak istediğine bağlı olarak onun için büyük bir indirim yaptırabilirim. Söz vermiyorum ama deneyebilirim. Bana haber verin.”

Kaşlarını biraz daha çattı, dudakları yine kıvrıldı ama başını salladı. “Teklif için teşekkür ederim.” Bu sefer nefesini biraz daha

hafif ve normal bir şekilde dışarı verdiğiinde, dolgun dudaklarına baktım. “Hâlâ arkamdan iş çevirdiği için kızgınım ve birkaç ay daha cezalı olacak ama o süre sonunda burada olursanız...” Başını yana eğdi.

Sırıttım. “Bana ne istediğini söyledi. Size yardımcı olacağım. Haber verin yeter.”

Yüzünde temkinli bir ifade belirse de başını eğdi.

Gülümsedim. “Hayatımın en güzel günü. Kalmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim, Bay Rhodes.”

Ağzını açtı ama hemen kapatıp başını salladı ve bakışlarını kaçırdı.

Tamam. Geriye doğru bir adım attım. “Görüşmek üzere. Tekrar teşekkürler.”

“İlk teşekkürü duymuştum,” diye mırıldandı.

Ne kadar aksi bir adamdı. İçimden gülmek geldi. “İçtenlikle teşekkür ettim. İyi geceler.”

Arkasına dönüp uzaklaşırken başını çevirip, “İyi geceler,” diye homurdandığını duyar gibi oldum.

Ne kadar rahatladığımı sözcüklerle ifade etmem mümkün değildi. Burada kalacaktım. Belki de şansım dönmeye başlamıştı.

Belki, bir ihtimal.

Hayır, öyle olmamıştı.

Gecenin bir yarısı bir şey hissederek uyandım.

Nefesimi tutarak tavana baktım ve kulak kesilip beklemeye başladım. Etrafı izledim. Kendimi yarasanın kaçtığına inandırdığım için gün boyunca bu konuda endişelenmemiştim.

Sonra, bir ses duydum. Yarasanın tam üstüme pike yaptığını düşündüğüm anda gözlerim karanlığa alıştı ve battaniyenin ucunu ısırdım.

Çığlık atmayacaktım. Çığlık atmayacaktım...

Belki gerçekten de gitmişti. O sabah ve Bay Rhodes kalmama izin verdikten sonra dairenin her yerini aramıştım. Hiçbir şey yoktu. Belki de yarasa...

Doğrudan yüzüme doğru uçu -tamam, belki *tam* yüzüme doğru değil ama bana öyle gelmişti- ve cıyaktım.

Olamaz. Battaniyeyi yüzüme çekip yataktan kalktım ve yerde sürünmeye başladım.

Neyse ki anahtarlarımı hep aynı yere koyuyordum. Gözlerim mutfak tezgâhını görebileceğim kadar karanlığa alışmıştı. Elimi kaldırıp anahtarları aldım.

Sonra, merdivenlere doğru emeklemeye başladım. Üst üste ikinci gece. Bunu yengeme hayatta anlatamazdım. Hemen kuduz aşılarını araştırmaya başladım.

Kendimle gurur duymuyordum ama popo üstü kayarak, battaniyeyi başımın üstünde tutarak basamaklardan indim.

Cep telefonumu bir ara sutyenimin içine tıktırmıştım. Aşağı kata varınca, daha önceden orada çıkardığım spor ayakkabılarımı giydim ve mümkün olduğunca çömelerek battaniyeye sarınmış bir halde nihayet dışarı çıktım.

Kapıyı arkamdan kapatıp kilitlerken, etraftan ufak hayvanların hışırtıları geliyordu. Resmen koşarak arabama gittim, bu arada bir şeyin bana saldırmaması için dua ettim ama içeri girip kapıyı kapatmayı başardım.

Koltuğu arkaya yatırıp ta geriye kadar ittikten sonra, battaniyeyi boynuma kadar çekip uzandım ve kim bilir kaçınıcı kere -Bay Rhodes kalmamı söylediğinde çok heyecanlanmama rağmen- burada ne işim olduğunu düşündüm. Arabama sığınmış durumdaydım.

Belki de Florida'ya geri dönmeliydim. Orada ufak yarasalar büyüklüğünde böcekler vardı ama onlardan korkmuyordum. O kadar korkmuyordum.

Annem olsa, *Sadece bir yarasa*, derdi. Eskiden örümceklerden çok korkardım ama annem bu fobiyi yenmeme yardım etmişti. Her şey benim gibi yiyeceğe ve suya ihtiyaç duyan canlı, nefes alıp veren bir varlıktı. Organları vardı ve acı hissedirdi.

Korkmanın yanlış bir yanı yoktu. Bir şeylerden korkmak iyi bir şeydi.

Gerçekten de Florida'ya dönmeyi istiyor muydum? Yengemi, dayımı ve ailemin geri kalanını seviyordum. Ama Colorado'yu *özlemiştim*. Çok *özlemiştim*. Bunca senedir hasret çekmiştim.

Bunu düşününce korku hissi biraz hafifler gibi oldu.

Orada kalacaksam, bu yarasa sorununu çözmem gerekiyordu çünkü paniğe kapılmasam bile gece uyurken yüzüme pike yapan yarasalarla yaşayamazdım. Sürekli olarak dışarı kaçamazdım ve kimse gelip beni kurtarmayacaktı. Yetişkin bir kadındım, bununla başa çıkabilirdim.

Ertesi gün, bu konuda neler yapabileceğimi düşünecektim.

Arabamda bir gece daha geçirdikten sonra.

O lanet yarasayı bir yolunu bulup evden atacaktım.

Bunu yapabilirdim. Her şeyi yapabilirdim, değil mi?

Onuncu Bölüm

Berbat göründüğümü görmek için bir aynaya gerek yoktu çünkü ertesi sabah berbat hissediyordum.

Boynum iki gece üst üste arabada akla hayale gelebilecek her pozisyonda uyumaktan dolayı tutulmuştu. Büyük bir ihtimalle, aralıklı olarak sadece iki saat kadar uyuduğumdan emindim. Tabii ki içeride kalıp hiç uyumamış olmaktan daha iyiydi.

Yine de içeri girmeden önce havanın iyice aydınlanmasını bekledim.

O sırada oturma odasının penceresinden Amos'un beni izlediğini görünce anında durdum.

Müthiş güzelliğimden ötürü bana bakmadığını biliyordum. Neyse ki battaniyeyi yine bir yağmurluk gibi etrafıma dolamıştım. Amos daha bir şey demeden ne yaptığımı düşündüğünü biliyordum. Markete ya da erken bir koşuya çıkmışım gibi de davranamazdım çünkü ayaklarımı ayakkabılarıma geçirmiş parmak uçlarımda yürüyordum.

"Günaydın, Amos," diye seslendim. Üstümden kamyon geçmiş gibi hissetmeme rağmen neşeli bir ses tonuyla konuşmaya

çalıştım. Beni duyabildiğini biliyordum; çünkü evin serin kalması için büyük ana pencerelerin altındaki dikdörtgen biçimli ufak pencereleri açık bırakıyorlardı.

“Günaydın,” dedi mahmur bir sesle. Daha yatağa bile gitmediğinden emindim. “Sen... iyi misin?” dedi bir saniye sonra.

“Evet!”

Bana kesinlikle inanmamıştı.

“Sen nasılsın?” diye sordum, ne yaptığımı sormayacağını umarak.

Beni dikkatle izlerken, cılız omzunu silkti. “İyi olduğundan emin misin?”

Onun gibi omzumu silkerek yanıt verdim. Ona yarasadan söz etmek istiyor muydum? Evet. Ama... Yetişkin bendim, Amos çocuktu ve gerek olmadıkça babasına burada kaldığımı hatırlatmak istemiyordum. O yüzden, bu işin yürümesi için elimden gelen her şeyi kendim yapmaya kararlıyım.

“İşe gitmek için giyinmem gerek. Sana iyi günler dilerim,” dedim çatlak bir sesle.

Kimseyi kandıramıyordum.

“Hoşça kal,” diye seslendim, çakıl taşlı alanda sekerek yürürken.

“Hoşça kal,” dedi şaşkınlıkla.

Şüphelendiği için haksız değildi.

Babasma söylemeyeceğini umdum. Fikrini değiştirmesini istemiyordum. Ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Travma geçirmişim gibi kapıyı açarken kalbim küt küt atmaya başladı. Ağır ağır yukarı kata çıktım, bütün ışıkları açıp lanet olasıca yarasa birden üstüme pike yapacakmış gibi duvarlara ve tavana baktım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Bununla da gurur duymuyordum ama bir plan yapmam gerektiğini biliyordum. Sadece bu planın ne olduğunu bilmiyordum.

Bir yanım düşmanımı baş aşağı bir yerden sarkarken görmeyi umuyordu fakat sırta kadem basmıştı.

Lanet olsun, lütfen yatağın altında olmasın, dedim içimden.
Yere çöküp yatağın altını da kontrol ettim. Orası o ana kadar aklıma gelmemiştir.

Orada da değildi.

Yine terlemeye başladığım ve yatmadan önce deodorant sürmediğim için lanetler okuduğum halde, arkadaşımın gizlenmiş olabileceği her yeri kontrol ettim. Yine.

Masanın altını.

Banyodaki evyenin altını – çünkü canımı kurtarmak için kaçarken banyo kapısını açık bırakarak aptallık etmişim.

Bütün sandalyelerin altını.

Kapakları kapalı olduğu halde gardırobu.

Ama hiçbir yerde yoktu.

Paranoyaya kapıldığım için parmaklarım titrer, kalbim dört-nala koşar halde tekrar her yeri kontrol ettim.

Yoktu.

Hergele.

Sadece iki saat uyumuş olmama rağmen, hava karardığında gayet uyanıktım.

Bir ağ almayı düşünmüştüm ama mağazada kalmamıştı. Walmart'a gitmişim; ki oradakiler de tükenmişti. Bu yüzden, elime bir naylon torba almışım.

Saat on olmuştu ama ortalık sakindi.

Lanet olsun.

Clara bile o sabah ne kadar yorgun göründüğümü söylemişti. Ona neden uyuyamadığımı söylemekten çekinmişim. Bu işi tek başıma halletmem gerekiyordu.

Ne zaman uyuyakaldığımı bilmiyordum ama kucağımda annemin defteriyle, başımı yatak başlığına yaslamış bir halde uyandım.

Bir noktada, boynum ağrımaya başlamıştı ve gözlerimi açtığımda ışığın açık olduğunu görmüştüm.

Yine cıyakladım çünkü *o hergele geri gelmişti*.

Sarhoşmuş gibi dört bir yana uçuyordu; iki metre genişliğinde gözüküyordu ve beni dehşete düşürüyor, içinde yaşadığım dairede terör estiriyordu.

Bir dişi yarasa olmalıydı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu –ortalığı karıştırıyordu– ve sadece bir kadın o kadar sezgisel davranabilir, eğlenmek için birisiyle böyle dalga geçmeye hazırlıklı olabilirdi.

Pike yaptı ve çığlık atarak yataktan fırlayıp merdivenlerden aşağı koşturdum. Yine cıyaklayıp kendimi dışarı attım.

Şans bu ya, ay parıl parıl parıldıyordu ve bir yarasanın daha başımın tam üstümden geçtiğini hissederek gibi oldum ama aslında yerden altı metre yukarıdaydı.

Yine çığlık attım. Bu sefer, avazım çıktığı kadar, “Siktir!” diye de bağırdım.

Anahtarlarımı unutmuştum! Yukarıda! Battaniyem de orada kalmıştı!

Tamam, Ora, sakin ol ve düşün.

Bunu yapabilirdim. Bunu...

Tam o sırada, kalın bir ses karanlıkta gürlledi. “*Neler oluyor?*” O sesi tanıyordum.

Bay Rhodes çakıl taşlarını eze eze bana yaklaşıyordu. Muhtemelen, kızgındı. Onu uyandırmıştım.

Daha sonradan, parmağımı garaj dairesine doğrultup, “Yarasa!” dediğim için kendime kızacaktım.

Onu göremiyordum. Yüzünü buruşturduğundan ya da gözlerini devirdiğinden emin değildim ama giderek yaklaşıyordu. Ama sesinden ne yaptığını biliyordum. Beni ilk gördüğündeki ses tonuyla, “*Ne?*” dediğinde, gözlerini devirdiğini biliyordum.

“Odada bir yarasa var!”

Nihayet, silüetinin birkaç adım ötede durduğunu gördüm ve sinir olmuş gibi, “Ne? Bir yarasa yüzünden mi böyle böğürüyorsunuz?” dedi.

Bir yarasa yüzünden böğürmek mi? Bunu böyle mi sorması gerekiyordu? Önemli bir şey değilmiş gibi?

Dalga mı geçiyordu?

Dışarıdaki yarasa ondan söz ettiğimizi anlamış gibi tekrar garaj kapısının üstündeki lambaya pike yaptı. Askılı bluzumu kafama çekip yarasa bana değmesin diye kendimi mümkün olduğuna korumaya çalıştım.

Bay Rhodes benden daha iri yarı olduğu için, yarasa birimizi nişan alırsa büyük bir ihtimalle ona çarpardı.

“Lanet olsun,” diye homurdandığını ve yürümeye başladığını duydum.

Beni tek başıma bırakmıştı.

Ya öyleydi ya da yarasanın ayakları çıkmış, bir anda birkaç yüz pound hacim kazanmıştı ve beni öldürmeye geliyordu.

Bir saniye bekleyip bluzumu biraz aşağı çektim ve etrafıma bakındığımda... yarasa orada değildi.

Gitmişti. En azından, dışarıdaki gözden kaybolmuştu.

Ya da bir yere tünemişti. Bana saldırmaya hazırlanıyordu.

“Nereye gitti?” dedim. Canı hiç acımıyormuş gibi yalın ayak çakıl taşlarının üstünde yürüdüğünü gördüm.

Nereye gidiyordu?

“Yuvasına, mağarasına gitmiştir,” diye mırıldandı. Uzaklaşırken, gerçekten de keyfi kaçmış gibiydi.

Beni orada bırakmıştı. Başımın çaresine bakmam için. Çünkü bu olay onun için önemsizdi.

Sonra, karşımdaki şeyin bir yarasa olduğunu ve herkesin benim gibi çılgılık atabileceğini düşündüm. Bu adamın korkusuz bir mutant olması benim suçum değildi.

Tamam. Sakinleşip toparlanmalıydım. *Düşün.*

Ya da hareket etmeliydim. Hareket etmek iyi olurdu.

Doğrulup bir kez daha göğe baktım ve Rhodes'un gittiği yöne dönünce... Kamyonete mi gidiyordu?

Ne yazık ki çok meraklıyım. "Buralarda bir mağara mı var?"
"Hayır."

Kaşlarımı çattım ve tam o anda altımda bir pantolon olmadığını hatırladım ama bunu umursamamaya karar verip peşinden gittim.

Kamyonetin kapısını açarken başını çevirip, "Ne yapıyorsunuz?" dedi.

"Hiçbir şey," dedim çatlak bir sesle ama aklımda sadece onun yanında durursam güvende olacağım geçiyordu.

Hava hâlâ karanlık olmasına rağmen yüzünü buruşturduğunu görebiliyordum.

"Ne yapıyorsunuz?"

Gözlerini devirmiş olabilirdi ama sırtı bana dönük olduğu için emin olamadım. "Kamyonetimin kapısını açıyorum."

"Ne için?"

"Uyumaya çalışırken cıyıkladığınızı duymamak için bir ağ alacağım."

Kalbim duracak gibi oldu. "Onu yakalayacak mısınız?"

"Onu orada bırakırsam çığlık atmaya devam edecek misiniz?" diye sordu arka koltukta ağı ararken. Bir saniye sonra, doğrulup kapıyı kapattı ve çakıl taşları ayaklarına cam parçaları gibi batmıyormuş gibi garaja gitti.

Yüzümü ekşittim ama doğruyu söyledim. "Evet."

İş kamyonetinin arka tarafını açıp bir şey aramaya koyuldu.

"Daha önce yarasa yakaladınız mı?"

Biraz duraksayıp, "Evet," dedi.

"Sahi mi?"

Homurdanarak, "Bir, iki kere," dedi.

"Bir, iki kere mi? Ne zaman? Burada mı?"

Yine aynı ses tonuyla, "Zaman zaman gelirler," dedi.

Neredeyse bayılacaktım. “Ne sıklıkta?”

“Genellikle yaz ve sonbahar aylarında.”

Elimde olmadan boğulur gibi bir ses çıkardım.

“Kurak bir sezonda esas sorun farelerdir.”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kamyonetin arkasında üstünde pijama altıyla ve beyaz bir fanilayla bir şeyler arayan Bay Rhodes’a bakarken kaskatı kesildim.

“Farelerden de mi korkarsınız?” diye sordu oflayarak. Kızgındı.

Bazı insanlar kızdıklarında sessizleşirlerdi. Bay Rhodes’un onlardan biri olmadığını anlamaya başlamıştım.

“Şey... Evet.”

“Evet mi?”

“Fareler ne sıklıkta ortaya çıkar?”

“İlkbaharda. Yazın. Sonbaharda.” Evet, kızgındı.

Yapabileceğim bir şey yoktu. Her zaman konuşkandım. Yine garip bir ses çıkardım. “Bu sene kurak mı geçiyor?”

“Evet.”

Bir daha asla uyuyamayacaktım.

Gidip kapan almalıydım.

Ama sonra dolu kapanları toplama fikri midemi bulandırdı.

“En sonunda,” diye kendi kendine mırıldandı. Doğrulduğunda bir elinde bir ağ, diğer elinde kalın eldivenleri andıran bir şey vardı. Kamyonetin arka kapısını kapattı.

Ürperdim ve garajın kapısına doğru gidişini izledim.

“Burada beklememi ister misiniz? Sizin için kapıyı açarım.” Çok ödlektim. Bu yüzden çok utanıyordum ama bunu unutup ona yardım etmeliydim.

Bağırırsa yardım ederdim.

Ama bunu yapmayacağını umdum.

Gergin, öfkeli vücudu yanımdan geçti. “Nasıl isterseniz.”

Ya dediğini yapacaktım ya da o dışarı çıkana dek arabamda kalacaktım ama çığlık atmaktan usanmıştım. Zaten dışarı çıkıp bununla uğraşmaktan dolayı kızgındı. *Benimle* uğraşmaktan dolayı.

Evet. Bu da beni utandırıyor. Toparlanmam gerekiyordu. Cesur olmalıydım.

Annemi gururlandırmalıydım.

Gündüz yaraları yakalamakla ilgili araştırma yapmışım ama henüz en iyi eylem planına karar vermemiştim. Yaraların birçok nedenden dolayı çok faydalı olduğunu biliyordum. Pike yaptıklarında aslında bana saldırmadıklarını anlamışım. Benim onlardan korktuğum kadar, onlar da benden korkuyorlardı. Ama hissettiğim korku mantıksız değildi.

Öne atılıp kapıyı açtım ve o içeri girdikten sonra aralık bıraktım. Sonra, yere çömelip beklemeye başladım. Aradan beş ya da otuz dakika geçmiş olabilirdi. Derken, merdivenden indiğini duydum.

Alt kata varmasına birkaç basamak kala kapıyı biraz daha araladım. Bir elinde ağ vardı ve iri, çıplak ayaklarıyla hızla iniyordu. Tanrım, ayakları ne kadar kocamandı! 45 numara mıydı? 46 mı?

Bakışlarımı ayaklarından ayırıp kapıyı ardına kadar açtım ve dışarı çıkmasını bekleyip kapattım. Böylece, Gecelerin Kadını geri gelip beni bir daha rahatsız edemezdi.

Bay Rhodes'un peşinden giderken hiç ses çıkarmamaya çalıştım. Bir çalılığın önünde durdu, ağı salladı ve geri çekildi.

Bir an için yarasanın bir daldan sallandığını ve sonra da uçtuğunu gördüm. Daha sonradan yine kendime kızacaktım ama elimde olmadan yine cıyaktım. Bay Rhodes onun nereye gittiğini görmek için beklemedi. Tek kelime etmeden ana eve doğru yürümeye başladı.

Ağı kamyonetinin arkasına atarken, hemen peşinden gittim. Bay Rhodes verandasına çıkarken, bir yarasa daha olmadığından emin olmak için durup göğe baktım.

Arkasından seslendiğimde kapıya varmıştı. "Teşekkürler! Kahramanımsınız! İleride isterseniz size on yıldızlı bir değerlendirme yazarım!"

Kapıyı arkasına kapatırken hiçbir şey demedi ama yine de kahramanımdı.

Ona borçlanmıştım. Hem de çok.

On Birinci Bölüm

Bir hafta sonra izin günümde, bir yanım biraz daha uyumak, dinlenmek, belki bölgedeki turistik gezilerden birine katılmak istiyordu. Belki annemin yürüyüşlerinden birini yapabiliyordum. Yakın gelecekte burada olacağım için, hepsini yapmak için acele etmiyordum. Zaten ciğerlerimin biraz daha açılması gerekiyordu. En azından, Ekim ayına kadar pratik yapmalıyım.

Belki. Bir hafta önce gecenin bir yarısı olanlar, Bay Rhodes'un orada ne kadar kalacağımı yeniden düşünmesine neden olmuş olabilirdi. Onu tanıımıyordum ama o geceyi unutmadığını biliyordum.

Neyse ki yarasa geri gelmemişti. Öte yandan, beynim bunu reddediyordu çünkü hâlâ paranoyak bir şekilde uyanmadan deliksiz bir uyku çekemiyordum.

Dışarıda sesler duyunca bu yüzden hemen uyanmıştım.

Yeniden uyumayacağıma karar verip kalktım ve telefonuma tekrar bakınca saatin yedi buçuk olduğunu gördüm. Hemen pencereden dışarı baktım.

Dışarıdan düzenli aralıklarla tok bir ses geliyordu.

Bay Rhodes'du.
Odun kesiyordu.
Belinden yukarısı çıplaktı.
Tamamıyla.

Vücudunu sıkı sıkı saran gömleklerinin altında güzel bir şey göreceğimi biliyordum ama hiçbir şey beni... o manzaraya hazırlayamazdı. O gerçekliğe hazırlayamazdı.

Salyalarımın aktığından emindim ve o manzaraya bakmaya başlayalı aradan sadece beş dakika geçmişti... *Hem de pencereden.*

Ayaklarının dibinde otuz santimlik odunlar birikmişti ve kenarda daha önceden kestiği odun öbeği duruyordu. Ama asıl geri kalanı dikkatimi çekmişti. Göğsünün üst kısmı koyu kestane rengi tüylerle kaplıydı. Tüyleri, gizlediği sert karın kaslarının ihtişamını zerre kadar hafifletmiyordu. Üstü kısmı genişti, beli inceydi ve teni pürüzsüzdü.

Kol kasları iri ve sert gözüküyordu. Omuzları yuvarlaktı. Kollarının ön tarafı muhteşemdi.

Şortu diz kapaklarına kadar uzanmasına rağmen, alt tarafının da hoş ve kaslı olduğunu görebiliyordum.

Tam anlamıyla tüm DILF'leri gölgede bırakan bir DILF'ti.

Eski kocam da formdaydı. Haftada birkaç gün, bir antrenörle birlikte evimizdeki spor odasında çalışırdı.

Çekici olmak işinin bir parçasıydı.

Ama Kaden'in fiziği, Bay Rhodes'un kiyle yarışamazdı.

Ağzımm biraz daha sulandığını hissettim.

Bir ıslık çaldım.

Bunu düşündüğümünden daha yüksek sesle yapmış olmalıydım ki anında başını kaldırdı ve pencereden ona baktığını gördü.

Yakalanmıştım.

El salladım.

* İng. "Dads I'd Like to Fuck" Kadınların ilgisini çeken orta yaşlı erkekler – genelde babalar için kullanılan bir terim. (e.n.)

Ama içimden... resmen öldüm.

Çenesini kaldırdı.

Geri geri gidip bir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım.

Belki bunu büyütmezdi. Belki... Merhaba demek için ıslık çaldığımı düşünürdü. Tabii.

Hayal kurabilirdim.

Biraz daha geri gittim ve kahvaltımı hazırlarken ruhumum ufaldığını hissettim. Bir daha pencereye yaklaşmamaya çalıştım. Başka şeylere odaklanmam gerekiyordu. Böylece, bir daha utanç içinde pencerede yakalanmazdım.

Yorgun muydum? Hem de nasıl. Ama yapmak istediğim şeyler vardı. Yapmam gereken şeyler vardı. Bunlara, bununla kısıtlı olmamakla birlikte ruhum yeniden canlanabilsin diye Bay Rhodes'dan uzak durmak da dahildi.

Bir saat sonra, bir plan yapmış, bir sandviç ve birkaç şişe su hazırlamış, düdüğümü sırt çantama koymuş bir halde aşağı kata indim. Bay Rhodes'un içeri girmiş olması için dua ettim.

Şansım yaver gitmedi.

Gömleğini giymişti ama aradaki tek fark buydu.

Kahretsin.

Üstünde bilmediğim bir logo olan rengi solmuş mavi bir tişörtle bir ara mavi renkli bir muşambanın altına istiflediği odunların yanında duruyordu. Üstünde koyu kırmızı renkli bir tişört ve bir kot pantolon olan, babasına yalvarıyormuş ya da onunla tartışıyormuş gibi duran Amos da yanındaydı.

Kapının kapandığını duyunca, ikisi de bana döndü.

Beni onu izlerken yakaladı. Sakin davran.

"Günaydın!" diye seslendim.

Amos'un sırt çantamdan babasına doğru çevrilen bakışlarıyla yaptığı o komik surat ifadesini kaçırmadım. O ifadeyi daha önce yeğenlerimin yüzlerinde de görmüştüm. Hiç de hayra alamet değildi.

Ama Amos hızla bir karar vermiş gibiydi çünkü, "Selam," dedi.

"Günaydın, Amos. Nasılsın?"

"İyiym." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Dağ yürüyüşüne mi gidiyorsun?"

"Evet." Ne kadar yorgun olduğumu düşünüp gülümsedim. "Neden? Sen de mi gelmek istiyorsun?" dedim espri niyetine. Babası onun açık hava aktiviteleriyle pek ilgilenmediğini söylememiş miydi?

O sessiz çocuk bir anda canlandı. "Gelebilir miyim?"

"Yürüyüşe mi?"

Başını salladı.

Tamam. "Baban izin verirse ve gelmek istiyorsan," dedim şaşkınlıkla gülerek.

Amos babasına bakıp muzip bir ifadeyle gülümsedi ve başını salladı. "İki dakikaya gelirim!" diye bağırdı. Normal konuşma sesinin on misli yüksek bir sesle yanıt vermiş, hızla arkasına döndüğü gibi verandadan eve girmişti.

Beni şaşkın bir halde orada bırakmıştı.

Karşımda duran babası da şaşkındı.

"Benimle geleceğini mi söyledi?" diye sordum hayretler içinde.

Babası şaşkınlıkla başını salladı. "İşte bunu beklemiyordum," diye mırıldandı. Kapıya baktığı için benden çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Ona hâlâ cezalı olduğu için arkadaşlarıyla buluşamayacağını ama bir yetişkinin yanında olursa sorun olmayacağını söyledim."

Vay canına. Neler olduğunu anlamıştım.

"Sizi fena oyuna getirdi," diye güldüm.

Buna keyfi kaçmış gibi dönüp bana baktı.

Sırıttım. "Gelmesine izin vermezseniz, ona hayır diyebilirim. Onun açık hava aktivitelerinden hoşlanmadığını söylediğinizi hatırladığım için soruyorum." Teklifimi geri almak hoşuma gitmezdi ama onu rahatsız ettiyse bunu yapardım. "Tabii, siz de gel-

mek isterseniz ayrı konu. Böylece, sizi atlatmış olmaz. Benim için sorun değil ama oğlunuzla bir şeyler yaptığım için kendinizi garip hissetmenizi istemem. Ben garip birisi değilim, yemin ederim.”

Bay Rhodes cezalı olan oğlunun bu işten nasıl sıyrıldığını ve onu düşürdüğü durumdan nasıl kurtulabileceğini düşünüyor-muş gibi ön kapıya baktı.

Belki de sadece çocuğunu bir dağ yürüyüşüne götürmemi istemediğini nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Haksız sayılmazdı.

“Birkaç saat benimle yürüyüş yapmak onun için işkence gibi olabilir,” dedim. “Ona zarar vermeyeceğimden emin olabilirsiniz. Jackie’yi de çağırırdım ama Clara’yla birlikte Farmington’a alışverişe gideceklerini biliyorum. Yanımda bana eşlik eden birisi olması fena olmaz.” Duraksadım. “Ama karar sizin. Emin olun ki sadece yetişkin erkekler ilgimi çeker. Amos bana yeğenlerimi hatırlatıyor.”

Gri gözlerini düşünceli bir ifadeyle bana çevirdi.

Amos ön kapıdan fırladı. Bir elinde paslanmaz çelik bir matora ve diğerinde iki granola barına benzer bir şeyler vardı.

“Gelmesi sorun olmaz mı?” dedi babası alçak sesle.

“Kesinlikle olmaz. Tabii, sizin için sorun değilse.”

“Sadece dağ yürüyüşüne mi gideceksiniz?”

“Evet.”

Anlık bir tereddütten sonra yine derin nefeslerinden birini dışarı verdi. Sonra, “Bana bir dakika verin,” diye mırıldandı. Tam o sırada, Amos karşıma dikilip, “Hazırım,” dedi.

Bir dakika... Bay Rhodes da mı geliyordu?

Oğlundan da hızlı bir şekilde eve girerken, kaslı yapısına rağmen hareketleri akıcı, adımları uzundu. Kaslarını düşünmeyi kesmeliydim. Önceki günkü gibi. Bunu yapmamam gerektiğini bilmiyor muydum? Onunla ilgilendiğimi belli diyordum.

“Nereye gidiyor?” dedi Amos, babasının arkasından bakarken.

“Bilmem. Bir dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi. O da geliyor olabilir mi?”

Amos bıkkınlıkla oflayınca yan yan ona baktım.

“Fikrini mi değiştirdin?”

Kısa bir süre düşünüp başını iki yana salladı. “Hayır. Evden çıktığım sürece umurumda değil.”

“Beni bu kadar özel hissettirdiğin için teşekkürler,” diye espri yaptım.

Çocuk bana baktı ve alçak sesle, “Özür dilerim,” dedi.

“Sorun değil. Dalga geçiyorum,” dedim sırtarak.

“Arkadaşlarımla dışarı çıkamayacağımı söylemişti, o yüzden...”

“O yüzden, herhangi biriyle dışarı çıkmayı yeğledin sanırım.” Esprilere alışık olmadığı için babasıyla ne tür bir ilişkisi olduğunu tahmin edebiliyordum. “Şaka yapıyorum, Amos. İnan ki espriydi,” dedim onu hafifçe dirseğimle dürterek.

Aynı şekilde karşılık vermedi ama alçak sesle ve tereddütle, “Sorun değil, değil mi?” diye sormadan önce hafifçe omuz silkti. “Yani seninle gelmem.”

“Kesinlikle sorun değil. Yanımda birisi olması hoşuma gider. Gerçekten. Beni sevindirdin. Son zamanlarda çok yalnızım. Birçok şeyi tek başıma yapmaya alışık değilim.” İşin aslı, hayatımın son yıllarının büyük bir kısmında etrafım neredeyse haftanın her günü, yirmi dört saat insanlarla çevrili olmuştu. Kendime ayırabildiğim tek zaman... tuvalete gittiğim anlardı.

Amos durduğu yerde kıpırdandı. “Aileni özlüyor musun?”

“Evet ama benim başka bir ailem vardı... Eski kocamın ailesi. Hep bir aradaydık. Hayatımda ilk kez bu kadar yalnız kalıyorum. O yüzden, aslında bana bir iyilik yapmış oldun. Teşekkür ederim. Ayrıca, uyanık kalmama da yardım ediyorsun.” Bunu biraz düşündüm. “Bu kadar kısa sürede yürüyüş yapman güvenli mi?”

“Evet. Kontrole gittim bile.” Bay Rhodes’dan aldığı gri gözle-riyle dikkatlice bana baktı ve yine gözlerini kırıştırdı. “Yorgun gözüküyorsun.”

Bir ergenin önünde bir hakarete dönüşebilecek bir şey söyle-memek gerektiğini unutmamalıydım. “Son zamanlarda çok iyi uyuyamadım.”

“Yarasa yüzünden mi?”

“Yarasa olayını nereden biliyorsun?”

Bana baktı. “Babam can havliyle nasıl çığlık attığını anlattı.”

Bir kere, *can havliyle çığlık atmamıştım*. Sadece beş kere ba-ğırmıştım.

En fazla.

Ama hatasını düzeltmeye fırsat bulamadan, ön kapı tekrar açıldı ve Bay Rhodes bir elinde ufak bir sırt çantası, diğer elinde ince siyah bir ceketle dışarı çıktı.

Vay canına. Dalga geçmemiştii. O da gelmek istiyordu.

İç çeken çocuğa baktım. “Gelmek istediğinden emin misin?”

Bana baktı. “Birisinin eşlik etmesi hoşuna gider demiştin hani?”

“Evet. Sadece bundan pişman olmanı istemem.” Çünkü baba-sı da geliyordu. Onunla vakit geçirmek için mi? Benimle yalnız bırakmamak için mi? Kim bilir?

“Her şey evde tıkalı kalmaktan daha iyidir,” diye mırıldandı, tam babası yanımıza geldiğinde.

Tamam. Bay Rhodes’a bakıp başımı salladım. Bana aynı şekil-de karşılık verdi.

Sanırım, direksiyon başına ben geçiyordum.

Hepimiz arabaya doluştuk. Bay Rhodes yolcu koltuğuna geçti ve geri geri garaj yolundan çıktım. Mümkün olduğunca çaktır-madan ikisine bakarken, benimle geldikleri için keyiflenmeden edemedim... İkisi de pek konuşkan olmasa da. Veya benden pek hoşlanmasa da.

Ama biri evden çıkmak için can atıyordu, diğeri de çocuğuyla vakit geçirmek ya da onun güvende olmasını istiyordu.

Daha kötü niyetli insanlarla bile vakit geçirebilirdim. En azından, arabamdaki iki kişi sahte davranmıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” dedi arabadaki en kalın sesli kişi.

“Sürpriz,” dedim monoton bir sesle dikiz aynasmdan arkaya bakarak.

Amos dikkatini pencereden dışarı vermişti.

Öte yandan, Bay Rhodes dönüp bana baktı. Deniz Kuvvetleri’nde görev yapmış olduğunu bilmiyor olsaydım, o anda bunu anlardım. Çünkü bana fırlattığı bakışlarda, başkaları üstünde pratik yapıp uzmanlaştığından emindim.

Bu bakışın bu denli başarılı olması, bana bunu pek çok kişi üstünde denediğini anlatıyordu.

Ama ona bakarken yine de gülümsedim.

“Tamam, tamam,” dedim pes ederek. “Bir şelaleye gideceğiz. Ama arabaya binmeden önce sormuş olmanız gerekirdi. Önceden uyarılmış olayım. Sizi kaçırıyor olabilirim.”

Esprimi hiç beğenmedi. “Hangi şelale?” diye sordu, o buz gibi, sert ses tonuyla.

“Treasure Şelalesi.”

“Orası hiç güzel değil,” dedi Amos arkadan.

“Öyle mi? Fotoğraflara baktığımda, gözüme güzel gelmişti.”

“Yeteri kadar kar yağmadı. Sular gürül gürül ak mıyordu,” dedi. “Değil mi, baba?”

“Evet.”

Omuzlarımın sarktığını hissettim. “Anladım.” Listemdeki diğer şelaleyi düşündüm. “Piedra’ya gittim. Silver Şelalesi’ne ne dersiniz?”

Bay Rhodes arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu araba dört çekerli mi?”

“Hayır.”

“O halde, hayır.”

“Lanet olsun,” diye ofladım.

“Arabanın altı çok alçak. Oraya çıkamaz.”

Omuzlarım biraz daha sarktı. Berbat bir durumdu.

“Daha uzun bir yürüyüşe ne dersiniz?” diye sordu Rhodes, birkaç saniye sonra.

“Bana uyar.” Acaba ne kadar daha uzun bir yürüyüşten söz ediyordu? Korkak davranmamak için hemen kabul etmişim. Annemin listesindekiler aklıma gelmiyordu ama zaten planlarım mahvolmuştu ve hazır yanımda birileri varken bundan faydalanacaktım. Tek başıma vakit geçirebilirdim fakat yalnızlık konusunda Amos’a yalan söylememiştim. Kaden kısa bir turneye çık-
sa ya da bir davete gitse bile evde hep birileri olurdu. Genellikle de ihtiyacımız olmadığını söylediğim ama annesinin, *Kaden gibi meşhur birisinin kendi yemeklerini yapması ya da evini temizlemesi yakışık almayacağı*, için ısrarla işe aldığı bir temizlikçimiz vardı. Ayyy, ne kadar ukala olduğunu düşününce burnumu kı-
rıştırmadan edemedim.

“Yolu tarif ederim,” dedi ev sahibim. Beni bir anda Jones’larla ilgili anılarımdan o ana geri getirdi.

“Tamamdır. Sana da uyar mı, Amos?”

“Evet.”

Tamam. Otoyola doğru giderken, Bay Rhodes’un bana bu arada yolu tarif edeceğini umdum.

“Eskiden Florida’da mı yaşıyordun?” diye sordu Amos, arka koltuktan.

Başımı sallayıp doğruyu söyledim. “On sene orada, sonraki on sene Nashville’de ve buraya gelmeden önceki sene yine Cape Coral’da –Florida’da– yaşadım.”

“Neden buraya gelmek için oradan ayrıldın?” Amos bu soru-
yu buna hiçbir anlam verememiş gibi sormuştu.

“Florida’ya gittin mi? Sıcak ve nemlidir.” Bay Rhodes’un orada yaşadığını biliyordum ama bunu bildiğimi onlara belli edecek değildim. Onlar hakkında gizli gizli bilgi edindiğimi ve onları izlediğimi bilmeleri gerekmiyordu.

“Babam da Florida’da yaşadı.”

Bunu bilmiyormuş gibi rol yapmak zorunda kaldım. Ama sonra Amos’un sadece *babasından* söz ettiğini fark ettim. Kendisi o arada nerede yaşamıştı? “Öyle mi, Bay Rhodes?” diye sordum, parçaları birleştirmeye çalışarak. “Nerede?”

“Jacksonville.” Buna Amos yanıt vermişti. “Berbat bir yerdi.” Yan koltuktaki Rhodes ofladı.

“Öyleydi,” dedi çocuk ısrarla.

“Amos... Sen de mi orada yaşadın?”

“Hayır. Sadece ziyarete gitmiştim.”

“Anladım,” dedim ama hiçbir şey anlamamıştım.

“İki yazda bir ziyarete gittik,” diye devam etti Amos. “Disney’ye gittik. Universal’a gittik. Bir keresinde Destin’e gidecektik ama babamın iptal etmesi gerekti.”

Gözümün ucuyla Bay Rhodes’un arkaya döndüğünü gördüm. “Bir seçeneğim yoktu, Amos. İsteddiğim için iptal etmedim.”

“Orduda mıydınız yoksa?” dedim.

“Evet,” demekle yetindi.

Ama Amos bana bilgi vermeye devam etti. “Deniz Kuvvetleri’ndeydi.”

“Deniz Kuvvetleri demek,” dedim ama başka soru sormadım. Bay Rhodes bana hangi branş olduğunu söylemek istemiyorsa, daha fazla açıklama yapmak istemiyor demektir. “Arabayla çok uzak değil. Belki bir gün gidersin.”

Amos arkadan bir homurdanmaya benzer bir ses çıkarınca, konuyu açtığıma yine pişman oldum. Ya babası onu götürmezse? Derhal çenemi kapatmam gerekiyordu.

“Annenin bu bölgede dağlarda bir yerde kaybolduğu doğru mu?”

Kılımı bile kıpırdatamadım ama Bay Rhodes yine arkaya döndü. “Amos!”

“Ne var?”

“Böyle sorular soramazsın, evlat. Yapma,” dedi Bay Rhodes, sert bir sesle. Hayretler içinde kalmış gibi başını salladı.

“Özür dilerim, Aurora,” dedi Amos.

“Ondan söz edebiliriz. Uzun zaman önceydi. Onu her gün öz-lüyorum ama artık sürekli olarak ağlamıyorum.”

Fazla bilgi mi vermiştim?

“Özür dilerim,” dedi Amos, yine kısa bir sessizlikten sonra.

“Sorun değil. Kimse bu konuyu açmak istemiyor,” dedim. “Ama soruna yanıt vermek gerekirse, evet. Eskiden hep dağ yü-rüyüşlerine giderdik. O gün ben de onunla gidecektim ama git-medim.” İçimden asla atamadığım, karnımda güven içinde, üşü-meden uyuyan o devasa suçluluk hissi gözlerinden birini açtı. Annemden söz etmek sorun değildi, yine de bütün dünyaya ilan etmekte zorlandığım bazı konular vardı. “Her neyse, o yürüyüşe gitti ve bir daha geri dönmedi. Arabasını buldular ama onu bu-lamadılar.”

“Arabasını buldularsa, onu nasıl bulamadılar?”

“Baban ayrıntıları benden daha iyi biliyor olabilir. Ama ara-basını da birkaç gün sonra buldular. Bana tek bir yürüyüşe gi-deceğini söylemişti ancak annem hep son anda fikir değiştirir, o yolu izlemek istemediği ya da yolda çok insan olduğu takdirde farklı bir şey yapmaya karar verirdi. Öyle olduğunu düşünmüş-lerdi. Arabası dediği yerde değildi. Ne yazık ki o günlerde çok yağmur yağardı ve ayak izleri silinmişti.”

“Ama onu nasıl bulamadıklarını anlayamadım. Baba, senede birkaç kere arama ve kurtarma operasyonlarına katılmıyor muy-dun? Kaybolan kişileri hep buluyorsunuz.”

Yanımdaki iri yarı adam koltuğunda biraz kıpırdandı ama bakışlarımı yoldan ayırmadım. “Kulağa geldiği kadar basit de-

ğil, Amos. Sadece San Juan Milli Ormanı'nda yaklaşık iki milyon dönümlük bir alan var." Bay Rhodes sözcükleri özenle seçmek istiyormuş gibi duraksadı. "Anneniz o dönemde yürüyüşlere alışık ve formda idiyse herhangi bir yere gitmiş olabilir. Özellikle de yürüyüş yolunu sık sık değiştirdiği biliniyorsa." Yine duraksadı. "Vaka dosyasında onun iyi bir tırmanıcı olduğu da yazıyordu."

"Annem o konuda çok iyiydi," dedim. Annem çok cesurdu. Hiçbir şeyden korkmazdı.

Eskiden her fırsat bulduğumuzda Utah'a giderdik. Arkadaşlarıyla bir yere tırmanacağına kenara geçip oturduğumu, ne kadar güçlü ve çevik olduğuna hayret ettiğimi hatırlıyordum. O kadar başarılıydı ki ona Örümcek Kadın derdim.

"Herhangi bir yere yere gitmiş olabilir," dedi Bay Rhodes.

"Her yeri aradılar," dedim Amos'a. "Hem de aylarca. Helikopterle. Farklı arama ve kurtarma ekipleriyle. Seneler içinde aramaya devam ettiler ama hiçbir şey bulamadılar." Ceset kâğıtları bulunmuştu ama anneme ait değildi.

Arabaya derin bir sessizlik çöktü ama Amos, "Berbat bir olay," diye mırıldanarak sessizliği böldü.

"Evet, gerçekten de öyle," dedim. "Çok sevdiği bir şeyi yapıyordu ama yine de berbat bir durum."

Yine sessizlik oldu ve Bay Rhodes'un bana baktığını hissettim.

Ona bakıp biraz gülümsemeye çalıştım. Amos'un beni üzdüğünü düşünmesini istemedim. Gerçi büyük bir ihtimalle bunu umursamıyordu bile.

"Hangi dağ yürüyüşüne gitmişti?" diye sordu Amos.

Bay Rhodes ona yolun ismini söyledi ve derslerimiz sırasında o yoldan söz ettiğini hatırlamış gibi bana kaçamak bir bakış fırlattı.

Kısa bir sessizlik daha olunca, dikiz aynasından arkaya baktım. Amos düşünceli ve endişeli gözüküyordu. Tekrar soru sormaya kadar konuyu üstelemeyeceğini düşünmeye başlamıştım. "Bu dağ yürüyüşlerini onu bulmak için mi yapıyorsun?"

Bay Rhodes içinde birkaç küfür sözcüğü olduğundan emin olduğum bir şeyler mırıldandı. İri eliyle alnını ovuşturdu.

“Hayır,” dedim. “Bunu yapmak gibi bir niyetim yok. Annem en sevdiği dağ yürüyüşleriyle ilgili bir günlük tutmuştu. Dağ yürüyüşlerini çok sevdiği için ben de bu deneyimi yaşamak istiyorum. Onun kadar atletik yapılı ya da araştırmacı değilim ama elimden geleni yapmak istiyorum. O kadar. Birlikte çok eğlendiğimizi biliyorum, sadece... onu hatırlamak istiyorum. O dağ yürüyüşlerinden bazıları en güzel anılarım arasında.”

İkisi de o kadar uzun süre sessiz kaldı ki kendimi biraz huzursuz hissetmeye başladım. Bazı insanlar yas konusunda rahatsız olurlardı. Bazıları da sevginin nasıl bir şey olduğunu anlamazdı.

Sorun değildi.

Ama annemi ne kadar çok sevdiğimi ve ona daha yakın hissetmek için ne kadar çok şey yapmaya istekli olduğumu asla göz ardı etmeyecektim. O kadar uzun zamandır otomatik pilota yaşıyordum ki benim için... hissettiğim hüznü içime atmamak... omzuma yükleyip yoluma devam etmek kolay olmuştu.

Onun kayboluşundan sonra çok uzun bir süre kendimi yaktan kalkmaya zorlamak ve yeni hayatımı yaşamaya çalışmaya devam etmek yeteri kadar zor olmuştu.

Daha sonra, okula başlamıştım, Kaden’la tanışmıştım ve hayatım akıp gitmişti.

Bu arada, annemin anısını ve mirasını içimde taşımış, Pagosa’ya geri dönüşüme kadar üzerini dikkat dağıtan unsurlarla ve hayatla örtmüştüm. Çok uzun zamandır gömdüğüm bir şeye odaklanmak için diğer her şeyi bir kenara atana kadar.

Bay Rhodes sert bir sesle, “Listesinde nereler var?” diye sorduğunda, aklımdan bunlar geçiyordu.

Dağ yürüyüşlerini mi soruyordu? “Büyük bir ihtimalle çok yer var. Hepsine gitmek istiyorum ama burada ne kadar kalacağıma bağlı.” Bana kalabileceğimi söylediği için birkaç hafta önce

düşündüğümünden kadar uzun süre kalacaktım. İyi bir misafir olmaya devam edersem, garaj dairesinin bana ne kadar süre kiralayacağını kim bilebilirdi?

Tabii, bu iyimser bir düşünceydi. Sonra, bir yer kiralamak ya da satın almak arasında bir seçim yapmam gerekecekti ama her şey o zamana kadar hayatımın nasıl gittiğine bağlıydı. Kalmak için yeteri kadar iyi bir nedenim olabilirdi... Ya da Pagosa'nın kök salamayacağım bir başka yer olduğunu anlayabilirdim. "Burada yaşadığımız dönemde, o dağ yürüyüşlerinin hepsini tamamlamıştı ama Crater Gölü Yolu'nun günlüğünde olduğundan eminim."

"Zorlu bir yoldur. Kendinizi yormazsanız ve erkenden başlarsanız, bir günde tamamlayabilirsiniz."

Hımm. Önerilerde bulunup bilgi mi veriyordu? Belki de yarasalı olayını *geride* bırakmıştı.

Annemin günlüğündeki bir başka yolun ismini söyledim.

"O da zordur. Onu bir günde yapabilmek için çok formda olmak gerekir ama gece mola vermeyi öneririm. Aksi takdirde her yeriniz tutulur."

Yüzümü buruşturdum.

Bunu fark etmiş olmalıydı çünkü, "Kamp kurmak istemiyor musunuz?" dedi.

"Aslında, tek başıma kamp kurmaktan biraz korkuyorum ama belki denerim."

Büyük bir ihtimalle korktuğum için salak olduğumu düşünerek homurdandı.

Sorun değildi. Ölümsüz bir yaratığın vahşi doğada insanları *kaçırdığı* bir film izlemiştim. Hem kendisini milli ormanın milyonlarca dönümden oluştuğunu söylememiş miydi? Kimse oralarda ne olduğunu *kesin* olarak bilemezdi. Çok uzun zaman önce annemle kamp kurduğumuzda çok eğlenmiştik. Çadırımıza bir *seri katilin* gelip bizi öldüreceğinden asla endişelenmemiştim.

Hatta ayılar, ölümsüz yaratıklar ya da kokarcalar gibi şeyler de beni endişelendirmemişti.

Ya annem?

Bir başka yolun ismini söyledim.

“Zor.”

Ben de internette zor olduğunu okumuştum.

“Devil Dağı yolu?”

“Zor. Gitmeye değil değmeyeceğinden emin değilim.”

Ona baktım. “O yolla ilgili birkaç garip not yazmıştı. Belki sıkılırsam orayı listenin sonuna alırım.”

“Buraya ilk taşındığında ray hizmet aracıyla oraya gitmemiş miydik?” diye sordu Amos.

Buraya ilk taşındığında. Amos daha önceden kiminle yaşamıştı? Annesi ve üvey babasıyla mı?

“Evet. Lastiğimiz patlamıştı,” dedi Bay Rhodes.

“Ha,” dedi Amos.

Aklıma gelen diğer yolların isimlerini de söyledim. Neyse ki Bay Rhodes bunların daha denenebilir, orta zorlukta yollar olduğunu söyledi. “Bunlardan birini denediniz mi?” dedim Amos’a onu da sohbete dahil etmek için.

“Hayır. Babam hep çalıştığı için hiçbir şey yapmıyoruz.”

Bay Rhodes’un gerildiğini hissettim.

Konuşmayı yanlış bir yere sürüklüyordum.

“Beni yetiştiren yengem ve dayım da hep çalışırlardı. Evlerine resmen sadece uyumaya giderdim. Hep sahibi oldukları restorandaydık,” dedim durumu kurtarmaya çalışarak. Amos’un yaşadayken beni çileden çıkaran şeyleri düşündüm. Ama o dönemde annemi kaybetmiş olmanın üzüntüsünü yaşamış olmam da ayrı bir sorundu.

Yine de o günleri düşününce, beni kasıtlı olarak o kadar yoğun bir tempoya soktuklarını anlıyordum. Aksi takdirde, büyük bir ihtimalle kuzenimle paylaştığım odamdan çıkmaz, sürekli

olarak surat asardım. Surat asmak derken, bir bebek gibi ağlardım.

Tamam, hâlâ bir bebek gibi ağlıyordum ama bunu sadece banyoya girdiğimde, araba kullanırken... kısacası kendi başıma kalabildiğim, beni kimsenin görmediği anlarda yapıyordum.

“İşiniz yüzünden sık sık dağ yürüyüşlerine gidiyor musunuz?” diye sordum Bay Rhodes’a.

“Arama çalışmaları için ve av sezonunda.”

“Av sezonu ne zaman?”

“Eylül ayında başlar. Ok avcılığı.”

Madem herkes birbirine soru soruyordu... “Resmi olarak ne zamandır bir av bekçisi olarak çalışıyorsunuz?” diye sordum.

“Sadece bir senedir,” dedi Amos, arka koltuktan.

“Daha önceden Deniz Kuvvetleri’nde miydiniz?” dedim bunu kesin olarak bildiğim halde.

“Emekli oldu,” dedi Amos yine arkadan.

Parçaları birleştirememiş gibi şaşkınlıkla, “Vay canına. Çok etkileyici,” dedim.

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandı Amos.

Güldüm.

Ergenler. İnanılmazlardı. Yeğenlerim de bana hep cevabı yapıştırırlardı.

“Etkileyici değil. Hep uzaklardaydı,” diye devam etti Amos. Yüzünde ne anlama geldiğini çözemediğim bir başka garip ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu.

Annesi o dönemde yanlarında mıydı? O yüzden mi ortalıkta yoktu? Kocasının hep uzaklarda olmasından sıkılıp ondan ayrılmış mıydı?

“Amos’la birlikte buraya mı taşındınız?”

Bu sefer, Bay Rhodes kısa bir yanıt verdi. “Evet.”

Büyük bir olasılıkla yanıtlanmayacak olan milyon tane soru varken ne diyeceğimi bilemeyerek başımı salladım. “Burada başka akrabaların var mı, Amos?”

“Sadece büyükbabam, babam ve Johnny buradalar. Diğerleri farklı yerlerde yaşıyor.”

Diğerleri.

Hımm.

Dağ yolunun başına kadar yaptığımız araba yolculuğu, genel olarak kimsenin konuşmaması yüzünden hayatımın en huzursuz yolculuğu değildi.

Benim hemen hemen her şeye, “Aaaa,” demem dışında.

Kesinlikle utanmıyordum. Umurumda değildi. Aynı şeyi çıktığım diğer yürüyüşlerde de yapmıştım ama onlarda o kadar çok hayvanla karşılaşmamıştım.

Bir inek!

Bir buzağı!

Bir geyik!

Şu devasa ağaca bakın!

Şu ağaçlara bakın!

Şu dağa bakın! (Bir dağ değil, bir tepe, dedi Amos bunu neredeyse komik bulduğunu ele veren bir ifadeyle.)

Amos’un hatamı düzeltmesinden başka duyduğum tek yorum Bay Rhodes’dan geldi. “Hep bu kadar çok mu konuşursunuz?”

Kaba adam. Ama umurumda değildi. O yüzden, ona doğruyu söyledim. “Evet.” Bunun için özür dileyecek halim yoktu.

Yol çok güzeldi. Her şey daha iri ve daha yeşildi. Yol arkadaşlarımdan pek konuşmamalarına ne kafayı taktım ne de bunu özellikle fark ettim. İki kere çiş yapmak için durmama bile ses çıkarmadılar.

Arabayı park ettikten sonra, Amos bizi büyükçe bir otoparktan başlayan ve yürüyüşün kolay olacağı izlenimini veren yanılıcı bir yolun başına götürdü.

Sonra, tabeladaki ismi gördüm ve altüst oldum.

Dörtmil Yolu.

Bazı insanlar aptalca bir soru olmadığını söyleseler de bunun doğru olmadığını biliyordum çünkü ben hep aptalca sorular sorardım. Bay Rhodes'a yolun gerçekten de dört mil mi olduğunu sorarken, bunun *aptalca* bir soru olduğunun farkındaydım.

Aslında, alıştığım mesafenin dört katını yürüyecek olmamın *doğrulanmasını* istemiyordum. Hiç formda olmadığım söylemezdi ama görünüşler yanıltıcı olabiliyordu. Son bir aydır ip atladığım için kardiyo dayanıklılığım daha iyi durumdaydı ama yeterli değildi.

Dört mil. Lanet olsun.

Amos endişeli mi diye ona baktım ama tabelaya bakıp yürümeye başladı.

Tabelada dört mil ve dört şelale yazıyordu.

Amos bunu yapabilirse, ben de yapabilirdim. İki kere konuşmaya çalıştım ama o kadar nefes nefese kaldım ki anında vazgeçtim. Zaten onlar da benimle konuşmaya hevesli değillerdi. Peşimde babasıyla Amos'un arkasından yürürken, sadece yalnız olmadığımı memnundum. Otoparkta birkaç araba olsa da etrafta ne bir şey görebiliyordunuz ne de duyabiliyordunuz. Tatlı bir sessizlik çökmüştü.

Bir hiçliğin orta yerindeydik. Medeniyetten uzakta. Aslında... her şeyden uzaktaydık.

Hava temiz ve güneşliydi. Berraktı. Tek kelimeyle... muhteşemdi.

Durup birkaç *selfie* çektim. Bir fotoğrafını çekebilmek için Amos'a seslendiğimde istemeye istemeye durdu. Kollarını zayıf göğsünde kavuşturdu ve şapkasının kenarını yukarı kaldırdı. O anda bir fotoğrafını çektim.

"İsterseniz size yollayabilirim," diye fısıldadım Bay Rhodes'a. Amos yürümeye devam ediyordu.

Başını salladı. “Teşekkürler,” diyebilmek için hayatından birkaç sene gittiğinden emindim.

Gülümseyip bunu umursamamaya karar verdim ve bir mil iki mil olurken adımlarıma dikkat etmeye çalıştım. Bu arada, bu yolu bu kadar kısa sürede denemeye karar verdiğim için pişmanlık hissetmeye başladım. Beklemiş olmam gerekirdi. Bu yoldan önce biraz daha uzun yolları denemem gerekirdi.

Ama annem bunu başardıysa, ben de başarabilirdim.

Annemin benden daha formda olmasının ne önemi vardı? İnsan poposunu kaldırmadan ve bir şeyi denemeden forma giremiyordu. Sızlanmadan yola devam etmeliydim.

Aynen böyle yaptım. Amos’un da yavaşladığını gördüğümde kendimi daha iyi hissetmediğimi söylesem yalan olurdu. Aramızdaki mesafe giderek kısaltmaya başladı.

Tam dünyanın sonuna yürüdüğümüzü ve o şelalelerin var olmadığını düşünmeye başladığımda, Amos bir an için duraksadı ve sola sapıp yürümeye devam etti.

Yürüyüşün geri kalanında yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Nihayet, diğer yürüyüşçülerin günaydın, nasılsınız diye seslendiği bir noktaya vardık. Onlara sadece ben yanıt verdim. Biraz daha fotoğraf çektim. Sonra biraz daha çektim.

Amos ikinci şelaleden sonra durdu ve her şelale bir öncekinden daha muhteşem olduğu halde bizi orada bekleyeceğini söyledi.

Bay Rhodes beni çok şaşırtarak peşimden geldi ama hâlâ aramızda mesafe bırakmaya ve konuşmamaya özen gösteriyordu.

Benimle geldiğine sevinmişim çünkü dördüncü şelaleden sonra yol biraz bozuldu ve yanlış yöne saptım. Neyse ki Bay Rhodes izlememiz gereken yolu fark etti ve sırt çantama hafifçe vurup onu izlememi işaret etti.

Peşine takılıp yukarı doğru tırmanırken, dizlerinin altındaki ve bacaklarındaki kasları izledim.

Bir kez daha ne zaman spor yapmaya fırsat bulduğunu merak ettim. İşten önce mi, yoksa sonra mı?

Birkaç *selfie* daha çektim çünkü Bay Rhodes'dan fotoğrafımı çekmesini isteyemezdim. Bay Rhodes gevşek çakıl taşlarıyla kaplı yolda yukarı doğru uzun adımlarla tırmanmaya devam ederken, fotoğraf makinemi ona çevirip seslendim. "Bay Rhodes!"

Bana baktığı anda deklanşöre bastım ve başparmağımı kaldırdım.

Fotoğrafını çektiğime sinir olduysa da umurumda değildi. Bunu belki yengem ve dayım dışında kimseyle paylaşacak değildim. Yuki bir gün fotoğraflarıma bakmak isterse, bir de o görebilirdi.

Amos ağaçların ve kayalıkların altında bıraktığımız yerde telefonunda bir oyun oynuyordu. Geri döneceğimize epey sevinmiş gibiydi. Suyunun büyük bir kısmını içmişti. Kendi suyumun da neredeyse tükenmek üzere olduğunu fark ettim.

Bir pipet, suyu arıtmak için birkaç tablet ya da içinde filtresi olan bir matara almalıydım. Mağazada bunların hepsi vardı.

Geri dönüş yolunda nefes nefese kalmamaya özen gösterdiğim için kimse konuşmadı. Yolda suyumdan minik minik yudumlar alırken, yanıma daha fazla su almadığıma pişman oldum.

Bana bir saat gibi gelen bir süre sonra, birisi dirseğime hafifçe vurdu.

Arkama baktığımda, Bay Rhodes'un birkaç adım öteden bana büyük, paslanmaz çelik bir matara uzattığını gördüm.

Gözlerimi kırıştırdım.

"Başınız zonklamaya başlarsa, sizi yolun geri kalanında sürükleyerek götürmek istemiyorum," dedi gözlerini gözlerime dikerek.

Anlık bir tereddütten sonra boğazımın yandığını hissedererek matarayı aldım. Gerçekten de başımın ağrımaya başladığını hissettim. Matarayı dudaklarıma götürüp iki uzun yudum aldım -içimden daha fazla içmek geçiyordu, hatta hepsini içmek

geçiyordu ama bencillik edemezdım- ve matarayı geri verdim.
“Suyunuzun bittiğini sanıyordum.”

Dik dik yüzüme baktı. “Son şelalede doldurdum. Mataramda filtre var.”

Ona beklemediğim kadar çekinerek gülümsedim. “Teşekkürler.”

Başını salladı. Sonra, “Amos! Su ister misin?” diye seslendi.

“Hayır.”

Bay Rhodes’a baktığımda, gözlerini devirdiğini gördüm. Bir ara tıpkı oğlu gibi o da bir kasket takmıştı. Kasketi o kadar aşağı çekmişti ki gözlerini zor görebiliyordum. Ceketini de yeni fark ediyordum ama bunu da bir ara çantasından çıkarmış olmalıydı.

“Onu da mı sürükleyerek götüreceksiniz, yoksa taşıyacak mısınız?” diye bir espri yaptım.

“Onu da sürükleyerek götüreceğim,” dediğinde şaşırdım.

Sırıtip başımı salladım.

“Artık yüksekliğe alışmıştır. Siz henüz alışmadınız,” dedi arkamdan. Bana neden su verdiğini açıklamak istemiş olmalıydı. Böylece, yanlış bir izlenim edinmezdim.

Adımlarımı yavaşlatıp bana biraz yaklaştığında, “Bay Rhodes?” dedim.

Bir şey homurdanınca, devam etmemi istediğini tahmin ettim.

“Size Toby diye hitap ederler mi?”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Sizce?” dedi, gayet aksi bir ses tonuyla.

Az kalsın gülecektim. “Anladım, öyle hitap etmiyorlar demek.” Aradan bir saniye geçti. “Kesinlikle Tobers ismi size daha uygun,” dedim başımı çevirip sırtarak ama dikkatini yere vermişti. Tobers isminin çok komik olduğunu düşünmüştüm. “Bir granola bar ister miydiniz?”

“Hayır.”

Omzumu silkip önüme döndüm. “Amos! Bir granola var ister misin?”

Biraz düşündü. “Hangi tür?”

“Çikolata parçacıklı!”

Arkasına dönüp elini uzattı.

Granola barı ona fırlattım.

Sonra, bacaklarımın sızlamasını ve her adım giderek zorlaştığı için ayaklarımı sürüyerek yürümeye başlamış olmayı düşünmemeye çalışarak yüzümü güneşe çevirdim. Ertesi gün her yanımda tutulmuş bir halde uyanacağımı biliyordum. Hatta o sırada bile tutulduğumu hissedebiliyordum. Botlarım henüz yeteri kadar açılmamıştı ve ayak parmaklarımla bileklerim tahriş olmuş, sızlıyordu. Ertesi gün, büyük bir olasılıkla yerimden bile kıpırdamakta zorlanacaktım.

Ama buna değecekti.

Buna *değmişti*.

Ciğerlerimi hayatımda içime çektiğim en temiz havayla doldurup alçak sesle, “Anne,” dedim. “Bu yolu severdin. Çok güzeldi.” Bunu neden günlüğüne yazmadığından emin değildim ama bu yürüyüşü yaptığıma mutluydum.

Ne yaptığımı düşünmeden koşmaya başladım. Amos tam dönüp bana baktığında, kollarımı omuzlarına atıp ona hızla sarıldım. Gerildi ama o bir saniyede beni itmedi. “Geldiğin için teşekkürler, Amos.”

Onu hızla bırakıp arkama döndüm ve bir sonraki kurbanıma yöneldim.

İri yarıydı ve ciddi bir ifadeyle yürümeye devam ediyordu. Her zamanki gibi. Ama göz açıp kapayıncaya kadar kuduz rakun ifadesi geri geldi.

Bunu görünce çekindim.

Sonra, ona sarılmak yerine beş çakmak için elimi havaya kaldırdım.

Elime, sonra yüzüme ve tekrar elime baktı.

Beş çakmasını istememişim de tırnaklarını söküyormuşum gibi iri elini kaldırdı ve hafifçe elime vurdu.

Alçak sesle, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

Sert ama sakın bir ses tonuyla, "Rica ederim," dedi.

Arabaya dönene dek gülümsedim.

On İkinci Bölüm

Birkaç gün sonra Clara beni gördüğünde ağzı açık kalınca, o sabah çürüklerimi kapatmak için sürdüğüm kapatıcının umduğum gibi bir mucize yaratmadığını anladım.

Önceki gün, kötü görüneceklerini *tahmin* etmiştim ama bu kadar kötü olacağını bilememiştim.

Gerçi yüzüme bir yarasa yuvası düşmüştü...

En azından, beyin sarsıntısı geçirmemişim, değil mi?

“Ora, bunu sana kim yaptı?”

Gülümsedim ama canım yandığı için anında yüzümü buruşturdum. Gözlerimin önünde uçuşan benekler kaybolduktan sonra –ve tekrar içime nefes çekebildikten sonra– yanağıma ve burnumun üstüne bir buz torbası koymuştum çünkü merdivenden düşmek insanın canını gerçekten de *acıtıyordu*. Ama buz torbası belki biraz şişliği indirmekten başka bir işe yaramamıştı. Yine de hiç yoktan iyiydi.

“Ben,” dedim aptala yatıp mağazanın kapısını arkamdan kilitlerken. Açılışa hâlâ on beş dakika vardı.

Clara şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, saymakta olduğu paraları kasaya koydu ve neredeyse esrarengiz bir ses tonuyla, “Yumruk yemiş gibi gözüküyorsun,” dedi.

“Yumruk yemedim. Merdivenden düştüm. Sonra da yarasa yuvası üstüme düştü.”

“Merdivenden mi düştün?”

“Evet, sonra da yarasa yuvası yüzüme düştü.”

Yüzünü ekşitti. “Bir yarasa yuvasının orada ne işin vardı?” dedi hayretle.

Günlerce, günde en az beş saat araştırma yaptıktan ve Rhodes’un evine ve arazisine bol bol baktıktan sonra, lanet olasıca yarasalarla ilgili bir plan yapabilmişim. Sonra, sipariş ettiğim malzemeler gecikmeli olarak gelmişti.

Aslında, yüksekten korktuğumu sanmıyordum ama... yanından defalarca geçtiğim bir ağaca yasladığım merdivene çıktığım anda neden öyle hissettiğimi anlamışım.

O güne dek bir mutfak tezgâhından daha yüksek bir yere çıkmamıştım.

İşin aslı, yerden üç adım kadar yükseğe çıktığım anda, dizlerim birbirine çarpmaya ve midem bulanmaya başlamıştı.

Kendime olabilecek en kötü şeyin düşüp kolumu kırmak olduğunu söylememin de bir faydası olmamıştı.

Ter içinde kalmıştım ve dizlerim daha da titremeye başlamıştı.

Talimatlara göre mümkün olduğunca yükseğe, belki üç, dört metre yükseğe çıkmam gerekiyordu.

Ama uyurken savunmasız başımın üstünden uçan yarasayı düşünmem... ve paranoyak bir halde uyandığım için Bay Rhodes beni kurtardıktan sonra yarım saatten fazla uyuyamamış olmam. A harfi biçimli merdivenden çıkmam için yeterli olmuştu. Sonra, o kadar çok titremeye başlamıştım ki merdiven de benimle sallanmaya başlamıştı.

Ama ya Rhodes’un evine yakın bir ağaca tırmanacaktım—aslında beni görürse şikâyet edebilir diye beni görmeyeceğini um-

duğum bir mesafedeydim– ya da yarasanın nereden geldiğini görebilmek için evin yan tarafından daha da büyük bir merdiven almam gerekecekti.

A seçeneğinde karar kıldım çünkü daha büyük olan merdivenden düşersem büyük bir olasılıkla bayılacak ve boynumu kıracaktım.

Buna rağmen her şeyi berbat etmiştim.

Lanet olasıca bir sırtlan gibi bağırarak düşmüştüm. Gözlerim kararır gibi olmuştu ve içime nefes çekmeye çalışırken aslında bir buçuk kilo kadar olan ama bana elli kilo gibi gelen bir şey yüzümün üstüne düşmüştü.

Sırtım hâlâ ağrıyordu.

Yüzümü kapatıcıyla normal hale getirmeye çalışarak mağazaya gitmiştim ama Clara dehşet içinde bana bakıyordu.

“Eve bir yarasa musallat olmuştu. Eve girmesin diye bir yarasa evinin işe yaracağını okudum,” diye açıklama yaptım. Tezgâhın diğer tarafına geçip çantamı çekmecelerden birine koydum.

Doğrulduğumda, Clara nazikçe çenemi tutup kaldırdı ve kahverengi gözleri yanağıma odaklandı. “Bana önce iyi haberi mi vereceksin, kötü haberi mi?”

“Kötü haberi.”

“Babamın evinde de aynı sorunu yaşamıştık,” dedi. Yanağıma incelerken yüzünü buruşturdu. “Ama önce içeri girdikleri yeri kapatman, sonra yuvayı ağaca yerleştirmen gerek.”

Lanet olsun.

“Yuvaya çekici maddeyi koydun mu?”

“O da ne?”

“Yuvaya girsinler diye önce onu koyman gerek.”

Yüzümü buruşturmamam gerektiğini unutup buruşturdum. “İnternette öyle bir şey demiyordu.”

“Mutlaka kullanman gerek. Bizde biraz kalmış olabilir. Var mı diye bakarım.” Duraksadı. “Ağaçtan nasıl düştün?”

“Bir şahin üstüme pike yaptı. Korktum ve yuvayı ağaca çakmaya çalışırken düştüm.”

Clara ben elimi kapatamadan aşağı bakınca, elimdeki çürüğü de gördü.

“Daha öne hiçbir şey çakmamıştım.”

Dünyanın en iyi arkadaşıydı çünkü buna gülmedi. “Bir matkapla daha iyi olur.”

“Bir matkap mı?”

“Evet, ağaç vidasına uygun bir matkap. Yuva daha sağlam olur.”

İç çektim. “Kahretsin.”

Başını sallayışı bile anlayışlıydı. “Elinden geleni yaptığından eminim.”

“Kendimi yaralamak için elimden geleni yaptım desem daha doğru olur.”

Bunu duyunca güldü. “Gelip yardım etmemi ister misin? Neden Rhodes yardım etmedi?”

Alaycı bir sesle güldüm ama buna da pişman oldum. “Sorun değil. Kendim yaparım. Kendim yapmalıyım. Hem ondan bir şey istemek istemiyorum. Zaten gecenin bir yarısı evden yarasayı o çıkardı. Ben hallederim.”

“Merdivenden düştüğün halde mi?”

Başımı sallayıp yüzümü işaret ettim. “Evet, yaralarının kazanmasına izin vermeyeceğim. Çabalarım boşa gitmeyecek.”

Clara ciddiyetle başını salladı. “O dediğim çekici maddeyi arayacağım. Aslında, fikrini değiştirirsen gazeteden yaralarının nereden geldiğini bulabilecek birisini bulabilirsin.”

Sorun, orasının benim evin olmamasıydı ama... Bakmayacağım halde, “Bakarım,” dedim. Mecbur kalmadıkça bakmayacaktım.

Büyük bir kız olduğumu düşünüyordum ancak saat sadece akşam altı olmasına rağmen sürekli olarak tavana bakıp duruyordum. İçimden ağlamak geçiyordu.

Paranoyak olmak hiç hoşuma gitmiyordu. Korkmak da öyle... Fakat kendime bir yarasanın sadece tatlı, ufak, kanatlı bir yavru köpek olduğunu söylesem de...

Kendimi buna inandıramıyordum. Oradan çıkıp gidebileceğim bir yer de yoktu. Henüz o kadar çok arkadaş edinmemiştim.

Tanıştığım çoğu kişiyle iyi anlaşmıştım ve çoğu kişi, özellikle de mağazadaki müşteriler oldukça dost canlısıydı. En huysuz insanları bile genellikle zamanla yumuşatmayı başarıyordum. Kaden'la birlikteyken, bir sürü insanla tanışmıştım ama bir süre sonra herkes ondan bir şey istemeye başlıyordu ve kimin benimle ben olduğum için, kimin Kaden yüzünden arkadaş olmak istediğini anlamam imkânsız hale geliyordu.

Üstelik birlikte olduğumuzu bilmedikleri halde böyle olmuştu. İlişkimizi özenle gizlemiştik. Gizlilik sözleşmeleri yapılmıştı – bunlar birisi ilişkimizden söz ettiği takdirde, Jones'larm onlara ciddi davalar açabilmesini garantiliyordu. İnsanlardan bir şeyler gizlemeye alışmıştım.

Zaten Yuki ve hatta Nori gibi insanların çok arkadaşı olmasının nedeni de buydu.

Çünkü birisi size dişlerinizin arasında ıspanak olduğunu ve **salak** gibi görüldüğünüzü söylemediği takdirde hakkınızda ne düşündüğünü asla tam olarak bilemiyordunuz.

Telefonu alıp yengemi ya da dayımı aramayı düşündüm ama **tam** o sırada garaj kapısının açıldığını duydum. Birkaç saniye **sonra**, aşağı kattan bir amplifikatörün açıldığını duydum.

Telefonumu yerine koyup merdivenlerin başına gittim ve **ancak** Amos olabileceğini tahmin ettiğim kişinin bir, iki akor **çaldığını** duydum. Amos sesi ayarladı ve çalmaya devam etti.

En üst basamağa oturup kollarımı dizlerime doladım ve **gitarını** akort edişini dinledim. Birkaç dakika sonra, bir, iki blues **melodisi** **çaldı**.

Derken, o alçak, yumuşak sesiyle şarkı söylemeye başladı. Ses o kadar alçaktı ki duyabilmek için öne eğilip kulak kesildim.

Sesi yükselmedi; onu duymayayım diye o kadar alçak sesle söylediğinden emindim ama onu yine de duyabiliyordum. Kulaklarım keskindi. En son model kulak tıkaçları takarak işitme becerimi korumuştum. Üç yüz dolarlık tıkaçları Kaden'la paylaştığım evden ayrılırken orada bırakmıştım ama yine de ve belki günün birinde yeniden kullanabileceğim kaliteli kulaklıklarım ve Hearos marka tıkaçlarım vardı. Yuki'yi ziyaret ettiğimde.

Sessizce birkaç basamak daha inip durdum ve yine kulak kesildim.

Sonra, biraz daha aşağı indim.

Ve tekrar indim.

Kendimi bir anda daireyi garajdan ayıran kapının önünde buldum. Ses çıkarmamaya çalışarak dışarı açılan kapıyı açıp yine sessizce kapattım ve bir sümüklüböcek gibi ağır ağır yürüdüm.

Durdum.

Çünkü verandasının en üst basamağında Bay Rhodes oturuyordu. Koyu renkli bir kot pantolon ve açık mavi renkli bir tişört giymiş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. O da oğlunu dinliyordu.

Şelalelere gittiğimizden günden sonra onu sadece uzaktan görmüştüm.

Sanırım, o beni daha önce görmüştü.

Sessiz olmam gerektiğini bildiğimi göstermek için parmağımı dudaklarıma götürdüm ve yavaş yavaş kapının dışındaki paspasın üstüne çöktüm. Onu meşgul ya da rahatsız etmek istemiyordum.

Ama sakın yüz ifadesi silindi ve kaşlarını çatmaya başladı.

Kaşlarını çatmaya devam ederken, yanına gitmemi işaret etti.

Kalkıp ses çıkarmamaya çalışarak parmak uçlarımda yanına giderken, Amos'un daha yüksek sesle gitar çalmaya başladığını duyup rahatlardım. Sesi etrafa yayılıyor, gitarından yükselen notaları sarıp sarmalıyordu.

Ama Bay Rhodes'a yaklaştıkça, yüz ifadesinin ciddileştiğini fark ettim. Dizlerine dayadığı dirseklerini kaldırdı ve dimdik oturdu. Güzel gri gözleri irileşmişti ve yüzünde hüzünlü bir ifade belirmişti.

Yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş silindi.

O... Ha. Doğru ya.

Bütün günü çürük yüzümle ilgili yorumlar yapan müşterilerle geçirdiğimi nasıl unutabilirdim? O güne dek birkaç kere karşılaştığı Walter isimli altmışlı yaşlardaki bir müşteri mağazadan çıkmış ve karısının yaptığı bir ekmekle geri gelmişti. *Beni iyi hissettirmek için.*

Ona sarıldığımda ağlamak üzereydim.

"Bir şey olmadı," dedim ama lafımı kesti.

Sırtı hiç olmadığı kadar dikti ve yüzünde gördüğüm en ciddi ifade belirmişti. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu, sözcükleri tane tane söyleyerek.

"Kimse," dedim yine açıklamaya çalışarak.

"Saldırıya mı uğradınız?" dedi yine aynı şekilde.

"Hayır. Düştüm..."

Ev sahibim ayağa kalktı ve iri, sert ellerinden biriyle omzumu sıktı. "Bana anlatabilirsiniz. Size yardım edebilirim."

Ağzımı kapatıp şaşkınlıkla ona bakarken gülümsememeye çalıştım. Gözlerimin dolmasını da engellemeye çalıştım.

Benden pek hoşlanmıyor olabilirdi ama düzgün bir adamdı.

"Çok nazıksınız ama bana kimse saldırmadı. Bunu kendim yaptım. Yüzüme bir kutu düşürdüm."

"Yüzünüze bir kutu mu düşürdünüz?"

Bana inanmadığını daha nasıl belli edebilirdi? "Evet."

"Kim yaptı?"

"Kimse yapmadı. Yemin ederim ki kendim düşürdüm."

Gözlerini kıstı.

“Gerçekten, Bay Rhodes. Böyle bir konuda yalan söylemem ama sorduğunuz için teşekkür ederim. Teklifiniz için de.”

O güzel gözleri beni dikkatle biraz daha inceledi ve gözlerindeki endişenin biraz hafıflediğini gördüm. “Ne tür bir kutu düşürdünüz?”

Bu tuzağa kendim düşmüştüm, değil mi? Yüzüm acıdığı halde gülümsedim. “Bir yarasa yuvasıydı...”

Geniş alnında çizgiler belirdi. “Açıklayın.”

Ne kadar buyurgandı. Yüzümün kızardığını hissettim. “Yarasa sorunları için işe yaradığını okudum. Onlara yeni bir yuva verirsem, bana saldırmak için içeri girmeye çalışmaktan vazgeceklerini düşündüm.” Yutkundum. “Merdiveninizi ödünç aldım –izinsiz aldığım için özür dilerim– arazinizin kenarında sağlam bir dalı olan bir ağaç buldum” –onun görmeyeceği bir noktadaydı– “ve kutuyu ağaca çakmaya çalıştım.”

Dal sandığım kadar sağlam değildi ve Clara’ya göre kullandığım çiviler de doğru değildi. Kutu bu yüzden... yüzüme düşmüştü. Sonuç olarak, gözümün altı morarmış ve burnum şişmişti.

Omzumdaki ağır elini geri çekti ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Kısa, gür kirpikleri daha da ağır bir şekilde muhteşem gözlerinin üstüne inip kalktı. Gözlerinin kenarlarında ince çizgiler vardı ama yemin ederim ki o haliyle daha da çekiciydi. Güzel yaşlanmış bir erkek gibi. Sahi, kaç yaşındaydı? Otuzlu yaşlarının sonlarında mı?

“İzin istemediğim için özür dilerim,” dedim süklüm püklüm.

Beni izlemeye devam etti. “Sakın o iki buçuk metrelik merdiveni aldığınızı söylemeyin.”

“İki buçuk metrelik merdiven değildi,” diye yalan söyledim.

İri eliyle yüzünü ovuşturup bana bakarken, garajdaki şarkı değişti ve Amos bilmediğim farklı bir şarkı çalmaya başladı. Ağır ve hüznünlü bir şarkıydı. Hatta melankolik sayılırdı. Hoşuma gitmişti. Hem de çok hoşuma gitmişti.

“Merak etmeyin. Bu yüzden size tek yıldızlık bir değerlendirme yapmam. Benim hatamdı,” diye espri yapmaya çalıştım.

Bir Weimaraner köpeği rengindeki gözlerini gözlerime dikti.

“Şaka yapıyorum ama gerçekten de benim hatamdı. Merdivene çıkana dek yüksekten korktuğumu bilmiyordum ve...”

Başını kaldırıp göğe baktı.

“Bay Rhodes, endişelendiğimiz için teşekkür ederim ama gizlice ortalıkta dolandığım ve merdiveni izinsiz aldığım için özür dilerim. İki haftadır kesintisiz uyumadım ve çığlıklarımın sizi uyandırmasını istemedim. Ama en çok da artık arabamda uymaktan usandım.”

Yan yan bana baktığını görünce, elimde olmadan güldüm ama yüzüm acıyınca hemen vazgeçtim. Yüce Tanrım. Boksörler acıya nasıl dayanıyorlardı?

Bakışlarını benden ayırmadı.

O hali yüzüm acımasma rağmen yine gülmeme neden oldu.

“Aptalca olduğunu biliyorum ama gözlerimin önüne sürekli olarak yarasa yuvasının yüzüme düştüğü an geliyor...” Kocaman bir gülümsemeyle ona baktım.

“Tahmin edebiliyorum.” Başını eğdi ve elini indirdi. “Şu yarasa yuvası nerede?”

“Stüdyoda.”

Gri gözlerini yine bana çevirdi. “Amos’un işi bittikten sonra garaja bırakın.” Dolgun dudaklarını büktü. “Ya da siz işe gittiğinizde bir sakıncası yoksa ben alırım.”

Tamam anlamında başımı salladım.

“Amos’un işi bitene kadar hava kararmış olur ama ilk fırsatta ağaca çıkarım,” dedi o ciddi alçak ses tonuyla.

“Aa, bunu yapmanıza gerek...”

“Gerek yok ama yapacağım. Daireye göz atıp kapatabileceğim yerlere bakayım. Yarasalar ufacık deliklerden bile içeri girebilirler ama elimden geleni yaparım.”

İçimi yine bir umut hissi kapladı.

Ev sahibim beni delip geçen gözleriyle yüzüme baktı. “Ama bir daha o merdivene çıkmayın. Düşüp bacağınızı kırabilirdiniz. Beliniz incinebilirdi...”

Aşırı korumacı bir babaydı. Bu tavrı çok hoşuma gitmişti. Gözümde daha da yakışıklı hale gelmişti. Yüzünde o korkutucu ciddi ifade olmasına rağmen. Benden pek hoşlanmamasına rağmen.

Ama yine de gözlerimi kıstım. “Benden tekrar o merdivene çıkmamamı istiyor musunuz, yoksa söylüyor musunuz?”

Dikkatle bana baktı.

“Tamam, tamam. Çıkmam. Sadece korkmuştum ve sizi rahatsız etmek istememiştim.”

“Bana kira ödüyorsunuz, değil mi?”

Ödediğim için başımı salladım.

“Bu gibi sorunları halletmek benim görevim,” dedi ciddiyetle. “Amos sizi arabanızda uyurken gördüğünü söylemişti ama onun bunu hayal ettiğini ve sizin sarhoş olduğunuzu düşündüm.”

Ofladım. “Size söylemiştim, ben pek içki içmem.”

Bana inandığından emin değildim. “Bu işi halledeceğim. Stüdyo daireyle ilgili başka bir sorun olursa bana haber verin. Bana dava açmanıza gerek kalmasını ya da böyle bir şey yapmanızı istemem.”

Bunu duyunca bozuldum... ama kaşlarımı çattım. “Size asla dava açmam – özellikle de ben aptalca davrandıysam açmam. Tek yıldızlı değerlendirme de yapmam.”

Yanıt vermedi.

Söylediğimin komik olduğunu düşünmüştüm. “Ama evde başka bir sorun çıkarsa size söylerim. İzci yemini.”

İzci yeminime de gülmedi ama bunu sorun etmedim. Amos'un sesi açık garaj kapısından dışarı taşarken başını sallamakla yetindi. Çocuk kendisini kaptırmış yüksek sesle söylerken birden toparlandı ve hemen sesini alçalttı.

Fısıldamadan edemedim. "Hep böyle mi şarkı söyler?"

O kalın, gür kaşlarından birini kaldırdı. "Kalbi kırılmış ve bir daha kimseyi sevmeyecekmiş gibi mi?"

Benimle... dalga mı geçiyordu?" Evet."

Evet anlamında başını salladı.

"Sesi çok güzel."

İşte, o anda yaptı.

Gülümsedi.

Çocuğunun sesinin çok güzel olduğunu gayet iyi biliyormuş ve onu çok mutlu ediyormuş gibi gururla gülümsedi. Haksız değildi. Amos benim çocuğum olsaydı, ben de gurur duyardım. Gerçekten de sesi çok güzeldi. Zamansız bir tınısı vardı. En önemli özelliği de yaşıtlarından daha pes bir sesi olmasıydı. Şan eğitimi aldığı belliydi çünkü... alçak sesle söylemeyi unuttuğunda duyguları çok güzel yansıtıyordu.

"O, bunun farkında değil. Ona söylediğimde yalan söylediğimi düşünüyor," dedi ev sahibim.

Başımı iki yana salladım. "Yalan değil. Tüylerim dike diken oldu, görüyor musunuz?" Tüylerimin diken diken olduğunu görebilmesi için kolumu kaldırdım. Üstümdeki bluz yüzünden kolumun tamamını görebiliyordu. Üstümde göğüs dekoltesi olan ince askılı bir bluz olduğunu unutmuştum – oldukça dökümlü bir bluzdu. Evet, göğüslerim gerçekten de ortadaydı. Ama günün geri kalanında birisini göreceğimi düşünmemiştim ve Amos'un sesi beni fareli kötün kavalcısı gibi garaj dairesinden çıkarmıştı.

Babası da sessizce dışarı çıktığı için, onu dinleyen tek kişi ben değildim.

Bay Rhodes bir an için koluma baktı ama bakışlarını hemen kaçırdı. Çömelip yine üst basamağa oturdu, uzun bacaklarını önüne uzattı ve ayaklarını alt basamağa dayadı. Sanırım, konuşmamız bu kadardı. Tamam.

Olduğum yerde kalıp Amos'un tatlı bir sesle, aramalarına yanıt vermeyen bir kadınla ilgili aşk şarkısını dinlemeye çalıştım.

Bir zamanlar, sevdiğim erkeğin de buna çok benzer bir şarkı söylediğini hatırladım. Ama o şarkının sözlerini çok iyi biliyordum çünkü ben yazmıştım.

Sırf o plak bir milyonun üstünde satmıştı. Birçok kişinin onun çıkış parçası olarak değerlendirdiği bir şarkıydı. Aslında, o şarkıyı on altı yaşında, annemin beni aramasını beklerken yazmıştım.

Kaden'm başarısının yarısı kendisine aitti. Kadınların bayıldığı bir yüzü vardı... Yüzünü kendisi seçmediği için bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Hayranları için "cinsel cazibesini" koruyabilmek adına her zaman formda olmaya gayret etmişti – annesi bu ifadeyi kullandığında kusacak gibi olmuşum. Gitar çalmayı kendi kendine öğrenmişti ama annesi onu ders almaya teşvik etmişti. Ama Kaden doğal bir müzisyendi. Ayrıca, doğuştan buğulu, kalm bir ses tonuna da sahipti.

Ama son iki sene içinde öğrendiğim gibi, güzel bir sesiniz olsa da müziğiniz iyi ya da çarpıcı değilse, plak satmanız garanti olmuyordu.

Beni hem kullanmıştı hem de kullanmamıştı. Ona her şeyi bedavaya vermiştim.

Amos'un sesi biraz yükseldi, vibrato tınısı etrafa yayıldı ve tüylerimin yine ürperdiğini hissederek başımı salladım.

Başımı biraz yana çevirince, Bay Rhodes'un bakışlarını ileriye diktiğini fark ettim. Oğlunu dikkatle dinlerken, çenesi kusursuz bir kavis çiziyordu ve pembe dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Birden bakışlarını bana çevirdi ve göz göze geldik. "İnanılmaz," dedim dudaklarımı sessizce oynatarak.

O sert, ciddi adam hafifçe gülümsemeye devam ederek, "Evet, inanılmaz," dedi.

“Siz şarkı söyler misiniz?” dedim elimde olmadan. Ama sonra benimle konuşmak istemediğini hatırladım.

“Böyle söyleyemem,” dedi beni şaşırtarak. “Bu yeteneğini annesinin tarafından almış.”

Annesiyle ilgili bir ipucu daha. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum. Öğrenmek için can atıyordum.

Ama bu konuda soru sormayacaktım.

Bay Rhodes konuşmaya devam ederek beni biraz daha şaşırttı. “Belirli insanların yanında kabuğundan çıktığı tek zaman şarkı söylediği anlar. Onu mutlu ediyor.”

Benimle paylaştığı en uzun cümlelerin bu olduğundan eminim ama bir insanın yetenekli bir oğlu olması kadar gurur duyabileceği başka bir şey olmadığını düşündüm.

Gitar akorları değişirken ve Amos susup sadece çalarken, **ikimiz** de sessizce onu dinledik. Amos’un yeni bir akor çalmayı denediği, bunu beğenmeyip başka bir akora geçtiği sırada, “İkinizin bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin, olur mu?” dedim. “Gideyim de rahat rahat onu dinleyin. Beni burada görüp kızmasını istemem.”

Bay Rhodes bana bakıp başını salladı. Buna sevinmiş gibi değildi ama kalmamı da söylemiyordu. Kesin olarak Nori’ye ait olduğunu bildiğim tanıdık bir melodi eşliğinde daireme doğru yürümeye başladım.

Düşünebildiğim tek şey, Bay Rhodes’un günün birinde teklimi kabul etmesiydi.

Büyük bir ihtimalle, düşüncelere daldığım için yakalandım.

Amos, “Aurora?” diye seslendi.

Olduğum yerde donakaldım. *Yine* mi yakalanmıştım? “Selam, Amos,” diye seslendim. Dikkatli davranmadığım için kendime kızdım.

Kısa bir sessizlik oldu. “Ne yapıyorsun?”

Sesi neden bu kadar şüpheli geliyordu? Neden çok kötü bir yalancıydım? Yapabileceğim en iyi şey ona iltifat etmektir. “Bir meleşin sesini dinliyorum.”

Sessizlikte her yanımin gerildiğini hissettim. Gitarını yere koyup kapıya doğru yürüdüğünü duyar gibi oldum. Gerçekten de binanın köşesinden başını dışarı uzattı.

Elimi kaldırdım ve babasının içeri girdiğini umut ettim. “Selam.” Amos bana baktı ve o da donakaldı. “Yüzüne ne oldu?”

İnsanları korkuttuğumu unutuyordum. “Kötü bir şey olmadı, bana kimse saldırmadı. İyiyim. Sorduğun için teşekkür ederim.”

Babasından aldığı gri gözleri yüzümde dolaşmaya devam etti. Beni duymadığını sandım.

“Ben iyiyim,” dedim tekrar. “İnan ki iyiyim.”

İkna olmuş olmalıydı ki nihayet yüzünde biraz kaygılı bir ifade belirdi. “Sesler... seni rahatsız etti mi?” dedi.

Yüzümü buruşturup şaşkınlıkla ona baktım. “Dalga mı geçiyorsun? Kesinlikle rahatsız olmadım.”

Babası haklıydı. Amos yetenekli olduğuna inanmıyordu. İçinden gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

“Ciddiyim. Sesin çok güzel.”

Bana inanmadığı belliydi.

Farklı bir taktik denedim. “Çaldığın birkaç şarkıyı biliyorum ama şu ortalarda çaldığın şarkı... Neydi?”

Yüzü kıpkırmızı oldu.

Doğru tahmin etmiştim. “Sana mı ait? O şarkıyı sen mi yazdın?”

Amos başını içeri sokunca, garaja doğru yürümeye başladım. Sadece geriye doğru birkaç adım atmıştı. Dikkatle kapıya bakıyordu.

“Sen yazdıysan, harika bir şarkı, Amos. Ben...” Lanet olsun. Bunu söylemeyi planlamamıştım ama... karşısında duruyordum. “Ben... eskiden şarkı sözü yazarıydım.”

Bana bakmıyordu.

Tanrım. Daha dikkatli davranmış olmam gerekirdi. “Hey, ciddiym. İnsanların duygularını incitmeyi sevmem ama iyi olmadığını düşünseydim –sesinin ve söylediğin şarkının iyi olmadığını düşünseydim– bu konuyu açmazdım. Şarkı gerçekten de çok iyi. Çok yeteneklisin.”

Amos spor ayakkabılarından birinin ucunu kaldırdı. Kendimi çok kötü hissettim. “Ciddiyim.” Hafifçe öksürdüm. “Şey, birkaç şarkım... albümlerde yer aldı.”

Diğer spor ayakkabısının ucu da kalktı.

“İstersen... sana yardımcı olabilirim. Şarkı yazmana yani. Tavsiyeler verebilirim. Ben de dünyanın en iyi şarkı sözü yazarı değilim ama en kötüsü de değilim. Kulağım çok iyidir ve genellikle neyin kulağa iyi gelip gelmediğini anlarım.”

Bunu duyunca, gri gözlerini yüzüme çevirdi.

“İstersen tabii. Ben de birkaç şan dersi almıştım,” dedim. Aslında, “birkaç” dersten fazlasını almıştım. Doğuştan harika bir sesim yoktu ama müzik kulağım vardı ve şarkı söylediğimde kediler ve çocuklar çığlıklar atarak kaçmazlardı.

Amos yutkununca, bir şey söylemesini bekledim. “Başkalarının söylediği şarkılar mı yazdın?” diye sordu hayretle.

Bu soruyu ilk kez duymuyordum. “Evet.”

Bu sefer, iki ayakkabısının ucu da kalktı ve ancak bir, iki saniye sonra devam edebildi. “Uzun zaman önce bir şan hocam vardı” –uzun zaman deyince, gülmemeye çalıştım– “ama en son o zaman ders almıştım. Artık okulda korodayım.”

“Belli.”

Yine hayretle bana baktı. “O kadar da iyi değilim.”

“Bence öylesin ama eminim ki zamanında Reiner Kulti bile kendisini geliştirmesi gerektiğini düşünmüştür.”

“O kim?”

Bu sefer ben ona şaşkınlıkla baktım. “Meşhur bir futbol oyuncusu. Demek istediğim şu... Bence yeteneklisin ama birisi... arkadaşşıma... doğuştan atlet olan kişilerin bile antrenörlere ve eğitime ihtiyacı olduğunu söylemişti. Sesin –yazdığın şarkılar– çalgı gibidir ve pratik yapman gerekir. İstersen tabii. Genellikle, yukarı katta boş boş oturuyorum. O yüzden, benim için hiçbir sakıncası yok. Ama önce babandan ve annenden izin almalısın.”

“Annem seninle her şeyi yapmama izin verir. Hayatımı sana borçlu olduğumu söylüyor.”

Gülümsedim ama Amos ayakkabılarına baktığı için bunu görmedi. Bunu düşünecek miydi yani? “Tamam, bana haber verirsin. Nerede olduğumu biliyorsun.”

Gri gözlerini yine yüzüme kaldırdı ve yüzünde minnacık bir gülümseme görür gibi oldum.

Ben de ona gülümsüyordum.

On Üçüncü Bölüm

“Bunda ne sakınca var?”

Bay Rhodes'un garajındaki kamp sandalyesinde bacak bacak üstüne atmış otururken Amos'a baktım. Yere koyduğu minderin üstüne oturmuş, not defterini dizlerinden birine yaslamıştı. Son bir saattir şarkı yazmayla ilgili tavsiyeleri konuşuyorduk. Tartışıyorduk diyemezdim çünkü Amos yanımda çok tutuk davranıyordu ama tartışmaya çok yaklaşmıştı. Henüz gözlerini de devirmemişti.

Dördüncü seansımızdı ve açıkçası hâlâ iki hafta önce kapımı tıklatıp meşgul olup olmadığımı –değildim– ve *üstünde çalıştığı bir şeyi dinleyebilir miyim* diye sorduğuna hayret ediyordum.

Beni kimse o kadar şereflendirmemişti.

Yuki misafir odasındaki yatağında yanıma uzanıp, “Bunu yapamam, Ora-Bora. Bana yardım eder misin?” diye sorduğunda bile. Ona yardım edebileceğimden emin değildim ama kalbim ve beynim beni haksız çıkarmıştı ve birlikte on iki şarkı yazmıştık.

Ayrıca... Amos utangaç bir gençti ve sırf bu yüzden bunu sorabildiğine çok duygulanmıştım.

Şeytan bile beni ona yardım etmekten alıkoyamazdı.
İstedigini yapmıştım. O gün iki sat boyunca çalışmıştık.
İki gün sonra üç saat çalışmıştık.

Ondan sonraki hemen hemen her gün de iki saat çalışmıştık. İlk seansımızda, çok çekingen davranmış, daha çok anlattıklarını dinlemiş, defterini bana doğru itmişti. Böyle karşılıklı devam etmiştik. Ona anlattıklarımı ciddiye alıyordum. İnsanın birisine üstünde çalıştığı bir şeyi gösterip bundan nefret etmeyeceğini umut etmesinin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

Açıkçası, bu kadar büyük bir adım atmış olması beni çok etkilemişti.

Ağır ama kesin adımlarla açılmaya başlamıştı. Üstünden gittiğimiz konuları tartışıyorduk. Sorular soruyordu! Ama en önemlisi, benimle konuşuyordu.

Ben de konuşmaya bayılıyordum.

O sırada da aynen bunu yapıyorduk. Amos bana neden çok derin bir aşk şarkısı yazmasının onu aştığını düşündüğümü soruyordu. Bunu ilk kez ima etmemiştim ama ilk kez doğrudan belki böyle bir şarkı yazmamasının daha iyi olabileceğini açıkça söylemiştim.

“Aşkla ilgili bir şarkı yazmanın hiçbir sakıncası yok ama daha on beş yaşındasın. Bir sonraki Bieber olmak istemezsin, değil mi?”

Amos dudaklarını birbirine bastırdı ve sözünü ettiğim genç pop yıldızının bir milyarder olduğunu düşünüp başını hızlı hızlı salladı.

“Bence sana daha yakın olan bir konuyla ilgili bir şarkı yazmalısın. Aşkla değil de sevgiyle ilgili olamaz mı?”

Yüzünü buruşturdu ve bunu biraz düşündü. Bana her ikisi de hazır olmayan iki şarkı dinletmişti. Hazır olmadığını da on kere söylemişti. Şarkılar... kasvetli değildi ama kesinlikle o tür bir şey duymayı beklemiyordum. “Annemle ilgili mi mesela?”

Annesi. Omzumu silktim. “Neden olmasın? Şanslıysan bundan daha koşulsuz bir sevgi yoktur.”

Amos yine yüzünü buruşturdu.

“Sadece şunu demek istiyorum: Hissettiğin, deneyimlediğin bir şey hakkında yazarsan, daha içten olur. Bunu bir kitap yazmak gibi düşün; anlatma, göster. Sana bir örnek vereyim... Eskiden bir sürü hit olmuş aşk şarkısı yazmış olan bir yapımcı tanıyordum... Sekiz kere evlenmiş. Göz açıp kapayıncaya kadar duyguları değişen bir insan. Serserinin teki mi? Evet. Ama yaptığı işte çok başarılı.”

“Bir yapımcı mı?” dedi gayet şüpheci bir ses tonuyla.

Başımı salladım. Bana hâlâ inanamıyordu. O hali içimden gülümsemek istememe neden oluyordu.

Ama o halini bir şeyi kesin olarak bilmesine tercih ediyordum. Ya da benden bir şey beklemesine.

“Belki de bu yüzden kendi müziğini yazmaya çalışırken bu kadar bocalıyorsun, Stevie Ray Junior.”

Evet, ikna olmamıştı. Ama bazı müzisyenlerin isimleri kullanmamdan hoşlandığını fark etmiştim. Hayatımda takılacak birileri olmasını özlemiştim ve Amos çok iyi bir çocuktur.

“Tamam, bana kimi sevdiğini söyle.”

Amos sanki ondan çıplak bir fotoğraf çekip hoşlandığı kıza yollamasını istemiştim gibi sıırttı.

“Mesela anneni, değil mi?”

“Evet.”

“Babalarını?”

“Evet.”

“Başka?”

Elini arkaya atıp üstüne yaslandı ve biraz düşündü. “Büyü-kannelerimi.”

“Tamam, başka?”

“Johnny dayımı da sanırım.”

“Sanırım mı?” Güldüm. “Başka?”

Omzunu silkti.

“Bunu biraz düşün. Seni nasıl hissettirdiklerine kafa yor.”

Hâlâ hafifçe gülümsüyordu. “*Annemi* mi düşüneyim?”

“Evet, anneni! En çok onu sevmiyor musun?”

Hâlâ “babalar” konusunu tam olarak öğrenmemiştim.

“Sadece fikir veriyorum.”

“Sen hiç annenle ilgili bir şarkı yazdın mı?” dedi.

O şarkılardan birini bir hafta önce markette duymuştum. Şarkı bitene kadar tek gözümün arkasında bir ağrı başlamıştı ama bunu ona söylemedim. “Neredeyse hepsi onunla ilgili.” Biraz abartmıştım. Yuki’yle geçirdiğim o bir aydan beri şarkı yazmamıştım. Bana ne ilham veren bir şey ne de şarkı yazmamı gerektiren bir durum olmuştu. Şarkı yazmak benim için çok doğal bir şeydi. Yuki ve Kaden öyle derlerdi. Otururdum ve sözcükler... bir anda içimden akmaya başlardı.

Dayım bu yüzden çok konuştuğumu söylerdi. Zihnimde hep fazla sözcük dönüp dururdu ve bunların bir şekilde dışarı çıkması gerekirdi. Hayatta bundan daha kötü şeyler de vardı.

Ama çok uzun zamandır bir anda içimden akan sözcükleri duymamıştım. Bunun benimle ilgili olarak ne anlattığını ya da şarkı yazmayışımın beni korkutmamasının hayatımda hangi noktaya geldiğimi anlattığını bilmiyordum. Özellikle de eskiden bunu çok korkutucu bulmuş olacağımı bildiğim için.

Geriye dönüp düşününce, sözcükler seneler içinde giderek azalmıştı. Bunu bir işaret olarak mı almalıydım, diye düşündüm.

“En iyi şarkılarımın şu an senin olduğun yaş ile yirmi bir yaş arasında yazdıklarım olduğunu düşünüyorum. Artık o kadar kolay yazamıyorum.” Bundan daha fazla söz etmek istemediğim için omzumu silktim.

Bunun nedenlerinden biri, daha çok genç ve daha masum olmamdı diye düşünüyordum. Kalbim de daha... saftı. Hissettiğim hüznün daha yoğun. O zamanlar çok yoğun duygularla boğuşuyordum. Artık... artık dünyanın yetmiş otuz oranında olma-

sa bile yarı yarıya kötü ve iyi insanlardan oluştuğunu biliyordum. Hayatımın büyük bir kısmında hüküm sürmüş olan hüznün zamanla hafiflemişti.

Yirmi bir ile yirmi sekiz yaşları arasında çok âşık olduğum dönemde gayet iyiydim. Her şeyin harika olduğu zamanlardı – gerçi bir kenara attığım sözleri ve davranışları düşündüğümde, o kadar da harika olmadığını anlıyordum. Ama hayat arkadaşımı bulduğumdan emindim. Kolay olmamıştı ama yine de sözcüklerin kalbimin tam altında beklediğini hissetmiştim.

O zamanlar, gecenin bir yarısı dilimin ucuna kadar gelen bir dizi sözcükle uyanırdım.

Yuki'yle birlikte yazdığımız o albüm dışında. İlişkimin sona erişine yas tutarken, bazı şeylerin sonsuza dek sürmeyeceğini yeni kabul etmiş olmanın boşluğuyla içimden daha da çok sözcük çıkarmayı başarmıştım. İkimizin kalbi kırık bir haldeyken bir ayda o albümü tamamlamıştık.

Yaptığım en iyi işlerden biriydi.

Nori de şarkıların bir kısmını bizimle yazmıştı ama o hit şarkıları bir anda içinden çıkaran bir müzik makinesi gibiydi. Şarkı sözlerini alıp onlara hayat veriyordu. Ben kemiklerdim, Nori de sinirler ve pembe tırnak etleriydi. Muhteşemdi. Tanrı vergisi bir yetenektir.

Ama bunları Amos'a anlatamazdım. Henüz anlatamazdım. Artık bir önemi kalmamıştı.

Geriye kalan tek şey bir kutu dolusu eski defterdi.

“Bir kursa gitmeyi düşünüyorum...” dedi Amos. Burnumu kırıştırmadan edemedim.

Anlamsız olduğunu düşünsem bile, onu yapmak istediği hiçbir şeyden vazgeçirmek istemiyordum. Şarkı yazmak, matematik ya da fen gibi bir şey değildi. Bu dünyada bunu yapmanızı mümkün kılan bir formül yoktu. Ya içinizde vardı ya da yoktu.

Amos'un bu yeteneğe sahip olduğunu dinlettiği iki şarkıdan biliyordum. Son seansımızda mırıldanarak söylediği şarkılar güzeldi ve büyük bir potansiyele sahipti.

"Neden olmasın?" dedim. Aklımdan geçenleri anlamasın diye gülümsedim. "Belki bir şeyler öğrenirsin."

Yine şüpheli bir ifadeyle bana baktı. "Sence gitmeli miyim?"

"Çok istiyorsan gitmelisin."

"Sen gider miydin?"

Hayır demenin nazık bir yolunu düşünürken, Amos dimdik oturdu ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Arkamdaki bir şeye bakıyordu.

"Ne oldu?"

Dudaklarını hafifçe kıpırdatarak yanıt verdi. "Sakın ani bir hareket yapma."

Ayağa fırlayıp kaçmak istedim. Yüz ifadesi o kadar ciddiydi. "Neden?" Arkama bakmalı mıydım? *Arkama bakmam gerek.*

"Arkanda bir şahin var," dedi ben arkama dönmeye fırsat bulamadan.

Daha dik oturdum. "Ne var dedin?"

"Bir şahin," diye fısıldadı. "Orada. Tam arkanda."

"Bir şahin mi? Kuş olanı mı diyorsun?"

Neyse ki iyi huylu bir çocuk olduğundan alaycı bir yanıt vermedi. Sakin sakin, tıpkı babasının ciddi ses tonuyla, "Evet, kuş olanı diyorum. Kuşları babam kadar iyi bilmem." Yutkundu. "Çok büyük."

Yavaşça dönerek arkama bakmaya çalıştım. Gözümün ucuyla garajın tam dışında ufak bir şey gördüm. Daha da ağır ağır vücudumun geri kalanını –ve sandalyemi– o yöne çevirdim. Amos'un dediği gibi, dışarıda bir *şahin* vardı. Yerde. Orada duruyordu. Bize bakıyordu. Belki sadece bana bakıyordu ama ikimize bakıyormuş gibiydi.

Gözlerimi kısıtım. "Amos, üstünde kan mı var?"

Bir şey gıcırdadı ve Amos'un emekleyerek yanıma gelip oturduğunu hissettim. "Galiba," diye fısıldadı. "Gözü şişmiş gibi."

Kuşun gözlerinden biri diğerinden daha ırlı gözlüküyordu. "Evet. Sence yaralı mı? Yani, böyle yerde olmaması gerekirdi, değil mi? Orada öylece duruyor."

"Haklısın."

Sessizce orada oturduk ve bizi izleyen kuşu izledik. Aradan dakikalar geçtiği halde, havalanıp gitmedi. Hiçbir şey yapmadı.

"Uçmasını sağlamak için bir şey yapsak mı?" diye sordum alçak sesle. "Yaralı olup olmadığını anlayabilmek için yani."

"Olabilir."

İkimiz birden doğrulurken, bir anda aklım başıma geldi. Kalkmaması için hafifçe omzuna vurdum. "Hayır, sen otur. Belki de hiçbir şeyi umursamayan bir Deniz Kuvvetleri SEAL şahini dir. Onu korkutursak bize saldırabilir. Bana saldırırsa, beni hastaneye sen götürürsün." Bunu biraz düşündüm. "Araba kullanmasını biliyor musun?"

"Babam bana uzun zaman önce öğretti."

Dikkatle ona baktım. "Ehliyetin var mı?"

Yüzündeki ifadeden yanıtı anladım. Yoktu.

"Neyse."

Amos'un bıyık altından güldüğünü görünce, ben de gülümsedim.

Fazla hızlı ya da ağır hareket etmeden ayağa kalktım. Öne doğru bir adım attım ama kuş kıpırdamadı bile.

Bir daha, sonra bir adım daha attım ama hiçbir şey değişmedi.

"Şu ana kadar uçmuş olması gerekirdi," diye fısıldadı Amos. Kuş saldırıya geçerse diye yüzümü korumaya hazırlanarak ona giderek yaklaştım ama beni hiç umursamadı. Gözü kesinlikle şişmişti ve başında kurumuş kan lekeleri olduğunu görebiliyordum. "Yaralanmış."

"Öyle mi?"

Şahinden iki adım ötede durdum. “Evet, başı yarılmış. Ayyy, zavallı minik bebek. Uçmadığına göre belki kanadı da yaralıdır.”

“Şu ana kadar uçmuş olmalıydı,” dedi Amos.

“Ona yardım etmemiz gerek. Babanı aramalıyız ama telefonum buradan çekmiyor.”

“Benimki de.”

Ona ne yapmamız gerektiğini sormak istedim ama yetişkin olan bendim. Daha önce av bekçileriyle ilgili bir program izlemiştim. Onlar olsa ne yaparlardı?

Şahini tahta bir kafese koyarlardı.

“Evde bir kafes var mı?”

Biraz düşündü. “Var galiba.”

“Gidip alabilir misin?”

“Ne yapacaksın?”

“Şahini içine koyacağım.”

“Nasıl?”

“Onu yakalamam gerek.”

“Ora! Yüzünü paramparça eder!” dedi telaşla ama başka bir şeyi düşünemeyecek kadar onun güvende olmasına odaklanmışım.

Arkadaş olmaya başlamıştık. “Tek başına buradan uzaklaşıp bir arabanın altında kalmasındansa birkaç dikişi yeğlerim.”

Bunu biraz düşündü. “Babamı arayalım da gelip onu alsın. O ne yapacağını bilir.”

“Bunu biliyorum ama ne kadar uzakta olduğunu ya da telefonuna bakıp bakamayacağını bilmiyoruz. Sen gidip kafesi al. Sonra arayıp sorarız, tamam mı?”

“Bu çok aptalca bir plan, Ora.”

“Olabilir ama ona bir şey olursa, bu gece gözüme zerre kadar uyku girmez. Lütfen, Amos, gidip kafesi getir.”

Amos bir küfür mırıldanarak yavaşça kuşun etrafından döndü –kuş hâlâ kıpırdamadan duruyordu– ve koşarak eve doğru gitti. Öylece duran görkemli kuşu izlemeye devam ettim. Keskin

gözleri iki yana gidip geliyordu ve şahinlerin yaptığı gibi boynunu garip açılarda çeviriyordu.

Ona dikkatlice bakınca... çok iri olduğunu fark ettim. Resmen dev gibiydi. Böyle olması normal miydi? Steroid mi kullanıyordu?

“Selam, arkadaş,” dedim. “Bir saniye bekle, tamam mı? Sana yardım bulacağız.”

Elbette, bana yanıt vermedi.

Kalp atışlarımın neden hızlandığını bilmiyordum ama kalbim dolu dizgin atmaya başlamıştı. O yaratığı yakalamak zorundaydım. Yanlış hatırlamıyorsam –televizyonda izlediğim hayvanat bahçeleriyle ilgili programlardan ve av bekçiliğiyle ilgili bir programdan– bu tür hayvanları sadece... yakalamanız gerekiyordu.

Korkunun kokusunu hissedebiliyorlar mıydı? Köpekler gibi. Yeni arkadaşıma bakıp hissedemediğini umdum.

İki saniye sonra, evin kapısı ardına kadar açıldı ve Amos kocaman bir kafesi verandaya koyup tekrar içeri girdi. Bir saniye sonra dışarı çıktı, ceplerine bir şeyler koydu ve kafesi aldı. Kuşun durduğu yere yaklaşırken yavaşladı. Kafesi yavaşça aramıza koyarken nefes nefese kalmıştı. Ceplerinden deri eldivenler çıkarıp bana uzattı.

“Bir tek bunları bulabildim,” dedi. Gözleri irileşmiş, yüzü kırmıştı. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Eldivenleri takıp titrek nefesimi dışarı verdim ve gergin bir gülümsemeyle ona baktım. “Hayır.” Sinirlerim bozulduğu için güldüm. “Ölürsem...”

Gözlerini devirdi. “Ölmeyeceksin.”

“Hayatını nasıl kurtardığımla ilgili bir öykü uydur, tamam mı?”

Bana baktı. “Belki babamı beklesek daha iyi olur.”

“Beklemeli miyiz? Evet ama bekleyecek miyiz? Hayır, onu yakalamamız gerek. Şu ana kadar uçmuş olması gerekirdi, bunu ilimiz de biliyoruz.”

Amos yine bir küfür mırıldanınca yutkundum. Bu işi halletmem gerekiyordu. Beş dakika beklemek hiçbir şeyi değiştiremeyecekti.

Annem olsa yapardı.

“Tamam, bunu yapabilirim,” dedim cesaretimi toplamaya çalışarak. “Tıpkı bir tavuk gibi, değil mi?”

“Daha önce bir tavuğu kucağına aldın mı?”

Ona baktım. “Hayır ama arkadaşımın bunu nasıl yaptığını görmüştüm. O kadar zor olamaz.” Zor olmayacağımı umuyordum.

Bunu yapabilirdim.

Tıpkı bir tavuk gibi. Tıpkı bir tavuk gibi.

Büyük eldivenlerin için elimi açıp kapattım, omuzlarımı yuvarladım ve boynumu iki yana oynattım. “Tamam.” Kalp atışlarımdan yavaşlamasını dileyerek kuşa azıcık yaklaştım. *Lütfen, korktuğumu hissetmesin. Lütfen, korktuğumu hissetmesin.* “Tamam, canım, arkadaşım, güzel çocuk. Uslu ol, tamam mı? Uslu ol. Lütfen, uslu ol. Çok güzelsin. Seni seviyorum. Sadece sana yardım etmek istiyorum. Lütfen, uslu ol...” Yere atladım. Sonra, “Ahh! Onu yakaladım! Kafesi aç. Kafesi aç! Amos, aç şunu! Lanet olsun, çok ağırmiş!” diye bağırdım.

Gözümün ucuyla Amos’un yanımıza gelip kafesi getirdiğini ve aramıza koyduğunu gördüm. Kapı açıktı. “Çabuk ol, Ora!”

Paytak paytak yürürken nefesimi tuttum ve steroid aldığımdan emin olduğum kuşu –aslında, bana direnmiyordu– ve elimden geldiğince hızla onu sırtı dönük bir şekilde kafese koydum. Ben kuşun saldırısına uğramadan kollarımı geri çektiğim anda, Amos kafesin kapağını kapattı.

İkimiz de geriye sıçrayıp metal parmaklıklardan kafesin içine baktık.

Kuş öylece duruyordu. İyiydi. En azından, iyi olduğunu düşünüyordum. Yüzünü buruşturmamıştı.

Elimi kaldırdım ve Amos’la beş çaktık. “Başardık!”

Amos sıırttı. "Babamı arayayım."

Heyecanla yine beş aktık.

Amos hemen evine gitti, ben de arkadaşıma bakmak için çömel-
dim. Uslu bir şahindi. "Aferin sana, uslu ocuk," diye iltifat ettim.

Ama en önemlisi, bunu başarmış olmamdı! Tek başıma.

Buna ne demeliydi?

Bir saat sonra, bir araba sesi duyunca hemen aşığı kata koş-
tum. Amos babasının en kısa zamanda geleceğini söylemişti.
Ona olanları ilettikten sonra seansımızı bitirmiştik çünkü şarkı
yazamayacak kadar büyük bir heyecan yaşamıştık; Amos video
oyunlarına, ben de yukarı kata geri dönmüştüm. Kasabaya inip
Florida'ya yollamak üzere bir hediye almayı planlamıştım ama
yeni arkadaşıma neler olacağını öğrenmeyi istiyordum.

Ben garajın kapısını açana dek, Bay Rhodes arabadan inip ga-
raja doğru yürümeye başlamıştı bile. Hafta sonu çalışıyor olma-
lıydı ki üstünde üniforması vardı. Pantolonunun kaslı bacakları-
nı nasıl sardığını görünce ağzımın biraz sulanmadığını söylesem
yalan olur. Ama en sevdiğim kısmı, gömleğinin uçlarını pantolo-
nunun içine sokmuş olmasıydı.

Çok seksi görünüyordu.

"Selam, Bay Rhodes," diye seslendim.

"Selam," dedi. Uzun bacaklarıyla bir çırpıda yanıma geldi.

Kafesin yanına gittim. "Bakın, ne bulduk."

Güneş gözlüğünü çıkardı ve gri gözleriyle bir an için bana
bakıp azıcık kaşlarını çattı. "Beni beklemeniz gerekirdi," dedi.
Kafesin önüne gıdip çömeldi.

Anında doğruldu, bana baktı ve tekrar çömeldi. Güneş göz-
lüğünü gömleğine taktı ve kızgın değil... ama garip ve gergin bir
ses tonuyla, "Onu siz mi yerden aldınız?" diye sordu.

“Evet, sanırım steroid kullanıyor. Çok ağır.”

Hafifçe öksürüp kuşa bakmaya devam etti ve başını kaldırdı. Sözcükleri tane tane söyleyerek, “Çıplak ellerinizle mi?” dedi.

“Amos bana deri eldivenlerinizi getirdi.”

Tekrar kafese döndü ve uzunca bir süre kuşa baktı. Hatta büyük bir ihtimalle tam bir dakika kadar öyle kaldı ama bana daha uzun geldi. O garip ses tonuyla tek bir şey söyledi. “Aurora...”

“Amos beklememiz gerektiğini söyledi ama arkadaşımın kaçmasını, yola çıkıp ezilmesini istemedim. Ya da başına daha kötü bir şey gelmesini. Ne kadar görkemli bir kuş, baksanıza. Ona zarar gelmesini istemedim,” diye mırıldandım. “Şahinlerin bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Normal mi bu?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Değil.”

Sesi neden o kadar garip çıkıyordu? “Yanlış bir şey mi yaptım? Onu incittim mi?”

İri ellerinden birini yüzüne götürdü ve başını iki yana sallamadan önce alnından çenesine indirdi. Tekrar bana baktığında sesi biraz yumuşadı. Yüzüme ve kollarına baktı. “Size zarar verdi mi?”

“Zarar vermek mi? Hayır. Umurunda bile değilmiş gibiydi. Çok nazikti. Ona yardım edeceğimizi söyledim. Belki ne demek istediğimi sezinlemiştir.” Vahşi hayvanların onlara yardım edildiğini anladıklarında pasif davrandıklarıyla ilgili videolar izlemiştim.

Neler olduğunu birkaç saniye sonra anladım.

Bay Rhodes’un omuzları sarsılmaya başladı. Sonra da göğsü. Gülmeye başladığını fark ettim.

Bay Rhodes kahkahalarla gülüyordu. Sesi bir araba motoru gibi boğuk ve kalındı.

Ama buna sevinemeyecek kadar rahatsız olmuşum çünkü... bana gülüyordu. “Bu kadar komik olan ne?”

Güçlkle konuşabildi. “Melek... Bu, bir şahin değil. Bir kaya kartalı.”

Kahkahaları uzun süre sonra dindi.

Tam susmuştu ki yine gülmeye başladı. İçten kahkahalar arasında, gözlerinden akan yeni gözyaşlarını silerek gülmeye devam etti.

Sanırım, o sert, garip sesi takdir edemeyecek kadar şok içindeydim.

Ama ikinci kere sakinleşince açıklama yaptı –bu arada, gözlerini sildi– ve arkadaşımı lisanlı bir rehabilitasyon merkezine götürüp geri döneceğini söyledi. Kafesin içindeki arkadaşıma bir öpücük yolladığımı görünce, yine kahkahalara boğuldu.

O kadar da komik değildi. Şahinler kahverengi olurdu. Arkadaşım da kahverengiydi. Ufak bir hataydı.

Tabii, kartalların daha ufak olan kuzenlerinden birkaç misli büyük olmaları dışında.

Kasabaya inip aileme hediye almak için çıktım ve son olarak markete uğradım. Eve vardığımda, Parklar ve Vahşi Yaşam kamyonu geri dönmüştü. Daha da önemlisi, garaj dairesinin yan tarafına uzun bir merdiven yaslanmıştı ve merdivenin tepesinde elindeki teneke kutuyu çatı ile dış kaplama arasına çevirmiş olan bir adam vardı.

Arabamı her zamanki yerine park edip indim. Neler olduğunu görebilmek için torbalarımı arabada bıraktım. Merdivene doğru yürüyüp, “Ne yapıyorsunuz?” diye seslendim.

Bay Rhodes en üst basamağa tırmanmıştı ve teneke kutuyu kendisinden mümkün olduğunca uzakta tutuyordu. “Delikleri dolduruyorum.”

“Yardım gerekiyor mu?”

Yanıt vermeden yan taraftaki bir başka deliği doldurdu.

Yarasalara önlem olarak.

Yarasalar girmesin diye delikleri kapatıyordu.

İçeri başka bir yarasa daha girmediği için, delikleri doldurmaya başladığını unutmuştum.

“Bir tane daha var, sonra bitecek,” dedi. Azıcık yana uzanıp bir deliği daha doldurdu. Teneke kutuyu pantolonunun arka cebine soktu ve ağır ağır aşağı indi.

Bu arada, bacaklarını ve poposunu izledim. Kendimle gurur duyduğumu söyleyemezdim.

Üniformasını çıkarıp bir kot pantolon ve başka bir tişört giymişti. İçimden ısıklık çılmak geçti ama bunu yapmadım.

En sonunda, aşağı atladı ve teneke kutuyu cebinden çıkardı.

“Bunu yaptığınız için teşekkür ederim,” dedim. Kahverengi saçlarının arasındaki gri tellere baktım. Ona çok yakışıyordu.

Bay Rhodes kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Tek yıldızlı bir değerlendirme yapmanızı istemedim,” dedi monoton bir sesle. Şok geçirmeme neden oldu.

Önce kahkahalarla gülmüştü, şimdi de espri mi yapıyordu? Uzaylılar tarafından mı kaçırılmıştı? Garip bir insan olmadığımı nihayet anlamış mıydı?

Emin değildim ama bunun bir önemi yoktu. Durumu kabullenenecektim. Kim bilir bir daha ne zaman dostane davranacaktı? “Üç yıldız verirdim,” dedim.

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Bir gülümseme mi?

“Sizi neredeyse öldüren o yarasa yuvasını takacaktım,” dedi.

Espri yapıyordu. Gerçekten de yerine başka birisi gelmiş olmalıydı. Beni o kadar şaşırtmıştı ki dilim tutulmuştu. Açık kalan ağzımı kapatırken, kulağıma fısıldayan annemin sesini duydum ve omuzlarımı gevşettim. Ciddi olma sırası bendeydi. “Acaba bana bunun nasıl yapılacağını gösterir misiniz?” Duraksadım. “Gerçekten de öğrenmek isterim.”

Dalga mı geçiyorum diye tepeden dikkatle bana baktı ama ciddi olduğumu anlayınca başını salladı. “Tabii. Size eldiven bulup diğer malzemeleri alalım.”

Birden keyfim yerine geldi. "Sahi mi?"

Gözlerimin içine baktı. "Öğrenmek istiyorsanız, size gösteririm."

"Evet, istiyorum. Yine yapmam gerekirse diye." Gerekmeyeceğini umdum.

Başını eğdi. "Hemen dönerim."

Eldivenleri almak için içeri gittiğinde, arabadan torbalarımı alıp yukarı kata çıkardım. Geri döndüğümde, Bay Rhodes merdiveni indirmiş, garaj dairesinin diğer tarafına götürmüştü bile. Beni öldürmeye çalışan diğer merdiveni getirdi ve bir ara aşağı kata indirdiği yarasa yuvasını almak için eve girdi.

"Yuvayı tutun," dedi kutuyu bana uzatarak.

Yuvayı tutun, *lütfen*, dememişti. Off.

Gülümseyip kutuyu aldım. Geçen sefer deneme yaptığım ağaca gittik. O ağaç olduğunu nereden anladığını bilmiyordum. Belki düştüğüm yerde bir iz kalmıştı. "Bugün yoğun mu geçti?" diye sordum.

Bana bakmadı. "Bir dağ yürüyüşüne çıkan birisi bir ceset kalıntısı bulduğu için bütün sabahı orada geçirdim." Hafifçe öksürdü. "Sonra, kaya kartalını bir rehabilitasyon..."

Ofladım. "Gerçekten de bir kartalmış, öyle mi?"

"Rehabilitasyon görevlisinin gördüğü en büyüklerden biriymiş. Kadın neredeyse yedi kilo olduğunu söyledi."

Yürümeyi kestim. "Yedi kilo mu?"

"Yerden alıp bir muhabbet kuşuymuş gibi kafese koymanıza çok güldü."

"İnsanları mutlu etmeyi severim."

Gülümsemediğinden emindim. En azından, dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılmıştı. "İnsanlar her gün avcı bir kuşu yakalayıp ona güzel çocuk diye hitap etmiyor," dedi.

"Bunu Amos mu söyledi?"

"Her şeyi anlattı." Duraksadı. "Merdiveni şuraya koyacağım."

“Güzel çocuk iyi olacak mı?”

“Güzel kız iyi olacak. Kanadı kırık gözükmüyordu. Rehabilitasyon görevlisi kafatasının çatladığını düşünmediğini söyledi.” Diğer yanıma geçti. “Daha önce bir matkap kullandınız mı?”

Birkaç hafta öncesine kadar bir çekiç bile kullanmamıştım. “Hayır.”

Başını salladı. “Düz tutup düğmeye basın.” Siyah-yeşil aleti nasıl kullanacağımı gösterdi. Gözlerime baktı. “Aslında, şurada biraz pratik yapmanız iyi olur.” Matkabın ucuna bir vida yerleştirip ağaçta bir noktayı işaret etti.

Başımı sallayıp matkabı aldım. Vidayı bir saniyede güzelce ağaca oturttum. “Başardım!” Ona baktım. “Değil mi?”

Bu sefer, o hafif gülümsemeyi görmedim ama her seferinde gülümseyecek hali yoktu ya? “Evet.” Yukarıyı işaret etti. “Merdivene tırmanın. Size gerekli olan malzemeleri verip ne yapacağınızı söyleyeceğim. Merdiven ikimizi birden taşımayacağı için aşağıda kalmam gerek,” dedi.

İkimizi taşımayacağı belliydi. Bay Rhodes rahat doksan kilonun üstünde olmalıydı.

Başımı sallayıp tırmanmaya başladım ama ayak bileğime elleğini hissedince durup aşağı baktım.

“Elinizde tutamadığınız bir şey olursa aşağı atın. Ama düşmeyin ve herhangi bir şeyin üstünüze düşmesine izin vermeyin, anlaşıldı mı?” dedi. “Aşağı atın. Yüzünüzle kurtarmaya çalışmayın. Düşmesini de engellemeyin.”

Kulağa gayet basit geliyordu.

“Haydi, şimdi dediklerimi yapın.”

Bunu yapabilirdim.

Gülümseyip en üst basamağa kadar çıktım. Bana dikkatle matkabı ve vidaları verdi ve ne olduğunu bilmediğim bir tüp uzattı. Yapışkan mıydı? Dizlerim titremeye başlayınca, elimden geldiğine dengeli durmaya çalıştım... Merdiveni aşağıdan tuttuğu halde, merdiven de biraz sallanıyordu.

“Dikkatli olun. Tamam...” dedi, ben nefesimi dışarı verirken “Harika gidiyorsunuz.”

“Harika gidiyorum,” dedim. Elimin terlediğini hissedince, tekrar matkabı almadan önce elimi kot pantolonuma sıldım.

“Matkabı bırakın. Size verdiğim tüp var ya? Kapağı açık. Sağlam olsunlar diye birer damla vidaların ucuna sıkın,” dedi aşağıdan.

“Tamam.” Deddiğini yapıp, “Elimden düşürürsem uzaklaşın, olur mu?”

“Beni merak etme, Melek.’ Şimdi, matkabı al.”

“Aurora,” dedim ve titrek nefesimi dışarı verdim. Bana ilk kez yanlış bir isimle hitap etmediğinden emindim.

“Tamam, sadece bir tane vidaya ihtiyaç var. Kusursuz olması gerekmiyor.” Terli ellerimle verdiği diğer talimatlara uyguladım. “Harika gidiyorsunuz.”

“Harika gidiyorum,” dedim yine. Ben vidanın iyice ağaca gömülüp gömülmediğini kontrol ettikten sonra, bana yarasa yuvasını uzattı. Kollarım titriyordu. Boynum bile tutulmuştu. Ama bunu başarıyordum.

“Alın,” dedi, kolunu mümkün olduğunca yukarı kaldırıp bana bir şişeyi uzatarak. Clara evindeki tarihinin geçtiğini fark edince bana fotoğrafını yolladığı çekici maddeydi bu.

Başımı biraz geriye atıp yuvanın içine sıktım. “Başka bir şey var mı?”

“Hayır, matkabı ve yapıştırıcıyı bana verip inin.”

Aşağı baktım. “Lütfen?” diye espri yaptım.

O ciddi, duygusuz ifadesi geri geldi.

Böyle çok daha iyiydi.

Dizlerimin titrediğini hissederken dediğini yaptım ve merdivenden inmeye başladım. “Ben o kadar... Lanet olsun.” Basamaklardan birini atlamıştım ama son anda dengemi kurmayı başardım. “İyiyim. Özellikle öyle yaptım.” Yine ona baktım.

* İng. “Angel” kekarakter tarafından isim olarak kullanıldığı sanılıyor. (e.n.)

İfadesi değişmemişti. “Eminim,” diye mırıldandı. Ciddi olduğu halde, bu yanıtı bana komik geldi.

Merdivenden indim ve ona hemen diğer vidaları uzattım. “Yardım ettiğiniz için teşekkürler. Delikleri tıkadığınız için de. Ayrıca, bu kadar sabırlı davrandığınız için de teşekkür ederim.”

Dikkatle bana bakarken ve gözleri yüzümü tararken, biçimli dudaklarını birbirine bastırdı.

Bay Rhodes hafifçe öksürdü ve daha önce gördüğüm o sevimli ifadeler geri gelmedi. “Kendim için yaptım.” Arkamdaki bir noktaya bakarken, ciddi bir ifadeye büründü. “Gecenin bir yarısı çılgılık atarak beni uyandırmanızı istemiyorum.”

Gülümsemem silindi ve kendime onun benden hoşlanmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Bunları... ev sahibim olduğu ve aslında iyi bir adam olduğu için yapmıştı. Bana nasıl yapıldığını göstermesini istemiştım, o da göstermişti. O kadar.

Ama aptalca olduğunu bildiğim halde ona kırılmıştım. İstifimi bozmamak için tüm irademi zorladım. “Yine de teşekkürler,” dedim. Sesim kulağıma komik gelmişti ama bir adım geriye gittim. “Daha fazla vaktinizi almak istemem ama tekrar teşekkürler.”

Salak gibi ona el salladığımda, dudakları aralandı.

“Hoşça kalın, Bay Rhodes.”

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden eve doğru yürümeye başladım. O günkü zaferlerimi mahvetmesine izin vermedim. Başarılı olduğum şeyleri düşünecektim, onun değişken ruh hallerini değil.

Kocaman bir kartalı kucaklamış, tek başıma yarasa yuvasını kurmuştum. Bir matkap kullanmayı öğrenmişim. Bunlar *ciddi* başarıları. Dahası, önemliydi. Önemli ve güzeldi.

Kısa bir süre sonra, çıplak elle yarasaları yakalayabileceğimi biliyordum. Aslında, böyle bir şey olmayacaktı ama o anda her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyordum.

Komşuma kendimi sevdirmek dışında. Ama sorun değildi. Gerçekten de değildi.

On Dördüncü Bölüm

Kapının çalındığını duyunca uyandım.
Birisi telaşla kapıyı yumrukluyordu.

“Ora!” diye seslendi çok tanıdık bir ses.

Gözlerimi kırpıştırıp doğruldum. “Amos?” diye seslendim.
Telefonumu şarja takıp bıraktığım yerden aldım. Saatin sabahın yedisi olduğunu gördüm.

İzin günümdü. Pazar günüydü.

Amos neden o kadar erken kalkmıştı? Bana en az üç kere bütün gece video oyunları oynadığını ve babası evde olmadığına bire kadar uyuduğunu söylemişti. Bunu duyunca gülmüştüm.

Bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıtıp tekrar seslendim. “Amos? İyi misin?”

Sandalyelerden birinin arkasına astığım kapüşonlu kazağımı alıp giyerken, aşağıdan yanıt verdi. Gündüzleri hava sıcak olsa da geceleri hâlâ serinliyordu. “Oraaa! Evet! Aşağı gel!”

Neler oluyordu? Esneyerek önceki gece çıkardığım pijama şortumu giydim ve elimden geldiğince hızla aşağı kata inerken yukarı çektim. Amos öyle heyecanlı bir çocuk değildi. Son bir

ayda birlikte çok vakit geçirmiştik. Öyle olsaydı, bunu anlardım. Tam aksine, hassas ve utangaç bir çocuktuk ama her gün benim yanımda biraz daha rahat davranıyordu.

En azından, Rhodes erkeklerinden biri eskiye kıyasla daha rahattı.

Kapının kilidini çevirip açtım ve gözlerimi kısarak ona baktım.

Üstünde hâlâ pijaması vardı –kasaba lisesinin kırıkmış bir ti-şörtü ve Bay Rhodes’dan aldığından emin olduğum bir basketbol şortu– ve bana bakıyordu. Yanağında bir tükürük lekesi vardı ve gözleri biraz çapaklıydı... Ama gayet uyanıktı. Hatta biraz paniğe kapılmış gibiydi.

Neden paniğe kapılmıştı?

“Ne oldu?” diye sordum endişelenmemeye çalışarak.

Elimi tuttuğunda, önemli bir şey olduğunu anladım çünkü nadiren ona sarıldığımda bile buna zor tahammül ediyordu ve asla bana kendisi sarılmıyordu. Beni dışarı doğru çekiştirirdi.

“Bir dakika,” dedim dışarı çıkmadan botlarımı giymeye çalışarak. Apar topar peşinden gittim. “Neler oluyor?”

Amos beni ana eve doğru götürürken dönüp bana bakmadı bile. “Arkadaşın... arkadaşın geldi,” dedi heyecanla.

“Arkadaşım mı? Hangi arkadaş? Clara mı?”

Bunu duyunca, yüzünde bir şok ifadesiyle bana döndü. “Evet, arkadaşın.” Yutkundu. “Bana bir şeyler anlatmıştın ama sana inanmamıştım.”

“Çok ayıp,” dedim esneyerek. Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama devam etmesini bekledim.

Beni duymazdan geldi. “Ama şu anda evde. Kapıyı çalıp sana seslenmeye başladı. Başında peruğu yok ama o.”

Peruk mu?

Henüz beynimi kullanamayacak kadar yorgundum ama Amos’un peşinden basamakları çıktım. Botlarımdan biri ayağımdan çıkınca, giyebilmek için elini çekip onu durdurmak zorunda kaldım.

“Bize kahvaltı hazırlayacağını söylediği için hemen seni buraya getirmek istedim,” diye hiç olmadığı kadar hızlı hızlı konuşarak devam etti. Hiç o kadar konuştuğunu duymamıştım. Kapıyı itip açtı ve beni çekiştirerek içeri soktu. “Jackie’ye haber verebilir miyim? Babam iki saatliğine gelebileceğini söylemişti, hatırladın mı? Kesin ağlayacak.”

“Dün akşam bir kitabı bitirebilmek için geç yattım, Amos. Kim geldi, Clara mı? Jackie neden ağlasın?”

Beni doğrudan oturma odasına götürdü ve aniden durdu.

“O,” diye fısıldadı. Ses tonu pek saygılı değildi, daha çok... şaşkınlığını ele veriyordu.

Yine esneyerek gözlerimi kısıp mutfığa baktım ve ocağın karşısında cam bir kâsenin içindeki bir şeyi karıştıran kuzguni siyah saçlı ve ince yapılı birisini gördüm.

Yüzünü çok iyi göremiyordum ama, “Ora!” dediği anda kim olduğunu anladım.

Sekiz kere Grammy ödülü kazanmıştı.

Dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biriydi.

Dünyada en çok sevdiğim insanlardan biriydi.

Dahası, Bay Rhodes’un evinde görmeyi beklediğim son kişilerden biriydi.

“Yuki?” dedim şaşkınlıkla.

Kâseyi tezgâha koyduğu gibi koşarak boynuma atladı. Bana o kadar sıkı sıkı sarıldı ki nefes alamadım. Şok içinde ben de ona sıkı sıkı sarıldım.

“Burada ne işin var?” dedim soluk alabildiğimde, henüz dişlerimi fırçalamadığım için, başının üstüne doğru konuşmaya gayret ettim.

Bana biraz daha sıkı sarıldı. “Bugün işim yoktu. Dün akşamki konserden sonra gelip seni ziyaret etmeye karar verdim. Seni aramayı denedim ama arama sesli mesaja düştü. Seni çok özledim, tatlım.” Yuki azıcık geri çekildi. “Sorun değil, değil mi? Bu

pazar izinli olduğunu söylemiştin.” Ben yanıt veremeden devam etti. “İstersen erken dönebilirim.”

Gözlerimi devirip ona tekrar sarıldım. “Sorun yok. Planlarım vardı ama...”

“Ne yapacaksan birlikte yapabiliriz!” dedi geriye çekilip. Nadiren makyajsız ve peruksuz olduğu anlardan biriydi. Yuki Young, sevdiğim insan ve Nashville’deki bin sekiz yüz metreka-relik devasa malikânesinde kaldığımda haftada bir tırnaklarıma oje sürmüş olan kişi.

O haliyle onu ancak çok sıkı bir hayranı tanıyabilirdi. Bu hali gerçekten de çok nadirdi. Genellikle, halkın arasına ancak... erkek arkadaşı gibi gözüken korumasıyla birlikte çıkabiliyorduk.

“Sana başka bir şey yaptıracak değilim, Yu,” diye güldüm. Çok yorgundum ama onu gördüğüme çok mutluydum.

Açıkcası, burada olması beni o kadar mutlu etmişti ki gözle-rim başarabilseydi ağlardım ama hâlâ çok yorgundum.

O gün için yaptığım tek plan...

Lanet olsun. Başımı çevirince, Amos’un hâlâ aynı noktada dikildiğini fark ettim. Ellerini karnının üstüne dayamıştı, ağzı aralıktı ve birisi ona iki aylık hamile olduğunu söylemiş gibi gö-züküyordu.

“Amos,” dedim neden o kadar şaşırdığını anlayınca. “Bu, ar-kadaşım Yuki. Yuki, bu da arkadaşım Amos.”

Amos’tan garip bir ses çıktı.

“Amos, krep karışımını kullanmamın gerçekten de bir sakın-cası yok, değil mi?” diye sordu Yuki içten bir gülümsemeyle. Bu tür tepkilere alışıktı.

“Hı-hı,” diye fısıldadı Amos.

Öte yandan, ben o kadar emin değildim. Çünkü babasını ta-nıyordum ve ne kadar korumacı olduğunu biliyordum. “Amos, ev telefonunu kullanıp hemen babanı arayabilir miyim?”

Evet anlamında başını sallarken, gözlerini on senelik arkadaşından ayırmadı. Onun müziğine pek de bayılmayan birisine göre –ağzını aramak için seanslarımızdan birinde laf arasında ondan söz ettiğimde öyle demişti– hayran hayran ona bakıyordu. Ama Yuki bir anda kapısının önünde bitmiş, krep yapmakta olan ve üstünde... normal giysiler olmasına rağmen ismini herkesin bildiği bir yıldızdı. Sahnede taktığı renkli peruklardan, renkli kıyafetlerden ve hayranlarının birçoğunun taklit etmeye çalıştığı o rengârenk makyajından eser yoktu.

Burada, Colorado’nun ufak bir kasabasındaydı. Çenesinin hemen altında sona eren düz siyah saçları bir süredir olmadığı kadar kısaydı ve üstünde bir kot pantolon ve eski bir NSYNC tişörtü vardı... Bunu benden yürütmüştü ve o ana kadar farkına varmamıştım.

Onu çok seviyordum. Tişörtümü yürütmüş olsa da olmasa da.

Ama önce telefon açıp bir mesaj bırakmalıyım. Ev telefonunu tezgâhtan aldım ve dikkatle baktığımda çok yorgun olduğunu fark ettiğim Yuki bana mutlulukla gülümsedikten sonra Amos’tan babasının numarasını söylemesini istedim. Aramama pek yanıt vereceğini sanmıyordum –bir yandan da yanıt vermemesi için dua ediyordum– ama Bay Rhodes hemen yanıt verince şaşırdım.

“Her şey yolunda mı?” dedi hemen endişeyle.

Sabahın yedisiydi ve oğlunun okula gitmediği bir günde neden o kadar erken kalktığını düşünüyor olmalıydı. “Günaydın, Bay Rhodes. Ben Aurora,” dedim. Telefona yanıt vermemesinin imkânsız olduğunu düşününce, içimden kendimi azarladım. “Amos gayet iyi.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Günaydın,” dedi temkinli bir sesle. “Bir sorun mu var?”

“Hayır, hiçbir sorun yok.”

“Siz iyi misiniz?” diye sordu yavaşça ve homurdanır gibi. O ses tonunu duyunca, sabah saat kaçta kalktığını merak ettim.

Yarasa yuvasını astığımız günden beri birbirimize el sallamaktan fazlasını yapmamıştık. Aslında, ben el sallıyordum, o da ya iki parmağını ya da çenesini kaldırıyordu. Dost canlısı ya da nazik davranmamıştı. Daha çok... hayatının dış alanında varlığıma tahammül etmeye çalışıyormuş gibiydi. Sorun değildi. En azından, Amos bana arkadaşlık ediyordu. Herhangi bir yanılsama içinde değildim.

“İkimiz de iyiyiz,” dedim. Evinde sırf benim değil, bir de bir yabancıнын olmasına çok kızmayacağını umdum. “Arkadaşımın sürpriz yapmak için buraya geldiğini ve yanlışlıkla önce sizin evinize gittiğini söylemek için aramıştım. Şu anda... ikimiz de evinizdeyiz.”

“Tamam...”

Tamam mı?

En az on kere misafir çağıramayacağımı söylemiş olan adam mıydı bu?

“Bize krep yapıyor,” dedim yüzümü buruşturarak.

Sonraki, “Tamam,” yanıtı da ilki gibi cılız ve ürkekti.

Amos beni duymasın diye onun yatak odasına doğru yürüdüm ve sesimi alçalttım. “Lütfen, Amos’a kızmayın. Nazik davranmaya çalışıyordu. Biliyor olsaydım size önceden haber verirdim ya da bir otel bulmaya çalışırdım ama bana sürpriz yaptı,” diye her ihtimale karşı açıklama yaptım. “Evinizde olduğumuz için özür dilerim.”

Bıkkınlıkla iç mi çekmişti?

“En kısa sürede buradan çıkacağız. Arkadaşım dünyanın en iyi insanlarından biridir ve Amos’a dikkat edeceğim. Söz,” diye fısıldadım. Amos Yuki’nin krep karışımını bir ara ısıttığı tavaya döktüğü noktaya biraz yaklaşmıştı.

Yine iç çekti. “Ben...”

Lanet olsun.

“Amos’a dikkat edeceğini biliyorum, dostum’. Sorun değil.”

Dostum mu? Bu da nereden çıkmıştı? Şikâyet edecek halim yoktu ama... Hafifçe öksürüp alçak sesle devam ettim. “Tamam. Teşekkürler.”

Yanıt gelmedi.

Tamam. “İyi o zaman. Sonra görüşürüz sanırım.”

Kısa bir sessizlik oldu. “İki gibi evde olurum.”

“Tamam.” Yuki’nin kim olduğunu söyleyerek onu uyarmak istedim ama vazgeçtim. Kamyonetinin ya da Bronco’nun pence-releri açık olduğunda, birkaç kere dinlediği müziği duymuştum ve Yuki’nin kim olduğunu bilmediğini ya da umursamayacağını biliyordum.

Alçak sesle, “Görüşürüz,” dedi.

“İyi işler.” Telefonu kapatırken, neden öyle garip davrandığını merak ettim.

Eski arkadaşına bakınca, mutfakta kalçasını tezgâha dayamış, dikkatle beni izlediğini gördüm.

Fazla dikkatli izliyordu.

Üstelik yüzünde muzip bir gülümseme belirmişti.

Amos da onun yanında durmuş, hâlâ ona bakıyordu.

Sonra, “Ora?” dedi.

Yanlarına gittim. “Efendim?”

“Jackie on birde gelecek... Şey... için...”

Ne için geleceğini biliyordum. Amos Yuki’ye bakmakla meşgul olduğu için bunu hatırladığına şaşırdım.

Yuki’ye Amos’un arkadaşının gelmesinde bir sakınca olup olmadığını sormayı düşündüm... ama orası Amos’un eviydi. Hem Yuki buna hayır diyecek birisi değildi.

“Elbette gelebilir. Hazır buradayken Bayan Yüz Yirmi Yedi Milyon Albüm’den faydalanabiliriz. Bize yardımcı olabilir.”

Amos telaşla bana döndü.

• İng. “Buddy” (c.n.)

“Odandaki o kristali sana o yolladı.”

Yüzü renk değıştirdi. Sonra, öksürür gibi bir ses çıkardı.

Yuki araya girdi. “Kimin yardıma ihtiyacı var. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Ona bakıp sııttım. “Seni seviyorum, Yu. Bunu biliyor musun?”

“Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Ama kimin yardıma ihtiyacı var?”

“Bunu sonra konuşuruz.”

Amos yine öksürdü ve Yuki’den “yardım” istemekle neyi ima ettiğimi anlayınca yüzü kızarmaya başladı. O gün performansı üstünde çalışmayı planlamıştık. Ona karşımda şarkı söylemeyi *denemesi* için yalvarmıştım. Jackie’nin de yanımızda olması şartıyla nihayet bunu kabul edene dek bunu sürekli olarak ertele-miştik. Hâlâ cezalı olduğu için bu seferlik izin vermesi için babasından izin alması gerekmişti. Kısa bir süre önce, yazın ehliyet dersleri almayı planladıklarını ama garaj dairesiyle ilgili oyunu yüzünden cezası bitene dek beklemesi gerektiğini öğrenmiştim.

“Yu.” Arkadaşıma baktım. “Buraya nasıl geldin?”

Krepleri çevirdi. “Roger” –büyük bir ihtimalle on senedir yanında çalışan esas korumasıydı; Yuki’ye âşıktı ve hepimiz Yuki’nin bunun farkında olmadığından emindik– “dün akşam Denver’daki konserden sonra beni arabayla buraya getirdi. Beni buraya bıraktı ve biraz uyuyabilmek için bir otele gitti.”

Amos’un bayılmadığından emin olmak için ona bakmadan önce, Yuki’nin gözlerinin altındaki koyu renkli lekeleri fark ettim. Hâlâ kendi ufak dünyasında dehşet ya da şok içinde veya her ikisini birden hissederek duruyordu. Artık ikimizin de ne konuştuğunu duymadığından emindim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum Yuki’ye. Telefonu yerine koyup yanına gittim.

Derin derin iç çekti ve omzunu silkti. “Şikâyet etmemem gerektiğini biliyorum.”

“Şikâyet etmemem gerektiğini bilmen, buna hakkın olmadığı anlamına gelmez.”

Altdudağını ısırınca, bir sorun olduğunu anladım. Ya da belki de sadece turneye çıkmış olmanın stresini yaşıyordu. “Yorgunum, Ora. O kadar. Çok yorgunum ki. Son iki ay... bana çok uzun geldi... anlarsın ya? *Tahmin* edebilirsin.”

Edebiliyordum. Tükenmek üzereydi. O yüzden buradaydı. Büyük bir olasılıkla sadece... kendisi gibi olabilmek için. Normal davranabilmek için. Bütün dünyaya sergilediği kişilikten sıyrılmak için. Tatlı ve hassas bir kızdı ve albümlerinin aldığı kötü eleştiriler o ayı zor geçirmesine neden olmuştu. Onu koruyabilmek için cinayet işleyebilirdim.

Bazen bir insana bakar, her şeye sahip olduğunu düşünürsünüz ama hâlâ ne kadar çok şey istediklerini anlamazsınız. Hayatlarındaki *eksikleri* anlamazsınız. Bunlar genellikle geri kalanımızın çantada keklik olarak gördüğü şeylerdi. Mahremiyet ve zaman gibi.

Yuki yorgundu ve yanımdaydı.

Ona yeteri kadar yaklaşır yaklaşmaz yine sıkı sıkı sarıldım. Alnını omzuma dayayıp iç çekti.

Ertesi gün annesini ya da kız kardeşini arayıp ona göz kulak olmalarını söylemem gerekiyordu.

Bir dakika sonra, Yuki geri çekildi ve cesur bir ifadeyle gülümseye çalıştı. “Ora, burada Voss marka su nereden bulabiliriz?”

Ona baktım. Sonra, bakmaya devam ettim.

Elindeki spatulayı kaldırıp, “Tamam, sorduğumu unut,” diye mırıldandı. “Musluk suyu içebilirim.”

Bazen onun bir mülti milyoner olduğunu unutuyordum.

Hemen hemen dört saat sonra, Yuki ve ben kendimizi garajda, Bay Rhodes'un iki kamp sandalyesinde bulduk. Amos beti

benzi solmuş bir halde yerde oturuyordu. Masada kocaman bir tabak dolu krep yerken, bir ara o gün seans yapmamamız için yalvarmış olan genç arkadaşım hiç konuşmamıştı. Ona seansları iptal etmeyeceğimizi söylemiştim ve kısa bir tartışmadan sonra o noktaya geldiğimize hayret etmiştim. Üstümü değiştirirken, Yuki'yle yalnız konuşmuş, turnenin nasıl gittiğini sormuştum. Sadece iyi demekle yetinmişti.

Jackie gelmek üzereydi.

“Bir gün daha bekleyebiliriz,” dedi Amos ısrarla. Boynuna kadar kızarmıştı.

Genellikle, insanlara yapmak istemedikleri şeyleri zorla yaptırmaktan hoşlanmazdım ama karşımdaki kişi Yuki'ydi ve dünyanın en iyi insanlarından biriydi. “Arkanı dönüp biz burada yokmuşuz gibi söylesen?”

Amos başını iki yana salladı.

“İkimiz de kırıcı ya da kötü bir şey söylemeyiz. Hem nasıl şarkı söylediğini duydum. Utanacak hiçbir şey yok, Amos. Karşındaki Yüz Yirmi Yedi Milyon Albüm de...”

Yuki elinde bir ara dairemde yaptığı bir fincan çayla bacak bacak üstüne atmış oturduğu sandalyeden ofladı. Onu iyi tanıdığım için çantasında birkaç daldırma çay olduğundan emindim. “Bana öyle demeyi keser misin?”

“Daha önce Voss marka su istediğin için kesemem.” Kaşlarımı kaldırdım. “Sekiz Kere Grammy Ödülü almış sanatçı diye mi söz etmemi tercih edersin?”

“Hayır!”

Amos'un yüzü kireç gibi oldu.

“Amos'u daha da strese sokuyorsun,” dedi Yuki.

Ama bunları bilerek söylüyordum. “Ya... Her Konserden Önce Kusarım sanatçısı?”

Bir an için bunu düşündü ama sonra gülümseyerek bu lakabı kabul etti.

Amos bir anda düşüncelerinden sıyrılıp, “Ne?” diye fısıldadı.

“Her performanstan önce kusarım,” dedi Yuki ciddi bir ifadeyle. “Çok heyecanlanırım. Bu yüzen doktora gitmek zorunda kaldım.”

Amos’un koyu renkli gözleri onun ne dediğini idrak etmeye çalışıyormuş ama bunu beceremiyormuş gibi sağa sola gitti. “Hâlâ mı?”

“Elimde değil. Terapiyi denedim. Aslına bakarsan... her şeyi denedim. Sahneye çıktığım anda düzeliyorum ama sahneye çıkana kadar zorluk çekiyorum.” Bacaklarını indirip tekrar bacak bacak üstüne attı. “Henüz bir kalabalığın önünde şarkı söyledin mi?”

“Hayır.” Amos biraz düşündü. “Okulumda her şubat ayında bir yetenek yarışması düzenlenir... Ben... ona katılmayı düşünüyordum.”

Bunu ilk kez duyuyordum.

“Sahneye çıkmak zordur,” dedi Yuki. “Çok zordur. Bazılarının buna alıştığını biliyorum ama sahneye her çıkacağım zaman içimdeki her içgüdü buna direnir.”

“Peki, bunu nasıl başarıyorsun?” diye sordu Amos merakla.

Yuki düşünceli bir ifadeyle fincanını tuttu. “Kusuyorum. Kendime bunu daha önce yaptığımı, yine yapabileceğimi, para kazanmayı sevdiğimi hatırlatıyorum ve Lady Yuki’ye dönüşüyorum. Normal Yuki değil, benim yapamadığım her şeyi yapabilen Yuki.” Omzunu silkti. “Terapistim bunun pek de sağlıklı olmayan bir hayatta kalma içgüdüğü olduğunu söyledi ama benim işime yarıyor.”

Fincanını bacağının üst kısmına yasladı. “Çoğu insan kendini eleştirilecek bir pozisyona koymaktan bile çok korkar. İstediklin şeyi yapacak cesaretin yoksa umurunda olmaması gerekir. Bunu da hatırlaman gerek. Önemli olan tek görüş sana ve saygı duyduğun kişilere aittir. Herkes bir şey yapmaktan korkar. Mükemmeliyetçilik gerçekçi değildir. Bizler robot değil, insanız.

Sesinin biraz fazla tiz çıkması ya da milli kanalda tökezlemen kimin umurunda?”

Yuki'nin başına böyle bir şey gelmişti. Kız kardeşi bunu kaydetmiş, en az bir sene izleyip izleyip gülmüştü.

Amos çok düşünceli gözüküyordu.

“Pekâlâ...” Yuki'nin tavsiyelerini düşünmesi için ona biraz zaman tanıdım. “Yeni bir şey yazdın mı?”

“Bir şarkı mı yazıyorsun?” diye araya girdi Yuki.

“Evet,” dedim Amos'un yerine. “Hâlâ uzun vadede müziğiyle nasıl bir öykü anlatmak istediğine karar vermeye çalışıyoruz.”

Yuki ne demek istediğimi anlayıp dudaklarını büzdü. “Evet. Bunu gerçekten de anlamam gerek. Amos, karşıdan sana yardımcı olabilecek en iyi kişi duruyor. Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun.”

Çenemi sıkarak daha fazla konuşmayacağını umdum ama Amos yüzünü buruşturdu.

“Kim? *Ora* mı?”

Bunu duyunca sııttım. “Yapma, Amos, çok çılgınca bir şeymiş gibi söylüyorsun. Sana birkaç şarkı yazdığımı söylemiştim.” Sadece bunlardan bazılarının ne kadar... başarılı olduğunu bilmiyordu.

Bu sefer, Yuki hayretle bize baktı. “Birkaç şarkı mı?”

Yukarı kattayken, ona Kaden'i bilmediklerini, sadece ondan söz ettiğimi ama en azından Amos'u uyarmak için birkaç ufak ipucu verdiğimi söylemiştim. Bildikleri tek şey... boşandığımdı.

“Onun şarkıları mıydı? *Onun* şarkılarını mı yazdın?” Genç arkadaşım bunu şok geçiriyormuş gibi sormuştu.

Yuki coşkulu bir tavırla başını salladı. Kayıtsız görünmeye çalışarak gülümsedim ve daha inandırıcı olmak için omzumu silktim.

Amos'un yüzündeki kafa karışıklığı –ve şaşkınlık– ifadesi kaybolmadı ve tam ne yanıt vereceğini düşünürken, garaj yoluna bir arabanın girdiğini duyduk. Hepimiz o yöne döndük ve

tanıdık bir cip garajın önüne yanaşıp üç noktalı bir dönüş yaptı. Arabada daha durmadan genç kız bir kız dışarı fırladı. Pencere açıldı ve direksiyonun arkasında Clara'nın yüzü belirdi. "Selam! Hoşça kalın! Geç kaldım!" Clara giderken, Jackie sırt çantasını eline alıp bize doğru yürümeye başladı.

Amos elini kaldırıp onu durdurdu. "Jackie, sakın şok geçirme ama..."

Jackie o anda yürümeyi kesti ve bakışları yanımda oturan kişiye kilitlenirken yüzündeki gülümseme bir anda silindi.

Sonra dair ağaç gibi öne devrildi.

Yere düşerken başını betona çarpıp çatlatmaması bir mucizeydi.

"Demiştım," diye homurdanan Amos'la birlikte hemen yanına koştuk. Yere çömeldiğimizde, Jackie gözlerini aniden açıp cıyaktı.

"İyiyim! İyiyim!"

"İyi misin?" dedi Yuki yanına çömelip.

Jackie'nin gözleri yine fal taşı gibi açıldı. Yüzü Yuki'nin o gün bize yardım edeceğini söylediğimizde Amos'un kireç gibi kesilen yüzünü aratmıyordu. "Aman Tanrım, *sensin!*" diye cıyaktı yine.

"Selam."

Selam. Az kalsın kahkahayı patlatacaktım. "Jackie, iyi misin?"

Jackie'nin gözleri yaşlarla doldu ve Amos'la benim görünmez olduğumuzu anladım. "Aman Tanrım, *sensin.*"

Arkadaşım tereddüt bile etmedi. Hemen dizlerinin üstüne çöktü. "Sana sarılmamı ister misin?"

Jackie hızlı hızlı başını sallarken gözleri dolmuştu.

"Ben böyle gözükmüyordum, değil mi?" diye fısıldadı, Yuki ile Jackie sarılırken. Jackie'nin gözlerinden daha da fazla gözyaşı süzüldü.

Ağlıyordu. Jackie resmen hıçkırarak ağlıyordu.

"Neredeyse böyleydin." Gözlerinin içine bakıp gülümsedim.

Bana babasını çok fazla hatırlatan dik bir bakış fırlattı. Güldüm.

Ama arkama döndüğümde, Jackie'nin gözlerinde Yuki'den ayrılırken beliren ve bana suçluluğu hatırlatan bir ifade gördüm. Ne anlama geliyordu?

Bir süre sonra, Jackie yatışıp ağlamayı kesince –neredeyse bir saat ağlamıştı çünkü kendisini kontrol edebilecek noktaya geldiği anda yine gözyaşlarına boğulmuştu– hepimiz garajda bir yere oturmayı başarmıştık. Amos ve Jackie sandalyeleri bize bırakıp yere oturmuşlardı ve biri hem midesi bulanıyormuş hem de sık-kın gibiyken, diğeri... Hayatım bir anime olsaydı, Jackie'nin gözlerinde kalpler olurdu.

“Tamam...” dedim, Amos'un ne durumda olduğuna bakarak.

Bakışlarını tavana çevirdi ama onu daha bir saniye önce bana bakarken yakalamıştım.

Şarkı söylemeyi gerçekten de istemiyorsa, onu zorlayacak değildim. Henüz bu konuyu pek konuşmamıştık ama ya performans sanatçısı olacaktı ya da şarkı yazarı. Sadece kendisi için de şarkı yazabilirdi.

Amos'un sesi çok güzeldi ama becerileriyle ne yapmak istediğine kendisini karar vermeliydi. Bunları kendisine saklamak ya da dünyayla paylaşmak – buna o karar verecekti.

Ama Yuki'nin onun şarkılarını, en azından bir tanesini duymasını istiyordum. Amos onun şarkılarına bayılmıyor olabilir-di ama hiç şüphesiz, Yuki'nin ona edeceği herhangi bir iltifat Amos'a çok iyi gelecekti.

Bunun için benim bir şey yapmam gerekiyorsa da yapacaktım.

“Amos, Yu'ya biraz diğer şarkını çalar mısın? Hani şu daha hüzünlü olanı?”

Amos yine bana baktı ve boynu kızarmaya başladı. “Bana zorla söyletmeyecek misin?”

“Söylemeni isterim çünkü sesinle ilgili olarak ne düşündüğümü biliyorsun ama karar yüzde yüz senin. Ben sadece onun o şarkıyı duymasını isterim. Tabii, senin için bir sakıncası yoksa.”

Başını eğdi ve düşünmeye başladı.

Sonra, başını salladı.

Defterini bana uzatırken, yanındaki gitar askılığında duran akustik gitarı işaret ettim. Gitarla birlikte bir penayı da bana uzattı. Kaşını kaldırıp dik dik baktığını görmezden geldim. Çocuk yetenekli olduğuna bir türlü inanmıyordu.

Yuki yanımda parmaklarını kavuşturdu. “Ay, senin şarkı söylemene bayılıyorum.”

Oflayıp hafif gitarı kucağıma yerleştirdim ve iç çektim. “Aynı anda şarkı söyleyip çalmakta çok becerikli değilim,” diye uyardım iki genci. Biri dikkatle beni izliyordu, diğeryse hâlâ Yuki’ye bakmakla meşguldü ve daha tek kelime etmemişti. “Bu, sadece bir fikir,” dedim. Aslında, her şeyin ince ayar çekilene dek bir fikir olduğunu bilecek kadar çok seans yapmıştık.

“Sen mi söyleyeceksin?” dedi Amos buna inanamıyormuş gibi.

Kaşlarını oynattım. “Sen söylemek istiyorsan...”

Bunu duyunca hemen sustu ama hâlâ şüpheyile bana bakıyordu.

“Ya sen Jackie? Söylemek ister misin?” diye sordum iş arkadaşşıma.

Jackie birden canlandı. Bana bakıp başını iki yana salladı. “Yuki’nin karşısında mı? Hayır.”

Defteri dizlerime koydum, gözlerimden birini kapattım ve tempoyu tutturabilmek için sözleri şöyle bir mırıldandım. Hafifçe öksürdükten sonra lastik sesleri duydum.

Babasıyla birlikte onu gizlice dinlediğimiz gün çaldığı akorları hatırlıyordum ve bunları değiştirmeden çalacaktım. Bunlar benim için gayet basit akorlardı çünkü zor akorlar çalarken üstüne şarkı söyleyecek kadar yetenekli değildim. İkisinden biri olmalıydı. Elimden geleni yapmaya karar verip şarkıya başladım.

Kesinlikle gergin değildim. Yuki benim Whitney ya da Christina olmadığını biliyordu. Gerçi kimse onlar gibi olamazdı. Lady Yuki de değildim.

*Dün içinde anlatamayacağım
öyküler olan bir kitap buldum,
boş ve sahte, sözcüklerse
kasvetli mi kasvetli.*

Tamam, iyi gidiyordum. Dudakları hafifçe aralanmış olan Amos'a bakıp gülümsedim ve devam ettim. Uzun bir şarkı değildi.

*Belki beni içimdeki mutluluğa
götürecek bir harita vardır.
Sakın beni bırakma,
Gömülmeyeyim kalıntılara.*

Hemen nakarat girdim çünkü Amos'un nakaratın daha sonra gelmesi gerektiğine ikna edemediğim için şarkı öyle kalmıştı.

*Gelgitle birlikte yükseliyor
ve alçalıyoruz.
Bana yol gösteremezsin.
Saklanacak yerim yok
Bu ateş sönmemelidir.*

Yuki ritmi yakaladı ve kocaman bir gülümsemeyle ayağıyla tempo tutmaya başladı. "Baştan söyle!" diye tezahürat etti.

Ona gülümseyip başımı salladım ve nakaratı tekrar söyledikten sonra en başa döndüm. Bu sefer, şarkıyı ayağımla tempo tutarak biraz daha rahat söyledim. Arkadaşım bir kere daha söylememi işaret etti ama tatlı, berrak ve benimkinden daha yüksek ve daha keskin bir sesle bana eşlik etti.

Bazı insanlar yetenekli doğardı. DNA'larında taşıdıkları bu yetenek onları daha da özel kılardı ve Yuki Young bu kişilerden biriydi.

Amos'tan da aynı elektriği almıştım. Tüylerimi diken diken eden bir yetenektir. Yuki ezberlediği kısımları söylerken gülümsemdim ve yerde oturmuş biz izleyen iki arkadaşına baktım. Nakaratın sonuna geldiğimde, arkadaşına sırtıyı, "Güzel bir şarkı, değil mi?" dedim.

Yuki hızlı hızlı başını sallıyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. O halini görünce yeni arkadaşına bu kadar iyi davrandığı için onu daha da çok sevdim. "Bunu o mu yazdı? Amos, bu şarkıyı sen mi yazdın?"

Amos hızla başını salladı ve bakışlarını ondan ayırıp bana çevirdi.

"Harika, dostum. Gerçekten de muhteşem bir şarkı. Hele şu kalıntılara gömülme kısmı..." Yuki yine başını salladı. "Çok güzeldi. Akılda kalıyor. Bayıldım."

Amos bana baktı ve tam ağzını açtığı anda, arkamdan daha kalm bir ses geldi.

"İnanılmaz."

Arkama bakınca, Bay Rhodes'un garajın girişinde olduğunu gördüm. Üstünde o harikulade üniformasıyla kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını iki yana açmış bize gülümsüyordu. Hafif bir gülümsemeydi ama yine de gülümsüyordu.

Büyük bir ihtimalle, Yuki'nin güzel sesine gülümsüyordu.

Ama baktığı kişi bendim. O hafif gülümsemeyle bana bakıyordu.

Ben de ona gülümsedim.

"Şarkı söylediğini bilmiyordum!" diye bağırdı Jackie birden.

Tekrar ona döndüm. "Bir sürü şan dersi aldım. Fena değilim ama süper sayılmam."

Yuki yanımda güldü. Ona bakmadım bile. "Ne? Keşke benim sesim de seninki gibi buğulu olsaydı."

Bunu duyunca şaşkınlıkla ona baktım. “Senin sesin dört oktav değil miydi?”

Gözlerini kırıştırdı. “İltifatı kabul et, Ora.”

Ayağa kalkıp gitarı beni hâlâ şüpheyle izlemekte olan Amos’a verdim ve defterini üstüne oturduğu minderin yanına bıraktım. Eski arkadaşım da ayağa kalkmıştı. Hafifçe omzuna vurup ev sahibimi işaret ettim.

“Yuki, bu Bay Rhodes, Amos’un babası ve bu evin sahibi. Bay Rhodes, bu da arkadaşım Yuki.”

Yuki hemen elini uzattı. “Memnun oldum, memur bey.”

Bay Rhodes’un kaşları güneş gözlüğünün altından kalktı. “Bir av bekçisiyim ama ben de memnun oldum.” Elllerinde torbalar olduğunu o anda fark ettim. Sağ elindekini hemen sol eline geçirip Yuki’yle tokalaştı. Bunu o kadar büyük bir hızla yaptı ki ancak sonradan ne yaptığını anladım. Sonra... tekrar bana baktı. “Gelmek ister miydiniz bilmiyorum ama çocuklara öğle yemeği getirdim. Bol bol yemeğimiz var.”

Ne tür bir oyun oynuyordu? Arada sırada mutluluk hapi falan mı yutuyordu? Küçük kalbim mutlulukla ve şaşkınlıkla kabardı. “Biz, şey...”

Yuki’nin telefonu tiz bir ses çıkararak çalmaya başladı ve bir küfür savurup uzaklaştı. “Evet, Roger?”

“Ona sorayım,” dedim başımla arkadaşımı işaret ederek. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Bugün iş nasıldı?”

“İyi idi. Çok fazla ceza yazdım.”

Ciddi ciddi yanıt vermişti. Hah. “Aralarında av yasağını bilmiyormuş gibi davranıp cezadan sıyrılmaya çalışanlar oldu mu?” diye sordum. Yanıt vermesini beklemiyordum.

“Yarısı.”

Güldüğümü görünce, yumuşak dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı.

“Ben çocukları eve götüreyim,” dedi. “Gelmek isterseniz, nerede olduğumuzu biliyorsunuz.”

Bizi ciddi ciddi davet ediyordu. Neden bu kadar nazik davrandığını merak etmeye başladım ama sonra bunun nedenini sormamam gerektiğini düşündüm. Belki de en iyisi bu tavrını kabullenmekti. “Tamam, teşekkürler.”

Ama Bay Rhodes hemen gitmedi. O iri yarı, kaslı vücuduyla orada dikilmeye devam etti. Tamam, abartılacak bir şey yoktu. “Bugün nasıl geçti?”

“Çok iyi geçti. Arkadaşımı tanıyorlarmış.”

“Çocuklar mı?” Ama onu nereden ya da neden tanıdıklarını sormadı.

“Evet.”

Başını salladı ama bunu o kadar rahat bir tavırla yaptı ki bana garip geldi. Neden garip geldiğinden de emin değildim.

“Arkadaşınız akşam kalacak mı?”

“En ufak bir fikrim yok. Büyük bir ihtimalle kalmaz.” Yuki’nin ertesi gün Utah’ta bir konseri olduğu için kalacağını sanmıyordum. Sormak istememiştim.

Bay Rhodes tekrar bana garip gelen o rahat tavırla başını salladı.

“Baba, artık yemek yiyebilir miyiz?” diye seslendi Amos, garajın dışında beklediği yerden.

Babası yanıt verirken yana döndüğümde, Jackie’nin de onun yanında olduğunu gördüm ama bu sefer bana bakıyordu. Yine. Yüzünde de o tuhaf ifade vardı. Küçük Rhodes ve Bay Rhodes birlikte garajdan çıkarlarken birbirlerine tek kelime etmediler. O halleri bana komik geldi.

Ama Jackie peşlerinden gitmedi.

“İyi misin?” diye sordum. Evin diğer tarafından hâlâ telefonda olan Yuki’nin sesini duyabiliyordum.

“Şey, hayır,” dedi çatlak bir sesle.

Öne doğru bir adım attım. “Sorun ne?”

“Sana bir şey söylemem gerek,” dedi son derece ciddi bir ifadeyle.

Beni korkutmaya başlamıştı ama cesaretini kırmak istemedim. “Tamam, söyle.”

“Lütfen kızma.”

İnsanların böyle demesinden hiç hoşlanmazdım. “Ne dediğini düşünmeye ve açık fikirlilikle dinlemeye söz veriyorum, Jackie.”

“Kızmayacağına söz ver,” dedi ısrarla. İnce parmaklarını gergin bir şekilde bacaklarının üst kısmına vuruyordu.

“Tamam, tamam, kızmayacağıma söz veriyorum ama belki canım sıkılabilir ya da incinebilirim.”

Biraz düşünüp tamam anlamında başını salladı.

Konuşmasını... söylemekten bu kadar korktuğu şeyi söylemesini bekledim.

Nihayet söyledi. “*Kim olduğunu biliyorum.*” Bunu o kadar telaşlı ve hızlı söylemişti ki ne dediğini güçlükle anladım. Gözlerimi kısıp yüzüne baktım.

“Bildiğini biliyorum, Jackie.”

“Hayır, Aurora, yani KİM OLDUĞUNU GERÇEKTEN DE BİLİYORUM *demek istiyorum.*”

Ne demek istediğini kesinlikle anlamamıştım.

Bunu fark etmiş olmalıydı ki başını geriye attı, gözlerini sıkı sıkı yumdu ve “Kaden Jones’un kız arkadaşı... ya da karısı... her neyiysen, o olduğunu biliyorum işte.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Devam etti. “Bir şey demek istemedim! Ama sonra... Uzun zaman önce Clara’ya yazdığın mesajları gördüm... sonra da... kim olduğunu araştırdım. Saçların artık sarı değil ama seni ilk gördüğümde şıp diye tanıdım. Onun birlikte görüldüğü kadınlarla ilgili bir sayfa vardı. Orada ikinizin eski fotoğraflarını gördüm. Ama sonra onlar silindi...”

“Oraaa,” diye seslendi birden Yuki. “Roger oyunbozanlık ediyor. Az sonra beni almaya gelecekmiş.”

Ona zihni açmak için bir kristal var mı diye sormayı düşündüm.

“Kimseye söylemeyeceğim, tamam mı? Ben sadece... bilmeni istedim. Lütfen kızma.”

“Kızmadım,” dedim şok içinde. Tam başka bir şey söylemek üzere ağızımı açmıştım ki Yuki oflayarak yanımıza geldi.

“Seninle biraz daha vakit geçirmek istiyordum,” dedi bıkkınlıkla.

Jackie tereddüt etti. Geriye doğru bir adım attı, kendisini bir şey söylemeye hazırladı ve bir makineli tüfek gibi konuşmaya başladı. “Seni çok seviyorum. Hayatımın en güzel günüydü. Asla unutmayacağım.” Göz açıp kapayınca kadar öne çıktı, Yuki’yi yanağından öptü ve arkasını dönüp koşmaya başladı. Birden durup döndü. “Özür dilerim, Aurora!” diye bağırıp tekrar koşmaya başladı. Yuki yüzünde hafif bir gülümsemeyle bir süre arkasından baktı.

“O, iyi mi?” diye sordu.

Yutkundum. “Az önce Kaden’la olan ilişkiyi öğrendiğini ve kimseye söylemeyeceğini söyledi.”

Yuki’nin başı dönmüş gibiydi. “Ne? Nasıl?”

“Bir hayran sayfasından.”

Yüzünü buruşturdu. “Ona sus payı vermemi ister misin?”

Beni güldürebilecek onca şey arasından ancak bu başarılı olabilirdi. “Hayır! Daha sonra onunla konuşurum. Ne diyordun? Roger seni almaya mı geliyor?”

Menajerinin o gece mutlaka Utah’ta olmasını istediğini, o yüzden yerel havaalanından bir saate kalkacak olan bir uçak bulunduğunu anlattı. “On beş dakikaya burada olacağını söyledi.”

“Çok yazık,” dedim. “Ama en azından geldiğine ve birazcık bile olsa birbirimizi görebildiğimize sevindim.”

Başını salladı ama yüzünde garip bir ifade belirdi. “Unutmadan, neden bana Uzun Boylu, Saçları Azıcık Kırışmış Yakışıklı’dan söz etmedin?”

Kahkahayı patlattım. “Yakışıklı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Kaç yaşında?” diye fısıldadı.

“Sanırım, kırklarının başlarında.”

Yuki ıslık çaldı. “Boyuna ne kadar? Bir doksan beş mi? iki metre falan mı?”

“Neden böyle garip şeyler yapıyorsun? Hep insanları ölçüyorsun?”

“Koruma tuttuğumuzda bunu yapmam gerekiyor. Daha iri her zaman daha iyi anlamına gelmiyor... ama çoğu zaman öyle.”

Bu sefer, ben kaşlarımı oynattım. “Keşke. Sürekli olarak espri yapıyorum ama keyfi yerinde olmadığı zamanlarda beni pek sevdiğini sanmıyorum.”

Arkadaşım kaşlarını çattı. “Seni nasıl sevemez? Kadınlardan hoşlanıyor olsaydım, ben senden hoşlanırdım.”

“Hep en güzel şeyleri söylüyorsun, Yu.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ama doğru. Senden hoşlanmıyorsa kendisi kaybeder ama yemin ederim ki yemek servisi yapıldığında kap-keklerle nasıl bakıyorsam, o da sana öyle bakıyordu –içimden kap-kek yemek geçiyor ama kostümlerim bana yemememi söylüyor.”

“Sen kusursuzsun ve istediğin zaman bir kapkek yiyebilirsin,” dedim ona içtenlikle.

Kıkırdadı ve sonraki birkaç dakika bir anda geçiverdi. Derken, ufak bir cip garaj yoluna girdi ve Bay Rhodes’dan biraz daha iri bir adam arabadan indi. Yuki’nin koruması Roger bana sarıldı, beni özlediğini söyledi ve Yuki’yi resmen cipin ön koltuğuna itti. Yuki’nin çantasını almak için yukarı kata çıktığını o anda fark ettim... Hem telefonu nasıl olmuştu da çekmişti? Telefon şirketimi değiştirmem gerekiyordu.

İri yarı eski Deniz kuvvetleri askeri direksiyonun başına geçerken, Yuki penceresini açtı. “Ora-Bora.”

“Efendim?” diye seslendim.

Kolunu pencerenin çerçevesine, çenesini de koluna yasladı. “Ne zaman istersen benimle turneye gelebileceğini biliyorsun, değil mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım ve ona gülümsedim. "Bilmiyordum ama teşekkürler, Yu."

"Bunu biraz düşünür müsün?" diye sordu, koruması motoru çalıştırırken.

"Tamam, düşünürüm ama şimdilik burada gayet iyiyim," dedim içtenlikle.

Artık otellerde yaşamak istemiyordum. İşin doğrusu buydu. En yakın arkadaşımın bir otobüsle turneye çıkmak bana eskisi kadar mutluluk ya da heyecan hissettirmiyordu. Yuki bunu eğlenceli kılabilcek tek şey olsa da.

Bir yere kök salmak istiyordum. Ama onun evden her ayrıldığında giderek daha da mutsuz olduğunu bilerek bunları söyleyemezdim. Zaten sevdiklerinden, huzurdan ve mahremiyetten yoksun kalması yeteri kadar kötüydü.

Roger, "Hoşça kal, Ora!" diye seslenirken Yuki'nin hafif gülümsemesi bana aklımdan geçenleri çok iyi bildiğini anlatıyordu.

Bir daha birisi için başka bir yere gidersem, bunu sadece onun için yapardım.

Ama gitmeyecektim.

"Seni seviyorum," diye seslendi. Sesi fazla hüzünlüydü. "Kış başlamadan yeni bir araba al! Buna ihtiyacın olacak!"

En kısa zamanda annesini ve kız kardeşini aramam gerektiğini düşünerek, "Ben de seni seviyorum!" diye seslendim. "Tamam!"

Sonra, gitti. Arabanın arkasında bir toz bulutu yükselmişti. Yükseklerde uçmaya, gözyaşlarıyla ve cesaretle yaratılmış bir kariyeri daha da iyiye götürmek için gidiyordu.

Birden, yalnız kalmak istemediğimi hissettim.

Zaten Bay Rhodes beni yemeğe çağırmamış mıydı?

Beni neşelendiren ve mutlu eden bu acı-tatlı ziyareti düşünürken, ayaklarım beni eve doğru götürdü. Kapıyı tıklattım. Camdan birisinin kapıya doğru geldiğini gördüm. Boyundan Amos olduğunu anladım.

Amos kapıyı açıp beni içeri buyur ederken, ona hafifçe gülümsedim.

“Gitti mi?” diye sordu alçak sesle. Yan yana oturma odasına doğru gittik.

“Evet, size hoşça kalın dediğini söylememi istedi.”

Gözünün ucuyla bana baktığını hissedebiliyordum. “İyi misin?”

Bay Rhodes ve Jackie ufak mutfak masasına oturmuş, Çin yemekleriyle dolu tabakları silip süpürüyorlardı. Sesimizi duyunca ikisi de dikkat kesildi. “Evet, onu özledim bile,” dedim. Doğruyu söylüyordum. “Geldiğine sevindim. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmemek kolay değil.”

Bay Rhodes’un yanındaki sandalye geriye gitti ve bunun sihirle olmadığını, onun diziyile sandalyeyi ittiğini fark ettim. Lokmasını çiğnerken, tezgâhtaki yiyecek kartonlarının yanındaki tabakları işaret etti. Bir tabak aldım ama nedense biraz çekinecek yiyeceklerden azar azar aldım – iştahım kaçmıştı, yine de bir şeyler yemek istiyordum.

“Onu nereden tanıyorsun?” diye sordu Amos, ben yemeklerden tabağıma koyarken.

Elim bir an için havada kaldı ama doğruyu söyledim. “Portland’da büyük bir müzik festivalinde tanıştık... Sanırım, on bir sene önceydi. Sahne arkasında ikimizin de başına güneş geçmişti ve bizi aynı anda çadır revire götürmüşlerdi. Sonra, hemen arkadaş olduk.”

Sahne arkasına nasıl girebildiğimi sormayacaklarını umdum. Sorarlarsa diye yanıt vermeye hazırlandım... ama kimse bir şey sormadı.

“Onun kim olduğunu bilmem gerekir mi?” dedi Bay Rhodes aniden. Hızlı hızlı, güzelce lokmalarını çiğniyordu.

Amos yüzünü eliyle kapatıp ofladı. Jackie de Bay Rhodes’u sorduğuna pişman ettiğini düşündüğüm bir açıklama yapmaya koyuldu.

Neden beni öğle yemeğine davet edecek kadar kibar davrandığını bilmiyordum ama çok makbule geçmişti.
Gerçekten de iyi bir adamdı.
Dahası, Yuki'den daha iyi bir arkadaş isteyemezdim.

On Beşinci Bölüm

“Bir dakika, bir dakika...”

Clara ilgilendiği müşterinin kasa fişini ona uzatırken gü-lümsedi.

Tezgâhtaki av gezileri broşürlerini düzeltirken yüzümü bu-ruşturdum. “İnsanlar levrek yemedikleri halde neden levrek tutarlar?”

Çok tatlı bir insan ve canı sıkıldığında, yani yeni emekli ol-duğu için sık sık mağazaya gelen favori müşterilerimden Walter, az önce Clara’nın uzattığı plastik olta ucu kutusunu aldı. “Levrek lezzetli değildir, Aurora. Hem de hiç. Ama oltayla çekerken fazla direnmezler ve buralardaki barajlarda bol bol levrek var. Av bek-çileri sayılarının azalmamasına dikkat eder.”

Kimden söz ediyordu acaba?

Yaşlı adam dostane bir tavırla göz kırptı. “Gitsem iyi olacak. Size iyi günler dilerim, genç hanımlar.”

Yaşlı adam kapıya doğru giderken, Clara ve ben, “Hoşça kal, Walter,” diye seslendik bir ağızdan.

Arkasına dönmeden el salladı.

“Bir gün biz de gidelim,” dedi Clara kapı kapandıktan sonra.

“Balığa mı?”

“Evet. Babam teknesiyle açılmak istediğini söylüyordu. Tekneyle son açıldığından beri epey zaman geçti ve hava iyi gidiyor. Son zamanlarda, kendisini daha iyi hissediyor. Evde herhangi bir aksaklık olmadı.”

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. “Tamam, gidelim.”

“İstersen...”

Cel telefonunda birisiyle konuşmakta olan adamı gördüğüm anda Clara sustu.

Amos’un dayısı Johnny’ydi.

“Onunla sen ilgilen,” diye fısıldadım Clara’ya.

Ofladı. “Hayır, sen ilgilen.”

“Neden?”

“Çünkü adam kuzenimle çıkmıştı ve henüz randevulaşmaya hazır değilim derken ciddiydim. Onu severim ama romantik anlamda hoşlanmıyorum,” dedi. Ortalıkta dolaşmaya başlayan Johnny’yi işaret etti. “Git de ona yardım et. Sen de bekârsın.”

Ofladım. “Bakalım yardım edebilecek miyim?”

Johnny’nin bir rafın önünde durmuş, su geçirmez bir montu incelediği yere doğru gittiğimde başını kaldırıp bana baktı. Bir saniye sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Seni tanıyorum.”

“Evet. Selam, Johnny. Yardımcı olabilir miyim?”

“Selam, Aurora.” Montu rafa geri koydu ve beni tepeden tırnağa süzdü. Daha önce aynı şekilde beni süzmüş olan o iki adama yaptığım gibi bunu görmezden geldim.

“Nasılsın? Aradığın şeyi bulmana yardımcı olabilir miyim?” Önce bir şey mi aradıklarını sorarak iş dağılımı yapmanın daha kolay olduğunu öğrenmiştim. Mağazadaki ürünleri kolaylıkla bulabiliyordum. Hâlâ karmaşık ve ayrıntılı soruları yanıtlamakta çok iyi değildim ama açık hava aktiviteleriyle ilgili birçok konuda çok daha bilgiliydim. Bay Rhodes’un derslerinin faydası ol-

muştı ama işler biraz yavaşladığı için araştırma yapıyor, Clara'ya sorular soruyordum. En yoğun turist sezonu sona ermişti.

“Kurşun ağırlık almaya gelmiştim,” dedi.

Bunun balık avında kullanıldığını biliyordum.

“Ama sonra şu mont gözüme çarptı.” Beni yine süzdü ve dudakları biraz daha yukarı kıvrıldı.

“Arka taraftaki şu reyonda kurşun ağırlıklar var ama aradığın şey burada yoksa bile sipariş edebileceğimizden eminim.”

Johnny o şapşal gülümsemesiyle başını salladı. “Peki. Birazdan oraya gidip bakarım. “Duraksadı. “Gerçekten de burada mı çalışıyorsun?”

“Hayır, Clara'nın gömleğini çalıp boş vakitlerimde takılmak için buraya geliyorum.”

Sırıttı. “Aptalca bir soruydu, değil mi?”

Omzumu silktim. “Bence bu biraz ağır bir ifade oldu.”

Johnny gülünce gülümsedim. “Sen... Ne bileyim, buraya ait değil gibisin. Kabalık ediyorum. Özür dilerim.”

“Sorun değil. Zamanla öğreniyorum.” Yine omuz silktim. “Başka bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana seslen. Buralarda olacağım.”

Başını salladı ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Telefonuna bakmakta olan Clara'nın yanına gittim ama aslında numara yaptığını ve gizlice bizi izlediğini biliyordum.

Yanılmamıştım.

“Ne dedi? Senden çocuk yapmak istiyor mu?”

Olabilecek en yüksek kahkahayı patlattım. Yere düşmemek için öne eğilip alnımı aramızdaki tezgâha dayamak zorunda kaldım.

“Bir dakika. Erkekler çocuk doğurmaz ki.”

“Bilemem,” diye başımı kaldırmadan gülmeye devam ettim.

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Başımı kaldırabildiğimde, Clara tezgâhın arkasında gözden kaybolmuştu. Yerde olabilirdi çünkü sesini duyabildiğim halde onu göremiyordum.

“Ben bilirim.”

“Bu yaşıta daha çok şey bilmen gerek.”

“Yaşıtız!”

“Aynen!”

Clara güldü ve tam başının tepesini tezgâhın arkasında gördüğüm anda yine kayboldu. Birisi arkamdan, “Şunu kasadan geçirir misin?” dedi.

Johnny’ydi.

Ona dönüp kahkahalar arasında akan gözyaşlarımı sildim. “Elbette,” dedim. Tezgâhın arkasına geçip kasayı açtım. Johnny’nin uzattığı iki ufak paketin barkodlarını hızla taradım.

“Şey, Aurora...”

Kaşımı kaldırdım. “Evet?”

“Bu akşam için önemli planların var mı?”

Cuma günü olduğunu unutmuştum. “İpad’imle ve yapmayı planladığım sangrialarla önemli planlarım var.”

Tatlı bir kahkaha attı. Ona para üstünü verirken gülümsedim. Tam o sırada, mağazanın kapısı açıldı ve Jackie içeri girdi.

Göz göze geldiğimizde, ona gülümsedim. O da bana gülümsedi. Aramız... garip değildi ama Kaden’la olan ilişkimizi öğrendiğini itiraf ettiğinden beri biraz gergindi. Ona zerre kadar kızmamıştım. Yuki Utah’a gitmek zorunda olduğunu ve onu alacaklarını söylemek için konuşmamızı böldüğü için ikimiz de bir daha bu konuyu açmamıştık.

Ona kızgın da değildim endişeli de. Sadece... Amos’a ve babasına söylemek istemiş olsaydı, bunu çoktan yapardı diye düşünüyordum. Sırrımı saklayacaktı.

Ama eninde sonunda onunla konuşmak zorundaydım.

En azından, Amos’a bu durumu anlatmalıydım.

Johnny yanından geçen genç kıızı selamladı ve arka cebinden cüzdanını çıkarıp bir kart uzattı.

“Makbuz ister misin?”

“Hayır.” Hafifçe öksürdü, kurşun ağırlıkları aldı ve duraksadı. “Bu akşam iPad’ini evde bırakıp benimle yemeğe çıkmak ister miydin? Sevdiğim bir Meksika lokantası var. Orada Sangria olduğundan da eminim.”

İşte, bunu beklemiyordum. Bu teklifi beni o kadar şaşırttı ki ne diyeceğimi bilemedim.

Bir randevuya çıkmak mı?

“Tabii, görüştüğün birisi yoksa,” dedi hemen.

“Yok,” dedim ben de bir anda. Teklifini düşünmeye başladım.

Yüzünde flörtöz bir gülümseme belirdi. “Rhodes’a sorardım ama güzel kadınların yanında garip davranır.”

Oflayıp yüzümü buruşturdum ama...

Kaybedecek neyim vardı ki? Clara romantik açıdan ondan hoşlanmadığını söylememiş miydi? Her zaman ona yine de sorabilirdim.

Hem onunla yatacak değildim.

Elbette, Bay Rhodes’un çok seksi olduğunu düşünüyordum ama bunun bir anlamı yoktu. Hâlâ benimle pek konuşmuyordu. Genellikle bana baktığı zamanlarda, biraz kalmamı teklif ettiği için pişman olduğunu hissediyordum. Gayet nazik davranırken, bir de bakıyordum ki kabalaşıyordu. Buna bir anlam veremiyordum ve kafamı takmak da istemiyordum.

Buraya... hayatıma devam etmek için taşınmıştım ve buna... randevulaşmak da dahildi. Yalnız olmak istemiyordum. İstikrarlı bir hayat tarzı hoşuma gidiyordu. Beni önemseyen ve benim önemsedığım birisi olmasını istiyordum.

Mağazada çalışmaya başladığımdan beri birisi ilk kez bir randevu teklifinde bulunmuyordu ama bunu ilk kez ciddi ciddi düşünüyordum.

Lanet olsun. “Tamam. Elbette. En azından, iPad’imin aksine benimle konuşursun, değil mi?”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve yanıtıma memnun olduğunu hissettim. Bu tepkisi beni iyi hissettirdi. “Yanıt veririm. Söz.” Biraz daha gülümsedi. “Seni almamı ister misin?”

“Burada buluşsak olur mu? Ya da restoranda?”

Tamam anlamında başını salladı. “Tamam. Saat yedi uyar mı?”

“Anlaştık.”

Bana kasabanın bir kısmından geçen nehrin kenarında olduğunu hatırladığım bir restoranın ismini söyledi. “Restoranın önünde buluşuruz.”

Bunun Clara’nın dediği gibi bir adım olduğunu biliyordum. Bir gelişmeydi. Özellikle de hayatımda hiçbir gelişme olmadığı için aynı şekilde devam etmekten daha iyiydi.

“O halde, sonra görüşürüz,” dedi Johnny. Yüzündeki o kocaman gülümseme hâlâ silinmemişti. “Teşekkürler.”

“Rica ederim, görüşürüz,” dedim.

Clara sırf mağaza boş olduğu için bir çılgılık attı. “Az önce sana bir randevuya çıkmayı mı teklif etti?”

“İnanılmaz ama evet,” diye seslendim. “Senin için bir sakıncası yok, değil mi? Ondan hoşlanıyorsan gitmem.”

Başım iki yana salladı ve rahat tavrı bana doğruyu söylediğini anlattı. “Hayır. Ondan gerçekten de romantik anlamda hoşlanmıyorum.” Duraksadı. “Giyecek uygun bir şeyin var mı?”

Biraz fazla düşünmüş olmalıydım ki yüzünü buruşturdu. “Sanırım, öğle molamda ne yapacağımı biliyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne?”

Clara gülümsemekle yetindi.

Dairemde banyonun aynasında son kez baktığımda, bir anda daha iyi görünmeyeceğimi fark ettim.

Elimden geleni yapmıştım.

Fazla makyaj yapmamıştım ama çok az da yapmamıştım. Bir randevu için tam kararında olduğunu düşünmüştüm. Çok genç olmadığımı ele veren çizgileri ve kusurları gizleyecek ama beni başka birisi gibi göstermeyecek miktardaydı.

Geçmişte birkaç kere profesyonel makyaj yaptırmıştım ve sonradan yüzümü yıkamak zorunda kalmıştım çünkü bana doğru gelmemişti. Fondöten kullanmadan idare edebiliyordum. Birisi o sabah çıkan sivilceyi görürse de yapabileceğim bir şey yoktu.

Neyse ki Clara öğle molasında eve gitmiş ve ona fazla dar olduğunu söylediği bir etek ve bana verebileceği şirin bir bluz getirmişti. Topuklu ayakkabılarım yoktu ve ayak numaram onunkinden tam bir numara büyüktü. O yüzden, şans eseri eteğe ve zümrüt yeşili bluzaya uyan sandaletlerimle yetinmek zorunda kaldım.

Güzel görüldüğümü düşündüm. En azından, öyle hissediyordum.

O geceki randevudan hoş bir sohbet dışında bir şey beklemiyordum. Her ihtimale karşı, yemeğin ücretini yarı yarıya bölüşmeye de hazırdım.

Çantamı –nedense Kaden’in seneler içinde hediye ettiği yirmi askılı ve askısız çantayı geride bıraktığımı hatırladım– ve anahtarlarımı alıp aşağı kata indim. Garajdan dışarı çıktığım anda donakaldım.

Garaj kapısının açıldığını duymamıştım ama ardına kadar açık duruyordu. Amos ve Bay Rhodes garajın ortasında durmuş, garaj kapısını açıp kapatmaya yarayan mekanizmaya bakıyorlardı.

Sesimi duymamış olmalılardı ki, “Selam, millet,” dediğimde, Amos irkildi. Bay Rhodes’un da omzunun kıpırdadığını görür gibi oldum.

Ama emin olduğum şey, Bay Rhodes’un gözlerini hafifçe kısararak bana baktığıydı.

Bacaklarıma bakmış olabilirdi.

“Her şey yolunda mı?”

“Selam, Ora. Garaj düğmesi çalışmıyor. Babam tamir ediyor,” dedi Amos.

Yuki'den tekrar söz etmediğine şaşırılmıştım. Onu tanıdığımı neden ona söylemediğimi sormuştu. Onunla arkadaş olduğumu neden anlatmadığımı sormuştu. *Çok yakın arkadaş olduğumuzu.*

Şahsen ben de iyi bir şarkı yazarı olduğumu söylediğimde o kadar şaşırmasına kırılmıştım.

O zamandan beri, birbirimize kaçamak bakışlar fırlatıyorduk.

“Bol şans,” diye gülümsedim genç arkadaşıma. “Yukarıdan bir şeye ihtiyacınız olursa alın. Sonra görüşürüz.”

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu ev sahibim birden.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Yoksa... kaşlarını mı çatmıştı?

Ona restoranın ismini söyledim. Sonra, Amos'un dayısıyla buluşacağımı söylesem mi diye düşündüm.

Ama ben kararımı veremedim, Amos, “Bir randevuya mı çıkıyorsun?” diye sordu.

“Sayılır,” dedim iç çekerek. “Sence iyi görünüyor muyum? En son bir randevuya çikalı çok uzun zaman oldu.” Kaden ve ben bir aile buluşması olmadığı ve özel bir oda ayarlanmadığı sürece dışarı çıkamazdık.

Bu durum aklıma gelince yüzümü buruşturmadan edemedim.

Bu tür sorunlara o kadar süre tahammül ettiğim için aptallık etmişim. Geçmişe gidebilsem, daha genç olan Aurora'ya aptallık etmemesini, bu tür şeyleri kabul etmemesini söyledim.

Onu çok sevdiğim için tüm o sırlara ve gizliliğe katlandığımı düşünmüştüm. Ama artık bir yanımda bana neye mâl olursa olsun sadece sevmek, hayatımda birisinin olduğunu hissetmek için can attığımı düşünüyordu.

Belki aşkın her zaman bir bedeli vardı ama o kadar yüksek olmaması gerekirdi.

“Hayır.” Amos yutkunup beni o ana geri döndürdü. “Yani, ge-gerçekten çok güzel olmuşsun,” diye kekeleydi.

“Amos, teşekkür ederim. Günümü güzelleştirdin. Umarım dayın da öyle düşünür. Düşünmezse de kendi bileceği iş.”

Bay Rhodes kaşlarını çattı. “Johnny’yle mi çıkıyorsunuz?”

Neden yanlış bir şey yapmışım gibi sormuştu bunu? “Evet, bugün mağazaya uğradığında beni yemeğe çıkarmak istediğini söyledi. Gelip beni buradan almasını ister miyim diye sordu ama garip bir durum olmasını istemedim. Size ziyaretçilerim olmayacağına dair söz verdim ve çizgiyi aşmak istemem,” dedim hızlı hızlı. Yüz ifadesi zerre kadar değişmedi. “Sizin için bir sakıncası var mı? Sadece akşam yemeğine gidiyorum.”

O menekşe-gri renkli gözleri beni yine dikkatle süzdü.

Çenesini biraz fazla mı sıkıyordu?

Yoksa... bana kızmış mıydı?

“Bizi hiç ilgilendirmez,” dedi ağır ağır.

Ama ses tonu aksini söylüyordu.

Amos bile dönüp ona baktı.

“Elektriği kesmek zorunda kalabiliriz ama siz dönene dek açmış olurum,” dedi Bay Rhodes gergin bir sesle.

Tamam... Birisi soğukkanlılık hapını almayı unutmuştu galiba. “Tamam, ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Tekrar bol şans. Sonra görüşürüz. İyi akşamlar.”

“Hoşça kal,” dedi Amos, normal ses tonuyla. Artık o kadar alçak sesle konuşmuyor, daha rahat gözüküyordu.

Ama Bay Rhodes bir şey demedi.

Bir akrabalarıyla ya da onlar için her kimse Johnny’yle dışarı çıkmama sinir olduysa... yapabileceğim bir şey yoktu. Onu oraya getirmeyecektim. Sadece akşam yemeğine çıkıyorduk. Hoş vakit geçirebileceğim bir randevuydu.

Dahası, bu randevuya çıkmayı dört gözle bekliyordum.

Aurora De La Torre için ufak bir adım, hayatımın geri kalanı için devasa bir adımdı.

Kimsenin bunu berbat etmesine izin vermeyecektim. Huysuz Av Bekçisi'nin bile.

“Ee?” dedi Johnny o gece içeceğini söylediği tek birayı yudumlarken. “Nasıl oluyor da hâlâ bekârsın?”

Sangria kadehimi masaya koyarken gülümseyip omzumu silktim. “Büyük bir ihtimalle, seninle aynı nedenden dolayı. Garip oyuncak bebeklerden hoşlanmam sorun yaratıyor.”

Çok uzun zamandır çıktığım *ilk* kişi buna güldü. Restorana vardığımda, Johnny beni içeride bekliyordu. O ana kadar kibar ve meraklı davranmış, genel olarak işimle ilgili bir sürü soru sormuştu.

Ayrıca, yaşımı da sormuştu. Kırk bir yaşındaydı. Kendisine ait bir radon önleme şirketi vardı ve işini seviyormuş gibiydi.

Çok da şirindi.

Ama onunla sohbet etmek ve şakalaşmak kolay olsa da en azından o noktaya kadar o hissi... yaşamadığımı anlamam yaklaşıklık olarak on beş dakika sürmüştü. Birisinden hoşlanmak ile *gerçekten* hoşlanmak arasındaki farkı çok iyi biliyordum.

Johnny'nin masamıza bakan garson kızın ve yer gösteren kızın popolarına bakışından, onun da benden o anlamda hoşlanmadığını anlamıştım. Ya öyleydi ya da kör olduğumu sanıyordu. Her halükarda... randevu bir hayal kırıklığıydı.

Kalbim kırılmamıştı.

Yemeğimin ücretini de kendim ödeyecektim.

Kısa bir süre sonra garaj yoluna girdiğimde, garaj kapısının hâlâ ardına kadar açık olduğunu görüp şaşırdım. Tam arabadan inip kapıyı kapatmıştım ki garaj kapısının önünde bir karaltı belirdi. Boyutlarına bakılacak olursa Bay Rhodes'du.

“Selam,” dedim.

“Selam,” diye yanıt verdi beton alanından hemen kenarından.

Ona biraz yaklaşıp garajın dışından şöyle bir içeri ve yukarı baktım. “Mekanizmayı tamir edebildiniz mi?”

“Yeni bir tane sipariş etmek zorunda kaldık,” dedi kıpırdamadan. “Motoru yanmış.”

“Tüh.” Ona baktım. Ellerini koyu renkli kot pantolonunun ceplerine soktu.

“O mekanizma da bu daire kadar eski,” dedi ev sahibim.

Hafifçe gülümsedim. “Amos sizi yüzüstü mü bıraktı?”

“Yarım saat önce tualete gitmesi gerektiğini söyleyip eve gitti.”

Sırıttım.

“Erken döndünüz,” dedi Bay Rhodes o ciddi ses tonuyla.

“Sadece yemek yedik.”

Hava karanlık olmasına rağmen, dikkatle bana baktığını hissedebiliyordum. “Johnny’nin yemekten sonra içki içmeyi teklif etmediğine şaşırdım.”

“Aslında, içki içmeyi teklif etti ama ona beş buçuktan beri ayakta olduğumu söyledim.”

Ellerini ceplerinden çıkarıp kollarını devasa göğsünün üstünde kavuşturdu. “Tekrar görüşecek misiniz?”

Birisinin canı sohbet etmek istiyordu. “Hayır.”

Alnındaki çizgiler derinleşir gibi oldu.

“Garson kız her yanımdan geçtiğinde poposuna baktı,” dedim. “Bir randevuya daha çıkana kadar bu sorunu halletmesi gerektiğini söyledim.”

Bay Rhodes sadece göz kırptığını görebileceğim kadar ışığın altına geçti. “Öyle mi dediniz?”

“Hı-hı. Son yarım saattir bu konuda ona takılıp durdum. Hatta garson kızın numarasını istemeyi teklif ettim.”

Dudaklarını biraz kıpırdadı ve bir an için muhteşem bir gülümseme görür gibi oldum.

“Büyüme çağınızda çok yakın arkadaş olduğunuzu bilmiyordum.” Johnny’den Rhodes ve Amos’la ilgili olarak soru sorma-

dan bu kadarını öğrenebilmişim. Israr etmemiştim. Bu bilgi bile tek başına bir hayli ilginçti.

Rhodes başını yana eğdi.

“Ya siz? Siz randevulara çıkmıyor musunuz?”

Öyle bir, “Hayır,” dedi ki sanki ona penisini kesmeyi düşünüyor mu diye sormuşum.

Ses tonu beni irkiltmiş olmalıydı ki konuşmaya devam ederken hem sesi yumuşadı hem de gözlerimin içine baktı. “Böyle şeyler için vaktim yok.”

Başımı salladım. Bunu birisinden ilk kez duymuyordum. Üstelik... ikinci seçenek bile olmayan birisi olarak... buna sesimi çıkaramazdım. Söylenmesi ve yapılması gereken doğru şey buydu. Karşımdaki kişi için. Başka birisinin vaktini boşa harcamaktansa, önceliklerinizin ne olduğunu bilmek ve bunları kabullenmek daha iyiydi.

Uzun saatler çalışıyordu. Bazı günler eve ne kadar geç geldiğini, diğer zamanlarda ne kadar erken çıktığını görüyordum. Vakti olmaması konusunu abartmıyordu. Amos’a gelince... O, çok daha büyük bir öncelikti. Bay Rhodes işte olmadığı zamanlarda evdeydi. Oğluyla. Olması gerektiği gibi.

En azından, bu seksi adam konusunda kendimi kandırmıyordum. Bakabilirdim ama dokunamazdım.

Bunu düşününce... “Sizi tutmayayım,” dedim. “İyi akşamlar, Bay Rhodes.”

Başını eğince, başka bir şey yapmayacağını sandım ve kapıya doğru yürümeye başladım ama daha iki adım atmıştı ki sert sesini duydum. “Aurora.”

Başımı çevirip ona baktım.

Yine çenesini sıkmıştı. Alnındaki çizgiler de geri gelmişti. “Çok güzel görünüyorsun.” Bay Rhodes o temkinli ve ciddi ses tonuyla, “Başka bir kadına baktığı için aptalın teki,” dedi.

Yemin ederim ki kalbim bir saniyeliğine durdu. Belki üç saniye. Sözleri kalbime gömülürken ve beni resmen şok ederken, vücudum kaskatı kesildi.

Garaj kapısına doğru gitti ve iri elleriyle kapının kenarını tuttu. “Çok nazıksınız,” dedim. Sesim garip ve boğuk çıkmıştı. “Teşekkür ederim.”

“Sadece gerçeği söylüyorum. İyi geceler,” diye seslendi. Az önce beni nasıl yerle bir ettiğinin farkında bile değildi.

“İyi geceler, Bay Rhodes,” dedim çatlak bir sesle.

Tam kapıyı kapatırken, “Bundan böyle sadece Rhodes diye bilirsin,” dedi.

Kapı kapandıktan sonra bir süre orada dikilmeye devam ettim. O, ana eve doğru yürürken, ağzından çıkan her sözcüğü düşündüm. Sonra, harekete geçtim ve yukarı kata çıkarken üç şey fark ettim.

Arkamdan bana baktığına emindim.

Ona Bay Rhodes diye değil, Rhodes diye hitap etmemi istemişti. Ayrıca, ben kapımı açıp içeri girene dek verandasında beklemişti.

Bana g harfiyle başlayan o sözcüğü söylemesini didik didik düşünmek bir kenara anlamaya bile çalışmayacaktım.

Artık hiçbir şeyden emin değildim.

On Altıncı Bölüm

○ sabah, şafak vaktinde kalktığım halde dağ yürüyüşüne gideceğim için heyecanlıydım.

Hâlâ haftada birkaç gün ip atlıyordum ve bu antrenman sürelerini giderek arttırıyordum. Hatta ip atlarken sırtıma hafif bir çanta takacak kadar ileri gitmiştim. Everest'e tırmanacak kadar formda mıydım? Daha fazla kontrol sahibi olmadıkça ve yüksekten korkmaya devam ettikçe ne bu hayatta ne de sonrakinde hazır olabilirdim; ama nihayet kendimi zor bir yürüyüşü yapabileceğime inandırmıştım. Daha önce yaptığımız dört millik yürüyüş orta zorlukta idi ve onu başarmıştım. Tamam, zar zor başarmıştım ama kimin umurundaydı?

Annem bu yürüyüşün yanına ufak bir yıldız ve bir dalgayı andıran bir sembol koymuştu. Bunun iyi bir anlama geldiğini umuyordum çünkü bu notların yanında açıklayıcı herhangi bir şey yoktu.

Her gün kalbimin açıldığını hissedebiliyordum. Burada genişlediğimi hissedebiliyordum.

İşin aslı, havanın kokusuna bayılıyordum. Hepsi çok nazik insanlar olan mağaza müşterilerini seviyordum. Clara ve Amos'u seviyordum. Jackie bile benimle göz teması kurmaya başlamıştı... Ama hâlâ pek konuşmuyorduk. Ayrıca, Bay Nez onu ziyaret ettiğim birkaç sefer beni çok mutlu etmişti.

İş yerinde çok daha iyiydim. Bir yarasa yuvası asmıştım. Bir randevuya çıkmıştım. Yaptıklarımın arkasındaydım. Buraya alışmaya başlamıştım.

Nihayet, bu zorlu yürüyüşü de yapacaktım.

Bugün.

Sadece annem için değil, kendim için de yapacaktım.

Moralim o kadar yerindeydi ki hazırlanırken normalden biraz daha yüksek sesle şarkı söylüyor, birisine gerçekten hayatta ne istediğimi anlatıyordum.

Gerekli olan her şeyi aldığımdan emin olduktan sonra –bir halat, içinde filtresi olan bir matara, iki galon yedek su, yumuşamasın diye içinde sadece hindi jambonu ve çedar peyniri olan bir sandviç, bir sürü fındık fıstık, bir elma, bir paket yumuşak şekerleme ve fazladan bir çift çorap– dışarı çıktım ve bir şey unutmamak için listemi aklımdan geçirdim.

Unuttuğumu sanmıyordum.

Arabama giderken başımı kaldırıncı, Amos'un omuzlarını sarkıtmış, bitkin bir halde eve doğru yürüdüğünü gördüm. Çöp bidonunu dışarı çıkarmayı unuttuğuna ve babasının bunu yapması için onu uyandırdığından emindim. İlk kez olmuyordu. Daha önce de bundan şikâyet etmişti.

Ona el salladım. "Günaydın, Amos."

Yavaşça elini kaldırdı. Ama üstümdeki giysileri fark etmişti; artık yürüyüşe gittiğimi bilecek kadar beni evden çıkarken görmüştü: koyu renkli güneş geçirmez pantolonum, ince askılı bir bluzun üstüne mağazadan satın aldığım uzun kollu, beyaz renkli güneş geçirmez gömlek, elimdeki ceketim, yürüyüş postallarım ve başımın üstünde gevşekçe duran bir kasket.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu yatağına geri dönerken.

Dağ yolunun ismini söyledim. “Bana şans dile.”

Bir şey demedi ama başını salladı.

Tekrar el sallayıp arabama bindiğim anda, Rhodes işe gitmek üzere giyinmiş bir halde dışarı çıktı. İşe geç kalmıştı.

Son birkaç haftadır birbirimizi pek görmemiştik ama zaman zaman Johnny’yle ilgili randevum hakkında söylediklerini hatırlıyordum. Kaden bana hep güzel olduğumu söylerdi. Ama bu sözcüğü Rhodes’un ağzından duymak... daha farklıydı. Bunu kayıtsızca, bir şey ima etmeden söylemiş olsa bile.

Sırf onu sinir etmek için korna çaldım ve gözlerini kısıp elini kaldırdı.

Yeteri kadar iyiydi.

Hemen yola koyuldum.

Saatler sonra, yokuş aşağı inerken ayağım gevşek çakıl taşlarının üstünde kaydığında boş hayallere kapıldığımı anlamıştım.

Annem günlüğüne o yıldızı o yolun ana yokuşunu tırmanıp düştükten sonra beyin sarsıntısı geçirdiğinde gözlerinin önünde beliren yıldızlar yüzünden koymuş olmalıydı.

Ya da belki de bir yıldız, henüz böyle zor bir yürüyüşe hazır olmadığım için bu yürüyüşü tamamlamanın muhteşem bir başarı olduğunu anlatmak için koymuştu. Kesinlikle hazır değildim.

Yürümeye başladıktan on beş dakika sonra, o yürüyüşü bir günde bitirecek kadar formda olmadığımı anlamış olmalıydım. Yedi buçuk kilometre gidiş, yedi buçuk kilometre dönüşü. Belki de dönüş yolunda kamp kurmam gerektiğine dair Rhodes’un tavsiyesini dinlemiş olmalıydım ama hâlâ bunu tek başıma yapacak cesaretim yoktu.

Mario dayıma bir mesaj yazıp nereye yürüyüşe gittiğimi ve yaklaşık olarak ne zaman geri dönmem gerektiğini söylemiştim. Yürüyüşü tamamladığımda haber vereceğime de söz vermiştim. Böylece, en azından birisi nerede olduğumu bilecekti. Clara ancak ertesi gün mağazaya gitmediğim takdirde endişelenmeye başladığı ve Amos orada olmadığını arabamı uzun süre görmezse fark edebilirdi. Dahası, onun uzun süre kavramının ne olduğunu bilmiyordum.

İnsan hayatında onun ortalıkta olmadığını fark edebilen ya da eden kişiler olmayana dek yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu.

Nefes nefese kalmış olmamın yanı sıra, baldır kaslarıma kramp girmişti ve beş dakikalık bir mola vermek için her on dakikada bir durmuyor olsaydım, her şey yolunda olurdu. Elbette, bu yürüyüşe çıktığıma pişman olmuşum ama yürüyüşü tamamlamaktan henüz umudumu kesmemiştim.

En azından, o tepeye varana dek.

Yokuş aşağı inerken, gerçekten de dengeli yürümeye çalışmıştım ama yine de sert bir şekilde düşmüştüm.

Önce dizlerimin üstüne.

Sonra da ellerimin üstüne.

Ellerim pes edince dirseklerimin üstüne düşmüş, yüzüstü yere kapaklanmışım.

Çakıl taşlarıyla kaplı zemine.

Her yer taşla kaplıydı. Ellerim ve dirseklerim sızlıyordu ve dizimin kırılmış olabileceğini düşünüyordum.

İnsanın dizi kırılır mıydı?

Popo üstü oturup daha fazla yoldan çıkmamaya ve aşağıdaki tırtıklı kayalıklara düşmemeye çalıştım. Sonra, nefesimi dışarı verdim.

Üstüme bakınca da cıykladım.

Avuçlarıma çok kötü sıyrılmıştı. *Derimin altına ufak çakıl taşları girmişti.* Zavallı ellerimin üstünde minik kan damlacıkları birikmeye başlamıştı.

Kollarımı büküp dirseklerimi incelemeye çalıştım... ama dirseklerim de fena sıyrılmıştı.

Tam o sırada, nihayet dizlerimi fark ettim.

Pantolonumun dizlerinden biri tamamıyla yırtılmıştı. Dizim de kanıyordu. Pantolonumun diğer dizi yırtılmamıştı ama o taraf da çok sızlıyordu. O dizimi de yaralamıştım.

"Ahhh," diye inlerken, ellerime ve dirseklerime baktım. Kollarımı iki yana açarken omuzlarımda hissettiğim ağrıyı düşünmemeye çalışarak yine dizlerime baktım.

Acıyordu. Her yanımda acıyordu.

Dahası, yanıma ilk yardım malzemeleri almamıştım. Nasıl o kadar aptal olabilmişim?

Sırt çantamı çıkarıp yere koydum ve bir kez daha ellerime baktım.

"Ahhh." Burnumu çekip geldiğim yöne bakınca güçlükle yutkundum.

Her yanımda gerçekten de acıyordu. Sevdiğim pantolonum da mahvolmuştu.

Dizimden baldırıma ince bir çizgi halinde kan akıyordu. Ağlama isteği şiddetlendi. Yumruğumu sıkabilseydim taşlara yumruk atardım ama bunu bile yapamıyordum. Yine burnumu çektim ve buraya, resmen bir hiçliğin ortasına taşındığımdan beri kim bilir kaçınıcı kez ama uzun süredir ilk kez ne halt ettiğimi düşündüm.

Hayatım nereye gidiyordu?

Neden buradaydım? Ne yaptığımı sanıyordum? Tek bir sefer hariç, tek başıma dağ yürüyüşlerine çıkıyordum. Herkesin kendi hayatı vardı. Bir yerimi incittiğimi kimsenin ruhu bile duymazdı. Yanımda yaralarımı temizleyebileceğim bir şey yoktu. Büyük bir ihtimalle, garip bir enfeksiyon kapıp ölecektim. Ya da kan kaybından ölecektim.

Gözlerimi sınıksı yumdum, ufacık bir gözyaşının aktığını hissettim ama elimin tersiyle sildim. Gözümü silerken de yüzümü buruşturdum.

Keskin bir sızıyla karışan derin bir bıkkınlık, göğsümde bir yumak oluşturdu.

Belki de Florida'ya ya da Nashville'e geri dönmeliydim. Nashville'de Altın Çocuğu görmem imkansızdı. Kendisi nadiren evden çıkardı. Ne de olsa, normal insanlarla vakit geçiremeyecek kadar şöhretliydi. *Ne halt ediyordum?*

Sızlanıyordum.

Beynimin bir kısmı o anda geri kalanıma, *Annem asla sızlanmazdı*, diye hatırlatma yapıyordu.

Gözlerimi açınca, kendime *burada* olduğumu hatırlattım. Artık Yuki orada olsa da olmasa da Nashville'de yaşamak istemiyordum. Florida'yı seviyordum ama orası bana asla yuvam gibi gelmemişti; çünkü bana hep kaybettiklerimi ya da başımdan geçenler yüzünden yaşamak zorunda kaldığım bir hayatı hatırlatmıştı. Bir bakıma, Pagosa Springs'de meydana gelen trajediden bile daha üzücü şeyleri hatırlatıyordu.

Hem Pagosa'dan gitmek istemiyordum. Sadece birkaç arkadaşım olsa bile. Bazı insanların hiç arkadaşı yoktu.

Kısa bir süre önce kendimi bu kadar çaresiz hissetmiyordum. Her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordum. Bir yere vardığımı hissediyordum. Buraya alışıyordum.

Ama şimdi tek bir şey ters gitti diye pes mi etmek istiyordum? Kimdim ben?

İçimde uzun, derin bir nefes çekerek, geri dönmek zorunda olduğumu kabullendim. Ellerim ve dizlerim fena sızlıyordu ve omzum giderek daha fazla ağrımaya başladığı için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Omzum yerinden çıkmış olsaydı, çok daha fazla acı çekerdim diye düşünüyordum. Belki biraz incitmiş olabilirdim.

Kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım ve bunu hemen yapmak zorundaydım. Her zaman geri dönebilir, bu yürüyüşü yeniden deneyebilirdim. Pes etmeyecektim. *Etmiyordum.*

En kötü görünen elimi kaldırıp avucumu ters çevirip bacağıma dayadım, çenemi sıktım ve derime girmeye karar vermiş olan çakıl taşlarını ayıklamaya koyuldum. Nefesimi dişlerimin arasından içime çekerek, inleyerek ve irkilerek defalarca, “Tanrım, lanet olsun,” diye devam ettim. Parçalardan biri canımı daha da fazla yaktı... ama bütün parçalar yakıyordu.

Ağladım.

İlk elimdeki taşların hepsini çıkardıktan sonra ufak kesikler daha da çok kanadı ve avucum daha beter sızlamaya başladı. Diğer elime geçtim.

Kendi başımın çaresine bakıyordum.

Acil durum yürüyüş çantamın içinde ufak bir ilk yardım kutusu vardı. Diğer elimi temizlemeyi hemen hemen bitirdiğimde bunu hatırladım. Ayı spreyimle birlikte almıştım. İçinde çok şey yoktu ama hiç yoktan iyiydi. Eve kadar iki buçuk saatlik yolun yanı sıra arabaya kadar yürüyeceğim mesafe boyunca bana yardımcı olabilecek yara bantları vardı.

Tanrım, dedim içimden. Yine ağlayacak gibi oldum.

Ama dirseklerime batan taşları temizlerken ağlayabilirim diye düşünüp ağlamaya başladım.

Üç buçuk saat, bir sürü küfür ve gözyaşından sonra, ellerim ve dirseklerim hâlâ sızlıyordu ve attığım her adımda dizlerim ve sıyrılmış derim acıyordu. Üstümde siyah renkli bir pantolon olmasaydı, bir yavru ayıyla dövüşüp yenilmiş gibi gözükebilirdim. Fena yenilmiş gibi.

Moralsiz bir halde ama pes etmeden yürürken, güçlükle nefes alıp verdim, salak otoparka varana dek ayaklarımı birbirinin önüne atmaya çalıştım.

Yokuş aşağı inerken, içimi büyük bir öfke kaplamıştı. İlk olarak o yürüyüş yoluna. Sonra, bu yürüyüşe çıkmış olmama. Güneşin tepede olmasına. Beni yanılttığı için anneme. Hatta postallarına bile öfkeliydim. Elimde olsa çıkarıp ağaçların arasına atardım ama çevreyi kirletmiş olurum ve etraf çok kayalıktı.

Kaydıkları için lanet olasıca postallarım suçluydu. Yolda en az on kere birisine vermeye karar verdim. Belki de yakardım.

Tamam, yakmazdım çünkü bu da çevre için zararlıydı ve hâlâ geçerli olan bir ateş yakma yasağı vardı ama aklımdan geçti.

Lanet olasıca şeyler.

Bir dönemeci daha geride bırakıp inerken aniden donakaldım.

Çünkü başını önüne eğmiş, geniş omuzlarına bir sırt çantası asmış, burnundan içine nefesler alıp ağzından dışarı veren ve vücudunu on farklı nedenden dolayı tanıdığım birisi bana doğru geliyordu.

Kırmızı bir beysbol kasketinin altındaki gümüş telli saçları da tanıyordum.

O bronz teni de.

Üniformasını da.

O da başını kaldırdı, gözlerini bir kere kırıştırdı ve olduğu yerde kalakaldı. Yukarı doğru tırmanan adam kaşlarını çatınca emin oldum. “Ağlıyor musun?” diye sorduğunda, o boğuk sesi de kesinlikle çok iyi biliyordum.

Yutkunup çatlak bir sesle, “Biraz,” dedim.

Gri gözleri biraz irileşti ve Rhodes sırtını dikleştirdi. “Neden?” diye sordu yavaşça ama sonra beni tepeden tırnağa süzdü. Bakışları dizlerime takıldı ve gözlerini oradan ayırmadan, “Neler oldu? Çok mu kötü yaralandın?” dedi.

Daha çok tökezlemeyi andıran bir adım attım. “Düştüm.” Burnumu çektim. “Kırılan tek şey ruhum.” Terli kollarımla yüzümü sildim ve gülümsemeye çalıştım ama bunu da beceremedim. “Seni burada görmek güzel.”

Tekrar dizlerime baktı. “Neler olduğunu anlat.”

“Bir tepeden aşağı yuvarlandım. Hem öleceğimi sandım hem de gururum yerle bir oldu.” Yine yüzümü sildim. Usanmış durumdaydım. Hatta usanmaktan da *beter* haldeydim. Sadece eve gitmek istiyordum.

Ağızımdan çıkan her sözcükle birlikte omuzları biraz gevşedi ve tekrar yürümeye başladı. Yolun kenarında tuttuğunu o anda fark ettiğim iki yürüyüş sopasını ve sırt çantasını bırakıp yanıma geldi ve çömeldi. Pantolonumun yırtık olan tarafına elini uzatıp dizimin arkasına götürdü ve kumaşı kaldırdı. Orada öylece diki-
lip bunu yapmasına izin verdiğime şaşırdım. Dizimi incelerken bir ıslık çaldı.

Rhodes o gür, kıvrık kirpiklerinin altından bana baktı. Bacağımı bırakıp diğer baldırımı yokladı. “Bu da mı incindi?”

“Evet,” dedim. Elimde olmadan boğuk bir sesle yanıt vermiş-
tim. “Ellerimi de incittim.” Burnumu çektim. “Dirseklerimi de.”

Rhodes doğrulmadan ellerimden birini tutup tersine çevirdi ve anında yüzünü buruşturdu. “Tanrım, ne kadar yüksekte düştün?”

“Çok yüksek değildi,” dedim ellerime bakmasına izin vererek. Sıkıntılı bir ifadeyle kaşlarını çatıp diğer elimi tuttu ve onu da inceledi.

“Yaraları temizlemedin mi?” diye sordu. Kolumu biraz kaldırıncaya yine yüzünü buruşturdu. Koruyucu gömleğim düşmeden otuz dakika önce çıkarmıştım. Çıkarmasaydım derim o kadar fena yüzülmezdi. Ama artık bunu düşünmek için çok geçti.

“Hayır,” dedim. “O yüzden geri dönüyordum. Üstümde hiçbir şey yok. Ah, canım acıdı.”

Kolumu yavaşça bırakıp diğerini aldı ve kaldırıp dirseğıme baktı. Omzum acıyınca yine, “Ahhh,” diye inledim

“Yavaşlamaya çalışırken omzumu incitmiş olabilirim.”

Gözlerimin içine baktı. “Düşerken yapabileceğin en kötü şeyin bu olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Boş boş yüzüne baktım. “Bir dahaki sefere yere kapaklandığımda hatırlamaya çalışırım,” diye homurdandım.

Doğrulurken gülümser gibi oldu. Ama başını bir kere salladı. “Gidelim. Yürümene yardım edeyim, sonra da yaralarını temizleyelim.”

“Bana yardım mı edeceksin?”

Bana yan bir bakış fırlatıp yürüyüş sopalarını aldı ve sırt çantasını alıp omzuna geçirdi. İki sopayı sırtındaki çapraz şeritlere takınca kolları serbest kaldı. Nihayet, bana dönüp elini uzattı.

Tereddüt ettim ama kolumu avucuna yasladım ve yüzünde tam olarak ne olduğunu anlamadığım bir ifade belirdiğini fark ettim.

“Sırt çantayı ver demek istemiştin, Melek. Ben taşıyım. Yol ikimizin yan yana yürümesi için yeteri kadar geniş değil,” dedi garip, boğuk bir sesle.

O kadar acı içinde ve bıkkın bir halde olmasaydım utanabilirdim. Ama utanmadım. Başımı sallayıp omzumu silktim ve dikkatle sırt çantamı çıkarmaya çalıştım. Neyse ki kayışlardan birini çıkardığım anda sırt çantamı aldığını ve omuzlarımın hafiflediğini hissettim.

“Emin misin?”

“Gayet eminim,” dedi. “Haydi gel. Yolun başına kadar yarım saat yürümemiz gerek.”

Bütün vücudum gevşedi. “Yarım saat mi?” En fazla on dakikalık bir yol kaldığını düşünmüştüm.

Ev sahibim dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı.

Gülmemeye mi çalışıyordu? Emin olamadım çünkü arkasını dönüp önden yürümeye başladı. Ama omuzlarının hafifçe sarsıldığını fark ettim.

Geri dönüş yolunda söylediği iki şeyden biri, “Su istersen söyle,” oldu.

Diğeri de, “Düşündüğüm şarkıyı mı mırıldanıyorsun?” oldu.

“Evet,” diye yanıt verdim.

“Büyük Kızlar Ağlamaz.” Gerçekten de hiç utanç hissetmiyordum.

İki kere tökezledim. İki seferinde de bana döndü ama kendimi gülümsemeye zorladım ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

Dediği gibi yarım saat sonra ben resmen kesik kesik nefes alıp verirken ve Rhodes sanki parkta yürüyüşe çıkmış gibi davranırken asfalt yola vardık. Otoparkı görünce neredeyse ağlayacaktım.

Başarmıştık.

Ben başarmıştım.

Kesikleri temizleyemediğim için ellerim daha da çok sızlıyordu. Dirseklerim de aynı durumdaydı. Dizlerimin de sızladığından emindim ama eklem yerlerim o kadar acıyordu ki başka bir şey düşünemiyordum.

Tam arabama doğru yürümeye başlamıştım ki Rhodes kolumdan tutup beni iş kamyonetine götürdü. Kamyonetin arka tarafını açıp bana bir bakış fırlattı ve yolcu kapısına girmeden önce eliyle arka tarafa hafifçe vurdu.

Kamyonetin arkasına gidip ellerimi kullanmadan nasıl kendimi yukarı çekebileceğimi düşünmeye başladım.

Beni o halde buldu: kamyonete bakarken ve yüzüstü arka tarafa uzanıp karmüstü kıvranarak kamyonete çıksam mı diye düşünürken. Sürünebilir ve sonra doğrulup oturabilirdim.

“Nasıl bineceğimi... Ha, *tamam*.”

Kollarından birini dizlerimin arkasına, diğerini de sırtıma atıp beni kucakladı ve kamyonete bindirdi. Oturma pozisyonunda. Sanki çok kolay bir şey yapmış gibi. Ona gülümsedim.

“Teşekkürler.” Kamyonete nasıl bineceğimi kendim çözebilirdim ama önemli olan bana yardım etmiş olmasıydı.

Bu davranışı, kafamı karıştırıyor olduğu gerçeğini değiştirmede ama artık bunu düşünecek halim kalmamıştı.

Hâlâ bana güzel demesini atlatmamıştım. Büyük bir ihtimalle, atlatamayacaktım.

Kolunun altında duran kırmızı renkli bir ilk yardım çantasını yanıma koydu. Hiçbir şey demeden iri ellerini ayaklarıma gö-

türdü ve postallarımın bağcıklarını çözüp çıkardı. “Nefes alma. Çok terledim. Ayaklarımın koktuğunu sanmıyorum ama kokuyor olabilir.”

Bir an için yüzüme baktı ama başını eğip diğer postalımı çıkardı.

Derin bir oh çektim. Çok güzel bir histi. Zavallı, işkence çekmiş ayak parmaklarımı oynattım. Rhodes pantolonumu sıyrıp dizimin üstüne çekince daha da rahatladığımı hissettim. Yırtılmamış olan tarafta geçip aynı şeyi yaparken, canımı yakmamaya özen gösterdi.

Baldırımı tutuşunu, bacağımı öne uzatıp yan tarafını kalçasına yaslayışını sessizce izledim. Başını yana eğip bacağımı biraz daha inceledikten sonra diğer bacağıma geçti. Tam ilk yardım çantasını karıştırmaya başlamıştı ki, “Burada ne işin var?” diye sordum.

Çantadan birkaç paket çıkarıp bacağımın üstüne koyarken bana bakmadı.

Yanıma değil, bacağımın üstüne koymuştu.

“Birisi izinsiz avlanan birilerini şikâyet etti. Etrafı kolaçan etmek için gelmiştim,” dedi. Çantadan ufak şeffaf bir şişe çıkardı.

Eldivenlerini takıp şişenin kapağını açtı. “Av sezonunun henüz başlamadığını sanıyordum?”

Bacağımı tekrar belli bir açıyla kaldırıp renksiz sıvıyı dizimin üzerine sıkarken hâlâ bana bakmıyordu. Sıvı soğuktu ve biraz canımı yakmıştı ama bunun nedeni derimin sıyrılmış olmasıydı. Öyle olduğunu umuyordum. “Henüz başlamadı ama bazıları buna aldırış etmiyor,” dedi.

Eh, kulağa mantıklı geliyordu.

Ama orada olması kaçta kaç ihtimaldi?

Orada olduğumu Amos mu söylemişti?

Sıvıyı diğer dizime de sıktı. O dizim de sıyrılmıştı ama diğeri kadar kötü durumda değildi.

“İşini tamamlamadığın için başın derde girecek mi?” dedim, canım yandığı için oflayarak.

Başını iki yana sallayıp şişeyi kenara koydu ve gazlı bez parçalarıyla yaraları hafifçe silip kuruladı. Rhodes aynı işlemi tekrarladıktan sonra birkaç gazlı bez alıp temizlediği yaraların üstüne yapıştırdı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Rica ederim,” dedi. Bir an için yüzüme baktı. “Önce ellerine mi bakayım, dirseklerine mi?”

“Dirseklerimden başlayabilirsin. Ellerime gelene kadar cesaretimi toplamam gerek. Bence ellerim daha çok acıyacak.”

Yine başını sallayıp kolumu kaldırdı ve sıvıyla yaptığı işlemi tekrarladı. Kolumu silerken, “Neden tek başınasın?” diye sordu alçak sesle.

“Çünkü benimle gelebilecek kimse yok.” Başı eğik olduğu için muhteşem saçlarını net bir şekilde görebiliyordum. Gümüş ve kahverengi teller kusursuz bir şekilde karışmıştı. İnsan saçlarının ancak o kadar güzel bir şekilde ağarmasını isteyebilirdi. En azından, ben isterdim.

Mora çalan gri gözlerini yine yüzüme çevirdi ve dirseğime bir şey sürdü. “Tek başına dağ yürüyüşüne çıkmanın güvenli olmadığını biliyorsun.”

Bir baba ve av bekçisi olarak konuşuyordu. “Biliyorum.” Biliyordum. Muhtemelen, herkesten daha iyi biliyordum. “Ama başka bir seçeneğim yok. Dayıma mesaj atıp nerede olduğumu söyledim. Clara da biliyor.” Dikkatle yüzüne baktım. “Bu sabah evden çıkarken Amos da sordu. O da biliyor.”

Yüz ifadesi hiç değişmedi. Amos ona söylemiş olmalıydı. Öyle değil mi?

Ama... Buraya kadar... beni kontrol etmek için mi gelmişti? İki buçuk saat araba kullanmıştı... Benim için mi?

Fazla iyimser düşünüyordum.

“Tepenin orada geriye mi döndün?” diye sordu. Dirseğime kocaman bir yara bandı yapıştırdı.

“Evet,” dedim utanarak. “Düşündüğümde daha zor bir yolmuş.”

“Sana zor olduğunu söylemiştim,” diye homurdandı.

Hatırlıyor muydu? “Evet, söylediğini biliyorum ama abarttığını sanmıştım.”

Başka birinden gelse homurtu olabilecek... yumuşak bir ses çıkardı. Gülümsedim.

Ama gülümsediğimi görmedi. Şanslıydım.

“Bu yolu tekrar denemeden önce biraz daha forma girmem gerek.”

Rhodes diğer dirseğime geçti. Eldiven taktığı halde elleri hoş ve sıcaktı. “İyi bir fikir olabilir.”

“Evet... Ahhh.”

Başparmağıyla dirseğimdeki yaranın hemen altını okşadı ve bana baktı. “İyi misin?”

“Evet, sadece bebek gibi davranıyorum. Canım yanıyor.”

“Hı-hı. Kötü sıyrılmış.”

“Canım yanıyor... Ahhh.”

Yine o hafif sesi çıkardı. Kesinlikle gülüyordu.

Neler oluyordu? Yine soğukkanlılık hapını mı yutmuştu?

“Yardım ettiğin için teşekkürler,” dedim. Nazikçe –gerçekten de şefkatli bir şekilde– diğer dirseğime de bir yara bandı yapıştırdı.

Rhodes elimi tutup avucuma baktı ve bacağımın üstüne yasladı. “Bu halde eve kadar nasıl araba kullanmayı düşünüyordun?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Ellerimle,” diye espri yaptım ama işaretparmağı delikleri andıran sıyrıklardan birine değince yüzümü buruşturdum. “Başka bir seçeneğim yoktu. Eve kadar ağlayarak ve kanlar dökerek gideceğimi düşündüm.”

Gri gözlerini yine yüzüme çevirdi.

Sıvıyı tekrar eline alıp ellerime sıkarken ona gülümsedim. Baş parmağı derime başka bir şey batmadığından emin olmak istercesine minik sıyrıkların üstünde gezindi. Biraz daha ilaç sıkı. Çenemi sıkıp aklımdan başka bir şey geçirmeye çalıştım. Yapa-bildiğim en kolay şeyi yaptım. Konuşmaya devam ettim.

“İşini seviyor musun?” diye sordum. Bana bakmadığı bir anda yüzümü buruşturdum.

Yaralarımı temizlemeye devam ederken kaşlarını çattı. “Elbette. Artık daha çok seviyorum.”

Meraklandım. “Neden daha fazla seviyorsun?”

“Artık yalnızım,” dedi.

“Daha önce değil miydin?”

Gri gözlerini yüzüme çevirdi. “Hayır, Harbiyeliydim.” O kadar uzun süre bir şey demedi ki başka bir şey demeyeceğini sandım. “Baştan başlamaktan ve insanların bana emir vermesinden hoşlanmadım.”

“Sana gerçekten de bir acemiymişsin gibi mi davrandılar? Senin yaşında mı?”

Bunu duyunca yakışıklı yüzünde bunu komik bulmuş gibi bir ifadeyle aniden başını kaldırıp bana baktı. “Benim yaşında mı?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp omuzlarımı silktim. “Yirmi dört yaşında değilsin.”

Hafifçe gülümseyip bakışlarını yine önüne indirdi. “Bana hâlâ Acemi Rhodes diyorlar.”

Avucumdaki parmaklarını izledim. “Sen... emrin altında çok kişi var mıydı? Orduda yani.”

“Evet.”

“Kaç kişi vardı?”

Biraz düşündü. “Çok fazla. Astsubay Kıdemli Başçavuş olarak emekli oldum.”

Neden söz ettiğini bilmiyordum ama bu unvan önemli gibiydi. “Orduyu özlüyor musun?”

Biraz daha düşündü ve bu arada yaramın üstüne nazıkçe bir yara bandı yapıştırdı. İyi yapışsın diye kenarlarına bastırdı. “Evet.” Diğer elime geçerken gülümsedi. “Elleri benimkilerden oldukça iriydi ve uzun, kalın parmakları eldivenleri germiştii. Güzel ve güçlü elleri olduğunu düşündüm. Becerikli ellere benziyordu.

Beni ilgilendirmezdi ama elimde değildi. Benimle... hiç bu kadar uzun konuşmamıştı. “Peki, neden emekli oldun?”

Dolgun dudaklarını büzdü. “Amos sana annesinin bir doktor olduğunu söyledi mi?”

Amos bana bunu söylememişti. “Hayır.” Rhodes’un bir zamanlar sevdiği güzel bir kadın hayal ettim.

“Senelerdir şu Sınırları Olmayan Doktorlar programına başlamak istiyordu. Sonra, kabul edildi. Billy onu yalnız bırakmak istemedi ama Amos onunla gitmek istemiyordu. O yüzden, benimle kalıp kalamayacağını sordu.” Bana baktı. “Kariyerim yüzden onun hayatının büyük bir kısmını kaçırmıştım. Ona nasıl hayır diyebilirdim?”

“Diyemezdin.” Eski karısı hem çok güzel hem de çok zeki olmalıydı. Buna şaşırmamıştım.

“Evet,” dedi hemen. “Bana ihtiyacı olursa yanında olmak istedim. Orduya geri dönmek üzereyken emekli olmayı tercih ettim. Hep evde olmadığımı biliyorum ama orduda olsaydım daha uzun süreler evden ayrı kalacaktım.”

“Çalışırken bütün gün onunla evde kalamazsın,” dedim onu teselli etmeye çalışarak. “Hem sürekli evde olsaydın, büyük bir ihtimalle onu deli ederdin.”

Hafifçe güldü.

“Ama orduyu özlediğine üzıldüm.”

“Yirmi seneden uzun bir süredir hayatım orduydu. Zamanla alışırım,” dedi. “Eğer herhangi bir yere gideceksem, Amos’un burada olmasından dolayı memnunum. Büyüme çağında olabileceği en güzel yer.”

“Amos üniversiteye başlayınca geri dönmeyecek misin? Giderse tabii.”

“Hayır, yanında olduğumu bilmesini istiyorum. Okyanusun ortasında ya da binlerce kilometre uzakta olmak istemiyorum.”

O anda, kalbim sızladı. Çocuğu için elinden geleni yapıyordu. Sevdiği ve özlediği bir şeyden vazgeçtiği için onu çok seviyor olmalıydı.

Diğer elimin tersiyle yumuşak, koyu renkli tüylerle kaplı kolunu okşadım. “Onu bu kadar çok sevdiğin için çok şanslı.”

Bir şey demedi ama sessizce elimi sararken biraz gevşediğini hissettim.

“Annesi ve diğer babası olduğu için de çok şanslı.”

“Doğru,” dedi düşünceli bir ifadeyle.

İşini bitirip malzemeleri çantaya geri koyduğunda, kalçasının dizime değdiğini hissettim ve içimden geleni yaptım. Öne eğilip gevşekçe boynuna sarıldım. “Teşekkürler, Rhodes. Çok naziksin.” Sonra, hemen geri çekildim.

Yanakları kızardı ve alçak sesle, “Rica ederim,” dedi. Bir adım geriye gidip gözlerime baktı. Alnındaki çizgiler geri gelmişti. Onu tanımıyor olsaydım, yüzünü astığını düşünebilirdim. “Haydi, gel. Kamyonetle seni izleyeceğim.”

Eve gidene kadar *surat* asmadım ama belki yolun ufak bir kısmında keyifsiz davranmış olabiliirdim.

Ellerim *hâlâ* sızlıyordu. Dizlerimin de –hem dışı hem de içi– acıyordu. Yanlışlıkla dirseğimi orta panele çarptım ve Jones ailesinin yarısına lanetler okudum... çünkü hayatımda öfkeli olduğum başka kimse yoktu.

Ayakkabılarımı tamamıyla giymemiştim. Sadece sendeleyerek arabaya gidecek kadar ayaklarıma geçirmiştım. Rhodes ka-

pımı kapatıp bir kere arabanın üstüne vurdu ve ayakkabılarımı çıkarıp yolcu koltuğuna koydum.

Bir kere tuvalete gitmek için bir benzinlikte durdum. Rhodes da durdu ve beni kamyonetinde bekledi.

İçimi derin bir sıkıntı kaplamıştı ama bunu fazla düşünmemeye çalışıyordum. Yürüyüşü yapmayı denemiştim. Başarısız olmuşum ama en azından denemiştim.

Hayır, bu doğru değildi. Başarısız olmaktan, her şeyden daha çok nefret ederdim. Tamam, hemen hemen her şeyden çok nefret ederdim.

Eve uzanan garaj yolunu gördüğümde, derin bir oh çektim. Ana evin önünde Johnny'ye ait olduğunu hatırladığım tanıdık bir *hatchback* araba duruyordu. Başarısız geçen randevumuzdan sonra onu bir daha görmemiştim. Rhodes da ben de her zamanki yerlerimize park ettik. İhtiyacım olmayan şeyleri, yani cep telefonum ve ayaklarıma şöyle bir geçirdiğim postallarım dışında her şeyi arabada bıraktım. Ben arabadan inerken, ev sahibim çoktan inmiş kamyonetin kapısını kapatıyordu. Ben kapımı kapatırken, başını kaldırıp bana bakmadı.

“Rhodes,” diye seslendim.

“Pizza yemek için gelmek ister misin?”

Beni davet mi ediyordu? *Yine mi? Sahi mi?*

Kalbim duracak gibi oldu. “Elbette. Bir sakıncası yoksa.”

“Sana omzuna koyman için bir buz torbası verebilirim,” diye seslendi.

Attığım her adım canımı yaktığı için, “Lanet olsun,” diye homurdanarak sendeleye sendeleye eve doğru yürürken, Rhodes beni izliyordu.

“İşten erken ayrıldığın için başının derde girmeyeceğinden emin misin?” diye sordum verandanın basamaklarından çıkarken.

Kapıyı açıp peşinden içeri girmemi işaret etti. “Evet ama birisi sorarsa yaralanan bir dağcıya yardım ettiğimi söylerim.”

“Onlara yaralı olduğumu söyle. Yalan değil. Resmen kol bileklerimle direksiyonu tutarak gelmek zorunda kaldım. Sana bir yorum yazacak olsaydım, rahatlıkla on yıldız verirdim.”

Kapıyı kapatırken durdu ve bana baktı. “Benzinlikteyken neden bir şey demedin? Arabanı orada bırakabilirdik.”

“Aklıma gelmedi,” diye omuz silktilim. “Hem yine bebek gibi davranmak istemedim. Yeteri kadar ağladığımı gördün.”

Alnında yine çizgiler belirdi.

“Bana daha iyi hissettirdiğin için teşekkür ederim.” Duraksadım. “Yardım ettiğin için. Peşimden eve kadar geldiğin için.”

Yürümeye devam etti ama susmadım.

“Biliyor musun, bana nazik davranıyorsun ve benden hoşlanmaya başladığını düşünüyorum.”

O iri vücut olduğu yerde kaldı ve başını çevirip gri gözlerini yüzüme dikerken, sert ve ciddi ses tonuyla, “Senden hoşlanmadığımı kim söylüyor?” dedi.

Affedersin, ne dedin?

Az önce benden...

Ama bir anda yine yürümeye başladı ve orada kalakaldım. Dediğini idrak etmeye çalıştım. Sonra, hemen toparladım.

Televizyonun açık olduğunu o anda fark ettim. Rhodes, “Pizza hazır mı?” diye sordu. Oturma odasına girince, koltuğun arkasından Amos’un başını gördüm.

“Selam, mini John Meyer,” diye seslendim. Sesimin Rhodes’un itirafından dolayı garip çıkmadığını umdum. Yoksa sadece bir imada mı bulunmuştu? Bunu daha sonra düşünecektim.

Yüzünde gizlemeye çalıştığı mutlu bir ifade belirdi. “Selam, Ora.” Kaşlarını çattı. “Ağladın mı?”

O da mı fark etmişti? “Daha önce biraz ağlamıştım.” Yanına gidip yaralı olmayan tek yanım olduğu için yumruğumu ona uzattım.

Yumruk tokuşturduk ama ellerimdeki bantajları görünce irkildi. “Ne oldu?”

Ona ellerimi, dirseklerimi gösterip dizimi kaldırdım ve yırtık pantolonumu işaret ettim. “Bir tepeden düştüm. Hayat güzel.”

Mutfakta birisinin güldüğünü duydum ama bunu ciddiye almamaya karar verdim.

Amos bunu ne komik bulmuştu ne de sözlerimden etkilenmişti.

“Ne muhteşem bir hayatım var, değil mi?” dedim cılız bir sesle.

“Ne oldu?” diye sordu başka birisi. Johnny koridordan içeri girmiş, ellerini şık haki renkli pantolonuna siliyordu. Beni görünce yürümeyi kesti. Yakışıklı adam sırıttı. “Aaa, selam.”

“Selam, Johnny.”

“Yemeğe kalacak,” diye seslendi Rhodes mutfaktan. Buzlukta bir şey arıyordu.

Johnny gülümsediğinde, neden bir randevuya çıktığımızı bana hatırlatan bembeyaz dişlerini gördüm. Yanıma gelip elini uzattı. Tam elimi uzatmıştım ki hemen geri çekip yumruk yaptım. Yumruklarımızı tokuşturduk.

“Düştün mü yoksa?”

“Evet.”

“O halde, göle kadar gidemedin mi, Ora?” dedi Amos.

“Gidemedim. Göle yakın olan o korkunç tepenin orada düşünce geri dönmek zorunda kaldım.” Doğruyu söylüyordum. “Belli ki o yürüyüşü bir günde yapabilecek kadar formda değilim. Yukarı çıkarken iki kere kustum.”

Amos tiksintiyle yüzünü buruşturunca güldüm.

“Sonra dişlerimi fırçalarım, merak etme.”

Tiksinti dolu ifadesi silinmedi. Biraz geri çekilir gibi oldu. İşte, o kadar yakınlaşmıştık. Birbirimize karşı rahat davranabilmemiz hoşuma gidiyordu.

“İyi misin?” dedi Johnny.

“Ölmem herhalde,” dedim.

Birisi burnumun dibine mavi renkli bir buz torbası uzattı ve başımı geriye atınca, Rhodes’u karşımda gördüm. Çenesindeki gamze o anda çok şirin gözüküyordu. “Bunu on dakika omzuna tut.”

Buz torbasını alıp gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” diye mırıldandığını duyar gibi oldum.

Amos kirlenti yanına koyup imalı bir bakış fırlattı. Koltuğa geçip buz torbasını köprücük kemiğim ile omzumun arasına koydum. Fazla soğuk gelince yüzümü ekşittim. Johnny de berjerlerden birine oturdu.

“Pizza on dakikaya hazır olur” dedi. Bunu Rhodes’a söylemiş olmalıydı ama ondan yanıt gelmedi. Gelen seslere bakılacak olursa, mutfakta bir şeyler yapıyordu. “Hangi yürüyüşü yapmaya çalıştın?”

Ona yolun ismini söyledim.

Johnny kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. “Ben o yolu hiç denemedim.”

“Dağ yürüyüşlerinden pek hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Hoşlanmıyorum.” Yine mi flört etmeye çalışıyordu?

“Buz torbasını sırtına biraz daha yaklaştır.”

Arkama bakınca, Rhodes’un mutfakta tabak çanakları buluşmak makinesine dizdiğini gördüm. Eğildiğinde pantolonunun bacaklarını ve poposunu nasıl sardığını fark ettim.

Birden ellerimin acısı hafifler gibi oldu.

“Amos, yarın babanın yaş günü olduğunu unutma. Onu ara ki ağlamasın,” dedi Johnny dikkatimi yine kendisine çekerek.

“Rhodes’un yaş günü mü?” dedim.

“Hayır, Billy’nin yaş günü.”

“Ha, Amos’un üvey babası mı?”

Amos kaşlarını tıpkı Rhodes gibi çattı. “Hayır, o da esas babam.” Yüzümü buruşturmamaya çalıştım ama Amos ne demek istediğini anlamadığımı fark edince, “İki babam var,” dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp buna bir anlam vermeye çalıştım. “Ama biri üvey değil, öyle mi?”

Başını salladı.

Tamam, bu mesele beni ilgilendirmezdi, bunu biliyordum. Açıklama istememe gerek yoktu. Ama sormak istiyordum. “Sen de dayısısın... annesinin kardeşisin, değil mi?” diye sordum dayısına. “Evet.”

Yoksa... çok eşli bir ilişkileri mi vardı? Açık bir ilişki miydi? Bu yüzden de öz babasının kim olduğunu bilmiyorlar mıydı? Johnny en yakın arkadaşının kız kardeşiyle birlikte olmasını sorun etmemiş miydi?

“Billy diğer en yakın arkadaşımız,” dedi Rhodes mutfaktan. “Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz.”

İki en yakın arkadaşının ikisi de kız kardeşiyle birlikte mi olmuştu? Çok mantıksızdı. Amos ile Johnny’ye baktım ama ikisinin yüzünde de bana bir ipucu verebilecek bir ifade yoktu. “Yani... eskiden hepiniz... birlikte miydiniz?”

Amos öksürür gibi bir ses çıkardı, Johnny gülmemeye çalıştı ve yine Rhodes yanıt verdi. “İkiniz de yardımcı olmuyorsunuz. Billy ve Amos’un annesi Sofie çocuk sahibi olmak istiyorlardı ama Billy... travma geçirmişti...”

“Çocuğu olmuyordu,” dedi Amos en sonunda. “O yüzden, bunu babamdan istedi. Rhodes’dan. Rhodes babamdan. Böylece, yabancı bir donör gerekmeyecekti.”

Nihayet, parçalar yerine oturmaya başlamıştı.

“Rhodes babam tamam dedi ama o da sadece bir... donör değil, gerçek bir baba olmak istiyordu. Herkes tamam dedi. Ve işte buradayım. Anladın mı?” dedi Amos ciddiyetle.

Evet anlamında başımı salladım. *Böyle* bir yanıt beklemiyordum doğrusu.

Birden minik kalbim kabardı. Rhodes’un en yakın arkadaşı ve karısı çocuk sahibi olmak istemişlerdi ama çocukları olmadığı için Rhodes tekliflerini kabul etmiş, bunun yanı sıra bebeğin hayatının bir parçası olmayı da istemişti. O da baba olmak istemişti. Hiç çocuğu olmayacağını mı düşünmüştü? Başka birisinden çocuğu olmayacağına mı karar vermişti?

Bu... çok güzel bir şeydi.

Âdet dönemim yaklaşmış olmalıydı çünkü gözlerim dolmaya başladı. “Duyduğum en güzel öykü bu.”

Dehşet ifadesine bürünmüş iki yüz bana bakarken, Rhodes aynı ses tonuyla, “Yine mi ağlıyorsun?” diye sordu.

Nereden anlamıştı? “Olabilir.” Burnumu çekip beni teselli etmek ile kalkıp gitmek arasında gidip geliyormuş gibi gözüken Amos’a döndüm. “İşte, bu hakkında şarkı yazabileceğin bir konu.”

Ona annesiyle ilgili bir şarkı yazmasını önerdiğimde olduğu gibi şüpheyile bana baktı. “Garip olduğunu düşünmüyor musun?”

“Dalga mı geçiyorsun? Hayır. Neden garip olsun ki? Sana sahip olmak isteyen ama olmayan iki baban vardı. Dayın da dahil seni inanılmaz seven üç kişi var ve daha kim bilir kimler var. Geri kalanımız bundan mahrumuz.”

“Babamın son kız arkadaşı garip olduğunu düşünmüştü.”

Son kız arkadaşı mı? Demek randevulaşıyordu. İstifimi bozmadım.

Ama Rhodes, “Amos, bana sataşma,” diye homurdandı. “Bu dediğin on sene önceydi. Onun ne kadar dindar olduğunu, boşanmaya bile inanmadığını bilmiyordum.” Tabak çanak sesleri geldi. “Bunu öğrendikten sonra hemen ondan ayrıldım. Özür diledim.”

Amos gözlerini devirdi. “Sekiz sene önceydi. Hem gıcık birisiydi.”

Dudaklarımı mühürleyip bu konuşmaya ve edindiğim bilgilere odaklandım.

“O zamandan beri görüştüğüm diğer kadınlarla tanışmadın, Amos.”

“Evet, annem bir kız arkadaşının olabilmesi için saçlarını boyaman gerektiğini söylüyor ama bunu yapmıyorsun.”

“Büyüyünce bana çok benzeyebileceğin ve yirmili yaşlarında saçlarında beyaz teller çıkabileceği halde fazla atıp tutuyorsun, evlat,” dedi Rhodes hayretle.

Amos alaycı bir sesle güldü.

Kendime hâkim olamadan araya girdim. “Bunu bilemem, Amos. Ben babanın beyaz tellerini seviyorum doğrusu. Çok hoş.” Doğruyu söylüyordum. Bunu söylememiş olmam gerekirdi. O yüzden, hemen devam ederek geçiştirmeye çalıştım. “Başkalarını bilemem ama ebeveynlerinin yaptığı şeyin çok güzel olduğunu düşünüyorum. Fedakârlığın ve sevginin kesinlikle çirkin bir yanı yok.”

Bana hâlâ inanmadığı halde yemi yuttu. “Senin baban nerede?” diye sordu birden. Sanırım, konuyu değiştirmek istemişti. “Ondan hiç söz etmiyorsun.”

Yakalanmıştım. “Onu birkaç senede bir görüyorum. Birkaç ayda bir konuşuruz. Puerto Rico’da yaşıyor. O ve annem uzun süreli bir birliktelik yaşamadılar ve ben dünyaya geldiğimde ciddi bir birliktelik yaşamaya hazır değildi. Beni sevdiğini düşünüyorum ama senin babalarının seni sevdiği gibi değil.”

“Kötü bir durum.”

“Başıma bir sürü başka üzücü olay geldi ve bu ilk ona bile girmez, Amos,” dedim omzumu silkerek.

İçeriye derin bir sessizlik çöktüğünde, herkesin huzursuz olduğunu anladım.

Dolayısıyla, birisi elini uzatıp kolumu okşayınca şok geçirdim. Amos’tu.

Ona gülümsedim ve şöyle bir mutfığa baktığımda, bir çift gözün daha bizi izlemekte olduğunu gördüm.

Rhodes’un yüzünde çok silik bir gülümseme vardı.

On Yedinci Bölüm

Jackie'yi bana bakarken –üçüncü kere– ve gördüğümü fark edip hemen bakışlarını kaçırırken yakaladığımda, aklımdan bir şeyler geçtiğini anlamıştım.

Hâlâ Kaden konusundan söz etmemiştik. Her şey aynıymış gibi davranıyorduk. Zaten teknik olarak aynıydı. Her şeyi başından beri biliyor olmalıydı.

Bunu konuyu biraz düşündüğüm için onun kimseye bir şey söylemediğini tahmin ediyordum; çünkü söylemiş olsaydı Clara onun mesajlarını gizlice okuduğunu öğrenmiş olurdu. Jackie'yi ele vermek ve başının derde girmesine neden olmak da istemiyordum. Benim için o kadar önemli bir konu değildi.

Bu yüzden, Jackie yanıma gelip çok yumuşak ve tatlı bir sesle, "Aurora?" dediğinde çok şaşırdım.

"Ne var ne yok?" dedim mağazada satılan dergilerden birinin sayfalarını karıştırırken. Gökkuşağı alabalığıyla ilgili okumak istediğim bir makale vardı. Balıklar hakkında bilgi sahibi oldukça, balıklar bana daha da ilginç gelmeye başlamıştı.

"Amos'un yaş günü yaklaşıyor."

Ne? “Gerçekten mi? Ne zaman?”

“Çarşamba günü.”

“Kaç yaşına basıyor? On altı mı?”

“Evet... Düşünüyordum da...”

Ona bakıp gülümsedim ve cesaret verdiğimi umdum.

O da bana gülümsedi. “Ona bir yaş günü pastası pişirmek için fırını kullanabilir miyim? Ona sürpriz yapmak istiyorum. Pasta sevmediğini ve istemediğini söylüyor ama annesi yanında olmadan ilk kez yaş günü kutlayacak, üzgün olmasını istemiyorum. Ya da bana kızmasını. Fırından bir pasta sipariş edebilirim ama çok pahalı,” dedi ellerini ovuşturarak. “Bir gün önceden yapıp ben oraya geldiğimde verebiliriz diye düşündüm. Böylece, sürpriz olmuş olur.”

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. “Elbette, Jackie. Kulağa çok hoş geliyor.” Ona bir pasta almayı teklif etmeyi düşündüm ama kendisi pişireceği için heyecanlıydı ve bunu bozmak istemedim.

“Sahi mi?”

“Sahi,” dedim. “Salı günü bana gel. Sen yaş gününde gelip alana kadar buzdolabında tutarım.”

Cıyıkladı. “Evet! Teşekkürler, Aurora!”

“Rica ederim.”

Bakışlarını kaçırmadan önce biraz gülümsedi.

O konuyu konuşup halletmem gerekiyordu. Clara arka taraftaydı. “Aramız iyi, bunu biliyorsun değil mi?”

Bakışları arka tarafa kaydı ama gergin bir ifadeyle gülümsemeye devam etti.

Koluna dokundum. “Biliyor olman sorun değil. Eskiden bir sırdı ama artık öyle değil. Sadece gerek olmadığı sürece insanlara bundan söz etmekten hoşlanmıyorum. Sana kesinlikle kızgın değilim. Aramız iyi, Jackie. Tamam mı?”

Jackie hızlı hızlı başını salladı ve tereddütle, “Amos’a anlatacak mısınız?” diye sordu.

“Bir gün anlatacağım ama ona kendim anlatmak isterim. Ama ağzından kaçırırsan ya da bir sır olarak saklamak seni huzursuz ederse, bunu da anlayışla karşılarım.”

Bunu biraz düşündü. “Hayır, bu özel bir mesele. Sana söylemediğim için özür dilerim.”

“Sorun değil.”

Hâlâ düşünceli olduğunu fark edince bekledim.

Haklı çıktım. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Başımı salladım.

Birden çekinmiş gibiydi. “Gerçekten de onun şarkılarını onun için sen mi yazdın?” diye fısıldadı.

Bu konuyu açacağını tahmin etmemiştim. Belki onun özel hayatında şirin birisi mi olduğunu ya da neden ayrıldığımız gibi bir şeyi soracağını sanmışım. Ama... bunu değil.

Ama ona doğruyu söyledim. “Çoğunu. Son iki albümünü ben yazmadım.” Başarısızlıklarının sorumluluğunu ben kabul edemezdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “O halde, senin yazdıkların en iyi albümleri!”

Omzumu silktim ama içimden... mutlu oldum.

“Son iki albümde ne olduğunu anlayamamıştım ama *şimdi* taşlar yerine oturdu,” dedi. “Berbat albümlerdi.”

Belki Kaden’i, kariyerini ve annesini her gün giderek daha az düşünmeye başlamıştım. Haftalardır onu düşünmemiştim. Ama...

Yine de için için büyük bir keyif yaşadım.

Gerzekler.

Jackie planına bağlı kaldı. Okulu açıldığı için okuldan sonra mağazaya geldi ve birlikte eve döndük. Böylece, Amos onun gel-

diğini fark etmeyecekti. Onu gizlice eve soktum. Sonra, Clara'nın evinden getirdiği iki kek kalıbıyla pastanın iki kısmını pişirdik. Piştikten sonra soğumaları için tezgâha koyduk ve başladığım yapbozu yapmama yardım etti. Daha sonra, bir Oreo kurabiyesine benzemesi için pastanın ortasına koyu bir vanilyalı krema sürdük ve üstüne kurabiye parçaları serpip süsledik.

Muhteşem görünüyordu.

Jackie pastanın bin tane fotoğrafını çekti.

Sürpriz yapma vakti gelince, pastayı onun için aşağı kata getirir miyim diye sorduğunda kabul ettim.

Ertesi akşam, binanın köşesinde durdum ve pastayı düşürmemek için ağır ağır ana eve doğru yürüyen Jackie'yi izledim. Paha biçilmez bir şey taşıyormuş gibiydi. Ancak Rhodes ona kapıyı açmca içeri girip kendi kendime gülümsedim. Jackie pasta için bu kadar emek sarf etti ve heyecanlandı diye Amos'un pastayı beğendiğini umdum.

İyi bir çocuktu. Pastayı beğeneceğinden emindim.

Hazır konu ondan açılmışken...

Birkaç gün önce görüşmüştük ve yaş gününün yaklaştığıyla ilgili hiçbir şey dememişti ama yine de bir ara ona bir yaş günü kartı almıştım. İlk görüştüğümüzde ona vermeyi planlamıştım.

Tam kartın altına imzama atarken, kapı çalındı.

"Girin!" diye seslendim, Jackie'nin geri geldiğini düşünerek.

Ama daha ağır ayak sesleri duyunca donakaldım ve sesler merdiven boşluğunda kesilince, arkama bakıp Rhodes'un geldiğini gördüm. Jackie ya da Amos gelmemişi.

Beni dağ yolunda bulduğundan beri birbirimizi görmüştük. Sadece karşılaşmıştık. Yukarıdan ona el sallamıştım. Önceki gün de Amos'la birlikte garajda prova yaparken gelmiş, dirseklerimi ve ellerimi kontrol etmiş, sonra yarım saat bizimle kalıp oğlunu dinlemişti. Amos'un çok ama çok çekinerek de olsa *karşımızda* şarkı söylemesi resmen bir mucizeydi. Sanırım, Yuki geldiğinde

söz ettiği yetenek yarışmasına katılmakta ciddi idi. Her şey... yolunda gidiyordu.

Bu arada, Rhodes'un zaman zaman yaptığı yorumların kafamı karıştırmasına izin vermemeye çalışmıştım.

Özellikle de g harfiyle başlayan o sözcüğü söylediği için.

Ayrıca, "Senden hoşlanmadığımı kim söylüyor?" dediği için.

O sırada, üstünde bir jean, farklı bir tişört ve siyah terliklerle birkaç adım ötede duruyordu. Ama en çok irileşmiş gözleri dikkatimi çekmişti. "Burada ne oldu böyle?" dedi odanın iki tarafına fırlattığım giysilerime ve ayakkabılarıma bakarak. Ne yazık ki bir külotun da tam yanında duruyordu.

Bir süredir... evi toplamamıştım.

Göz göze geldiğimizde yüzümü buruşturdum. "Rüzgâr her şeyi etrafa savurdu," dedim.

Gözlerini kırptırdı. Dudakları bir an için gerildi, normale döndü ve bakışlarını tavana çevirdi. Sonra, bana bakıp o sert, buyurgan sesiyle, "Gel," dedi.

"Nereye?"

"Eve," dedi sakın sakın. Gri gözleri beni delip geçiyordu.

"Neden?"

Kaşlarını kaldırdı. "Birisi seni bir yere davet etmeye çalıştığında hep bu kadar soru sorar mısın?"

Biraz düşünüp gülümsedim. "Hayır."

Başını yana eğdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Gülümsemediğini gizlemeye mi çalışıyordu? Ellerini beline dayadı. "Eve gel, biraz pizza ve pasta ye, dostum."

Bir an için tereddüt ettim. "Emin misin?"

Dudaklarını gevşetti ve sadece bana baktı. Aradan bir saniye geçti. İki saniye geçti. Sonra, neredeyse fısıldar gibi, "Evet, Aurora. Eminim," dedi.

Gülümsedim. Belki de gerçekten emin olup olmadığını sormam gerekirdi ama teklifini geri almasını istemiyordum.

Parmağımı kaldırıp, “Bir dakika,” dedim. “Tam onun yaş günü kartını imzalıyordum.”

Rhodes o şirin gamzesi olan çenesini eğdi ve dikkatini yine dairemdeki feci dağınıklığa verdi. O kadar kötü değildi ama “temiz” kavramlarımızın oldukça farklı olduğunu bilecek kadar evine gitmiştim. Evyede kirli tabak çanaklar yoktu ya da çöp tenekesi dolup taşmamıştı ama giysilerim bir noktada valizime girmemeye başlamıştı...

Ama dikkatimi karta verdim ve arkadaşşıma kısa bir mesaj yazdım.

MUTLU YAŞLAR, AMOS!

Arkadaş olduğumuza çok mutluyum. Yeteneğini ancak güzel kalbin gölgede bırakabilir.

Sevgiler,

Ora

Not: ishal

Arkadaşlığımızı başlatan saniyeye ya da en azından ikinci saniyeye geri dönmenin hoş olacağını düşünmüştüm.

Katladığım kartın arasına birkaç kâğıt para koyarken kendi kendime güldüm. Sonra, yerinden hiç kıpırdamamış olan ev sahibime baktım. “Hazırım. Beni çağırdığınız için teşekkür ederim.”

Yan yana evine yürürken sadece bana baktı.

“Bugün iyi geçti mi?” diye sordum silüetine kaçamak bir bakış fırlatarak.

Bana bakmadı ama bir konuda endişeliymiş gibi kaşlarını çat-tı. “Hayır.” Derin derin iç çekip başını salladı. “Ben ofise giderken, küçük bir kız ve babası kaza geçirmişti.”

“Kötü bir kaza mıydı?”

Rhodes başını sallarken, gözlerinde donuk bir ifade vardı. “İkisi de hava ambulansıyla Denver’a nakledildi.”

“Korkunç bir şey bu. Çok üzüldüm,” dedim, hafifçe dirseğine dokunarak.

Güçlkle yutkundu. Dirseğine dokunduğumu bile fark etmemiş gibiydi.

“Çok zor bir durum. Umarım ikisi de iyidir. Umarım sen de iyisindir. Buna şahit olmak çok zor olmalı.”

Dalgın dalgın ellerini ovuşturdu. Aklından kim bilir neler geçiyordu. Nihayet, başını salladı ve kalbimi sızlatan, bana bu kazanın onu ne kadar derinden etkilediğini anlatan sikkın bir sesle, “O çocuğun yerinde Amos’un olduğunu düşünmemek zor.”

“Eminim.”

En sonunda, bana baktı. Bakışları hâlâ donuktu ve alnındaki çizgiler kaybolmamıştı. “Bugün yaş günü olması da beni daha çok etkiledi sanırım.”

Onu teselli etmek ya da iyi hissettirmek için ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Aklıma gelen ilk şey şeyi sormadan biraz bekledim. “Senin yaş günün ne zaman?”

Bu soruma şaşırıdıysa bile belli etmedi. “Mart ayında.”

“Kaçında?”

“Dördünde.”

“Kaç yaşına basacaksın?”

“Kırk üç.”

Kırk üç. Kaşlarımı kaldırdım. Sonra, bu rakamı tekrar düşündüm.

Saçlarındaki gümüş rengi teller olmasa çok daha genç görünebilirdi. Ama hayatımda gördüğüm en seksi kırk iki yaşındaki erkekti ve bu hiç de kötü bir şey değildi. Kesinlikle değildi.

“Sen kaç yaşındasın?” diye sordu birden. “Yirmi altı mı?”

Rhodes bakışlarını yere çevirdiği anda gülümsedim. “Otuz üç.”

O muhteşem gümüş rengi başını hızla kaldırdı. “Hayır, değilsin.”

Göz kırptım. “Yemin ederim. Çocuğunda ehliyetimin bir kopyası var.”

Gri gözleri dikkatle yüzümde gezindikten sonra yine yere çevrildi. Alnındaki çizgiler yine belirginleşmişti. “Otuz üç yaşında mısın?” diye sordu hayretle.

“Mayıs ayında otuz dörde basacağım,” dedim.

Yine bana baktı. Bakışlarının bir saniye fazla göğüslerimde takılı kaldığına yemin edebilirdim. Çok uzun fazladan bir saniye. Hah.

Verandada eve girerken, ikimiz de sessizdik. Johnny mutfakta elinde bir birayla gözlerini televizyona dikmişti. Amos ve Jackie de birlikte oturmuş televizyon izliyorlardı. Ekranda bir aksiyon filmi vardı. Mutfaktaki ada tezgahında üç kutu pizza duruyordu.

Mutfak ile oturma odası arasında durduğumuzda, herkes dönüp bana –ve yanımda olduğu için Rhodes’a– baktı.

“Selam, yaş günü çocuğu,” diye seslendim. Sesim tahmin etmediğim kadar çekingen çıkmıştı. “Selam, Jackie. Selam Johnny.”

“Selam, Ora,” diye seslendi Amos. Jackie koltuktan fırlayıp yanıma geldi ve bana sarıldı. Johnny de merhaba dedi.

İyi anlaşıyorduk ama Jackie büyük bir ihtimalle çekindiği için daha önce bana hiç sarılmamıştı. Sırlar ve yalanlar insanların çekinmesine neden olurdu.

Gözümün ucuyla Amos’un ayağa kalkıp bana yaklaştığını fark ettim. Pek sarılmak istemiyormuş gibiydi ama yine de ayağa kalkmıştı. Bu çocuğun kalbini ağır ağır ama kesin bir şekilde kazanmaya başlamıştım. Jackie geri çekilirken, Amos babasından öğrendiğini tahmin ettiğim o hafif gülümsemelerinden biriyle bana baktı. “Pastaya yardım ettiğin için teşekkürler.”

“Rica ederim. Bir yaş günü sarılması ister misin?”

Omuzlarını sarkıttı ve öne adım atıp ona sarıldım. İnce omuzlarını kaldırıp ne yapacağını bilemiyormuş gibi hafifçe sırtıma vurdu.

Çok tatlı bir çocuktu.

Amos geri çekildiğinde kartı ona uzattım. “Kısa sürede bu kadarını yapabildim ama mutlu yaşlar.”

Bakışlarını Jackie’de tutarken, karta doğru dürüst bakmadı bile. Ardından kartı açtı, içindekileri gördü ve gözlerini yüzüme çevirdi. Sonra da beni şok etti.

Gülümsedi.

İşte, o anda, gelişim parlaması dönemine girdiğinde bu çocuğun insanlık üstünde babası gibi bir etki bırakacağından emin oldum.

Birisinin onu cinsel atmacalardan koruması gerekecekti.

Ama babası gibi kaşlarını çatmayı öğrenirse buna gerek kalmayabilirdi.

Şimdilik çok şirin bir gençti.

Kartın içindeki beşlikleri ve onlukları çıkarırken, o gülümseme yüzünde kaldı. Sonra, “Bir dakika,” deyip odasına gitti ve elleri boş bir halde geri geldi. Dudaklarını büzmüştü ama gayet net bir şekilde, “Teşekkürler, Aurora,” dedi.

“Rica ederim.”

“Ne? Ben görmeyecek miyim?” dedi dayısı.

“Hayır,” dedi Amos.

Gülümseyip dudakları hafifçe kıpırdamış olan Rhodes’a baktım.

“Neden?” dedi dayısı.

“Çünkü benim.”

“Ben görebilir miyim?” dedi Jackie parmak uçlarına kalkarak.

“Sonra.”

Johnny sırtıttı. “Kabalık yapma.”

“Ora da geldiğine göre artık yemek yiyebilir miyiz?” diye sordu yaş günü çocuğu.

Belli ki yanıt evetti. Tezgâha bizleri bekleyen tabaklar dizilmişti bile. Bir tabak alıp bana gülümseyen Johnny’nin yanına geçtim.

“Selam,” dedi.

“Selam. Nasılsın?”

“Harika, ya sen?”

“Ben de gayet iyiyim. O garson kızla çıktın mı?”

Güldü. “Hayır. Beni bir daha aramadı.”

“Randevunda başkalarının poposuna baktın mı?”

Gülmeye başladı. “İkinizin flörtleşmesi bittiyse ne tür pizza istersin, dostum?” dedi Rhodes sert bir sesle.

Flört mü ediyorduk? Ciddi miydi? Ben sadece şaka yapmış-
tım. Johnny’nin gözleri irileşti ve çaresizlikle omuzlarımı kaldır-
dım. *Peki.*

Çok daha sonradan kimsenin “Dostum” sözcüğüne tepki ver-
mediğini fark edecektim. Bunu sadece ben fark etmişim.

İki dilim karışık pizza alıp üstüne biraz parmesan peyniri serp-
tim ve çocukların oturduğu masaya gittim. Jackie’nin yanına geç-
tim. Johnny diğer tarafa oturdu, Rhodes da oğlunun yanına geçti.

Ekstra sandalyelerin nereden geldiğini bilmiyordum.

Jackie Amos’a büyükbabasının o hafta sonu mu, bir sonraki
hafta sonu mu geleceğini sormuştu ki yaş günü çocuğu bana bak-
tı. “Kar yağmadan önce başka yürüyüşe gidecek misin?”

Ağızıma tam kocaman bir lokma attığım için, yanıt vermeden
önce hızla hızlı çiğnedim. “Evet ama hava durumunu kontrol et-
meye başlamam gerek.”

“Seçenekler arasında nereler var?” diye sordu Rhodes.

Onlara toplam üç kilometreden oluşan iki kolay yürüyüşün
ismini söyledim. Açıkçası, hâlâ biraz travma geçirmiş gibi his-
sediyordum. Avuçlarımda ve dizlerimde yara izleri kalmıştı.
“Neden sordun? Yine gelmek ister misin? Cumartesi gitmeyi
düşünüyordum. Clara halıları temizletmek için mağazayı erken
kapatacak.”

“Ben gitmek istiyorum,” dedi Jackie.

Üç kafa ona döndü.

Jackie kaşlarını çatı. “Ne oldu?”

“Sen garaj dairesine yürürken bile yoruluyorsun,” diye mırıl-
dandı Amos.

“Hayır, yorulmuyorum.”

“Piedra Nehri’ne gittiğimizde, daha yarım kilometre ancak ilerlemiştik ki daha fazla devam etmek istememiştin,” dedi Amos.”
“Eee?”

“O yürüyüşlerden biri toplam bir buçuk kilometre, diğeri üç kilometre,” dedi Rhodes ona temkinli ama sert bir sesle.

Genç kız yüzünü buruşturunca, gülmemeye çalıştım. “Daha kısa bir tanesine gideceğimde sana haber veririm. Önümüzdeki sene hâlâ burada olursam tabii.”

Rhodes’la göz göze geldiğimizde gülümsüyordum.

Çenesini sıkmişti. Gözümün ucuyla Amos’un yüzünde garip bir ifade belirdiğini fark ettim. Neden bana öyle bakıyorlardı?

Bunu fazla düşünmeye fırsat bulamadan, Jackie eskiden hep dağ yürüyüşlerine gittiği için ona haksızlık ettiklerinden söz etmeye başladı. Bir süre, en azından fena halde sıkıştığımı hissedene dek ona odaklanmaya çalıştım.

“Hemen dönerim, tuvalete gitmem gerek,” dedim sandalyemi geriye iterek.

Doğruca diğer ziyaretlerimde gördüğüm ufak tuvalete doğru yürüdüm. Çişimi yaptıktan sonra ellerimi yıkadım ve bir havlu alırken yere baktım ve kahverengi ufak bir şey görünce donakaldım.

Biraz eğilip tuvalete bakınca yine aynı şeyi.

İki ufak göz.

Bir tane tüysüz kuyruk.

Yaklaşık olarak beş santim uzunluğunda.

Yaratık hızla çöp bidonunun arkasına geçti.

Kendimle gurur duymuyordum... ama çığlık attım. Çok yüksek değildi ama yine de bir çığlıktı.

Sonra da hemen dışarı fırladım.

Açıkçası, koridorda hiç o kadar hızlı yürüdüğümü hatırlamıyordum. Bir yandan da onu pantolonumu ve fermuarımı çektikten sonra gördüğümü düşünerek tuvaletten hızla uzaklaştım.

Kendimi mutfakta buldum.

Rhodes adanın orada rulo kâğıt havludan bir parça koparıırken geldiğimi fark etti. Hemen kaşlarını çatı. “Ne...”

“Tuvalette bir fare var!” diye cıykladım. Yanından geçtiğim gibi tezgâhın yanındaki tabureye sıçradım. Oradan koltuğun sırtına atlarken, dehşet dolu bir ifadeyle takip edilmediğimden emin olmak için yere baktım.

Gözümün ucuyla Amos’un sandalyesini devirerek ayağa fırladığını gördüm. O da koltuğa atlayıp yanıma geldi. Koltuğun sırtına oturduğunda, ayakları yerden birkaç santim yukarıda kaldı. Johnny ve Jackie ya fareyi umursamıyorlardı ya da Amos ve ben onları o kadar şaşırtmıştık ki yerlerinden kıpırdamadılar.

“Bir sıçan mı?” dedi Rhodes durduğu yerden.

Başımı iki yana salladım ve nefesimi sert bir şekilde dışarı verip sakinleşmeye çalıştım. “Hayır, bir fındık faresi.”

Kaşlarını çok hafifçe kalktı ama bunu gözden kaçırmadım. “Bir fındık faresi yüzünden mi çılgılık atıyorsun?” Bunu böyle tane tane sormak zorunda mıydı?

Yutkundum. “Evet!”

Gözlerini kırıştırdı. Amos yanımda sanki sandalyesini devirmemiş gibi öksürüğe benzer bir ses çıkardı. Sonra, Rhodes’un göğsünün sarsıldığını fark ettim.

“Ne oldu?” diye sordum tekrar yere bakarak.

Göğsü biraz daha sarsılmaya başladı ve gözlerini sımsıkı yumarak güçlkle yanıt verdi. “Ben... parkur koşusundan hoşlandığını bilmiyordum.” Amos yine güldü ve bacaklarını indirip ayaklarını zemine dayadı.

“Ters perendeyle masaya atladın,” dedi Rhodes zar zor.

Hırıltılı bir ses çıkarıyordu. O hergele resmen bana gülüyordu.

“Hayır, atlamadım!” dedim ama kendimi biraz... şapşal gibi hissetmeye başladım. Perende atmamıştım. Perende atmaya bilmiyordum.

“Adadan koltuğa sıçradın,” diye devam etti Rhodes. Yumruğunu kaldırıp ağzını örttü.

Güçlkle konuşuyordu.

“Yüzün... Ora, yüzün kireç gibi kesildi,” dedi Amos. Altdudağı titremeye başlamıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp en sevdiğim haine baktım. “Bir an için kalbim duracak gibi oldu, Amos. Hem sen de koltuğa yürüyerek gelmedin.”

En sonunda *buna* gülmeye karar veren Rhodes, “Bir hayalet görmüş gibisin,” dedi yine güçlkle.

Amos kahkahalara boğuldu.

Sonra Rhodes kahkahalara boğuldu.

Johnny’ye şöyle bir baktığımda onun da güldüğünü gördüm. Sadece Jackie bana gülümsüyordu. Birisinin merhametli davrandığına sevinmişim.

Üçü de kahkahalarla gülüyordu.

“Umarım bana böyle davrandığınız için birinizin ağzına girer,” diye espri yaptım. Aslında, tamamıyla espri değildi.

Rhodes yüzünde kocaman bir gülümsemeye yanımıza gelip oğlunun sırtına bir şaplak indirdi. Hâlâ gülüyorlardı.

Bana.

Ama birlikte gülüyorlardı.

O gece yandaki evde bir fare var diye gözüme uyku girmeyebilirdi ama buna değirdi.

On Sekizinci Bölüm

Garaj yolunda o tanıdık lastik seslerini duyduğumda, masada kitap okuyordum.

Birden canlandım.

Amos önceki gece bir şarkıda ne kadar kafiyeli sözcük olması gerektiğini tartıştığımız sırada, büyükbabasının, yani Rhodes'un babasının hafta sonunu geçirmek için geleceğinden söz etmişti. Jackie'nin onun yaş gününde bunu söylediğini unutmuştum. Yeni on altısına basan Amos odasında kalabilmek için bir mazereti olsun diye hasta numarası yapmaktan söz etmişti.

O ana kadar kimsenin Rhodes'un ailesinden söz etmediğini fark etmemiştim. Amos zaman zaman laf arasında diğer büyükbabalarından ve büyükannelerinden söz etmişti ama o kadar. Yeğenlerimin benden söz ettiklerine ihtimal vermediğim için bunun garip olduğunu düşünmemeye çalışmıştım... ama garipti.

Ya da en azından özellikle de Amos, bana Rhodes'un babasının oraya bir saatlik mesafede olan Durango'da yaşadığını söylediğinden beri bu durum bana garip gelmişti. Aylardır garaj dairesinde kalıyordum. Büyükbabasının o sürede onları ziyaret

etmiş olması gerekmez miydi? Rhodes ve Amos nadiren evden birlikte çıkıyorlardı.

Belki bunun nedeni Amos'un hâlâ cezalı olmasıydı ama cezasının en zor kısmı bitmişti. Bundan emindim. Ama büyükbaba konusu bana yine de garip geliyordu.

Meraklı davranıp pencerenin önüne geçmemek için kendime olduğum yerde kalmamı söyledim.

Ama seslerini oturduğum yerden duyabiliyorsam ayrı konuydu. Konuşmalarını duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyorlarsa, onları gizli gizli dinlemiş *sayılmazdım*, değil mi?

Yaptığım şeye bu mazereti uydurdum. Gözlerimi önümdeki kitaptaki sözcüklere diktim ama dışarıya kulak kesildim. Zaten penceremden yeni arabama bakarak yeteri kadar oyalanmıştım. Bir gün önce işten sonra gidip eski arabamı takas etmiştim. Bir arazi aracı almayı istediğim için eski arabamdan daha büyüktü ama ilk görüşte aşktı. Amos ve Rhodes önceki gün arabayı incelemişler, satın almamı onaylamışlardı. Kış yaklaşıyordu ve her şey burada kalacağıma işaret ediyordu.

Tam bunu düşünürken, dışarıda bir kapı kapandı. Amos'un, "Neden burada kalmak zorunda," diye homurdandığını duydum.

"Sadece hafta sonu kalacak," dedi Rhodes. Bunu oğlu gibi iki günün kısa bir süre olmadığını düşünüyormuş ama kendisini ikna etmeye çalışıyormuş gibi söylemişti.

"Bütün gün şikâyet edecek, yanlış yaptığın her şeyi yüzüne vuracak, baba. Her zamanki gibi."

Bunu duyunca kaşlarımı çattım.

"Bizden hoşlanmıyor bile. Bir günlüğüne gelebilirdi."

"Dediklerini ciddiye almayacağız, evlat. Bir kulağımızdan girecek, diğerinden çıkacak," dedi Rhodes.

Bu sözler beni rahatlattı ve gözlerim pencereye kayd. Rhodes büyükbabanın derdi neydi? Rhodes oğluna onun dediklerini ciddiye almamasını söylediğine göre...

“Kendisi resmen ona saldıran birisiyle evlenmesine rağmen, sen evlenmedin diye bu kadar sorun yaratması hiç mantıklı değil.”

“Bu kadar yeter, Amos. Nasıl birisi olduğunu biliyoruz. Neyse ki sadece senede birkaç kez geliyor...”

“Bir saatlik mesafede yaşamamıza rağmen mi?”

Çocuk haklıydı.

“Biliyorum, Amos,” dedi Rhodes onu sakinleştirmek için. “O, farklı bir döneme ait. Hem sana söylemiştim, büyük pişmanlıkları var. Sevgisini böyle gösterdiğini kabullenmem uzun zaman aldı.”

Amos homurdandı. “Ora’yı çağırabilir miyiz? Dikkatini dağıtır.”
Güldüm. Beni duymadıklarını umdum.

“Hayır, bunu ona yapamayız.” Kısa bir sessizlik oldu. O arada gülümsemiş olabilirdi. “Ama iyi bir fikir olabilirdi. Ora yanımızda olsaydı, o garip sessizlikler yaşanmazdı... Yüzündeki ifadeyi görmek de çok komik olurdu doğrusu.”

“Evet. Eminim ki Ora ona annenden ayrılmasının neden o kadar uzun sürdüğünü anlattırırdı.”

Araba kapısı kapandı ve bir saniye sonra tanımadığım bir ses duydum. “Senin için buraya gelip bu alana yeniden çakıl taşı dökebilecek birilerini tanıyorum, Tobias. Bu ses resmen başımı ağrıttı.”

Gözlerimi kırptırdım.

“Garaj yolunda bir sorun yok, efendim,” dedi Rhodes, aylardır duymadığım bir ses tonuyla. Tanıştığımız ilk günden ve babasının ne kadar kızdığından söz ederken, Amos buna Deniz Kuvvetleri ses tonu demişti.

Hem kim babasına “efendim” diye hitap ederdi?

“Hoş geldiniz,” dedi Rhodes.

Hoş geldiniz mi?

Gülmek için elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Amos’un yüz ifadesini tahmin edebiliyordum. Acaba yüzü kızmış mıdır diye merak ettim.

Yürüdüklerini duydum. “Amos, annen nasıl? Billy nasıl?” dedi büyükbabası.

“İyiler.”

“Hiç kilo alamadın mı? Hâlâ spor yapmıyor musun?”

Sessizlik boğucuydu. İnsanı delip geçiyordu. Kulaklarım çınılıyormuş gibiydi.

“Amos bu haliyle gayet iyi,” dedi Rhodes o sert, Deniz Kuvvetleri ses tonuyla. Sesi orduda geçirdiği yirmi sene içinde geliştirdiği disiplini yansıtıyordu.

Altıncı hissim bana bu işin iyi gitmediğini söylüyordu.

Sanki... Gerçekten de gergin bir hava esmeye başlamıştı.

Bunun en büyük nedeni, Amos’un hakkında böyle konuştuğu için içimden o adamı dövmek gelmesiydi. Şirin, utangaç arkadaşım o sırada kendisini çok kötü hissediyor olmalıydı. Zayıf olduğu için öz güvensiz olduğunu biliyordum ve o lanet adam...

“Belki onu küçüklüğünde spora yazdırsaydın, biraz daha kilolu olurdu,” dedi yaşlı adam. “Birkaç çizburger yese iyi olur.”

Oflayarak yavaşça kitabımı kapattım.

“İlgisini çeken konularla uğraştı,” dedi Rhodes. Sesi her heceyle birlikte daha öfkeli çıkıyordu. “Yeteri kadar da yemek yiyor.”

Adamın ona inanmamış gibi, “Hah,” dediğini duyunca yerime oturdum.

Tanrım, bu adam bana... Bayan Jones’u hatırlatmıştı.

“Bir kız arkadaşı olsun istiyorsa, azıcık kas yapsa iyi olur. Bütün hayatını baban gibi bekâr geçirmek istemiyorsun, değil mi?” diye sordu salak adam.

O kadar hızlı ayağa fırladım ki masaya devirmediğime şaşırdım.

Bir şey yapmazsam ciddi bir tartışma çıkacaktı. Bir konuşmanın hiç bu kadar büyük bir hızla baş aşağı gittiğini duymamıştım ki hayatım boyunca epey konuşmaya kulak misafiri olmuştum.

Amos ile Rhodes acemi sayılırlardı.

Neyse ki ben pasif-agresif ve doğrudan agresif akrabalar konusunda bir doktoraya sahiptim. Dahası, bu adam kayıinvalidem olarak düşündüğüm kadın değildi. Mutlu olabilmek için hayat boyu ona yağ çekmek zorunda olmadığımı biliyordum.

Onlara borçluydum. Bunu yapabilirdim.

Büyük bir hızla aşağı kata inip hışımla dışarı çıktığımda, Rhodes'un çok gergin bir sesle, "... nereye isterse bakabilir, *efendim*," dediğini duydum.

Evet, fena bir tartışma çıkmak üzereydi.

Benim garaj daireme de bulaşabilirdi.

Daha sonradan, kendime bunu onlar için olduğu kadar kendim için de yaptığımı söyleyecektim. Bu yüzden merdivenlerden hızla indiğim için nefes nefese kalmış bir manyak gibi bağırdım. "Rhodes, bana yardım edebilir misin... Ah, affedersiniz. Merhaba."

Amos'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve şaşkınlıkla ne yaptığımı anlamaya çalıştığını görebiliyordum.

Bir Mercedes G-Wagen'in yanında olan büyük Bay Rhodes oğlundan daha kısa boyluydu ama farklı açılardan benziyorlardı. Çenelerinde aynı gamzeden vardı. Yanaklarının şekli aynıydı. İkisi de iri yapıydı. Özellikle de o sert ifadeli dudakları benziyordu.

Yaşlı adam dik dik bana baktı.

Güçlerimi iyi bir şey için kullanmalıydım.

Rhodes'a bakınca, düşünceli olduğunu fark ettim... Biraz şaşkın gibiydi. Alnındaki çizgiler belirgindi. Dudaklarını birbirine bastırmıştı ama benim yüzümden öyle yaptığımı sanmıyordum.

"Senin için ne yapabilirim, Melek?" dediğinde, hâlâ ona bakıyordum.

"Bekleyemeyecek bir şey değil, kusura bakma," dedim rol yapmıyormuşum, gerçekten üzgünmüşüm gibi görünmeye çalışarak. Bana yine melek demişti ama sorun değildi. "Baban mı?" diye sordum. Yanlış anlaşılma olmasın diye tatlı bir sesle konuşmaya çalışıyordum.

"Evet. Bu, Randall. Baba, bu Aurora... Arkadaşımız," dedi Rhodes alçak sesle.

Arkadaşı mı?

İşte, bu kız arkadaşı olmamdan daha efsanevi olabilirdi. Evet, bunun birisinin karısı olmaktan daha büyük bir şeref olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdim. *Ne?!*

Dudaklarımda beliren tatlı gülümseme yüzüme yayıldı ve o anda yanlarına giderek bir hata yapmadığımdan emin oldum.

Havayı mümkün olduğunca yumuşatacaktım. Rhodes bana derhal gitmemi söyleyen bir ifadeyle bakmadığı sürece. O ifadesini çok iyi biliyordum.

“Memnun oldum, Randall,” dedim. Verandanın önünde duran adamın önüne adım attım.

Sonra, istifimi bozmadan planladığım şeyi yaptım çünkü insanları iyilikle kazanmak çok tatmin edici bir histi. Kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım.

Amos’tan bir öksürük sesi gelir gibi oldu ama emin değildim.

Randall Rhodes kollarımın altında gerildi. Geriye doğru bir adım atıp elimi uzatmadan ona sıkı sıkı sarıldım.

Yaşlı adam bir yabancıyla temas etmiş olmaktan ötürü şaşkınlıkla, hatta belki hoşnutsuzlukla oğluna baktı ama sonra ağır ağır elini uzatıp benimle tokalaştı. Tokalaşması çok sert ya da yumuşak değildi ama lehime işlemeyeceği sürece zayıf olan taraf olmamanın daha iyi olduğunu öğrenmiştim. O yüzden, elini sertçe sıktım.

“Memnum oldum,” dedim neşeli bir tavırla.

Yaşlı adam bana ne diyeceğini bilemiyormuş gibi baktıktan sonra oğluna döndü. “Birisiyle görüştüğünü bilmiyordum.”

“Birlikte değiliz,” dedim. Kız arkadaşımıymışım gibi rol yaptığım ve Rhodes’un beni öldürmeyeceği bir dünya hayal ettim.

Çünkü öyle davranabilirdim.

Ama beni kesin olarak öldürürdü. O yüzden, doğruyu söyleyecektik. “Ama keşke olsaydım, anlarsınız ya, Bay Randall?” dedim muzip bir ifadeyle.

Yaşlı adam hayretle gözlerini kırptırdı. Bu arada, beni uzun uzun süzdüğünü de gözden kaçırmadım. Yaşlı bir sapık gibi değil, sadece meraktan. Ne de olsa, adam ölü değildi. Belki her şeyin yanı sıra biraz kafası da karışmıştı.

Amos'a baktığımda, çok eğlendiğini anlatan komik bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Affedersin," dedi Randall Rhodes. Hâlâ neler olduğunu anlayamamış gibiydi. "Oğlum bana her şeyi anlatmaz."

Lafı yapıştırmıştı.

Ona elimden geldiğince tatlı bir gülümseme fırlattım. "Emimin ki ikiniz de çok meşgul olduğunuzdan birbirinizi sık sık arıyorsunuzdur. Olabilir." Bütün suçu oğluna atamazdı.

Gerçekten çok yakışıklı olan yaşlı adamın yüzünde bomboş bir ifade belirdi. Belki de sadece temkinli davranıyordu.

Evet, dostum. Nasıl bir oyun oynadığını biliyorum.

"Çantanı eve bırakayım. Sonra, akşam yemeği için çıkabiliriz," dedi Rhodes hafifçe bana dönüp.

Benim davetli olmadığım bir yemeğe gidiyorlardı. Mesajı almıştım. "Tekrar tanıştığımıza memnun oldum, Bay Randall. Ben..."

Rhodes omzumu tuttu ve serçeparmağı köprücük kemiğimi sıyırdı. "Bizimle gel."

Başımı kaldırıp gri gözlerine baktım. Ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu ve Deniz Kuvvetleri ses tonuyla konuşmuş olmalıydı ama serçeparmağı dikkatimi dağıttığı için emin değildim. "Ailece vakit geçirmek istiyorsunuzdur..." dedim temkinli bir tavırla. Gerçekten onlarla gitmemi isteyip... istemediğini anlayamamıştım.

"Bizimle gel, Ora." Bu sefer, Amos konuşmuştu. Ama beni endişelendiren o değildi.

Rhodes iri eliyle omzumu hafifçe sıktı. Bakışları da yumuşamış gibiydi çünkü sesi kesinlikle daha yumuşak çıkıyordu. "Bizimle gel."

"Davet mi ediyorsun, gelmemi mi söylüyorsun?" diye fısıldadım. "Çünkü fısıldadığın halde hâlâ o sert ses tonuyla konuşuyorsun."

Dudakları kıpırdar gibi oldu ve sesini alçalttı. "Her ikisi de."

Sırttım. Tamam. Kitabımda heyecanlı bir bölüme gelmemiştim ve henüz akşam yemeği yememiştim. "Peki. Bir sakıncası yoksa gelirim."

"Yok," dedi Amos.

"Kesinlikle yok," dedi Bay Randall. Beni hâlâ dikkatle süzüyordu.

"Siz valizi eve bırakırken dışarıda beklerim," dedim.

"Ben de içeri gireyim. Gitmeden önce ellerimi yıkamak istiyorum," dedi Randall burnunu çekerek.

Rhodes omzumu tekrar sıkıp geri çekildi ve babasının Mercedes'ine doğru gitti. Göz açıp kapayınca kadar bagajdan bir valiz çıkardı ve babasıyla birlikte eve girdi. Amos dışarıda benimle kaldı. Kapı kapanır kapanmaz, "Çok özür dilerim, Amos," dedim. "Size çok kaba davrandığınızı duydum. Siz nazik davranmaya çalışıyordunuz ve babanın çileden çıkmak üzere olduğunu duyabiliyordum."

Amos öne adım atıp boynuma sarıldı. Bir an için duraksadı ama sonra ne yapacağını bilemiyormuş gibi hafifçe sırtıma vurdu. "Teşekkürler, Ora."

Bana sarılmıştı. Ciddi ciddi bana sarılmıştı. Yaş günü kutlaması yapıyormuş gibi hissettim.

Ben de ona sımsıkı sarıldım ve o anı mahvetmemek için gözlerimin dolduğunu göstermemeye çalıştım. "Ne için teşekkür ediyorsun? Baban beni öldürecek."

Güldüğünü hissettim. Kollarını indirip yanakları kızarmış bir halde geriye adım attı. Ama yüzünde o nadir tatlı, utangaç gülümsemelerinden biri belirmişti. "Öldürmez."

"Yüzde elli bahse girerim," dedim. "Beni kimsenin bulamayacağı bir yere gömecek. Böyle yapacağını biliyorum çünkü iş o raddeye gelirse bir sürü ıssız yer biliyor. Bu arada, büyükbaban neden o kadar aksi davranıyor?"

Amos hafifçe gülümsedi. “Babam onun ailesinden kötü muamele gördüğünü söylüyor. Sonra, kötü yürekli, çılgın bir kadın olan büyükannele evlenmiş ama bunu çok geç olana dek anlamamış. Bütün hayatını daha çok para kazanmaya çalışarak geçirmiş çünkü çok yoksulluk çekmiş.”

Parçalar yerine oturuyordu. Kesinlikle. Ona o çılgın/anne/büyükanneyi sormak istedim ama bunun sırası olmadığına karar verdim.

“Sorun değil,” dedi Amos beni teselli etmek istermiş gibi. “Şu anda babama bir iyilik yapıyorsun.”

Dikkatle ona baktım. “Nasıl?”

“Çünkü babasının yanında pek konuşmaz ama sen konuşkan olduğun için onu kurtaracaksın.”

Yüzümü buruşturdum. “Akşam yemeğine gelmem konusunda emin misin? Ben...”

Amos oflayıp gözlerini devirdi.

Güldüm ve ben de gözlerimi devirdim. “Eminsen geleceğim. Cesedimi atmak için beni bir yere götürürse, bana en azından güzel bir tören düzenle, Amos. Çantamı almam gerek.”

“Ben gidip senin için alırım,” dedi. “Hemen dönerim.” Aniden durup, “Teşekkürler, Ora,” dedi.

Sonra da gitti. Koşarak. Amos koşuyordu.

Akşam yemeğinin iyi geçeceğini umdum.

Amos ve Rhodes’la şelaleyi görmek için yaptığımız altı kilometrelik yürüyüşün gerginliğini yaşamamış olsaydım, Bay Randall’la aralarındaki gerginlik seviyesi beni gerçekten de hayretler içinde bırakabilirdi.

Ama Kaden’la ilişkimin tamamı –Şeytan’la uğraşmak zorunda kalmak– tüm bunlara hazırlık olmuştu. Bir başka hayatta, o

kadınla aramdaki ilişkiyi sadece Bay Randall'la değil, karşıla
şacağım her zor insanla başa çıkabilmek için bir eğitim olarak
görürdüm.

Koşa koşa yanlarına gittiğimde, Amos ile Rhodes'un benim
de gelmemi istemiş olmaları şaşırtıcı değildi.

Daha Rhodes'un Bronco'suna bile binmeden, Bay Randall bur-
nunu çekti ve şikâyet edip sızlanmaya başladı. "Benim Mercedes'le
daha rahat gideriz."

Çenemi açmadım ama Rhodes -bu sözleri daha önce de duy-
duğundan emindim- "Bronco'yla gidebiliriz," dedi.

Bu, sadece başlangıçtı.

Gözümün ucuyla ön koltuğa oturan Bay Randall'ı izledim ve
Amos'la birlikte arka koltuğa geçtim. Beş dakika sonra şikâyetler
yine başladı. "Hız limitini biraz aşarsan hiçbirimizin şikâyet ede-
ceğini sanmıyorum."

Rhodes ona bakmadı bile. "Hız yapmam. Ben bir barış görev-
lisiyim. Hız cezası alırsam nasıl görünür?"

"Bir barış görevlisi mi?" diye ofladı Bay Randall. Oğlunun işi-
ni pek önemsemediği belliydi. "Sen bir av bekçisisin."

Müdahale etme vaktinin geldiğini düşünerek arka koltuktan
araya girdim. "Harika bir av bekçisi. Bir keresinde, Amos'la bir-
likte garajdaydık. Başımıza neler geldiğine inanamazsınız."

Sessizlik oldu. Dahası, ben elimle ağzımı kapayıp bakışları-
nı yukarı çeviren ve gülmemek için kendisini zor tutan Amos'a
baktıktan sonra da devam etti.

"Tamam, tahmin etmenize gerek yok, ben anlatırım. Bir şa-
hin olduğunu sandık ama değilmiş." Sonra, neredeyse beş dakika
boyunca ona kara kartalından, Rhodes'un benimle dalga geçti-
ğinden, kartalın nasıl hâlâ rehabilitasyonda olduğundan ama ya-
kında serbest kalacağını umduğumdan söz ettim.

Rhodes'a görkemli arkadaşımın ne durumda olduğunu sor-
muştum. O da benim için öğrenmişti.

Bir süre sonra, Rhodes ana yolun kenarına park etti ve arabadan inip Johnny'yle buluştuğum nehre bakan Meksika restoranına girdik. Randall Rhodes masamıza geçmeden önce iki dakika beklemek zorunda kalmamıza ofladı. Bu arada, Amos'a okulun nasıl gittiğini sordum ama yaşlı adam onu bu yüzden eleştirmesin diye müzikten söz etmemeye dikkat ettim. Söz ettiğim takdirde, ben onun cesedini bir yerlere gömmek zorunda kalabilirdim. İki adam orada birbirleriyle konuşmamak için etrafa bakınırlarken, hava giderek daha gergin bir hâl aldı.

Masaya giderken, mağazadan birkaç müşteriyi tanıdım ve selamlaştık. Amos arkada benim yanımdaydı. Masamıza vardığımızda, Rhodes ve babası öylece beklediler. Amos'un beni babasına doğru itip istemeye istemeye büyükbabasına en yakın olan sandalyeye oturduğunu hayal etmemiştim. Büyükbabası, "Önce hanımlar oturur, Amos," dedi. "Billy sana bunu nasıl öğretmedi?"

"Kuzenlerim pek de hanım hanımcık olmadığımı söylerler," diye espri yapmaya çalıştım. Oğlu beni o yöne ittiği için Rhodes'un yanında durdum. Doğru şeyi yaptığımdan emin değildim ama ona gülümsedim.

Sandalyemi çekti.

Tamam. Yerime geçtim.

Menüyü incelerken kimse konuşmadı. Rhodes'a kaçamak bir bakış fırlattığımda, bunu hissetmiş olmalıydı ki o da bana baktı. Dudakları hafifçe kıpırdadı.

Bunu bir işaret olarak kabul ettim. Ne kadar çok konuşursam, Bay Randall'ın kabalaşma ihtimali de o kadar azalırdı.

Sonraki bir saat boyunca bunu yaptım.

Onlara mağazayla ilgili bir sürü öykü anlattım. Gülen tek kişi Amos'tu ama birkaç kere Rhodes'un da dudaklarının kıpırdadığını gördüm. Öte yandan, babası patates kızartmalarına ve acı biber sosuna odaklanmış, hakkımda ne düşüneceğini bilemiyor-muş gibi beni izliyordu. Beni çaktırmadan izlemeye çalışıyordu

ama sanki oğluyla ne tür bir ilişkim olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi sürekli olarak bir ona bir bana bakıyordu.

Bay Randall “ellerini yıkamak için müsaade istedi” ama ben de tuvalete giderken hesabı ödediğini gördüm. Rhodes’la tartışmaktan kaçınmak için mi? Bilemiyordum ama arabaya giderken ona teşekkür ettiğimde başını sallamakla yetindi.

Eve geri dönüş yolunda araba sessizdi. Fazla konuştuğumu hissettiğim için ben de ağzımı açmadım. Amos yol boyunca telefonuyla ilgilendi. Ana otoyolda sinyalin daha güçlü olduğunu bildiğim için bu fırsattan istifade ederek bütün akşam ilk kez telefonuma baktım. Nori’den ve yengemden mesajlar gelmişti. İlk olarak arkadaşımın mesajını okudum.

Nori: Başardım [arroz con gandules* fotoğrafı]

Ben: [salyası akan emoji] Lütfen benim için yemek yap.

Hemen yanıt yazdı.

Nori: Önce beni ziyarete gel. Yu hâlâ ne kadar eğlendiğini anlatıp duruyor

Bu yanıtı okuyunca gülümsedim ve yengemden gelen mesajları açtım.

Carolina yenge: Şeytan az önce bana e-posta yazıp telefon numaranı istedi. Bana para teklif etti!

Carolina yenge: [ekte söz ettiği kişinin e-postasının ekran görüntüsü]

Eki açıp mesajı okudum. Evet, Bayan Jones çıldırmıştı. Telefon numaram karşılığında yengeme para teklif etmişti. Vay

* Pirinç, bezelye ve domuz etiyle yapılan bir Porto Riko yemeğidir. (e.n.)

canına. O kadın gerçekten de senelerdir “hayır” yanıtını duymamıştı. Onu Facebook’tan da blokladığım için çaresiz durumda olduğunu görmek güzeldi.

Ben: Hiç bu kadar büyük bir şeref hissetmemiştim. Tam 500 dolar! İNANILMAZ.

Bayan Jones *akşam yemeği* için beş yüz dolar harcadı. Cidden! O miktarlar artık onun için önemsizdi.

Eve dönene dek bunu düşündüm. Bir insanın nasıl bir başka insanı bir kenara atabileceğini, sonra da onu geri istediğini. Bencilce nedenler yüzünden. Beni çok sevdiği ya da oğlunu mutlu edebileceğimi düşündüğü için değil.

Onları affedebileceğimi ve olanları unutabileceği nasıl düşünebilirlerdi? *İlk 50 Randevu* filminde değildik. Yaptıklarını unutmayacaktım.

Dahası, beni küçümsemişlerdi. *Ailemi* küçümsemişlerdi. Beş yüz dolar karşılığında bana ulaşabileceklerini sanmışlardı. On bin dolar olsa, kesinlikle ulaşırlardı.

Ama sonra numaramı değiştirmemi isterlerdi ve yemeğe çıkıp iyi vakit geçirirdik.

Bu berbat olayları düşünürken, Rhodes artık sıkı bir tadilat-tan geçtiğini gördüğüm arazi aracını garaj yoluna soktu. Hepimiz arabadan indik. Amos resmen ayaklarını sürüye sürüye kapıya doğru yürüdü. Rhodes arabanın yanında kaldı ve Bay Randall bir şey unuttuğunu söyleyerek kendi arazi aracına gitti.

Orada dikilirken, “İyi akşamlar, Amos. İyi akşamlar, Rhodes,” dedim. “Yarın görüşmek üzere. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler!” Planlarının ne olduğunu bilmiyordum ve onlar için ancak en iyisini dileyebilirdim.

Ama Rhodes bana döndü ve o ciddi ifadesiyle, köşeli yüzüyle beni olduğum yere mıhladı. Bana çok yakın duruyordu. Sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçalttı. “Bizimle geldiğin

için teşekkürler.” Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

“Rica ederim,” dedim içtenlikle.

“Sana borçluyum.”

Başımı iki yana salladım. “Değilsin ama bana kayak ya da kar raketi yürüyüşü tavsiyeleri vermek istersen geri çevirmem.”

O inanılmaz gri gözler yüzümde gezindi ve bu sefer o başını salladı. “Anlaştık.”

Bir süre yoğun ve derin bir sessizlikte birbirimize baktık.

Bakışlarımı yere çevirirken, iki yanında yumruklarını sıktığını fark ettim.

Kendimi geriye doğru bir adım gitmeye zorladım. “İyi geceler. Bol şans.” Geriye doğru bir adım daha attım. “İyi geceler, Bay Randall. Yemek için tekrar teşekkür ederim.”

Yaşlı adam çoktan arabasına varmış, sürücü tarafının kapısını açmıştı. Dimdik duruyordu ama yanıt verirken bana bakmadı. “Rica ederim. İyi akşamlar.”

Rhodes ile Amos eve girdiler ve tam kendi daireme doğru yürümeye başladığımda Bay Randall bir şey sordu.

“Benden nefret mi ediyorlar?”

Ona baktığımda, açık kapı ile koltuğun arasında duruyordu. Arabanın silik tavan ışığı onu arkadan aydınlatıyordu ve bana baktığını görebiliyordum. Tereddüt ettim. Ne diyeceğimi bilemedim.

“Doğruyu söyleyebilirsin. Başa çıkabilirim,” dedi sert bir ses tonuyla.

Yine de yanıt veremedim. Dudaklarımı birbirine bastırıp biraz düşündüm. “Nefret ettiklerini sanmıyorum. Bir hafta öncesi ne kadar... sizden haberim bile yoktu.”

“Benden nefret ediyorlar.”

“Bay Randall, böyle düşünüyorsanız bana neden sorduğunuzu anlayamadım. Size doğruyu söylüyorum. Nefret ettiklerini sanmıyorum ama...”

“Gideyim mi?” dedi birden.

“Bakın, onlarla aranızda ne geçtiğini çok az biliyorum. Dediğim gibi, bir hafta öncesine kadar Rhodes’un –Tobias– ya da ona nasıl hitap ediyorsanız, onun babasının hayatta olduğunu bile bilmiyordum. Ben haziran ayından beri burada yaşıyorum ve sizi daha önce burada görmedim.”

Oğlu ve torunu gibi sessizleşti.

“Sizden nefret *etmelerini* mi istiyorsunuz?”

“Sence?” dedi aksi bir tavırla.

“Bana bir soru soruyorsunuz ve şimdi kaba davranıyorsunuz. Amos ve Rhodes’a, Tobias’a da kaba davrandınız. Durumu çarpı-
tıp kendinizi kurban olarak göstermeye çalışıyorsunuz.”

“*Ne dedin?*”

Birisi salak gibi davrandığında geleceğim için endişelenmek çok daha kolaydı. “Amos’u eleştirdiniz. Oğlunuzu küçümse-
diniz. Dayımın üç oğlu var ve hepsi, onun dünyanın en iyi babası olduğunu düşünür. Ben de öyle düşünüyorum. Benim büyüme çağımda babam pek ortalıkta yoktu ve bazen keşke yanımda ol-
saydı diye düşünüyorum. Ama gayet iyi birisine benziyor.

“Dediğim gibi, ne durumda olduğunuzu, geçmişte neler ol-
duğunu bilmiyorum ama Amos’u tanıyorum. Rhodes’u da bi-
raz tanıyorum. Rhodes her iyi baba gibi çocuğunu çok seviyor. Amos’un bunu bildiğini biliyorum ama ne kadar çok sevdiğini bilmiyor çünkü babasının ona nasıl baktığını görmüyor. Aynı
dik bakışlara ve ketumluğa sahip olmaları dışında birbirlerinden çok farklı olmalarına rağmen, Rhodes büyük bir çaba harcıyor.

“Demek istediğim şu: Eğer hakkınızda ne düşündükleri ko-
nusunda bunu *bana* soracak kadar endişeliyseniz, siz de onla-
rı umursuyorsunuz. Onları önemsiyorsanız, belki biraz daha olumlu çaba sarf etmelisiniz. Siz yetişkin bir insansınız. Burada olmak istemeseydiniz gelmezsiniz, değil mi?”

Yanıt vermedi.

Birbirimize bakarken, çok uzun süre sessiz kaldı. Daha doğrusu, dışarısı çok karanlık olduğu ve arabasının ışığı söndüğü için birbirimize bakmaya çalışırken bir şey demedi.

Ardından saniyeler geçti ve Bay Randall hâlâ bir şey demeyince dediklerimi düşündüğünü tahmin ettim. Düşündüğünü umut ettim. Ama son olarak, “Sevdiğimiz insanların nasıl kişilere dönüştüğünü, nasıl insanlar olduklarını seçemeyiz,” dedim, “ama yanında olmak istediğimiz kişileri seçebiliriz. Yanlarında olmaya değer olduklarını bilmelerini istiyorsak. Her neyse, görüşmek üzere, Bay Randall. Oğlunuz ve torununuz muhteşem insanlar. İyi akşamlar.”

Ancak yukarı kata çıktığımda bir ara fark ettiğim ama sonra üstünde durmadığım şeyi hatırladım.

Amos ve babası içeri girdikten sonra ön kapıyı kapandığını duymamıştım.

Rhodes bütün konuşma boyunca kapıda durmuştu.

On Dokuzuncu Bölüm

“Çok teşekkür ederim, birazdan orada olacağım,” dedim telefonu kapatmadan önce.

O gün için yanıma suyum ve yiyeceklerimi alırken içimi büyük bir heyecan kapladı. Tam iki sandviç hazırlamıştım ki bir arabanın uzaklaştığını duyunca duraksadım. Nereye gittiklerini merak ettim. Önceki gece hayatımın en kötü gecesi olmamıştı ama en iyisi de değildi.

Onlara bol şans diledim.

Eşyalarımı sırt çantama yerleştirirken, birisi sert bir şekilde kapıyı çaldı ve “Ora!” diye seslendi.

Amos’tu. “İçeri gel!” diye seslendim. Kapı açıldı ve yukarı kata çıktığını duydum.

Tam sırt çantamın fermuarını çektiğim anda, Amos nefes nefese, “Biraz burada kalabilir miyim?” dedi.

Başımı kaldırıp merdiven boşluğundan masaya yöneldiğini görünce gülümsedim. “Elbette.” Durup biraz düşündüm. “Ama bugün büyükbabanla vakit geçireceğini sanıyordum.”

Amos oflayıp ufak masanın etrafındaki sandalyelerden birine çöktü. “Babamla tartıştıktan sonra gitti.” Öne eğilip yapmaya başladığını yapbozun parçalarından birini aldı. “Babam şu anda çok kızgın. Evde olmak istemiyorum.”

Eyvah. Neler olmuştu acaba? Sırt çantamı alıp omzuma takarken bir şey sormadım. “Üzüldüm, Amos. Ben çıkıyorum, benimle gelmek ister miydin? Baban izin verirse tabii.”

Hâlâ yapboza bakıyordu. “Nereye gidiyorsun?”

“Bir arazi cipi kiralamaya gidiyorum.”

Amos başını iki yana salladı. “Yok, gelmeyeyim.”

Omzumu silktim. “Peki. İstersen yapbozu bitirebilirsin.”

Amos başını sallarken bana bakmadı. Gülümseyerek dışarı çıkarken, Rhodes ile babası arasında neler geçtiğini merak ettim. Tam kapıyı açıp dışarı adım attığımda, iş kamyonetinin arkasında bir şey aradığını fark ettim.

Acaba...

“Selam, Rhodes!” diye seslendim.

Doğrulurken sırt kasları gerildi ve bana baktı.

Evet. Amos doğruyu söylemişti. Çok keyifsiz gözüküyordu.

Şefkat olduğunu düşündüğüm bir his içimi kapladı. Onun yüzü asık olmasma rağmen gülümsemeden edemedim. Rhodes kızgın olduğunda bile çok şirindi.

“Selam,” dedi yerinden kıpırdamadan.

“Babanın gittiğini gördüm,” dedim ona yaklaşarak.

Homurdandı.

Neler olmuştu? “Amos benim dairede...” Rhodes çok sıkkın gözüküyordu ve aklımdan geçen şey iyi bir fikir olmayabilirdi ama şansımı denemek istedim. Benden *hoşlanmadığı* gibi bir şeyin söz konusu olmadığını ima etmişti... “Benimle gelir misin diye soracaktım ama sanırım sana sadece gelmeni söyleyeceğim.”

Gür kirpikleri menekşe-gri gözlerini örttü.

Gülümseyip başımla arabamı işaret ettim.

“Bugün iyi bir arkadaş olabileceğimi sanmıyorum,” diye mırıldandı.

“Sen öyle düşünüyorsun ama yine de benimle gelmelisin,” dedim. “İstemiyorsan konuşmana gerek yok. Ama belki biraz rahatlarsın.”

Homurdanarak başını iki yana salladı. “Hayır, iyi bir fikir değil.”

Onun aksi tavırlarıyla başa çıkabileceğimi biliyordum. “Peki. Öğleden sonra dönerim.” Geriye doğru bir adım attım. “Bana şans dile.”

Tam kamyonetine dönerken durup yine bana baktı. Yüzündeki aksi ifadeye şüphe de eklenmişti.

“Hoşça kal...”

“Nereye gidiyorsun?”

Ona arazi cipini kiralayacağım yerin ismini söyledim.

“Dağ yürüyüşüne mi gideceksin?” diye sordu ciddiyetle.

“Hayır.” Ellerimi öne uzatıp direksiyon tutuyormuş gibi yaptım. “Bir Razorback cip kiraladım.” Soru sormasına fırsat vermeden elimi kaldırdım. “Tamam, sonra görüşürüz!”

“Ne yaptığını biliyor musun?”

“Ne yaptığımı *bilen* var mıdır ki?” diye espri yaptım.

Oflayıp yüzünü göğşe çevirirken bir an bile tereddüt etmedi. “Bana bir dakika ver,” diye homurdandı.

İstifimi bozmamaya çalıştım. “Gelmek istediğine mi karar verdin?”

Kamyonetin kapısını kapatıp eve doğru yürümeye başlamıştı bile. “Beni bekle.”

Başımı kaldırıp Amos’un pencerede olduğunu görünce gülümsemeden edemedim. Başparmağımı kaldırdım. Onun da gülümsediğinden emindim.

Rhodes gerçekten de bir, iki dakika sonra sırt çantasıyla ve elinde iki montla dışarı çıktı.

Hâlâ keyifsiz gözükiyordu ama üstüme alınmadım. Belki babasının neden erken gittiğini ve onu sinirlendirdiğini anlatırdı, belki de hiçbir şey anlatmazdı. Ama keyfinin biraz yerine geleceğini umdum. En azından, amacım buydu. Konuşmasa bile sorun değildi.

Doğrudan yolcu tarafına doğru giderken ciddi görünüyordu. Arabaya binmeden durdu ve, “Aurora’yla gidiyorum, Amos. Evden çıkma. Geç kalmayız,” diye seslendi.

Amos da, “Tamam,” diye yanıt verdi.

Amos evde yalnız kalacağı için heyecanlanmış gibiydi. Arabaya binerken gülümsediğimi gizlemeye çalıştım ama Rhodes’un aynı şeyi yaptığını fark ettim. Ancak yola çıkıp otoyola girdiğimde, “Bunu tek başına mı yapacaktın?” dedi Rhodes.

Bakışlarımı yoldan ayırmadım. “Evet, birkaç haftadır planlıyordum.”

Koltukta kıpırdanıp bir şeyler homurdandı.

Pek keyifliydi doğrusu. “Clara ile Jackie’yi de çağıracaktım ama erkek kardeşleriyle plan yaptıklarını biliyorum. Amos’a sordum, gelmek istemedi ve mağazadan davet edebileceğim kadar yakından tanıdığım kimse yok. İnsanları tanımaya başladım ama henüz yakın arkadaşım yok.”

Rhodes’un, “Hımm,” sesini duyunca, yine gülümsediğimi gizlemek zorunda kaldım. Yapacak başka bir işi olmadığı için gelmiş olabilirdi –buna pek ihtimal vermiyordum– ama aptalca bir şey yapmayacağımdan emin olmak için geldiğini tahmin ediyordum.

Kamp alanına yaklaşıp kadar bekledim. “Seni rahatsız eden şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Çok iyi bir dinleyicimdir. Her zaman gevezelik etmem.”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını arabada açabileceği kadar açmıştı. Her yanından gergin bir enerji yayıldığını hissedebiliyordum. O yüzden, “Belki de bu iyi bir fikir değildi,” diye homurdandığında buna şaşırmadım.

“Olabilir ama seni geri götüremem. O yüzden, rahatlamak için biraz çaba gösterebilirsin. Ya da göstermezsin.”

Bana fırlattığı bakışı kaçırmadım. Dediğime hem şaşırmıştı hem de biraz sinir olmuş gibiydi.

Yolun geri kalanında Yuki’nin şarkılarından birini mırıldandığımda sessiz kalması da beni hiç şaşırtmadı. Arabayı park ettim ve ikimiz de indik. Yolun başlangıcında kocaman bir kamyonet, bir de ondan daha büyük bir karavan vardı. Arazi cipi işinden söz eden müşterimi görünce el salladım.

“Selam, Ora,” diye seslendi. Elinde imzalamam gereken belgeleri iliştirdiği klipsli bir defter vardı.

“Selam, Andy.” Tokalaştık. Rhodes yanımda durduğunda kolu koluma sürtündü. “Bu, Rhodes. Rhodes, bu da Andy.”

Önce Andy elini uzattı. “Bu bölgedeki av bekçisisin, değil mi?”

Ev sahibim başını sallayıp elini sıktı. “Daha önce iş arkadaşınla çalışmıştım,” dedi Rhodes aynı ses tonuyla.

Andy yüzünü buruşturdu. Bunun ne anlama geldiğini bilemedim ama Andy bana dönüp, “Başlayabilmen için şu belgeleri halledelim, ne dersin?” diye sordu.

“Tamam,” dedim gülümseyerek.

Rhodes’un kolu yine koluma sürtündü. Ona da gülümsedim ve karşılığında dudakları hafifçe kıpırdadı. Ama bakışlarının bir an için dudaklarıma takılı kaldığını, arazi cipini kiralayan adama dönmeden önce hafifçe iç çektiğini fark ettim.

Onay formlarını, açıklamaları doldurmam ve Andy’nin arazi cipiyle ilgili bilgileri vermesi on dakikadan uzun sürmedi. Telefonda ona kredi kartı numaramı verdiğim için ücreti çoktan ödemiştim. Andy bir şey aklına gelmiş gibi duraksadı, sonra kamyonetinin arkasından iki tane kask çıkardı. Ayrıca, güneş gözlüğü takmamızı önerdi. Anahtarları bana verdiğinde, nihayet Rhodes’a dönüp, “Önce sen kullanmak ister misin?” diye sordum.

“Önce sen kullanabilirsin,” dedi sıkkın bir sesle.

Bunu tekrarlamasına gerek kalmadı. Ama bana yanında getirdiği montlardan birini uzattı. Montu giyip fermuarını çektim ve sırt çantamı arka koltuğa koyup direksiyonun başına geçtim. Rhodes asık bir suratla yerine geçip kemerini taktı. Sonra, hafifçe bana döndü ve “Nereye gideceğini biliyor musun?” diye sordu.

Cipi çalıştırıp gülümsedim. “Hayır ama göreceğiz.”

Sonra, gaz pedalına bastım ve yola çıktık.

Belki yarım saat kadar sonra Rhodes ellerini konsola indirdi ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bana baktı. Yüzündeki ifade şok muydu? Korku muydu? Panik miydi? Hepsi miydi?

En azından, yüzü bembeyaz kesilmemişti. Gümüş-kahverengi kirli sakalının altında yanakları pembeydi ve korkmuş gibi bir hali yoktu. Açıkçası, yüzündeki ifade o kuduz rakun ifadesine daha çok benziyordu.

Ona gülümsedim. “Eğlenceli, değil mi?”

Dudakları aralandı ama hiçbir şey demedi.

Ben çok eğleniyordum. Cipun süspansiyonu müthişti. O yüzden, kuyruk sokumumun çürüyeceğini sanmıyordum –bu da başıma gelmişti ve hiç eğlenceli bir şey değildi– ama çürüse bile buna kesinlikle değerd. *Harika* bir sürüştü.

Bir ara, Rhodes ellerini kucağında yumruk yapmıştı... Keskin virajlarda arabanın yan tarafına tutunmadığı bir anda.

Gaza basıp hızlandığımda.

Frene basmadan aynı hızda gitmeye devam ettiğimde.

“Bu... da... neydi... böyle?” dedi sözcükleri tane tane, iki saniyelik aralıklarla söyleyerek.

Kemerimi çözüp motoru kapattım ve bir su molasının iyi olacağını düşündüm. Ön pencere içeri toz girmesini büyük ölçüde engellemişti ama yine de ağzım ve boğazım kurumuştu – büyük bir ihtimalle, cipi sürerken güldüğüm için öyle olmuştu.

“Eğleniyor musun?” dedim. “Biraz su ister misin?”

Rhodes gözleri hâlâ fal taşı gibi açılmış bir halde, konsolu bırakmadan ağır ağır başını iki yana salladı. “Biraz su içmek istiyorum ama önce *az önce neler olduğunu* bilmek istiyorum.”

“Seni korkuttum mu?” dedim birden endişelenerek. “Birkaç kere sana iyi olup olmadığını sordum ama yanıt vermedin. Hem yola çıktıktan sonra bana güvenmeni söylemiştim. Seni korkuttuysam özür dilerim.”

“Sen... tam bir... şey gibi araba kullanıyorsun...”

“Bir rallici gibi mi?” dedim.

Kırk iki yaşındaki Rhodes’un bana dik dik baktığından eminim. “Evet, saatte on, on beş kilometre hız yaparsın diye düşünüyorum ama sonra... hız göstergesini gördüm,” dedi.

Yüzümü buruşturdum. Ben de görmüştüm.

“Böyle araba kullanmayı nerede öğrendin?” diye sordu şaşkın bir ifadeyle.

Geriye yaslanıp ona hafifçe gülümsedim. “Bir ralliciden.”

Bir süre boş boş yüzüme baktı ama sonra dudaklarını büktü. Gri gözlerini cipin tavanına çevirirken, o sabit ifadesinin yerini düşünceli bir ifade aldı. Biraz düşündükten sonra bakışlarını tavadan bana çevirmeden hafifçe gülümseyerek, “Şaşırmam gerekirdi ama nedense buna şaşırmadım,” dedi.

Bu, bir iltifat mıydı, başka bir şey miydi? Yine gülümsedim ama bana bakmadığı için görmedi. “Arkadaşım Yuki’yi hatırlıyorsun, değil mi? Hani beni ziyarete gelen. Her neyse, onun bir çiftliği var ve kız kardeşlerinden biri bir hafta sonu yanında bir rallici olan erkek arkadaşını da getirmişti. Uzun lafın kısası, o adam bize bir şeyler öğretti.” Birden bir kahkaha patlattım. “Yuki aracı devirmişti ama onun dışında çok eğlenceliydi. Adam doğal bir yeteneğim olduğunu söylemişti.”

Bu duyunca bana baktı ve dudakları biraz daha kıvrıldı. Başını eğip dudaklarını birbirine bastırdı. “Doğal bir yetenek mi?”

Omzumu silktim. “Hastalık yayan hayvanlardan, yüksekten ve insanları hayal kırıklığına uğratmaktan korkarım ama ölmekten korkmuyorum.”

“Anladım,” dedi. Bana bakarken artık gülümsemedi. Gerçekten de çok yakışıklı bir adamdı.

Yüzüne öyle bakmayı kesmeliydim. “Vın, vın, bir sürüşe daha ne dersin?” dedim.

O çekici adam elini kahverengi-gümüş saçlarının arasına gezdirip başını salladı. Ama gözlerinde... mutlu bir ifade mi vardı? Olabilir miydi? “Toplum için bir tehlikesin ama şu anda iş başında değilim. Göster hünerini.”

Suyumuzu içip tekrar yola çıktık.

Bir süre sonra, yer değiştirdik ve Rhodes direksiyon başına geçti. Ufak bir açıklık alanda ikinci molamızı verdik. Ona yanıma aldığım sandviçlerden birini verdim ve güneşin altına, çimlerin üstüne oturduk. İkimiz de pek konuşmamıştık, daha çok çenemizi sıkmakla, tehlikeli olabilecek kadar hızlı gitmekle meşguldük ama sezon bitmişti ve etrafta başka karavanlar yoktu. O yüzden, rahat davranmıştık. En azından, Rhodes yavaşlamamı söylemediği için öyle düşünmüştüm.

İki, üç kere güldüğünü duymuştum ve her seferinde gülümsemeden edememiştim.

Yavaş yavaş omuzları ve göğsü gevşedi. Bacaklarını önüne uzatıp geriye attığı eline yaslandı ve diğer elindeki salamli-peynirli sandviçinden aldığı ufak ısırıklar arasında, “Beni de getirdiğin için teşekkürler,” dedi.

Ağzım dolu olduğu için hemen yanıt veremedim. “Rica ederim. Benimle geldiğin için ben teşekkür ederim.”

Bir süre ikimiz de sessizce sandviçlerimizi yedik ve güneşin ılık ışınlarının keyfini çıkardık. Çok güzel bir gündü. Gökyüzü en sevdiğim mavi tonuna bürünmüştü. Kendi gözlerimle görmeseydim, böyle bir renk olduğuna inanamazdım. Sessizliğimiz huzurluydu. Beni rahatlatmıştı. Ağaçlarda öten kuşlar bana bizden başka canlılar olduğunu hatırlatıyordu. Hayat biz insanların hayatıyla ilgisi olmayan şekillerde devam ediyordu.

Onu huzursuz etmemek için yalnız olmamanın hoşuma gittiğini itiraf edemezdim. Bu iri yarı, heykel gibi adamın yanımda olmasından mutlu olduğumu ve gününü biraz olsun keyifli bir hale getirebildiğimi umduğumu söyleyemezdim. Hayatım boyunca pek çok insan benim için aynı şeyi yaptığı, her şey yolunda gitmediğimde beni neşelendirdiği için ben de onun için en azından bunu yapabilirdim.

“Babam gitmeden öne tartıştık,” dedi sandviçini gevşekçe tutarak. Bir ısırık daha alıp devam etmesini bekledim.

“Beni ne kadar kızdırdığını unutmuşum.”

Devam etmesini bekledim ama birkaç ısırık daha aldıktan sonra devam etti.

“Amos’un onun kalmasını ya da gitmesini umursamadığını biliyorum ama ben umursuyorum. Onun için her zaman işi daha önemli oldu.” Rhodes’un sesi sakindi. “Sanırım, hayatında ilk kez pişmanlık hissetti ama...”

Ne hissettiğini bilmiyordum. Tam olarak bilmiyordum. Sanırım, bu yüzden elimi elinin üstüne koydum. İnsanların sizi hayal kırıklığına uğratmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırmadı. Hâlâ biraz kızgın gibiydi ama ifadesi o kadar öfkeli değildi. Gözlerinde başka bir ifade daha belirmişti. Tam olarak anladığım ya da bildiğim bir ifade değildi.

Başparmağımı hafifçe elinde gezdirdim ve kabarık bir yara izi hissettim. Eline bakınca, tırtıklı çizginin soluk renkli ve birkaç

sanitim uzunluğunda olduğunu fark ettim. Tekrar yara izini okşadığımda, artık babasından –onun için özel olan bir konudan– söz etmek istemediğini hissettim. “Bu nasıl oldu?” diye sordum.

“Ben... bir hayvanı kesiyordum...”

Yüzümü buruşturmuş olmalıydım ki hafifçe gülümsedi.

“Bir geyikti. Erkek bir geyiği kesiyordum ve bıçağım kaydı.”

“Ayy. Dikiş atıldı mı?”

Diğer elini elimin üstüne götürdü –avucu *sıcacık*– ve işaretparmağıyla o da yara izini okşadı. Bu arada, parmağı parmağımın kenarına sürtündü. “Hayır, dikiş attırmam gerekirdi ama hastaneye gitmedim. Bu yüzden yara izi kaldı.”

Elimi geri çekmek istemediğim için serçeparmağımı gerip parmağındaki minik bir yara izini okşadı. “Ya bu?”

Rhodes da elini geri çekmedi. “Kavga.”

“Bir kavgaya mı karıştın?” dedim şaşkınlıkla.

Ağzının kenarı biraz daha, azıcık daha yukarı kıvrıldı. “Gençtim.”

“Hâlâ gençsin.”

Ofladı. “Daha gençtim. Johnny lisedeyken bir kavgaya karıştı ve Billy ile ben yardımına koştuk. Konunun ne olduğunu bile hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey, parmak eklemlerinin üstünün yarıldığı ve kanamaya başladığı. Bir türlü durmak bilmemişti,” dedi. Parmağını azıcık oynatınca, yine parmağıma sürtündü.

Ben de elimi geri çekmedim. “Gençken çok kavgaya karıştın mı?”

“Birkaç kere ama o zamandan beri hiç kavgaya karışmadım. O zamanlar çok öfkeliydim. Artık öyle değilim.”

Yüzüne baktığımda, gri gözlerini yüzüme dikmiş olduğunu gördüm. Yüzünün sakin ve huzurlu görüldüğünü, belki biraz fazla temkinli olduğunu fark ettim ve aklımdan neler geçtiğini merak ettim. Ona gülümsedim ama o bana gülümsemedi.

“Ya sen?” dedi. “Sen gençken kavgalara karıştın mı?”

“Hayır. Asla. O tür yüzleşmelerden nefret ederim. Sesimi yükseltmem için çok kızgın olmam gerek. Ama birçok şey beni kızdırmaz. Hislerim o kadar kolay incinmez,” dedim. “Sadece birisini dinleyerek ve ona sarılarak birçok şeyi düzeltebilirsin.” Yüzümdeki ve kollarımdaki birkaç izi işaret ettim. “Bütün yara izlerim sakarlıklarım yüzünden kaldı.”

Kahkahası beni gafil avladı. Yüz ifadesinden kendisinin de şaşırdığını anladım.

“Bana mı gülüyorsun?” dedim sırtarak.

Dudakları hafifçe kıpırdadı ama gözleri ilk kez parılıyordu. “Sana değil, kendime güldüm.”

Gözlerimi kısıp dikkatle ona baktım.

Parmağıyla elimi okşarken, dudaklarında biraz daha uzun sürmüş olsaydı oracıkta ona âşık olmuş olabileceğim bir gülümseme belirdi. “Hayatımda hiç senin gibi birisiyle karşılaşmamıştım.”

“Umarım bu iyi bir şeydir.”

“Hüzünlü olmanın ne demek olduğunu bilmeyen insanlarla karşılaştım. Çok metanetli insanlarla da. Ama sen...”

Başını salladı ve o kuduz rakun ifadesiyle bana bakmaya devam etti. “Başına gelenlere rağmen, hiçbir şeyin ya da kimsenin yok edemediği bir hayat ışığına sahipsin. Hâlâ nasıl... kendin gibi olabildiğini anlayamıyorum.”

Kalbim bir an için sızladı ama kötü anlamda değil. “Her zaman mutlu değilim. Bazen ben de hüzünleniyorum. Dediğim gibi, beni çok şey incitemez ama bir şey beni etkilediğinde gerçekten de derinden etkiler.” Sözlerinin içime yerleşmesine, ihtiyacım olduğunun farkında olmadığım sıcacık bir merhem olmasına izin verdim. “Ama teşekkür ederim. Bugüne dek bana söylenmiş olan en güzel şeylerden biri bu.”

Gri gözleri yine yüzümde gezindi ve gözlerinde o kadar anlık bir endişe ifadesi belirdi ki bunu hayal ettiğimi sandım. Çünkü söylediği bir sonraki şey normaldi. Fazla normaldi. “Beni buraya

getirdiğin için teŖekkr ederim.” Duraksadı. “Cipi kullanırken saçlarımda birkaç beyaz tel çıktığı için de teŖekkrler.”

ŖakalaŖıyordu. Aman Tanrım. Normal davranmaya alıŖarak tatlı bir gülümsemeyle ona baktım. “GmŖ tellerini seviyorum ama geri dnŖ yolunda sen kullanmak istiyorsan kullanabilirsin.”

Ofladığını duyunca gülümsedim ama parmağıyla elimi okŖaması beni daha da çok gülümsetti.

Yirminci Bölüm

“Ne yapıyorsun?”

NÇakıl taşlarının üstüne serdiğim ceketimin üstünde yere çömeldiğim yerden başımı kaldırdım. Kapının açılıp kapandığını bile duymayacağım kadar sessiz bir şekilde evden çıkmış olan Rhodes’a gülümsedim. Perşembe akşamıydı ve sırf eve erken gelmekle kalmamış, üniformasını değiştirip ince bir eşofman altı –*Apış arasına bakma, Ora*– ve daha önceden gördüğüm tişörtlerinden birini giymişti. Üstündeki Deniz Kuvvetleri logosu silikleşmişti.

Rhodes gerçekten de bu gezegendeki kırk iki yaşındaki en seksi erkekti. Öyle olmalıydı. En azından, benim için öyleydi.

Arazi cipiyle yaptığımız maceradan sonra aramızda bir şeyler değişmişti. Geri döndükten sonra, *nihayet* birbirimize telefon numaralarımızı vermiştik. Aramızdaki şey neydi bilemiyordum ve ufak, sadece benim hissettiğim bir şey de olabilirdi ama bana önemli geliyordu. O günden beri pek birlikte vakit geçirmemiştik –son zamanlarda daha uzun saatler çalışıyordu– ama eve erken geldiği ve Amos’la garajda çalıştığımız iki seferde de daha az

kuduz rakun ifadesine benzeyen ve daha... başka bir şeyi anlatan uzun, dikkatli bakışlarla beni süzmüştü.

Bu durum ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Hissettiğim şeyi abarttığımı sanmıyordum. Saçlarınızı yıkarken nefesinizi fazla uzun tutup bir anda size boğulmadığınızı anlatan o nefesi içinize çektiğiniz anda olduğu gibi bir farkındalıktı.

Ama bunu fazla kafaya takmamaya çalışıyordum. Artık benden yakınlarda olacak ve kötü vakit geçirmeyecek kadar hoşlandığını biliyordum. Kendi çapında hoşlanıyordu. Güvende olmamı istediğinden emindim. Rhodes babasının geldiği gün beni arkadaşı olarak tanıtmıştı.

Dahası, bu güvenilir, sessiz adamın “dostum” sözcüğünü öylesine kullanmadığını da derinden hissediyordum. Zamanını herkese ayırmıyordu. Ama bana ayırıyordu.

Dolayısıyla, bunları bilerek ve bu kadar içine kapanık birisine karşı kalbimde sevgi olduğundan emin olduğum bir hisle ince kumaşı kaldırıp ona gösterdim. “Yeni çadırımı kurmayı deniyorum ama henüz başaramadım.”

Rhodes bütün malzemelerimi dizdiğim yerin diğer tarafında durdu ve eğilip ekipmanı inceledi. Mavi ve siyah parçalar karma karışık duruyordu.

“Doğru işaretlenmemiş... Kılavuzun üstüne su döktüm. O yüzden, hangi parçanın nereye gideceğini anlayamıyorum. Mağazada çalışmaya başladığımdan beri kendimi bu kadar aptal hissetmemiştim.”

“Bir şeyi bilmemen seni aptal yapmaz,” dedi çömelmeden önce. “Kutusu ya da bir fotoğrafı var mı?”

Bazen olabilecek en güzel şeyleri söylüyordu.

Kutuyu Amos’un haftada bir boşaltıp geri getirdiği çöp bidonlarının yanına bıraktığım yerden alıp geri getirdim ve Rhodes’un yanına bıraktım.

Başını kaldırdığında, kutuyu alırken bir an için göz göze geldik. Karton kutunun üstündeki resmen bakınca, hafifçe kaşlarını çattı ve başını sallamadan önce dudaklarını büzdü. “Bir keçeli kalemin var mı?”

“Evet.”

Gri gözlerini yine bana çevirdi. “Kalemi getir. Hangi parçanın nereye gireceğini anlayabilmen için parçaları işaretleyelim.”

Bu fırsatı geri tepmeyecektim. Yukarı katta çantamdan gümüş rengi keçeli kalemi alıp ona götürdüm. Rhodes çoktan düşünceli bir ifadeyle çadırın parçalarını dizmeye başlamıştı bile.

Yanına çömelip keçeli kalemi ona uzattım.

Kalemi alırken sert elleri elime değdi ve diğer eliyle kalemin kapağını açtı. Parçalardan birini bana gösterirken *hımm* dedi. “Bunun şu üst taraftaki parçalardan biri olduğu belli, gördün mü?”

Göremiyordum.

“Bu parça şu diğer parçaya benziyor,” dedi sabırla. Bir diğer direği alıp ilkinin yanına koydu.

Tamam, bunu anlamıştım. “Ha, evet.”

Sonra, kutuyu alıp tekrar resmen baktı, başını kaşdı ve parçaları dizmeye devam etti. Tekrar kutuya bakıp yine *hımm* dedi.

Yanlışlıkla ıslattığım kılavuzdaki bulanık şekillere baktım. Gözlerimi kısıtım. Parçaları doğru diziyormuş gibiydi.

Bir süre sonra, parçaları birleştirmeye başladı. Doğrulduğunda –parçaların yarısını birleştirmişti– kendi kendine başını salladı. “Kampa nereye gideceksin?”

Doğrulдум. “Gunnison’a.”

Gözlerini birleştirdiği parçalardan ayırmadan başını kaşdı. “Tek başına mı?”

“Hayır.” Kılavuzdaki şekiller daha mantıklı gelecek mi diye biraz evirip çevirdim. Gelmedi. “Clara bu hafta sonu beni onunla Gunnison’a gitmeye davet etti. Ben, o, Jackie ve görümcelerinden biri gelecek. Erkek kardeşi de Bay Nez’in yanında kalacak.

Çadırlarından birini ödünç vermeyi teklif etti ama büyük bir kız gibi kendi çadırımı almak istedim. Sonradan tekrar kampa gidersem diye. Eskiden kampa gitmeyi severdim ama aradan çok zaman geçti.”

“Evet, o parça şuraya girecek,” dedi aldığım direklerden birini bir diğeriyle birleştirdiğimde. “Uzun zaman önce mi? Burada yaşadığın zamandan mı söz ediyorsun?”

“Evet, annemle kamp kurmaya giderdim,” dedim. Bu arada, bir direği daha bir parçayla birleştirdi. “Aslında, çok heyecanlıyım. Eskiden çok eğlendiğimizi hatırlıyorum. Ateşte marshmelov eritirdik...”

“Ormanda ateş yakmak yasak.”

“Biliyorum. Bunu fırında yapacağız.” Gözlerimi kısıp direklerden bazılarına baktım ve tersine çevirdim. “Belki yerde uymak hoşuma gitmeyecek ama denemeden bilemem.”

Bana bakmadan aynı direği aldı ve doğru yere koydu.

“Beceriklisin,” dedim Rhodes birkaç parçayı daha birleştirdikten ve çadır gerçek bir çadıra benzemeye başladıktan sonra. “Sen pek kampa gitmiyorsun sanırım. Amos bundan hoşlanmadığını söylemişti.”

Rhodes yanıt verirken keçeli kalemi cebinden çıkardı. “Sık sık gitmiyorum. Ava çıktığımda ya da eğitim için gittiğimde kamp kuruyorum ama o kadar.” Rhodes susup kalemi dişlerinin arasına alıp son birkaç parçayı da birleştirirken, bu konuda hakkında başka bir şey söylemeyeceğini sandım. Ama devam ederek beni şaşırttı. “En büyük ağabeyim eskiden bizi hep kamp kurmaya götürürdü. Geçmişte en eğlendiğimiz zamanlardı.”

Rhodes parçaları teker teker kalemle işaretlerken, bu kısa öyküsü merakımı kabarttı. “Birden fazla erkek kardeşin mi var?”

“Üç tane. İkisi büyük, biri küçük. Kamp sayesinde evden çıkabiliyor, başımızı derde sokmaktan kurtuluyorduk,” dedi. Garip ses tonu bana bu öykünün bu kadar olmadığını anlattı.

“Onlar nerede yaşıyorlar?”

“Colorado Springs, Juneau ve Boulder’da,” dedi.

Ama babası dahil hiçbiri onu ziyaret etmiyorlardı. Colorado Springs ve Boulder çok yakın değildi ama o kadar uzak da değildi. Bir tek Alaska’daki kardeşinin istisna olduğunu düşündüm.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi devam etti. “Bizi pek sık ziyaret etmezler. Etmeleri için bir neden yok. Senede birkaç kere buluşuruz. Ben Florida’da yaşarken ziyarete gelirlerdi. Özellikle de eğlence parkları yüzünden oraya gelmeyi seviyorlardı.”

Bir nedenleri yok muydu? Tam olarak yılın babası olmayan babası bir saatlik mesafede olmasına rağmen mi? Annesi neredeydi? “Neden Amos’la birlikte onlardan birine daha yakın bir yere taşınmadınız?”

Parçaları işaretlemeye devam etti. “Amos burada büyüdü. Ben ordu üssünde büyümekten hoşlanmamıştım ve büyük şehirlerde yaşamayı özlemiyorum. Bir av bekçisi olmak için başvuruda bulunduğumda, Durango’daki ofisi açtılar. Kadere inanmam ama bence bu kadersel bir olaydı.”

Ben de öyle düşünüyordum. “Annen hayatının bir parçası mı?” diye sordum elimde olmadan.

Keçeli kalem hareketsiz kaldı ve yanıt verdiğinde keyfinin kaçtığını anladım. “Hayır. Son duyduğuma göre birkaç sene önce vefat etmiş.”

Son duyduğuna göre. Bu yanıtın altında çok şey yatıyordu. “Çok üzüldüm.”

Rhodes’un bakışları yere çevirili olmasına rağmen başını salladı. “Üzülecek bir şey yok. Onun yüzünden uykularım kaçmıyor.”

Bu, derin bir öfkenin yansıması değilse ne olduğunu bilmiyordum.

Kendisi de böyle yanıt verdiğine şaşırılmış olmalıydı ki başını kaldırıp kaşlarını çattı. “İyi bir ilişkimiz yoktu.”

“Üzüldüm, Rhodes. Sorduğum için özür dilerim.”

Güzel yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Özür dileme. Yanlış bir şey yapmadın." Rhodes dikkatini hemen çadırın parçalarına çevirdi. İçine derin bir nefes çekip, "Şimdi, parçalara ayırıp tente-yi de kullanarak baştan kuralım da parçaların doğru olduğundan emin olalım," dedi.

Artık ebeveynlerinden söz etmek istemediği belliydi. İnsanlara böyle özel sorular sormamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. "Teşekkür ederim," dedim. "Yardım ettiğin için."

"Rica ederim," demekle yetindi. Ama ses tonu çok şey anlatıyordu.

İki gün sonra, yatağın kenarına oturmuş ayağımı sallıyor, hayal kırıklığı hissetmemeye çalışıyordum.

Ama bunda pek başarılı olamıyordum.

Kampa gitmeyi *gerçekten* de dört gözle bekliyordum.

Ama aksiliklerin olabileceğini biliyordum ve aynen öyle olmuştu. Clara mağazayı tam kapatmak üzereyken bir telefon gelmişti. Yeğeni kolunu kırmıştı, o ve erkek kardeşi hastaneye gidiyorlardı.

Omuzlarını sarkıtıp iç çekişinden onun da büyük bir hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum.

O kadar kısa sürede babasına bakacak başka birisini bulamazdı. Babasının gündüzleri gelen bakıcısının başka işleri vardı. Ağabeyleri de... Onların durumunu bilmiyordum ama Clara sormuş olsaydı mutlaka yardım ederlerdi diye düşünüyordum.

Gerçi Clara'yı çok iyi tanıdığımdan, onlara sormamayı tercih etmiş olabilir diye düşündüm.

Böylece, başka bir zaman kamp kurmaya gitmeye karar vermiştik. Ertesi gün evden çıkmak isteyebilir diye babasıyla kalma-

yı teklif etmiştim ama olaylar birbirini izlemişti ve Jackie evde kalmayı teklif etmişti. Ertesi gün bir dağ yürüyüşüne gitmeyi planlamıştık ama Clara'nın sık sık yürüyüşlere gitmediğini biliyordum. Bunu yapabileceğine yemin etmişti ve ona ne yapıp yapamayacağını söyleyecek değildim. Yolun yarısında geri dönmemiz gerekirse de dünyanın sonu olmazdı.

Bu yüzden cumartesi gecesi evdeydim ve *biraz* hayal kırıklığı hissediyordum.

Başka bir gün kendi başıma kamp kurmaya gidebilirdim...

Hayır, bunu yapamazdım.

Kapının çalındığını duyunca doğruldum.

"Aurora?" diye seslendi birisi alt kattaki pencereden.

Kim olduğunu anlayınca kalktım. "Rhodes?" diye seslendim ve çoraplarımla elimden geldiğince hızla aşağı kata indim.

"Benim," dedi aşağıda kilidi çevirip kapıyı ardına kadar açtığımda.

Ona en dostane gülümsememi fırlattım. "Selam."

Kısa bir süre önce kamyonetinin sesini duyduğum için evde olduğunu biliyordum. Üniformasını değiştirip koyu renkli bir jean ve elimde olsaydı gizli gizli kaslarını inceleyeceğim dar bir tişört gitmişti. "Yola çıkmak için biraz geç kalmadınız mı?"

Neden söz ettiğini anlamam birkaç saniye sürdü. "Ha, bugün gidemiyoruz."

"Yarın mı gidiyorsunuz?"

"Hayır, bu hafta sonu gidemiyoruz. Clara'nın erkek kardeşi acil bir durum yaşadı ve babasıyla birlikte kalamayacağı anlaşıldı. Her zamanki bakıcının da bir cenazeye gitmesi gerekiyor-muş." Birbirimize dikkatle bakıyorduk. Ben açıklama yaparken, gözleri sanki sözlerimi tartışıyormuş gibi yüzümde dolaştı.

Pürüzsüz sağ yanağı seğirdi.

"Başka zaman sanırım," dedim. "Siz ikiniz hafta sonu ne yapıyorsunuz?"

Anlık bir duraksamadan sonra, "Hiçbir şey," dedi. "Johnny Amos'u aldı. Bu akşam birlikte bir şey yapacaklarmış." Yanağı

yine seğırdi. “Işığının yanık olduğunu görünce, iyi misin diye bakmak istedim. Bana işten hemen sonra gideceğinizi söylediğin için merak ettim.”

“Ha, anladım. Buradayım ve iyiyim. Yarın Clara’yla derimin yarısının sıyrıldığı ve beni kurtardığın yürüyüşü yapmaya çalışacağız.”

Başını salladı ama gözlerini düşünceli bir ifadeyle kıstı.

Biraz düşündüm. “Bir pizza pişirmeyi düşünüyordum. Yarısını ister misin?”

“Yarısını mı?” dedi şaşırmış gibi.

“İstersen sana ayrı bir pizza yapabilirim...” dedim. “Aslında, karnım çok aç. Bir pizzanın tamamını yiyebilirim ama evde iki pizzam var.”

Nedense dudaklarının kenarları gerildi.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Amos’un yaş gününde bir pizzanın tamamını yediğini kendi gözlerimle görmemiş olsaydım buna inanmazdım.”

O gün ne kadar rezil olduğumu düşününce az kalsın yüzümü buruşturacaktım. Fareye ne olduğunu sormamıştım ve o anda da sormayacaktım. Omuz silkip gülümsedim. “Öğlen kocaman bir salata yedim. İkisi birbirini dengeler bence.”

“O zaman, fırına iki pizza at. Markete gittiğimde sana pizza alırım,” dedi yine yüzüme dikkatle baktıktan sonra.

Bu kadar yakışıklı olması mı gerekiyordu?

“Öyle mi?” dedim biraz heyecanlı bir sesle.

Ciddi bir ifadeyle başını salladı ama bakışlarında hâlâ çok düşünceli bir ifade vardı. “Ne kadar sürer? Otuz dakika mı?”

“Gibi. En son fırını ısıtıp iki pizza pişirmem kırk dakika kadar sürmüştü.”

Rhodes geriye doğru bir adım attı. “O zamana kadar gelirim.”

“Tamam,” dedim Rhodes bir adım daha geri giderken. O, arkasını dönüp koşarak eve gidene kadar kapıyı kapatmadım.

Neden koşarak gittiğini bilmiyordum ama sorun değildi. Belki de tuvalete gitmesi gerekiyordu. Ya da daha egzersiz yapmamıştı. Amos bir gün babasının haftada birkaç kere yirmi dört saat açık olan bir spor salonuna gitmek için erkenden kalktığını söylemişti. Bazen de evde mekik çektiğini söylemişti. Bunları laf arasında söylemişti ama şikâyet edecek halim yoktu.

Tekrar yukarı kata çıkıp fırını açtım ve acaba Rhodes pizzasını evde mi yiyecek, yoksa benimle birlikte mi yemeyi planlıyor diye merak ettim.

Sonra, acaba o akşam bir randevusu mu var ve bu yüzden mi orada olup olmadığını sordu diye merak ettim ama bunu düşünmüş olamazdı.

Tabii, pizzasını birisiyle paylaşmayı düşünüyorsa ayrı konuydu...

Yok, o böyle bir şey yapacak birisi değildi.

Her neyse, diye düşündüm. Benimle yemek istiyorsa harika olurdu. İstemiyorsa da bir film izleyebilirdim. Yeni bir kitap almıştım. Yuki'nin hatırını sormak için onu arayabilirdim. Ya da yengemi arayabilirdim.

Ama kırk beş dakika sonra Rhodes hâlâ gelmemişti ve pizzalar soğumakta olan fırında sertleşmeye başlamıştı.

Pizzayı kesip bir tabağa koyabilir, ona götürebilirdim, değil mi?

Bir pizza bıçağım olmadığı için biftek bıçağıyla kesmeye başlamıştım ki kapı yine çalındı. Ben yanıt vermeden kapı aralandı ve, "Melek?" diye seslendiğini duydum.

Tanrım, bu adamı ve bana neden böyle hitap ettiğini anlamıyordum.

"Evet?"

"Pizzalar oldu mu?"

"Evet! Seninkini aşağı getirmemi ister misin?"

"İkisini de getir."

Birlikte mi yemek istiyordu? "Tamam!" diye seslendim.

Kapı kapandı ve şaheserleri kesip tabaklara koyduktan sonra Yuki'nin bir ara posta kutuma yolladığı balmumu kâğıtlarla kapladım. Sonra da aşağı kata indim.

Dışarıya çıkıp iki adım attım ve durdum.

Garaj dairesi ile ana evin arasına şık bir tente kurulmuştu.

Yanında aralarında bir fener olan iki kamp sandalyesi duruyordu. Rhodes sandalyelerden birine oturmuştu. Diğer sandalyedeysen ufak bir paket duruyordu.

“Gunnison değil ama yasak bütün eyalette geçerli olduğu için ateş yakamayız,” dedi doğrularak.

Göğüskemiğimin altında bir yer sızladı.

“Çadırı garajda ve arabada aradım ama oralarda bulamadım. Aşağı getirmek istersen bir dakikada kurabiliriz. Ama benimki iki kişilik.” Birden konuşmayı kesip öne eğildi ve gözlerini kısarak karanlıkta bana baktı. “Ağlıyor musun?”

Hafifçe öksürüp doğruyu söyledim. “Ağlamak üzereyim.”

Şaşkınlıkla, “Neden?” diye sordu yumuşak bir sesle.

O içimdeki şey biraz kıpırdadı, kalbime çok yaklaştı ve ona durmasını söyledim.

Beni dinlemedi.

Benim için bir çadır kurmuştu.

Sandalyeler getirmişti.

Kamp kurabileyim diye.

Dudaklarımı birbirine bastırıp içimden, *Yapma. Sakın yapma. Yapma bunu, Ora*, dedim.

Ağlamamalıydım. Ağlamamalıydım.

Hatta ağlamamak için hafifçe öksürmeye bile çalışmışım.

Ama bir faydası olmadı.

Birden ağlamaya başladım. İlk hıçkırıktan sonra, o minik, acıklı damlalar sessizce yanaklarımdan süzölmeye başladı. Sesim çıkmıyordu ama yaşlar aktıkça akıyordu. Milyon sene bile geçse aklıma hayalime gelmeyecek güzel bir davranışın neden olduğu mevsimsel ufak tuz ırmakları akmaya başlamıştı.

Rhodes panik içinde ayağa fırladı. “İyiyim,” demeye çalıştım ama bunu da tam olarak beceremedim.

Sesim çıkmadı çünkü daha beter ağlamamak için kendimi zorluyordum.

“Dostum?” dedi Rhodes temkinli, nazik bir ses tonuyla.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Öne doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı. Ben de ona yaklaştım.

Dudaklarımı açmadan öne adım atarken, geriye kalan ufacık gururumu kaybetmemeye çalıştım.

Bir, iki adım ötede durduğunda, tabakları yere koydum ve yürümeye devam ettim. Ona biraz daha yaklaştım. Yanağımı tam omuz ile köprücük kemiğinin arasına yasladım ve buna bir hakkım varmış gibi beline sarıldım. Sanki bunu yapmamı istermiş gibi.

Sanki benden hoşlanıyormuş ve bu yaptığım doğru bir şeymiş gibi.

Ama ben ona sarıldıktan sonra kollarımı geri itmedi. Ona sım-sıkı sarılırken, ağlamayı kesip dolu dolu olan gözlerim gömleğini ıslatırken öylece kaldı. “Bu, hayatımda birisinin benim için yaptığı en güzel şey,” diye fısıldadım, göğsüne karşı burnumu çekerek.

Birden, sırtımın ortasında elini hissettim.

“Özür dilerim,” diye fısıldarken, kendime hâkim olmaya ve geri çekilmeye çalıştım ama başaramadım. Çünkü sutyenimin askısının üstünde duran el bana izin vermedi. “Böyle sulu gözlü davranıp gömleğini ıslatmak istememiştin. Seni huzursuz etmek istemem.”

Sırtıma, tam kot pantolonumun kemerinin üstünde bir el daha hissettim.

Sonra da geri çekilmeye çalışmayı kestim.

“Huzursuz olmuyorum, sorun değil,” dedi. Sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı.

O da bana sarılıyordu.

Bana sarılıyordu.

Bunu yapmasını çok istiyordum. Ona daha da sıkı sarıldım ve kollarım beline kaydı. Vücudu ılık ve sertti.

Tanrım, kaliteli çamaşır deterjanı gibi kokuyordu.

Kollarımı etrafına dolayabilir, sonsuza dek öyle kalabilirdim. Tıraş losyonu da neymiş? İyi bir çamaşır deterjanından daha güzel bir koku yoktu.

Özellikle de Rhodes'un ki gibi bir vücuttan yayıldığında. İriyari ve kaslı. Rahatlatıcı.

Daha kısa bir süre önce bana tahammül bile edemediğini düşündüğüm bir adam.

Şimdiyse... Hiçbir şeyden emin değildim.

Bunu neden yapıyordu? Amos'un apandisit durumu yüzünden mi? Babası geldiğinde onu kurtardığım için mi? Yoksa arazi cipi maceramız yüzünden mi?

"İyi misin?" diye sordu. Eli sırtımın ortasında birkaç saniye daha kaldı ve sırtıma yine hafifçe vurdu.

Gazını çıkarmaya çalıştığı bir bebekmişim gibi hafifçe sırtıma vuruyordu.

İçime sıcacık bir his yayıldı. Rhodes beni teselli etmeye çalışıyordu. Kaden beni sevdiğini ama kimsenin bunu öğrenemeyeceğini söylediği zamankinden bile daha çok kafam karışmıştı.

"Evet. Çok nazıksın. Uzun süre benden hoşlanmadığını sanmıştım."

Rhodes biraz geri çekilip başını eğdi. Kaşlarını çattı ve gözlerime bakınca ciddi olduğumu fark etti. İfadesi ağır ağır yumuşamaya başladı. Ciddi bir ifadeye büründü ve Deniz Kuvvetleri ses tonuyla devam etti. "Daha önce olanlar seninle ilgili değildi, anlıyor musun? Bana birisini hatırlattın ve onun gibi bir insan olduğunu düşündüm. Öyle olmadığını anlamam uzun zaman aldı. Ters davrandığım için özür dilerim."

"Tamam." Burnumu çekip başımı salladım. "Anladım."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan hafifçe başını eğdi. “İçeri girmek istiyor musun?”

“Hayır! Duygusallaştığım için özür dilerim. Çok teşekkür ederim. Bunu yapmış olman benim için çok anlamlı.”

Başını salladı ve bir adım geriye gitmeden önce elleri sırtımı hafifçe okşadı. Sonra, fikrini değiştirdi ve tekrar bana yaklaşıp bir ara üstüne geçirdiği kazağın koluyla yüzümü sildi.

Ne yaptığımı düşünmeden öne atılıp ona yine sımsıkı sarıldım. O kadar sıkı sarıldım ki bir an için nefesi kesildi. Kollarımı hemen indirdim, burnumu çekip gözyaşları arasında kocaman bir gülümsemeyle ona baktım. Pizza tabaklarını bıraktığım yerden alıp birini ona uzattım. “Açsan yiyelim bari,” dedim çatlak bir sesle.

Alnında derin çizgiler oluşmuştu ve pür dikkat beni izliyordu. “Hâlâ ağlıyorsun.”

“Biliyorum, senin suçun değil,” dedim. Hafifçe öksürüp toparlanmaya çalıştım. “Bu, gerçekten de bugüne kadar birisinin benim için yaptığı en güzel şey. Teşekkür ederim, Rhodes.”

Boğuk bir sesle, “Rica ederim,” derken gözlerini karanlık göğe çevirdi.

İkimiz de oturduk, pizzaların üstüne örttüğüm kâğıdı çıkar-dım ve derhal yemeye koyulduk. Fenerin ışığı bizi birbirimizi gayet iyi görebileceğimiz şekilde aydınlatıyordu.

Sessizce pizzalarımızı bitirdikten sonra, Rhodes elimdeki tabağı alıp yere koydu. “Evde bir paket Chips Ahoy kurabiyesi ve aldığımı hatırlamadığım bir paket marşmelov var ama ikisinin de son kullanma tarihine daha var.”

Altdudağım titremeye başladı. O anda Kaden’i düşündüm ve beni anladığını düşündüğüm miktarın birazı kadar bile anlamadığı için ondan nefret ediyor olmaktan daha da nefret ettim.

Anlamamıştı. Artık bunu görebiliyordum. Resmin tamamını görebiliyordum.

Seneler önce, böyle bir şey olması için adam bile öldürebilirdim. İnternette bulması üç dakika, hesap bilgileri telefonuna kayıtlı olduğu için sipariş etmesi daha da kısa süren şeyleri satın aldığı için değil. Kim bilir kaç kere Pagosa'yı ziyaret etmek isteğimi söylemişim ama beni hiç dinlememiş, konuyu değiştirmişti. Umursamamıştı. Her şey, her zaman onun ne istediğiyle ilgiliydi. Boşa harcadığım onca zamanı düşününce...

“Kurabiyelerle ve marşmelovla aran iyi midir?” diye sordu aklımdan geçenlerden bihaber olan Rhodes.

Çok cılız bir sesle, “Evet,” dedim. Ama Rhodes mesajı aldı çünkü Rhodes bana uzun uzun baktıktan sonra yerinden kalktı, eğilip çadıra girdi ve bir torbayla geri geldi. Torbadan yarısı dolu bir kutu çikolatalı kurabiye, çoğu yenmiş bir paket marşmelov, kebab yapmak için kullanılan şeyler, bir fırın eldiveni ve kocaman bir çakmak çıkardı.

Yanına gittiğimde malzemeleri bölüştük. Bana şişleri verdi ve teker teker uzattığı marşmelovları şişlere dizmeye koyuldum. Gülümseyerek eldiveni taktım ve ona şişleri uzattım. Çakmağı çakınca, şişleri ağır ağır çevirdim. Sonra, tersine çevirip diğer taraflarını da kızarttım. Bunu toplam dört şiş için iki kere yaptık.

“Bunu daha önce yapmış mıydın?” diye sordum. Sonuncu şişi de çevirip aleve üfledim.

Ayın ve fenerin ışığında yüzü daha da yakışıklı gözüküyordu; kemik yapısı inanılmazdı. “Hayır ama bu malzemelerin gerekli olduğunu umdum... Dikkat et, elini yakma.”

Muhteşem bir babaydı.

Buna bayılmıştım.

Marşmelovları yavaşça şişlerden çıkarıp birer kurabiyenin üstüne koyarken dikkatli davrandım. Şişlerle kurabiyelere bastırduğumuzda, çatlayan kurabiyelerin içinden erimiş marşmelovlar aktı. İkimiz de ikişer tane aldık. Yüzümdeki gülümseme silinmiyordu ve umurumda değildi.

“İyi mi?”

Tam olarak neden söz ettiğini bilmediğim için genel bir yanıt verdim. “İyiden de öte, harika olmuş.”

“Sahi mi?”

“Sahi,” dedim. “Pizza, dışarısı, ay, kurabiyeler.”

“Amos tabletine birkaç film indirmişti. İçeride izlemek isteyebilirsin diye onu da getirdim,” dedi çadırı işaret ederek.

Ciddiydi. *Çadırda başka neler vardı?*

“Zemin sert. Uyku tulumumu getireyim mi?”

“Ben getirdim. Hepsi temiz. Son başarısız kampımızdan sonra yıkamıştık.”

“Kampta ne oldu?”

“İkinci gün, Amos’u üç kere bir yaban arısı soktu. Amos’un keyfi kaçtı.”

Yüzümü buruşturdum. “Hemen geri mi döndünüz?”

Güldü. “Kampa gittiğimiz ikinci ve son zaman oydu.”

“Kötü olmuş. Umarım birlikte yapmaktan keyif aldığınız başka şeyler vardır.”

İri omuzları benimle hemfikirmiş gibi kıpırdadı. “Amos’un yanında olmak için buradayım, bir şeyleri onsuz yapmak için değil.” Bunu duyunca gülümsedim. Gerçekten de çok iyi bir baydı. Çok iyi bir adamdı.

“İstemiyorsan bir şey izlemek zorunda değiliz,” dedi. Sanırım, fazla uzun sessiz kalmıştım.

Bir an bile tereddüt etmedim. “Sen izlemek istiyorsan, ben varım.”

“Tableti ben getirdim, Melek,” dedi.

Haklıydı. “Evet, ben de istiyorum. Bana beş dakika ver de içecek bir şeyler...”

“Çadırda birkaç şişe su ve sevdiğin gazlı içeceklerden var,” dedi lafımı kesip.

Herkesin gizli bir niyeti olduğunu düşünmek istemiyordum. Kesinlikle öyle hissetmiyordum. Ama... *en sevdiğim gazlı içeceği mi getirmişti?* Bu adam nasıl bir büyü yapıyordu?

Çaktırmadan kendime bir çimdik attım. Bu bir rüya olsaydı uyanırdım diye düşünüp uyanmayınca, her şeyin gerçek olduğunu anladım.

Ben de nedenleri ne olursa olsun, bu yakışıklı adamın bana bu kadar kibar davranmasından faydalanacaktım.

“Pantolonumu değiştirip bir kazak almak istiyorum. Bu kot pantolon bütün gün giymeye uygun değil.” Ciddi bir ifadeyle başını salladı.

Geriye doğru bir adım attım ama durdum. Emin olmak istiyordum. “Sen... sabaha kadar mı kamp yapmayı düşünmüştün?”

“Sen istersen.”

İki kişilik çadıra baktım. Yakınlık. Samimiyet.

Onun eviyle benimki arasına –aslında benimki de onun eviydi ama neyse– kurulmuş bir çadır vardı. Birden, göğsüme tatlı bir heyecan dalgası yayıldığını hissettim.

Kendime sadece nazik davrandığını söyledim. *Çok yükseklerle uçma minik kalp*, diye kalbime yalvardım ve aniden aklıma gelen bu sözlerle şaşırdım.

Ama sözcükler geldikleri hızda silindiler. Hayal gücümün bir ürünü olarak kaldılar.

“İçimizden geldiği gibi hareket ederiz. Fikrini değiştirirsen, on beş adımda evinde olursun,” dedi Rhodes duraksadığımı görünce.

Aklımdan kesinlikle öyle bir şey geçmemişti ama hangi konuda tereddüt ettiğimi söylemek istemediğim için başımı sallamakla yetindim. Ertesi gün Clara’yla dağ yürüyüşüne gideceğimizi ve erkenden kalkmam gerektiğini unutamazdım ama yorgun uyanmaya değerdi. “Tamam, hemen geri dönerim.”

Dediğim gibi yaptım. Birisinin bana hediye etmiş olduğu pamuklu bir pijama altını giyip tuvalete gittim ve hemen dışarı

çıktım. Çadırın girişine gidip fermuarı açtığımda, uzun boylu, kusursuz bir formda olan Rhodes'un bir uyku tulumunun ve mağazada satılan köpük şiltenin üstüne uzandığını gördüm. Tableti dizlerine yaslamış, başını evden getirdiği yastığına ve arkaya attığı kollarından birine dayamıştı.

Fermuarı aşağı kadar çekip içeri girdikten sonra tekrar kapatırken beni izlediğini hissedebiliyordum.

İki kişilik çadırı gördüğümde ne hayal ettiğimden emin değildim ama bu kadar samimi olduğunu düşünmemiştim.

Hoşuma gitmişti.

Kesinlikle şikâyet etmeyecektim.

"Geldim," dedim beni görebildiği halde.

Bir başka köpük şiltenin üstüne serdiği hemen yanındaki diğer uyku tulumunu işaret etti. "Az önce içeri girmeye çalışan rakunu kovup uyku tulumunu sana sakladım," dedi.

Donakaldım. "Ciddi misin?"

Dalga geçiyordu.

Rhodes kıs kıs gülerken, çadırın fermuarını tekrar açtım ama Rhodes parmağını pijama altımın beline geçirip beni geriye çektiğinde, bu değişimi beni yine şaşırttı. Sesi içtendi. "Gel."

"Tamam," diye mırıldandım. Emekleyerek yanına uzandım. Benim tarafımda da şu şişme olanlardan değil, gerçek bir yastık vardı. Her şey çok güzeldi.

Çok çok güzeldi.

Bunlara bir anlam veremedim.

"Üç seçeneğimiz var: 1990'ların *Twilight Zone*'u, *Fire in the Sky* ya da az önce fark ettiğim Bigfoot avcılarıyla ilgili bir belgesel. Ne dersin?"

Düşünmeme bile gerek yoktu. "Bigfoot filmini izlersem, bir daha kamp kurmaya gidemem. Şu anda açık bir alandayız ve ağlayarak uyumamı istemiyorsan *Fire in the Sky* da olmaz..."

Kalm, boğuk ve kusursuz kahkahası beni şaşırttı.

“*Twilight Zone* olsun.”

“Onu mu istiyorsun?” dedi.

“Altıma çışımı yapmam ve sidik kokusu hissetmen sorun değilse, *Fire in the Sky*’ı izleyelim.”

Tek bir sözcük söyledi ve gayet ciddiye. “Hayır.”

“Böyle diyeceğini tahmin etmişim.”

Başını yana çevirip bana baktı.

Ama ona sokulurken ve kolunun üst kısmı göğüslerime sürtünecek kadar yaklaşırken, içime bir rahatlık çöktü. Yana döndüm ve ekranı daha iyi görebilmek için elimi başımın altına dayadım.

Ama filmi hemen başlatmadı. Ona baktığımda, bakışlarının çadırın duvarındaki bir noktaya sabitlenmiş olduğunu gördüm.

Neye baktığını sormak istemedim.

Buna gerek de kalmadı çünkü gri gözlerini bana çevirdi ve bir saniye önce orada olan gülümsemesi silindi. Sakin bir sesle, “Bana annemi hatırlatıyorsun,” dedi.

Sevmediği annesini mi? Yüzümü ekşittim. “Üzüldüm.”

Rhodes başını salladı. “Hayır, ben üzgünüm. Ona ne benziyorsun ne de onun gibi davranıyorsun, Melek. O sadece... senin gibi çok güzeldi. Amcam eskiden insanın güzel olmasının elinde olmadığını söylerdi,” diye yumuşak bir sesle açıklama yapmaya devam etti. Sanki hâlâ tam olarak ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

“Geriye dönüp düşününce, onun gerçekten de bipolar olduğunu düşünüyorum. Babam dahil herkes onun pek çok davranışından güzel olduğu için sıyrılmasına izin verdi. Senin de onun gibi olabileceğini düşündüren şey sadece kötü bir içgüdüydü.” Sert bir şekilde yutkundu. “Özür dilerim.”

Kalbimin sıkıştığını hissederek başımı salladım. “Sorun değil. Anlıyorum. Bana o kadar da kötü davranmadın.”

Kaşlarını azıcık kaldırdı. “O kadar kötü mü?”

“Öyle demek istemedim. Kötü davranmadın. Sadece... benden hoşlanmadığını düşündüm. Ama inan ki ben kötü bir insan

değilim. Çoğu insanın duygularını incitmekten de hoşlanmam. Hâlâ üçüncü sınıftayken, Clara evime geldiğinde Cadılar Bayramı şekerlemelerimi Clara'dan nasıl gizlediğimi düşünürüm.”

Nefesini burnundan dışarı vererek hafifçe güldü.

“Ruh hastalıkları zordur. Özellikle de bir ebeveyn söz konusu olduğunda, büyüme çağımda, annem depresyonla boğuşuyordu ve bu durum benim için de zordu. Sanırım, hâlâ zor. Annem bunu çok iyi gizlerdi ama çok kötü durumda olduğunda resmen taş kesilirdi. Bunu düzeltebileceğimi düşünürdüm ama maalesef öyle olmuyor. Bu gibi şeyler hafızana kazınıyor. Ben... neler olduğunu merak ediyorum. Ona yani. Annene.”

Başını annesiyle yaşadıklarını yeniden yaşıyormuş gibi sallayınca kalbim sızladı. Rhodes gibi bir adamın yüzünde öyle bir ifade belirmesine neden olabilecek ne yaptığını merak ettim. Belki de babasıyla olan ilişkisi bu yüzden iyi değildi. Sormak istemedim. Bana bu kadar nazik davranırken, ona çektiği sıkıntıları yeniden yaşatmak istemedim. O yüzden, sadece koluna dokundum. “Ama özür dilediğin için teşekkürler.”

Bakışlarını hemen parmaklarıma çevirdi. O kalın kaslı boğazı kıpırdadı ve bakışlarını çok ağır ağır bana çevirip yüzüme baktı.

İlk kez dilimin tutulduğunu hissettim. Bir şey dememeye karar verdim. İçimden ona sarılmak, bazı şeyleri insanın asla tam olarak unutamadığını söylemek geçti. Elimi geri çekip bekledim. İçine derin bir nefes çekti, birkaç saniye sonra biraz daha boğuk bir sesle konuşmaya devam etti. “Babama öyle davrandığın için teşekkürler. Söylediklerin için.”

Dediklerimi *duymuştu*. Bu teşekkürünü geçiştirdim. “Önemli değildi. Sadece doğruyu söyledim.”

“Hayır, önemli,” dedi alçak sesle. “Yeniden ne zaman ziyarete gelebileceğini sormak için aradı. Onu iyi tanırım... Teşekkür ederim.”

“Dediklerimi ciddiye almasına sevindim. Gerçekten de önemli değil. Sen eski kocamın annesini görmeliydin. Bu konuda çok deneyimliyim.”

Gri gözlerini dudaklarıma çevirip sesini alçalttı. "Amos için yaptığın her şeye de teşekkür ederim."

"Rica ederim. O çocuğu çok seviyorum. Ama garip bir şekilde değil. O sadece iyi yürekli, tatlı bir çocuk. Ben de nefret etmediği yalnız ve yaşlı bir kadını. Açıkçası, annesini özlediğini düşünüyorum. Ben de garip bir anne figürü olabilecek yaşta olduğum için bana tahammül ediyor işte."

"Mesele bu değil," dedi hafifçe gülümseyerek.

Aklımda bir soru dönüp duruyordu. Belki bunun nedeni o sırada keyifli olmasıydı ve bir daha ne zaman öyle olacağından emin olmamamdı. Ya da belki sadece meraklı bir tiptim ve bana dik dik bakmasından başka kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünüyordum. O yüzden, aklımdaki soruyu sordum. "Özel bir şey sorabilir miyim?"

Biraz düşünüp başını salladı.

Tamam. "Yanıt vermek istemezsen sorun değil ama... Hiç evlenmemeyi mi planladın?"

Yüz ifadesinden bu soruya şaşırdığını anladım.

Hemen açıklama yapmaya giriştim. "Çünkü... geleneksel olmayan bir yöntemle Amos'a sahip oldun. Arkadaşın ve karısı bir donör olmanı istediklerinde yirmi altı yaşında mıydın? Yoksa sadece bir kere mi baba olmak istedin?"

Birden ne demek istediğimi anladı ve tereddüt bile etmeden yanıt verdi. "Sanırım, Billy kötü bir dağ bisikleti kazası geçirdiğinde yirmi yaşındaydık. Şeyi yaralanmıştı..."

"Hayaları mı?"

Başını salladı. "Billy'nin karısı bizden sekiz dokuz yaş büyüktür. Evet, o zamanlar herkes bu yüz ifadesiyle tepki verirdi. Johnny'nin arkadaşının ablasıyla evlenmesini hazmetmesi biraz zaman aldı. Ama o zamanlar bu yüzden bir çocukları olması için ısrarcı davranmamışlardı. Büyüme döneminde onun evinde sık sık kalırdım... çünkü evde olmak istemezdim," dedi içtenlikle. "Sorunun yanıtına gelince, asla evlenecek bir tip olduğumu dü-

şünmedim. Birçok şey için bağlılık yemini edebilirdim ama çoğu insan seni hayal kırıklığına uğratar.”

Haklıydı. Ama ben herkesin öyle olmadığını biliyordum.

Rhodes konuşurken gözleri yüzümde gezindi. “Lisedeyken beni iki sene sonra terk eden bir kız arkadaş dışında, hiç uzun süreli bir ilişkim olmadı. Kariyerime odaklanmak ile birini tanımak arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Ben de kariyerimi seçtim. En azından, Amos dünyaya gelene dek. Ondan sonra hayatımda kariyerimden daha önemli olan tek şey o oldu.”

Kariyerinden daha önemli. Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

“Çocukları her zaman severdim. Günün birinde iyi bir baba olacağımı düşünürdüm. Benden bu iyiliği istediklerinde, ciddi bir ilişkim olmadığı takdirde gerçek bir aile kurmak için tek şansımın bu olabileceğini düşündüm. Kendi ebeveynimden daha iyi bir ebeveyn olabileceğimi anlamak için tek şansımdı. Onların olmasını istediğim gibi bir ebeveyn olabilmek için.” Omzunu silkti ama bu hareketi kalbimi sızlattı.

O yüzden, aklıma gelen tek şeyi söyledim. “Anlıyorum.” Gerçekten de anlıyordum.

Annem kaybolduğundan beri, istediğin tek şey istikrardı. Sevmekti. Sevmekti. Bir çıkış yoluna ihtiyaç duyuyordum. Onun aksine, en azından bir kere bunu yanlış yerde aramıştım. Yanlış nedenler yüzünden ilişkiye ısrarla devam etmiştim.

Hayatta insan bazı şeyleri kendisine kanıtlamak isterdi. Ben de bu yüzden buraya taşınmıştım. Ne demek istediğini anlıyordum.

Rhodes biraz kıpırdandı ve birden, “Eski kocan sana ihanet mi etti?” diye sordu.

Bu sefer yüzüme bir yumruk yemişim gibi hissetmedim. Bu soru o etkiyi bırakmadı. Utah’ta Kaden’in eski bir yol arkadaşında bir hafta kaldığımda, o da bana aynı soruyu sormuştu... ve yumruk yemiş gibi hissetmiştim. Sanırım, bir yanımda bu konunun bu kadar basit olmuş olmasını istemişti.

Açıklaması kolay olsaydı keşke. Kaden eskiden beri kadınların ilgisini çekmişti ve bana ihanet etmiş olsaydı buna kimse şaşırılmazdı.

Neyse ki dayımın birçok kişiden çok daha öz güvenli olduğumu söylediği bir yanım vardı; ama yengem Kaden'in bana olan hisleri konusunda fazla öz güvenli davrandığımı söylemişti. Bana ihanet etmeyeceğini biliyordum. Beni sevdiği, kendi çapında sevdiği için bunu yapmayacağını biliyordum. Kenarda durup insanların poposuna ve koluna ellemesini, muhteşem memelerini burnunun dibine sokmasını izlediğimde bile onu kıskanmamıştım.

Pek çok kere keşke bana ihanet etmiş olsaydı, diye düşünmüştüm. Çünkü o zaman ilişkimizin sona erdiğini daha kolay kabullenebilirdim. İnsanlar aldatmayı ve çoğu ilişki üstünde yarattığı etkiyi iyi bilirdi.

Ama öyle olmamıştı.

"Hayır, beni aldatmadı. Bir kere ilişkimize ara verdik ve o zaman birisini öptüğünü biliyorum ama o kadar."

Annesinin beni devre dışı bırakmak için bulduğu aptalca bir fikirdi bu. *Annem başka birisiyle görülmenin iyi olabileceğini düşünüyor. Dışarıda yani. Biliyorsun, benim... erkeklerden hoşlandığımı söylüyorlar. Birisiyle sadece arkadaş olarak dışarı çıkmam gerektiğini düşünüyor! Sana asla böyle bir şey yapmam. Sadece başkaları görsün diye hayatım. O kadar.*

O kadar.

Ama kalbimin ilk parçasını böyle kırmıştı. Olaylar kontrolden çıkmıştı ve sonra ben ona birisiyle görüşüyormuşum gibi davranırsam bu konuda ne düşünür diye sorduğumda kıpkırmızı olmuş, bunun farklı olduğunu söylemişti. Falan filan. Artık umurumda değildi. Elbette, ne istiyorsa yapabileceğini söylemiştim ama oturup onu beklemeyecektim. Bana ısrarla öyle olmayacağını söylemişti ama sonuç olarak...

Dilediğini yapmıştı. Blöf yaptığımı düşünerek o randevuya çıkmıştı. Ben de çekip gitmiştim.

Kaden pişman olup yalvararak geri dönmemi isteyene dek üç hafta Yuki'de kalmıştım. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına yemin etmişti. Çok üzgün olduğunu söylemişti.

Tammy Lynn Singer'ı öptüğünü ve kendisini berbat hissettiğini söylemişti.

Rhodes'un sesi boğuklaşır gibi oldu. "O halde neden boşandın?"

Ona gerçekten de doğruyu söylemek istiyordum. Dilediğimden fazlasını ele vermeden ne diyeceğimi düşünmem gerekti. "Çok karmaşık bir konu..."

"Çoğu ayrılık öyledir."

Ona gülümsedim. Bana o kadar yakın duruyordu ki o dolgun dudaklarını çok iyi görebiliyordum. "Bir sürü farklı neden vardı. Bunlardan en önemlisi, çocuk sahibi olmak istememdi. Kaden bunu sürekli olarak erteledi ve en sonunda bu bahaneleleri sıralamaya devam edeceğini anladım. Benim için önemli bir konuydu ve bunu ilişkimizin en başında söylemiştim. On dört sene birlikte olduktan sonra prezervatif kullanmak için ısrarlı davrandığında, geleceğimize asla tam olarak kendisini adanmayacağını anlamış olmam gerekirdi, değil mi? Fazla bilgi verdim, özür dilerim. Bir de kariyeri vardı. Ben çok yapışık ya da ilgi isteyen birisi değilimdir ama onun işi hayatındaki ilk on önceliği arasında bir numaraydı ve ben... üç ya da dört numarayla mutlu olabileceğim halde sonsuza dek on bir numara olarak kalacaktım. İki numarayı tercih ederdim doğrusu ama üç ya da dördü de kabullenebilirdim."

Alnında yine çizgiler belirdi.

"Dahası, seneler içinde başka sorunlar da birikti. Annesi resmen Şeytan, Kaden da anne kuzusu. Kadın onun için ya da oğlu için bir şey yapamayacağım takdirde benden ölesiye nefret ederdi. Çok farklı şeyler isteyen, tamamıyla farklı insanlara dönüştük... Şimdi düşününce aslında o kadar da karmaşık olmadığını anlıyorum. Ben sadece en yakın arkadaşım olabilecek, önemli olduğumdan şüpheye düşürmeyecek iyi ve dürüst birisini istedim. Kaden asla işinden vazgeçmez ya da ödün vermeye çalışmazdı." O, her zaman alırken, ben sürekli olarak vermek zorundaymışım gibi hissetmiştim.

Dudaklarımı büzüp komik bir ses çıkardım ve ona bakıp omzumu silktilim. "Sanırım, biraz yapışık bir insanım."

Gri gözleri yüzümde gezindi. Birkaç saniye sonra, kaşlarını kaldırıp indirdi ve başını iki yana salladı.

“Ne oldu?”

Güldü. “Kulağa gerzeğin teki gibi geliyor.”

Hafifçe gülümsedim. “Ben de öyle düşünüyorum ama onun benim için fazla olduğunu düşünen bir sürü insan olduğundan eminim.”

“Hiç sanmam.”

Bu sefer, kocaman bir gülümsemeyle yüzüne baktım. “Hayatının sonuna kadar ilişkimizi bitirdiği için pişman olmasını istiyordum ama bil bakalım ne oldu? Artık umurumda değil ve bu beni çok mutlu ediyor.”

Bu sefer, Rhodes benim koluma dokundu. Başparmağı bileğime karşı iki yüz derecelik bir açı oluşturdu. Gözlerinin girişi bu kadar yakın mesafeden derin ve büyüleyiciydi. Rhodes o anda –her zamankinden de çok– yarı kaşlarını çatmış, yarı bana odaklanmış bir halde çok yakışıklıydı ve tek başımıza bir ormanın ortasında olmadığımızı unutmak kolaydı. “Gerzeğin tekiymiş. Ancak seninle hiç konuşmamış ya da seni hiç görmemiş olan birisi senin şanslı olduğunu düşünebilir.” Bakışları dudaklarıma kaydı ve nefesini hafifçe burnundan dışarı verirken, boğuk bir sesle devam etti. “Aklı başında olan kimse senin gitmene izin vermezdi. Ne bir kere ne de ikinci kere, Melek.”

Kalbim.

Her yanımla uyuşmuş gibiydi.

O kadar uzun süre baktık ki duyabildiğim tek ses düzenli nefes seslerimizdi. En sonunda, aramızda giderek yoğunlaşan o anı bakışlarını kaçırarak o böldü. Dudakları aralandı, gözlerini çadırın tavanına çevirdi ve tableti aldı. Hafifçe öksürerek ekrana tıkladı. “Filmi izlemeye hazır mısınız?”

Hayır, hayır, değilim ama güçlükle yanıt verdim. “Evet.”

Sonra filmi izledik.

Yirmi Birinci Bölüm

Son su şişelerini de doldururken elimi ensemdede gezdirdim. Evyenin üstündeki pencereden güneşin yeni doğmaya başladığını gördüm. Başka bir planım olsaydı, hâlâ dün geceki çadırda olurdum.

Bir tek annem beni o kadar erken saatte yataktan kaldırabilirdi. Önceki akşam rüyamda onu görmüştüm. Gerçi rüyamda ne gördüğümü çok iyi hatırlamıyordum ama annemi gördüğümde rüyalar bende farklı bir his yaratıyordu. Daha mutlu uyanıyordum. Genellikle, hüznle karışık bir mutluluk hissiydi ama kötü değildi.

Rüyanın o gün yapacağım dağ yürüyüşüyle ilgili bir işaret olduğunu düşündüm.

Ne de olsa annem yüzünden oradaydım.

Ama bir yanımda, keşke önceki gece çadırda Rhodes'la birlikte kalsaydım diyordu.

Üstümde pijamamla uyku tulumlarının üstüne, o muhteşem vücudun yanına uzanmış, bir filmi bitirip ikincisine başlamıştık. Sessiz geçen, rahat bir gece olmuştu. Etrafta sadece kır yolunda ilerleyen bir arabanın uzaklardan gelen sesi duyuluyor, aktörlerin tabletten gelen sesini bölüyordu.

Açıkçası, hayatımın en romantik gecesiydi.

Ama Rhodes bunu bilmiyordu.

Uyku tulumlarını rulo edip çadırı sökerken, Rhodes bana yapacağımı dağ yürüyüşü için yanıma neler alacağımı sormuştu. Bana usul usul birkaç tavsiye vermişti ve sonra kamp sandalyelerine oturup telefonunda hava durumunun nasıl olacağını kontrol etmiştik.

Zaten o yüzden sabahın beş buçuğunda kalkmıştım. Yürüyüşe erken başlamam gerekiyordu. Bir sonraki seneye kadar beklemek istemiyorsam, Cehennem Yürüyüşü'nü yapmak için tek şansım bu olabilirdi. Yakında en yüksek tepeler karla kaplanacaktı.

Aslında, beklerdim ama... o yürüyüşü yapmam gerekiyordu. Bunu yapmam gerekiyordu.

Hayatın ne kadar kısa olduğu fikri aklımda yeşerip orada kalmıştı ve en azından vaktim olduğu için bir başka yürüyüşü de aradan çıkarabileceğimi biliyordum. Vakit varken yapabiliyordum. Ya hep ya hiç diye düşünüyordum. Annem çok cesaretli ve korkusuz bir kadındı. Yürüyüşü onun için tamamlayacaktım.

O yürüyüşü tereyağından kıl çeker gibi bitirebilmek için kendime moral vermeye çalıştım. Hava iyi olacaktı. Bir forumda o yürüyüşü iki gün önce yapan ve harika olduğunu söyleyen birisinin yorumlarını okumuştum.

Ne de olmasın, diye düşünmüştüm. Her şey genel olarak yolunda gidiyordu ve bunu yapacaktım. Kendime yapabileceğimi kanıtlamak için yapacaktım.

Annem ve yaşayamadığı seneler için. Kaçırdığım tüm deneyimler için. Hayatının gidişatının bana açtığı yol için.

Burada, o kasabadaydım ve onun yüzünden umutluydum. En azından bunu yapabiliyordum.

Düşüncelere daldığım için olsa gerek, malzemelerimi aşağı kata indirip arabama götürürken Rhodes'un, "İyi misin?" diye sorduğunu duyana dek garaj yolunda bana doğru yürüdüğünü fark etmemiştim.

Arkama bakınca, gümüş rengi saçlarını gördüm ve güzel yüzüne gülümsedim. “Evet. Harikayım. Annemi düşünüyordum,” dedim sırt çantamı arka koltuğa koyarken.

“İyi düşünceler mi, kötü düşünceler mi?” diye sordu alçak sesle. Esnediği için eliyle ağzını kapattı. Çoktan üniformasını giymişti ama üst düğmeleri iliklenmemiştii ve kemerini takmamıştı.

Sırf beni pencereden gördüğü için mi dışarı çıkmıştı?

Ağır ağır arkama dönerken, köşeli yüzünü, çıkık elmacık kemiklerini, çenesindeki gamzesini inceledim. Kısa süre önce kalkmış olmalıydı, gayet uyanık gözüküyordu.

“Her ikisi de,” dedim. “Onun sayesinde burada olduğum, geri döndüğüme ve her şeyin yolunda gitmesine mutlu olduğum anlamında iyi ama bazı açılardan da kötü...”

Beni dikkatle izlerken, o kadar yakışıklıydı ki kalbim sızladı.

Bu sözleri hiçbir zaman yüksek sesle söylememiştim. Başkalarının ağzından duymuştum ama kendim asla söylememiştim. Ama istediğim şeyi bulmuştum. “Onun yaralandığına ve geri dönemediğine inanmayan insanlar olduğunu duymuş muydun?”

Rhodes’un gözleri bir gözümünden diğerine gitti ama benimle dalga geçmedi. Öne doğru ufak bir adım attı ve bakışlarını benden ayırmadan başını eğdi. “Onun...” Sonraki sözlerini söylemek istemiyormuş gibi içine bir nefes çekti ama devam etti. “... kendisine zarar verdiğine dair söylentiler var.”

Başımı salladım.

“Ya da yeni bir hayata başlayabilmek için gittiğini söylüyorlar,” dedi alçak sesle.

İşte, bu beni en çok inciten fikirdi. Onun her şeyi, *beni* geride bırakıp yeni bir sayfa açmış olduğu fikri.

“Evet,” dedim. “Ne kadarını duyduğundan emin değildim. Onun benim bilmediğim maddi zorlukları yüzünden bile o şekilde çekip gitmiş olabileceğini asla düşünmedim. İflas başvurusunda bulunacağından, nasıl evimizden atılacağımızdan... ya

da nasıl...” Sözcükler asit gibi boğazımda fokurdadı ve İ hafıyle başlayan sözcüğü söyleyemedim. “Kasıtlı olarak çekip gittiğine asla inanmadım,” dedim. “Polisin onun depresyon ilacı aldığını bildiğini biliyorum.”

Rhodes başını salladı.

“Ben de bunu düşünüyordum. Nasıl o dağ yürüyüşüne gittiğini, söylenenleri ve onun tek bir seçiminin hayatımı nasıl değiştirdiğini. Bunlar olmasaydı nasıl Florida’ya taşınmamış, dayımı ve yengemi tanımamış olacağımı. Tennessee’ye gidip oradaki hayatımı yaşamamış olacağımı... ve sonra kendimi burada bulmuş olduğumu. Sanırım, hayatın garip olduğunu düşünüyordum. Kendi başınıza vermediğiniz bir kararın bile bir başka insanın hayatını bu kadar çarpıcı bir şekilde nasıl etkileyebildiğini.

“Bugün onu daha da çok özlüyorum. Keşke yanıtları biliyor olsaydım. Keşke gerçekten ne olduğunu öğrenebilseydim,” dedim. Önemli bir şeyden söz etmiyormuşum ve her şey yolundaymış gibi omzumu silktilim. O gibi sabahları ya da günleri pek çok kere yaşamıştım ve sonuncusu bu olmayacaktı.

Birisi hayatınıza bir yıkım güllesi savurduğunda hayatta kalamıyor, hayatınızın sonuna kadar binlerce kırık parçayla yaşamak zorunda kalıyordunuz.

Elini elimden çekip yukarı kaldırdı ve omzumu sıkıca tuttu. “Garip bir vakaydı ve seni tanımıyor olsaydım insanların neden bunları düşündüğünü anlayabilirdim. Ama artık seni tanıdığım için, kasıtlı olarak gittiğini düşünmüyorum, dostum. Dedğim gibi, birisinin senden nasıl vazgeçebileceğini anlayamıyorum. Ya da nasıl seni geride bırakabileceğini. Seni çok sevmiş olduğundan eminim.”

“Sevdi.” Dudaklarımı birbirine bastırıp düşündüm. “En azından, ben sevdiğini düşünüyorum.” Yutkunup ona baktım. “Güzel bir sabah sarılmasına ne dersin? Sakıncası var mı? İstemezsen de sorun değil.”

Bir şey demedi.

Öne doğru attığım ilk adımdan sonra kollarını açıp beni kendisine çekti.

Kollarına rahatça sığıdığımı düşündüm.

Daha önce yaptığı gibi hafifçe sırtıma vurmadı ama bir kere sırtımı okşadı. Dakikalar sonra, kalp atışlarım yavaşladığında ve çamaşır deterjanının kokusunu gün boyunca unutmayacağımı umarak içime çekerken, “Yine de dağ yürüyüşüne gidecek misin?” diye sordu.

“Evet. Clara henüz mesaj yazmadı ama yolun başında buluşacağız.”

Göz göze kalacağımız şekilde geri çekildi. Sırtımda parmaklarını sutyenimin askısının üstünde gezindi. “Fikrini değiştirip beklemek istersen, önümüzdeki pazar günü izinliyim.”

Benimle bir yürüyüşe gelmeyi teklif ediyordu. Neden bana bir evlilik teklifi gibi gelmişti? O yürüyüşü birkaç kere yaptığını biliyordum –yürüyüşü ilk denediğinde bunu öğrenmiştim– ve Rhodes da bunu bildiğimi biliyordu. “Dört mil yürüyüşünü yaptığımız zamanki gibi sıkılma diye yeni bir yürüyüş yapmayı tercih ederim. İstersen tabii.”

“Sen istersen,” dedi. “O yürüyüşte sıkılmadım.”

Bunu duyunca gülümsedim. “Ben de yol boyunca çok sıkıldığımı sanmıştım.”

“Hayır.” Burun delikleri azıcık açılıp kapandı. “Fikrini değiştirirsen, bugün bu civarda olacağım,” dedi alçak sesle. “Kontrol etmem gereken birkaç av yasağı vakası var.”

“Yürüyüşü yapmayı deneyeceğim. Gerekli olan her şey yanımda. Bunu ne kadar çabuk bitirirsem, bir diğerini o kadar hızlı tamamlarım. Belki seninle... izinli olduğunda. Belki Amos da gelmek ister. Onu atıştırmalıklarla kandırabiliriz.”

Rhodes su, yiyecek ve ufak bir battaniye, muşamba, el feneri ile ilk yardım kutusundan oluşan acil durum malzemelerime

göz attı. Artık neye ne kadar ihtiyacım olduğunu iyi biliyordum. Yanıma fazla malzeme alamayacağım kadar uzun ve zorlu bir yürüyüşü ama aç kalmak da istemiyordum. Aç kaldığımda keyfim kaçıyordu. Rhodes malzemeleri onaylamış olmalıydı ki bana bakıp başını salladı.

Kollarını indirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar bana lacivert renkli bir şey uzattı. “Benim ceketimi al. Rüzgâra ve suya karşı dayanıklı. Seninkinden daha hafif. Yanında taşıman daha kolay olur.” Ceket almamı işaret etti. “Yanma güneş geçirmez pantolonunu da al. Bugün izleyeceğin yolda çok çalılık var. Yürüyüş sopaların var mı?”

İçimin rahatladığını hissederek başımı salladım.

Gri gözlerinde ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. “Oraya vardığında ve sonrasında beni ara.” Biraz duraksayıp düşündü. “Lütfen.”

Tam yoluna başına park ettiğimde telefonum çaldı. Orada telefonumun çekmesi zaten bir mucizeydi ama dağlarda yaşadığım son birkaç ayda bazen yükseklik doğru olduğunda kusursuz bir yerde telefonun sinyal çekebildiğini öğrenmiştim. Yuki'nin telefon şirketine geçmem iyi olabilirdi. Saatimin gösterdiği rakamı görünce, epey yüksekte olduğumu fark ettim.

Rhodes beni arabayla o noktaya kadar gitmenin ne kadar zorlu olduğu konusunda uyarmıştı; çünkü farklı bir başlangıç noktasından göle doğru tırmanmaya çalışacaktım ama onun bu tür konuları abartmadığını biliyor olmam gerekirdi. Yol gerçekten de z-o-r-d-u. Yolun büyük bir kısmında direksiyonu sıkı sıkı tutmuştum. Yol engebeli ve keskin taşlarla kaplıydı. Son izlediğim yol yerine bu yolu önerecek kadar iyi bir sürücü olduğuma güvendiğini düşündüğüm halde kendime ona en son ne zaman

oraya gittiğini sormayı hatırlattım çünkü yolun bu kadar kötü olduğunu biliyor olsaydı, Bay Aşırı Korumacı tek başıma gitmem için beni mutlaka uyarırdı.

Ya öyle yapardı ya da bana gerçekten güveniyordu.

Her otuz saniyede bir ısrarla bu yürüyüşe geldiğim için pişmanlık hissetmiştim.

Telefonum çalınca ve ekranda CLARA ismini gördüğümde, içimi kötü bir his kaplamıştı.

Ben yola çıkarken yolladığı mesajda evde çıkmak üzere olduğunu yazmıştı. Çoktan varmamışsa da hemen arkamdan geliyor olması gerekirdi. Ama orada olmadığını biliyordum. Yolun başlangıcında otopark alanı olarak ayrılmış olan açıklık alanda sadece iki araç vardı ve ikisi de ona ait değildi.

“Selam,” dedim. Başımı arkaya yasladığımda, içime yine kötü bir hissin yayıldığını hissettim.

“Aurora, neredesin?” dedi.

“Yolun başındaydım,” dedim masmavi göğe bakarak. “Sen neredesin?”

Clara bir küfür savurdu.

“Ne oldu?”

“Seni aramayı denedim ama hat bağlanmadı. Arabamı çalıştıramıyorum. Kardeşimi aradım ama henüz gelmedi.” Yine küfür savurdu. “Bir dakika. Araba çekiciyi arayayım...”

Onun buna para harcamasını istemedim. Farklı işlerle uğraştığını düşündüğü zamanlarda para konusunda ne kadar stresli olduğunu fark etmiştim; ama babasının bakıcısı için zaten mağazanın gelirinin büyük bir kısmını ayırıyordu.

Ayrıca, ikimiz de o sene o yürüyüşü yapmak için son şansım olduğunu biliyorduk. Ekim ayına yaklaşmıştık. Kuraklık yazın ılık ve sonbaharın ilk günlerinin normalden sıcak geçmesine neden olmuştu ama Tabiat Ana'nın canı sıkılmaya başlamıştı. Yakında ısı düşecek, daha yüksek yerlerde kar yağacaktı. Bu yü-

rüyüşü bugün yapmazsam, yeniden yapmayı düşünmek için bile aradan sekiz ay geçmesi gerekecekti. Belki bir sonraki hafta da yapabilirdim ama büyük bir olasılık değildi.

“Hayır, arama,” dedim ne diyeceğimi düşünerek. “Kardeşini bekle. Zaten yol kötü.”

“Sahi mi?”

“Evet, yol –yolda bir çamaşır tahtasını andıran derin yatay çukurlar vardı– çok bozuk.” Susup düşünmeye çalıştım; arabasını çalıştırabilse bile buraya varması rahat üç saat sürerdi. O gelene kadar sabah saatlerinin sonlarına yaklaşırdık ve geri dönüşümüz karanlığa kalabilirdi. Bir de o lanet olasıca yoldan geriye dönecektik...

Yürüyüşü tek başıma yapmaktan korkmuyordum. Hayvanlarla karşılaşmaktan çok insanlarla karşılaşmaktan korkuyordum. Hem bu sefer daha hazırlıklıydım. Bunu başarabilirdim.

“Üzgünüm. Lanet olsun. Böyle bir şey olduğuna inanamıyorum.”

“Sorun değil. Üzülme. Umarım kardeşin yakında gelir ve büyük bir arıza değildir.”

“Ben de öyle umuyorum.” Duraksadı ve birisine bir şey söyleyip telefona geri döndü. “Yürüyüşü önümüzdeki hafta seninle yapabilirim.”

Ne yapacağımı biliyordum. Yapmak zorundaydım. O yüzden gelmişim.

Bunu annem için yapmam gerekiyordu. Kendim için. Yapabileceğimi kanıtlamak için.

Sadece bir dağ yürüyüşüydü. Evet, zor bir yürüyüştü ama pek çok insan zor yürüyüşleri başarmıştı. Kamp da kurmayacaktım.

Ayrıca, oraya park edilmiş olan iki araç daha vardı.

“Sorun değil. Sırf bana eşlik etmek için geleceğini biliyordum ve ben şu anda buradayım.”

Sesinden endişeli olduğunu anladım. “Aurora...”

“Hava güzel. Yol çok kötüydü. Bunu yedi saatte yapabilecek kadar erken geldim. Burada iki araba daha var. Bunu yapabilecek kadar formdayım. Bugün yapıp geride bırakmayı tercih ederim, Clara. Gayet güzel idare edebilirim.”

“Zorlu bir yürüyüş gibi.”

“Bu yürüyüşü tek başına yapmış olan bir arkadaşın olduğunu söylemiştin,” diye hatırlatma yaptım. “Beni merak etme. Hava hâlâ aydınlıkken yolu tamamlamış olacağım. Bunu yapabilirim.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Emin misin? Özür dilerim. Seni hep yarı yolda bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum.”

“Kötü hissetme. Sorun değil. Bir hayatın ve bir sürü sorumluluğun var, Clara. İnan ki seni çok iyi anlıyorum. Hem tek başıma başka yürüyüşler yaptım. Şimdiden ip atlamaya başla ki önümüzdeki sene tek yönü 17 kilometrelik bir yürüyüş yapalım.”

“Tek yönü 17 kilometre mi?” Bunu gülerek ama bir yandan da aklımı yitirmişim gibi söylemişti.

“Evet, aynen öyle. Bunu yapabilirim. Nerede olduğumu biliyorsun, sorun çıkmayacak. Annem gibi kimseye söylemeden farklı bir yola sapmayacağım. Telefonum açık olacak; şarjım dolu. Yanımda düdüğüm ve biber spreyim de var. Gayet hazırlıklıyım.”

Clara yine tereddütle, “Emin misin?” dedi.

“Evet.”

Hâlâ emin değilmiş gibi uzun uzun iç çekti.

“Kötü hissetme. Ama yarın her yanımda tutulursa benimle dalga geçme, tamam mı?”

“Asla dalga geçmem...”

Dalga geçmeyeceğini biliyordum. “Sinyal aldığımda ve yürüyüşü tamamladığımda sana mesaj atarım, tamam mı?”

“Rhodes’a da söyleyecek misin?”

Gülümsedim. “Ona söyledim bile.”

“Tamam o zaman. Çok üzgünüm, Aurora. İnan ki böyle olacağını bilemedim.”

“Özür dilemeyi kes. Sorun yok.”

Ofladı. “Tamam. Üzgünüm. Kendimi bok gibi hissediyorum.”

Duraksadım. “Öyle hissetmelisin.” İkimiz de güldük. “Şaka! Onu hemen arayıp yürüyüşe başlayayım.”

Bana bol şans diledi ve telefonu kapattık. Bir saniye bekleyip Rhodes’u aradım. Telefon uzun süre çaldı ve sesli mesaja geçti.

Ona kısa bir mesaj bıraktım. “Selam. Yolun başındayım. Clara’nın arabası bozuldu ve en azından üç saate kadar burada olmayacak. O yüzden, yürüyüşü tek başıma yapacağım. Otoparkta iki araç daha var. Plaka numaraları şöyle...” Arabalara bakıp plaka numaralarını söyledim. “Gökyüzü masmavi. Yol çok bozuktur ama buraya kadar geldim. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yürüyüşü tamamlayacağım ama yine de geri dönüş yolu beni zorlayacağı için kendimi yormadan gitmeye çalışacağım. Sonra görüşürüz. İyi işler ve av yasağını delen o salaklarla iyi şanslar. Hoşça kal!”

Yürüyüşe yüzümde bir gülümsemeyle ve ruhum biraz kararmış bir şekilde başladım ama bunun kötü bir nedeni yoktu. Annemi izlemek beni hüzünlendiriyordu, yine de bu kötü bir şey değildi. Sadece onu hâlâ özlediğimi ve düşündüğümü bildiğini umut ediyordum.

Telefonum sürekli olarak çalmasın ve şarjım hemen bitmesin diye uçuş moduna aldım.

Bunu aylar önce zor bir deneyimle öğrenmiştim. Yukarı doğru turmanmaya başladığımda arayan var mı diye kontrol edebiliyordum.

Serin havaya rağmen, güneş parıl parıl parlıyordu ve gökyüzünü hiç o kadar mavi görmemiştim. Bunu yapmak için daha iyi bir gün bulamayacağımı biliyordum. Belki de annem bana moral vermek için her şeyin yolunda gitmesini sağlıyordu.

Bunu düşününce keyfim yerine gelmeye başladı.

İlk on beş dakikada nefes nefese kalmama ve düşündüğümde daha sık durmak zorunda kalmama rağmen yürümeye devam ettim. Acele etmedim, bir süre sonra ceketimi çıkarmak

zorunda kaldım ve arada saatime baktığım halde zaman zaman durduğum için strese girmemeye çalıştım. Sırt çantam yüzünden gömleğimin arkası tamamıyla sıırıslılam olmuştı ama bunu da sorun etmedim. Her mola verdiğimde telefonumu kontrol ettim fakat sinyal çekmiyordu. Yürümeye devam ettim. Bir ayağımı diğerinin önüne atıyor, vahşi doğanın muhteşem kokusunu içime çekiyordum. Resmen vahşi doğanın ortasında ilerliyordum.

Tek başıma milyonlarca dönümlük milli ormanın ortasındaydım ve özellikle de o gün yanımda birisinin olması hoşuma gidebileceği halde, bunu tek başıma yapıyor olmak heyecan vericiydi.

Annemin otuz küsur sene önce aynı yolda ilerlediğini düşününce gülümsedim. Notlarında yürüyüşe hangi noktadan başladığı yazmıyordu –göle gitmenin iki yolu vardı; biri o sırada izlediğim yoldu, diğeriye geçen sefer denediğim yoldu– ama yine de o yürüyüşü yapmıştı. Ağaçların ona huzur verdiğini hayal ettim.

Bu yürüyüşü onun da tek başına yaptığından emindim. Bunu düşününce daha çok gülümsedim. Clara yanımda olsaydı, daha iyi olurdu... Rhodes ya da Amos'un olması daha da iyi olurdu ama belki de bunu tek başıma yapmam gerekiyordu. Başladığım gibi bu son yürüyüşü de tek başıma yapmalıydım. Annemle yeniden bağ kurabilmek için Colorado'ya taşınmıştım ve hiçbir şey beni aradan geçen aylarda yaşadığım değişimlere hazırlayamazdı. Bunlar beni daha güçlü kılmişti. Daha iyiydim.

Daha mutluydum.

Elbette bir yarasa girerse ya da bir fare görürsem yine çılgılığı basardım ama artık bu tür durumlar karşısında bir çözüm bulabileceğimi biliyordum. Belki de insanın korkularını yenebilmesi için bunları tamamıyla çözümlemesi gerekmiyordu. Belki önemli olan genel olarak korkularla yüzleşmekti. En azından, ben öyle olduğuna inanmak istiyordum.

Belki... geçmişin en azından bir kısmına böyle veda edecektim. Tamamlanmamış bütün açık bölümleri böyle kapatacaktım. Pek çok şey yolunda gidiyordu. Beni bekleyen büyük mutluluklar vardı. İlişkim sona erdiğinde, hayata tüm bu yeni olasılıklarla yeniden başlamak için her şeyi geride bıraktığımda olduğu gibi. Yine beni önemseyen, benim için endişelenen insanlar vardı ve kimi tanıdığımı, ne kadar param olduğunu ya da onlar için neler yapabileceğimi umursamıyorlardı.

Dolayısıyla, her şey düşündüğüm gibi olabilirdi. İnsan hayatına haftanın dilediği gününde, senenin herhangi bir zamanında ya da hayatının herhangi bir noktasında başlayabilirdi ve bunda bir sorun yoktu.

Tırmanmaya devam ederken, bunları düşünüyordum. Aradan saatler geçti ve baldırlarıma kramp girdiğini hissedince yanımda getirdiğim magnezyum haplarından almak için yine kısa bir mola verdim. O kadar ip atladığım halde, bacaklarımın üst kısmı fena halde yanmaya başlamıştı ve suyum düşündüğümde daha hızlı tüketiyordum ama bunu da düşünmüştüm. Bir ırmakta ya da gölde şişelerimi doldurabilirdim ama suyun tadı pek de iyi olmazdı. Arıtılmış suyun tadı hoşuma gitmese de yükseklik hastalığı deneyimlemek de istemiyordum. O yüzden, dikkatli ilerlemeliydim.

Manzara giderek değişti ve hayretle etrafımdaki güzel, yemyeşil alanı izledim. Belki de manzarayı hayran hayran izlediğim ve hayatın yoluna gideceğini düşündüğüm için havanın değiştiğini fark etmemiştim. Bir şimşek çakana ve etraf feci bir gök gürültüsüyle sarsılana dek kapkara bulutların belirdiğini görmemişim. Ödüm kopmuştu.

Resmen cıyaktım, en yakındaki ağaçlara koşup yere çömel-dim ve yağmur başladı. Neyse ki Clara beni uzun yürüyüşler için yanıma bir muşamba almam için uyarmıştı. Muşambayı üstüme çekip biraz daha korunabilmek için Rhodes'un yağmurluğunu

da giydim. Dolu yağmaya başladığında hâlâ ağaçların altında otuyordum.

Ama paniğe kapılmadım. Bu tür şeylerin olabileceğini biliyordum. Daha önce de birkaç kere doluya yakalanmıştım.

Dolu asla uzun sürmezdi. Gerçekten de kısa bir süre sonra kesildi.

Yorgun hissettiğim halde ısrarla yola devam ettim. Her yer çamur olacak kadar yağmur yağmamıştı ve zemin sadece nemli gibiydi.

Zorlu bir alanı ve geçen sefer beni öldürmeye çalışan tepelyi resmen tökezleye tökezleye aştıktan sonra, yolu tamamlamak üzere olduğumu anladım. Neredeyse varmıştım. En fazla bir saat sürerdi. Telefonumu kontrol edince sinyal aldığını gördüm ve birkaç mesaj yazdım

İlki Rhodes'aydı.

Ben: Tepeye vardım. Her şey yolunda. Dönerken tekrar yazarım.

Sonra, Clara'ya hemen hemen aynı şeyleri söylediğim bir mesaj yolladım.

Tam o sırada Amos'tan bir mesaj geldi.

Amos: Yürüyüşe tek başına mı gittin?

Ben: Evett. Tepeye vardım. Her şey yolunda.

Ondan bir mesaj daha geldiğinde, henüz telefonumu uçak moduna bile alamamıştım.

Amos: Aklını mı yitirdin?

Bir dakika oturabileceğimi düşündüm. Bir mola iyi gelebilirdi. Hemen en yakındaki kayalığın üstüne oturup ona yanıt yazdım. Beş dakika daha dinlenmenin bir zararı olmayacağına karar verdim.

Ben: Henüz yitirmedim.

Amos: Seninle gelebilirdim.

Ben: Geçen yürüyüşte ne kadar mutsuz olduğunu unuttun mu?

Değerli granola barlarımdan birini açıp yarısını tek lokma-
da yedim ve gökyüzüne baktım. O bulutlar nereden çıkmıştı?
Durup dururken belirmemişlerdi ama...

Lokmamı çiğnerken bir mesaj daha geldi.

Amos: O yürüyüşü tek başına yapmaman gerekirdi!!!

Ünlem işaretleri vardı.

Beni seviyordu.

Amos: Babam biliyor mu????

Ben: Biliyor. Onu aradım ama yanıt vermedi. İnan ki gayet iyiyim.

Atıştırmalığımı ikinci ısırıkta bitirdim ve ambalajını çöp olarak kullandığım torbaya koydum. Amos'tan ya da Clara'dan başka bir yanıt gelmeyince kalktım –vücudumun alt kısmı çok yorulduğumun sinyallerini veriyordu– ve yola devam ettim.

Sonraki saat çok zor geçti. Formda olduğumu, yürüyüşü kolaylıkla yapabileceğimi düşünmüştüm.

Ama bitkin düşmüştüm.

Geri dönüş yolunu düşünmek bile hevesimi kırıyordu.

Ama bunu annem için yapıyordum, *buradaydım* ve yürüyüşü mutlaka tamamlayacaktım. O göl hayatımda gördüğüm en güzel şey olsa iyi olur diye düşündüm.

Yürümeye devam ettim.

Bir noktada, uzakta bir parıltı gördüm. Gölün parlak, ayna gibi yüzeyi olduğunu tahmin ettim.

Ama attığım her adımla birlikte bulutlar giderek daha da kap-kara oldu.

Yine sağanak başlayınca, ıslak muşambamı çıkarıp bir ağacın altına sığındım.

Ama bu sefer yağmur beş dakika sonra kesilmedi.

On dakika sonra da.

Yirmi ya da otuz dakika sonra da.

Yağmur devam etti. Sonra, dolu başladı. Sonra biraz daha yağmur yağdı.

Gök gürültüsü ağaçları, dişlerimi ve ruhumu zangırdatıyordu. Cebimden telefonumu çıkarıp sinyal çekiyor mu diye baktım. Çekmiyordu. Göle vardığımda vakit kazanmak için orada yemeyi planladığım atıştırmalıklarımın çoğunu yemiştim. Oraya vardığım gibi geri dönüş yoluna başlamam gerekecekti.

Neredeyse bir saat sonra, nihayet yağmur hafifledi ve geriye kalan yedi yüz elli metrelik yol bana kilometreler gibi geldi.

Özellikle de o salak gölün gayet sıradan olduğunu görünce.

Yani, güzeldi ama... beklediğim gibi değildi. Parıldamıyordu. Berrak mavi değildi. Sadece... sıradan bir göldü.

Gülmeye başladım. Gözlerim yaşlarla dolana dek salak gibi güldüm ve duramadım.

“Ah, anne şimdi notlarındaki o dalgayı andıran işaretin ne olduğunu anladım.” Orta karar. Gölün orta karar olduğunu anlatmak için o işareti koymuştu. Öyle olmalıydı.

Sonra biraz daha güldüm.

Islak bir kütüğün üstüne oturup çizmelerimi çıkardım ve elimi yerken diriliğinin ve tatlılığının keyfini çıkardım. Ödülüm buydu. Telefonumu çıkarıp salak gölün önünde bir fotoğrafımı çektim ve biraz daha güldüm.

Bir daha asla.

Çoraplarımı çıkarıp ayak parmaklarımı kıpırdatırken, etrafta hayvanlar ya da insanlar olabilir diye kulak kesildim ama çıt çıkmıyordu.

On dakika sonra kalkıp çoraplarımı ve çizmelerimi giydim. Yağmur birden havanın serinlemesine neden olduğu ve güneş çıkmadığı için ceketimin önünü kapatıp geri dönüş yoluna başladım.

Her yanımlı sızlıyordu. Bacak kaslarım parçalara ayrılmış gibiydi. Baldırlarım ölmek üzereydi. Ayak parmaklarım bunu ne affedecek ne de unutacaktı.

Yağmur başladığında durmak zorunda kaldığım için yavaşlamıştım. Saatiime bakınca, hava durumu ve molalarım yüzünden iki saat geride olduğumu fark ettim. Göle giderken zor gelen yol, geri dönerken yüz misli zorlaşmıştı.

Lanet olsun, kahretsin, lanet olsun, diye söylenmeye başladım. Bir insanın o yolu *koşarak* aştığına inanamıyordum. Hemen hemen her on dakikada bir duruyordum. Çok yorulmuştum ama yola devam etmek zorundaydım.

İki saat sonra, sonraki üç saat nasıl dayanacağımı bilemez haldeydim. Gökyüzüne bakınca, lanet bulutların geri geldiğini gördüm. Telefonumu çıkarıp sinyal alabileceğimi umarak bekledim.

Sinyal yoktu.

Birkaç mesaj yollamayı denemeliydim.

İlkini Rhodes'a yazdım.

Ben: Geç kalıyorum. İyiyim. Geri dönüş yolundayım.

Sonra, Clara'ya aynı mesajı yolladım.

Nihayet, Amos'a üçüncü mesajımı yazdım.

Ben: Geri dönüyorum. İyiyim. Hava bozdu.

Telefonumu açık bıraktım ve bir ara sinyal alabileceğimi umdum. Şarjım yüzde seksendeydi. O yüzden, yeterli olacağını düşündüm. Yeterli olacağını umdum.

Zemin çizmelerimin altında kayıyordu ve çakıl taşları tehlikeli hale gelmişti. Bu yüzden, hızım daha da kesildi. Etrafta kimse yoktu. Yaralanma riskini göze alamazdım.

Düşündüğümünden daha da ağır ilerlemek zorunda olduğumu anladım.

Biraz daha yağmur yağınca, ısrarcı bir salak gibi davrandığım için kendime lanetler okudum.

Dikkatli olmam gerekiyordu. Ağır ilerlemeliydim.

Bir şey olursa sinyal alamadığım için yardım bile isteyemezdim ve kurtarılması gereken birisi durumuna düşüp Rhodes'u utandıramazdım. Bunu yapabilirdim. Annem başarmıştı. Ama...

Oradan kurtulmayı başarırısam, bu işi bir daha tek başıma yapmamaya karar verdim. Bunu zaten biliyor muydum? Elbette biliyordum.

Aptalca bir şey yapmıştım.

Evde kalmış olmam gerekirdi.

Yanıma daha fazla su almış olmam gerekirdi.

Bir sonraki sene dağ yürüyüşlerine çıkmayacaktım.

Tanrım, daha eve kadar araba kullanmak zorundaydım.

Siktir, siktir, siktir.

Pes etmeyecektim. Başarabilirdim. Başaracaktım.

Bir daha zor bir yürüyüşe gitmeyecektim. En azından, bir günde tamamlamaya çalışmayacaktım. Asla.

Peşpeşe adımlar atarken yoruldu. Durdum. Muşambamın altına sığındım. Hava soğumaya başlamıştı ve yanıma daha kalın bir mont almadığıma inanamıyordum. Bunun gerekli olacağını tahmin etmem gerekirdi.

Titremeye başlayınca, montumun üstüne Rhodes'un yağmurluğunu giydim.

Bir dereden su doldurduğum halde suyum tükenmeye başlamıştı. Her durduğumda olabildiğince ufak yudumlar almaya başladım çünkü etrafta artık su kaynakları yoktu.

Bacaklarım giderek daha çok ağrıyordu.

Nefes nefeseydim.

İçimden şekerleme yapmak geçiyordu.

Bir helikopterin gelip beni kurtarmasını istiyordum.

Telefonum hâlâ çekmiyordu.

Çok aptaldım.

Yürüdükçe yürüdüm. Yokuş aşağı inerken zaman zaman ıslak taşların üstünde kaydım ve düşmemeye gayret ettim.

Ama düştüm. İki kere popo üstü yere düştüm ve avuçlarım sıyrıldı.

İki saat üç oldu. Çok ağır ilerliyordum. Hava fazla kararmaya başlamıştı.

Üşüyordum.

Ağlamaya başladım.

Sonra, biraz daha ağladım.

İçimi gerçek bir korku sardı. Annem de korkmuş muydu? Hata yaptığını anlamış mıydı? Öyle olmadığını umdum. Tanrım, öyle olmuş olmasın, dedim içimden. Zaten korkuyordum. Bir de...

Bir kilometreye yakın bir mesafe kalmıştı ama bana otuz kilometre gibi geliyordu.

El fenerimi çıkarıp dişlerimin arasına sıkıştırdım ve yürüyüş sopalarımı sıkı sıkı kavradım çünkü o sopalar olmasaydı büyük bir ihtimalle ölürdüm.

Yanaklarımdan aşağı kocaman, iri iri damlalar süzölmeye başladı. Birkaç kere "Lanet olsun," diye bağırmak için fenerimi elime aldım.

Beni kimse görmüyordu. Sesimi kimse duymuyordu. Etrafta kimse yoktu.

Eve dönmek istiyordum.

“Siktir!” diye bağırdım yine.

Bu lanet yürüyüşü tamamlayacaktım ve orta karar bu salak yürüyüşü bir daha denemeyecektim. Saçmalıktı bu. Neyi kanıtlamaya çalışıyordum? Annem yürüyüşlere bayılırdı. Ben yedi buçuk kilometrelik olanları seviyordum. Kolay ve orta zorlukta olanları.

Ama dalga geçiyordum. Bunu yapabilirdim. Yapıyordum. Sona varmak üzereydim. Korkmak normaldi ama burada kalmayacaktım. Kesinlikle *kalmayacaktım*.

Son iki yüz elli metre dönemeçlerle, kıvrımlarla ve yokuşlarla doluydu. Üşüyordum, ıslanmıştım ve çamur içinde kalmıştım.

Berbat bir durumdu.

Tekrar saatime bakınca inledim. Saat altı olmuştu. Saatler önce yürüyüşü bitirmiş olmam gerekirdi. Karanlıkta araba sürecektim. Zifiri karanlıkta. Etrafı zor görüyordum.

Tamam. Sorun yoktu. Sadece ağır ilerlemeliydim. Telaş etmeden. *Bunu yapabilirdim*. Yanımda yedek lastiğim vardı.

Yanımda el kılavuzu vardı. Lastiği nasıl değiştireceğimi biliyordum.

Eve dönmeyi başaracaktım.

Her yanım sızlıyordu. Ayak parmaklarımin kanamaya başladığından emindim. Diz kırkırdıkları yanıyordu.

Berbat bir histi.

Bunu başarabilirdim.

Hava buz gibiydi.

Rezalet bir durumdu.

Gözlerimden birkaç damla daha gözyaşı süzüldü. Bunu tek başıma yaptığım için salağın tekiydim ama *yapmıştım*. Dolu, biraz kar, yağmur, gök gürültüsü derken yapmıştım. Lanet yürüyüşü tamamlamak üzereydim.

Yorulmuştum. Biraz daha ağladıktan sonra, yanlış bir yere mi saptım, esas yolda değil de bir av yolunda mıyım, diye düşündüm çünkü hiçbir şey tanıdık gözüküyordu. Ama hava karar-

mıştı ve el fenerimin ışığının aydınlattığı alanlar dışında hiçbir şey göremiyordum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Sonra, yolun başında altına sığınmak zorunda kaldığım o büyük, dalları sarkık ağacı gördüm.

Başarmıştım! Başarmıştım! O kadar feci titriyordum ki dişlerim birbirine çarpıyordu ama çantamda yedek bir battaniye ve arabada Amos'un bir ara arabamda unuttuğu kalm eski bir *montu* vardı.

Başarmıştım.

Gözlerim doldu ve durup göğe baktım. Bir yanımda gökyüzünde konuşabileceğim yıldızları görmek istedi ama tek bir yıldız bile yoktu. Hava çok bulutluydu. Bunun beni durdurmasına izin vermedim.

Bağırmaktan ve susuzluktan sesim kısılmıştı ama bir önemi yoktu. Yine de söylemek istediklerimi söyledim. Bunları hissettim. "Seni seviyorum, anne. Çok zordu ama seni seviyorum, öz-lüyorum ve elimden gelenin en iyisini yapacağım." Beni duyabileceğini bildiğim için yüksek sesle konuşuyordum. Annem beni her zaman duyardı.

İçimde kaldığını düşünmediğim bir enerji patlamasıyla arabama doğru koşmaya başladım. Ayak parmaklarım acıyor, dizlerim boşa gidiyordu ve bacaklarım vücudumun geri kalanına şiddetli bir sızı yayıyordu. En azından, o sırada öyle hissediyordum. Arabam oradaydı.

Diğerleri ortada yoktu.

O insanların nereye gittiğini bilmiyordum ama onlara neden rastlamadığımı düşünecek halim kalmamıştı.

Lanet olasılıklar.

Tükenmiş durumdaydım ama neredeyse beş litrelik suyumun çeyreğini kana kana içtim ve Rhodes'un yağmurluğunu ve ıslak montumu çıkarıp Amos'un montunu giydim. Ayakkabılarımı

çıkartıp arka koltuğa atmak üzereyken, arabadan inmem gerekebilir diye yolcu koltuğunun önüne koydum. Ayak parmaklarıma bakıp zararı görmek istiyordum ama bunu daha sonra düşünmeye karar verdim.

Telefonuma baktım ama hâlâ sinyal yoktu. Yine de Rhodes ile Amos'a mesaj yazdım.

Ben: Nihayet bitti, uzun hikâye. İyiyim. Telefonum çekmiyor. Baz istasyonunda bir sorun olmalı. Geri dönüş yoluna başlıyorum ama ağır gitmem gerekiyor.

Geri geri çıkıp geri dönüş yoluna başladım. Zorlu kısmı geride bıraktıktan sonra eve varmam yaklaşık olarak bir saat sürecekti. En iyi ihtimalle, otoyola varmam iki saatimi alacaktı.

Yol hatırladığım kadar kötüydü. Hatta daha kötüydü. Var gücümle direksiyona asıldım ve yukarı çıkarken hangi yolda ilerlediğimi hatırlamaya çalıştım ama yağmur lastik izlerini silmişti.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim, diye diye neredeyse saatte üç kilometre hızla ilerlemeye başladım. Gözlerimi iyice kısıtım ve bir daha öyle kısımayacağımı umdum.

Ellerime kramp girdiğini, ayakkabısız araba kullanmanın garip bir his olduğunu hissetmemeye çalıştım ama çizmelerimi giymem mümkün değildi.

Yola odaklanabilmek için radyoyu açmadan ilerledim.

İki yüz elli metre kadar ancak ilerlemiştim ki bir dönemecin etrafına ağaçların arasında iki far ışığı gördüm.

O saatte kim yolda olabilirdi?

Bu sefer, ben bir küfür savurdum çünkü yolun ortasından gitmek zorundaydım ve iki arabanın sığabileceği kadar geniş bir yol değildi. Nereden çıkmıştı bu araba? "Lanet olsun," diye homurdanırken, ışıklar bir an için kayboldu ama sonra doğruca bana doğru ilerlemeye başladı.

Kesinlikle bir arazi aracı ya da bir kamyonetti. Büyük bir araçtı. Dahası, benden çok daha hızlı gidiyordu.

İç çekip kenara yanaştım. Amos'un montunun fermuarını çeneme kadar çekip arabayı biraz daha kenara aldım. O günkü şansıma bakılacak olursa, yolda kalacaktım.

Hayır, yolda kalmayacaktım. Eve varmayı başaracaktım. Ben...

Gözlerimi kısıp yaklaşan arabaya baktım.

Arazi aracı aniden durdu ve sürücü tarafının kapısı açıldı. İriyarı birisi dışarı fırlayıp bir an için duraksadı ama sonra yine harekete geçti. Bana yaklaşıyordu.

Kapıları kilitleyip onu görmeye çalışırken... O vücudu tanıdığımı fark ettim. O omuzları tanıyordum. O göğsü de. Bir kasket takmış bir adamdı.

Rhodes'du.

Nasıl kapıyı açtığımı, uzanıp ayakkabılarımı aldığımı ve apar topar ayaklarıma geçirip arabadan indiğimi hatırlamayacaktım. Ama sonradan ayaklarıma yarım yamalak geçirdiğim çizmelerimle sendeleyerek yürüdüğümü ve Rhodes'un bana doğru geldiğini hatırlayacaktım.

Yüzü... çok öfkeliydi. Neden o hali içimden ağlamak gelmesine neden oluyordu?

"Selam," diye cılız bir sesle seslendim. Derin bir oh çektim. Çatlak bir sesle söylemek istediğim son şeyi söyledim. "Çok korktum..."

O iri, kaslı kollar etrafıma dolandı. Ağırlığımı ona verdiğimde ellerinden biriyle ensemden beni tuttuğunu hissettim. Saçlarım terden sıırılsıklamdı -yağmur yüzünden o kadar yapış yapış olamazdı- ama bana yine de sıkı sıkı sarılıyordu. Yanımdaydı, beni rahatlatıyordu. O anda istediğim her şeye ve daha fazlasına sahiptim.

Kaslı, sağlam vücudu hafifçe titriyordu. "Artık tek başına dağ yürüyüşü yok," diye fısıldadı. Sesi o kadar boğuk çıkıyordu ki beni korkutuyordu. "Asla."

“Asla,” dedim bitkin bir halde. Ona yaslanmış bir halde kollarında titredim. “Çok yağmur yağdı. O lanet bulutlar nereden çıktı bilmiyorum ama dolu yağmaya başlayınca, bir yere sığınmak zorunda kaldım.”

“Biliyorum. Başına bir şey geldiğini düşündüm.” Başımı okşadığını hissettim. “Yaralandığını sandım.”

“İyiyim. Her yanımda ağrıyor ama yorgunum ve bu çizmeler çok rahatsız. Özür dilerim.”

Başını salladığını hissettim. “Mesajını alır almaz yola çıktım. Aztec’e gitmem gerekti. Orada telefonum çekmedi. Amos çılgına dönmüş bir halde beni aradı. O da gelmek istedi ama evde kalmasını söyledim. Bana çok kızgın. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde gelmeye çalıştım.” Başımın arkasındaki eli sırtıma kaydı ve belimde kaldı. Bana sıkı sıkı sarıldığını hayal etmiyordum. “Bir daha sakın böyle bir şey yapma, Aurora. Duydun mu? Bunu tek başına yapabileceğini biliyorum ama yapma.”

O noktada, bir daha dağ yürüyüşüne çıkmamaya kararlıydım. Hiçbir zaman. Vücudunun yine tepeden tırnağa titrediğini hissettim. “Seni gördüğüme o kadar mutlu oldum ki anlatamam. Hava birden karardı ve bir süre gerçekten de çok korktum,” dedim. Ben de titremeye başlamıştım.

Sırtımı okşayarak beni kendisine çekti. Öyle ki sanki beni içine alabilse bunu yapacaktı.

“Ama iyisin, değil mi? Yaralı değilsin,” dedi.

“Düzelmeyecek bir sıkıntım yok. Geçen seferki gibi yaralanmadım.” Yanağımı göğsüne dayayıp sıcaklığının keyfini çıkardım. Ne kadar sağlam olduğunu hissettim. İyiydim. Güvendeydim. “Geldiğin için teşekkürler.” Başımı biraz geriye atıp utanarak gülümsedim. “Geri dönmeseydim, zaten buraya seni yollarlardı, değil mi?”

Yüz ifadesi ciddiydi ve göz bebekleri irileşmişti. Gülümsemeden bana bakıyordu. “Sadece işim olduğu için gelmedim.”

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan, kolları yine etrafıma dolandı ve tamamıyla yuttu. Etten kemikten, sonsuza dek içinde yaşayabileceğim bir koza gibi beni sardı.

O sert kaslarının hafifçe titrediğinden emindim.

Dahası, başını yine geriye attığında yüzünde beliren o ifadeyi de hayal etmiyordum. Ellerini belime indirdi. “Araba kullanabilecek misin?”

Başımı salladım.

Dikkatle yüzümü süzerken, ne yaptığının farkında değilmiş gibi kalçamı sıktı. “Dostum?”

“Evet?”

“Şunu bilmeni istiyorum... Amos seni öldürecek.”

O anda beni güldürebilecek olan tek şey bu olduğu için güldüm. Ona gerçeği söyledim. “Sorun değil. Bunu dört gözle bekliyorum.”

Yirmi İkinci Bölüm

Her yanımda ağrıyordu. Vücudumun gerçekten de her parçası ağrıyordu. Kanadığını hissettiğim zavallı ayak parmaklarımdan travma geçirmiş baldırlarıma, bitkin bacaklarıma ve popoma kadar. Biraz odaklanırsam, göğüs uçlarımdan bile ağrıdığını hissedecek gibiydim. Ama arabayla eve geri dönerken, en çok ellerim ve kollarım zorlandı.

O yüz yirmi dakikayı direksiyonu sıkı sıkı tutarak ve sık sık nefesimi de tutarak geçirdim.

Son birkaç saati dehşet içinde geçirmemiş olsaydım, vücudum üstünden geçtiğim delikler ve taşlar yüzünden hissettiğim korkuyla daha iyi başa çıkabilirdi. Sırf Rhodes'u izlemeye ve keskin bir şeyin üstünden geçmemeye odaklandığım için çok ağır ağır ilerlerken paniğe kapılmadım. Çok yorgun olmasaydım, nihayet otoyola vardığımızda sevinçten bağırabilirdim.

Ancak o anda nefesimi derin derin, ciğerlerimi tamamıyla boşaltacak kadar dışarı verebildim.

Başarmıştım.

Gerçekten de başarmıştım.

Eve varana dek titrememe neden olan şey gevşeme hissi olmaydı. Ama motoru kapattıktan bir saniye sonra neler olduğunu idrak edebildim. Yüzüme beklenmedik bir tokat yemiş gibiydim.

Bütün vücudum sarsılmaya başlamadan bir saniye önce nefesimi dışarı verdim. Şok ve korku yüzünden titriyordum.

Öne eğilip alnımı direksiyona yasladım ve boynumdan bal-dırlarıma kadar titrediğimi hissettim.

İyiydim ve önemli olan tek şey buydu.

İyiydim.

Solumdaki kapı açıldı ve başımı çevirmeye bile fırsat bulamadan sırtımda iyi bir el hissettim. Sonra, Rhodes'un kalın sesini duydum. "Buradayım. Yanımdayım. İyi olacaksın, Melek."

Başımı kaldırmadan sallarken, vücudum yine tepeden tırnağa titredi.

Eli sırtımda geziniyordu. "Gel. İçeri girelim. Yiyeceğe, suya, dinlenmeye ve bir duş almaya ihtiyacın var."

Boğazıma bir yumru oturduğunu hissederek yine başımı salladım.

Rhodes elini arkama götürüp emniyet kemerimi çözdü. Sonra beni arkaya itip kemerin açılmasını sağladı. Rhodes öne eğilirken ona baktım ve daha neler olduğunu anlayamadan, bir kolunu dizlerimin altından, diğerini de kollarımın altından geçirip beni kucakladı. Başımı göğsüne yaslayıp ona sokuldum.

"Rhodes, ne yapıyorsun?" dedim.

"Seni yukarı kata çıkarıyorum." Kalçasıyla kapıyı itip kapattı ve garaj dairesine doğru giderken beni rahatlıkla taşıdı. Kapı kilitli olmadığı için kapı kolunu çevirip içeri girdi ve yukarı kata çıkmaya koyuldu.

"Bana yardım edersen, kendim de çıkabilirim," dedim. Yüzünü ve çenesini kaplayan kahverengi-gümüş tüylere baktım.

Basamakları teker teker çıkarken, geri gözlerini bana çevirdi. "Çıkabileceğini biliyorum, sana yardım da edebilirim ama bunu

hana bırak,” dedi. Dediğini ispatlamak istermiş gibi arabadan çıktığını gördüğümde beni hiç olmadığı kadar rahatlatan o geniş göğsüne bastırdı.

Benim için gelmişti. Dudaklarımı birbirine bastırıp göğsümde tuttuğum ellerime baktım. Gözlerimin yine dolduğunu hissettim. Eve gelirken bastırdığım o tanıdık korku hissi yine canlanmıştı.

İçime güçlü ve keskin bir ürperti yayılırken, gözlerimden birkaç damla yaş daha süzüldü.

Rhodes basamakları çıkarken bana bakıyordu ama hiçbir şey demedi. Kolları beni daha da sarmalamıştı ve dudakları yüzüme daha yakındı. Gözlerimi yummamış olsaydım, dudaklarını şakağıma sürttüğünü göreceğimden emindim. Ama dudaklarının hafifçe, belki kazara şakağıma sürtündüğünü hissettim.

Nefesimi ve boğazıma kadar yükselen hıçkırığı tuttum. Beni yatağa yatırıp alçak sesle, “Bir duş al,” dedi.

Gözlerimi açınca onu neredeyse tam karşımda dikilirken gördüm. Ben başımı sallarken, kaşlarını çattı.

“Leş gibi olduğumu biliyorum, kusura bakma,” dedim. Bu sözcükler ağızımdan güçlkle çıkmıştı.

Kaşlarını daha da çattı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Rhodes başını yana eğip yüzüme dikkatle baktı. “Büyük bir korku yaşadın, Melek,” dedi sözcükleri tane tane söyleyerek.

Nefesimi tutarak ve yutkunmaya çalışarak başımı salladım. “Ben sadece...” Burnumu çektim. Sesim çatlamıştı.

Rhodes bana bakmaya devam etti.

Parmaklarımı kucağımda kavuşturduğumda dizimin titrediğini hissettim. “Sana ölmekten korkmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?” Yüzümü buruşturdum. Gözümden akan bir damla yaş yanağımdan aşağı süzüldü. “Yalan söyledim. Bundan korkuyorum.” Birkaç damla daha çeneme aktı. “Yürüyüşte ölmeyeceğimi biliyordum ama yine de bir, iki kere öleceğimi sandım...”

İri eliyle önce yüzümün bir yarısını, sonra diğer yarısını sil-di ve ne yaptığını anladığımda doğruldum ve kollarını yine et-rafıma doladı. Derken, kendimi bacaklarının üstüne yayılmış, omzumu göğsüne yaslamış bir halde buldum. Yine ürperdiğimi hissederken, yüzümü boğazına yasladım.

“Çok korktum, Rhodes,” diye fısıldadım. Elleri sıkıca belimi sardı.

“Artık iyisin,” dedi o kalın sesiyle.

“Düşünebildiğim anlarda aklımdan bir tek hâlâ yaşamak için ne kadar çok nedenim olduğu geçti. Yapmak istediğim çok şey var. Aptalca olduğunu biliyorum. İyi olduğumu biliyorum. En kötü ihtimalde, muşambaya ve acil durum battaniyesine sarınıp bir ağacın altında bir süre dinlenirdim ama sonra aklımdan düşüp yaralandığım, kimsenin nerede olduğumu bilmediği, bana yardım edemeyeceği ve yalnız olduğum geçti. Oraya neden tek başıma gittiğimi düşündüm. Neden birilerine bir şey ispatlamaya çalışıyorum ki? Annem böyle hissetmemi istemezdi, değil mi?”

Geri çekilmeden başını iki yana salladı. Yüzümü boğazının yumuşak kısmına biraz daha gömdüm.

“Özür dilerim. Leş gibi, yapış yapış, iğrenç bir halde olduğumu biliyorum ama seni gördüğüme çok sevinmiştim. Oraya geldiği-ne çok sevindim. Aksi takdirde...” Burnumu çektim ve aramıza birkaç damla daha göz yaşı aktığını hissettim. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarının boğazına aktığını hissedebiliyordum.

Rhodes bana biraz daha sıkı sıkı sarıldı ve bana güven veren bir sesle, “İyisin. Gerçekten de iyisin, melek yüz,” dedi. “Kötü bir şey olmayacak. Ben buradayım, Amos yandaki evde ve yalnız de-ğilsin. Artık değilsin. Her şey yolunda. İçine derin bir nefes çek.”

Dediği gibi yaptım. Sonra bir nefes daha çektim. Yalnız değil-dim. Artık değildim. Bir daha dağ yürüyüşüne gitmemeye karar vermiştim... Gerçi zamanla fikir değiştirebilirdim ama bunun bir önemi yoktu. Omuzlarım yavaş yavaş gevşedi ve midemdeki düğümlerin çözüldüğünü hissettim. Karnımı içime çektiğim far-kunda değildim.

Rhodes'un sırtımda gezinen eli kalçama kayd ı ama beni bırakmad ı.

Cesaretimi toplayarak, "Özür dilerim," dedim.

"Özür dilemene gerek yok."

"Büyük bir ihtimalle, aşırı tepki veriyorum."

Yine sırtımı okşadı. "Hayır, vermiyorsun."

"Bana öyle geliyor. Uzun zamandır o kadar korkmamıştım. Bu yüzden çok etkilendim."

"Çoğu insan ölmekten korkar. Bunda bir gariplik yok."

"Sen korkuyor musun?" Alnımı boğazının ılık, pürüzsüz derisine biraz daha yasladım.

"Sanırım, ben ölmekten çok sevdiğim insanların ölmesinden korkuyorum."

"Anladım."

Hafifçe iç çekti. "Bir de istediğim her şeyi yapamamaktan biraz korkuyorum."

"Ne gibi?" dedim başımı kaldırmadan. Kalbinin düzenli atışları duymak beni rahatlatıyordu.

"Amos'un büyüdüğünü görmek gibi."

Başımı salladım.

Avucunu bacağıma yasladı. "Uzun süredir bunu düşünmemiştim. Fazla zamanım kaldığını sanmıyorum ama bir çocuğum daha olmasını istiyorum galiba." Göğsünün inip kalktığını hissettim. "Galiba değil, kesin olarak istiyorum."

İçimde bir şey duruldu. "Öyle mi?"

Başını salladığında, yüzündeki tüyler tenimi gıdıkladı. "Evet. Amos'un hayatında kaçırdığım şeyler yüzünden ne kadar pişman olduğumu anlatmıştım. Çocukları severim. Sadece bir çocuğum olup olmayacağından emin değildim ama o zamanlar Colorado'ya geri döneceğimi, Deniz Kuvvetleri'nden ayrılacağımı düşünmüyordum ve..."

"Ve?"

Eli bacağımdan kalçama gitti. “Burada... olabileceğimi düşünmüyordum.”

Ne demek istediğini anlamamıştım. Belki de bunu düşüne-meyecek kadar yorgundum. Bir şey anlamadığım halde başımı salladım. Bir çocuk daha istiyor olmasının ne anlama geldiğini düşününce hüzünlendim... Hayatında birinin olması gerekiyordu çünkü Amos’un annesinin başka çocuğu olmuyordu. “Bir seçim hakkın olsaydı, bir oğlan mı, yoksa bir kız çocuk mu isterdin?”

Belime biraz daha sıkı sarıldı. “Hangisi olursa olsun, minnet hissederdim.” Nefesi yanağımı okşadı ve sesini ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Sert ve sakin ses tonunu. Kulaklarıma çok güzel geliyordu. “Ama sadece erkek kardeşlerim ve erkek yeğenlerim var. O yüzden, bir kız çocuk güzel olabilirdi. Döngüyü kırmak için yani”.

“Kız çocuklar *eğlencelidir*,” dedim titrek nefesimi dışarı vererek. “Ayrıca, bunun için daha zamanın olduğundan eminim. İstiyorsan tabii. Ellili ve altmışlı yaşlarında çocuk sahibi olan erkekler var.”

Eli bacağımda yine yer değiştirirken, “Hı-hı,” dediğini duydum. “Sen?” dedi.

“Benim için de fark etmez. Erkek ya da kız çocuk olması fark etmez, ikisini de severdim.” Burnumu çektim. “Ama bu hızda bir yavru köpekle yetinmek zorunda kalabilirim.”

Tatlı bir sesle güldü ve neredeyse fısıldar gibi, “Hayır,” dedi. “Bence öyle olmayacak.”

Başımı kaldırıp güzel yüzüne baktım. O kadar yakından, gözlerinin rengi daha da inanılmazdı. Kirpikleri gür, kemik yapısı daha da belirgindi. Gözlerinin ve ağzının kenarlarında çizgiler daha derindi ama yüzüne çok şey katıyordu. Yirmili yaşlarından çok daha yakışıklı olduğundan emindim. Yanaklarım gözyaşlarım yüzünden gerildiği halde, ona biraz gülümsemeyi başardım. “Bu noktada, yalnız kalmamak için birlikte yaşlanabileceğim biriyle mutlu olurdum sanırım. O kişi Yuki olabilir.”

Rhodes'un bakışları yumuşadı. O bakışını ayak uçlarıma kadar hissettim. Gözlerimin içine aktı ve elimi tekrar bacağıma indirdi. Bacağıma hafifçe sıktı. "Bence bu konuda da endişelenmene gerek yok, dostum." Uzun uzun yüzüme bakıp bana tekrar sarıldı.

Uzun süre geri çekilmedi.

En sonunda, kollarını indirdi. "Bugün bir haber aldım. Birkaç haftalığına gitmem gerekebilir."

"Her şey yolunda mı?"

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Colorado Springs bölgesinde görev yapan bir başka av bekçisi bir kaza geçirmiş. Bir süre çalışamayacağı için beni oraya yolluyorlar." Bacağımanın üstündeki elini gerdi. "İki hafta dediler ama daha uzun sürerse şaşırmam. İşlerimi ayarlayabilmem için birkaç günüm var. Johnny'yi arayıp Amos'la ilgili olarak konuşmam gerek."

"Yardım edebileceğim bir şey olursa söyle."

Gülümsediğinde ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. "Emin misin?"

"Evet."

"Biraz daha gülümsedi. "Amos'la konuşup sana geri dönerim."

Başımı salladım. Aklıma bir şey geldi. "Hâlâ cezalı mı?"

"Teknik olarak. Hâlâ birkaç konuda "hayır" diyorum. Böylece, her şeyi affetmediğimi ve unutmadığımı biliyor ama eskisi kadar sıkı gözetim altında değil. Ceza aldığı için neredeyse hiç şikâyet etmedi. O yüzden, onu zorlamanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

Gülümsedim.

Ama gülümsemesi silindi ve ciddileşti. "Burada iyi olacaksın."

"Biliyorum."

"Amos'un kalmasına izin verebilirim de vermeyebilirim de. Bunu henüz yeteri kadar düşünmedim ama düşünür düşünmez sana haber vereceğim."

Başımı salladım.

“Ne zaman istersen bize gelebilirsin,” dedi ciddiyetle. “Bundan böyle çamaşırlarını bizim evde yıkaman işini biraz kolaylaştırabilir.”

Bundan böyle mi? Bunu duyunca gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Colorado Springs sadece birkaç saatlik mesafede. Bir şeye ihtiyacın olursa Amos’u ya da Johnny’yi ara.”

“Amos’un ya da senin bir şeye ihtiyacınız olursa bana söyleyin. Ciddiyim. Herhangi bir konuda. Bugün sana borçlandım.”

“Bana borçlu değilsin.” Elini tekrar belime götürdü. “Çok uzun süre buradan ayrı kalmayacağım.”

“Hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum. Burada olacağım,” dedim kolunu tutarak. “Sen, Johnny ya da Amos neye ihtiyaç duyarsa, ben buradayım.” O gün ve önceki gün beni kurtardığı için ona borçluydum. Aslında, o ne düşünürse düşünsün, pek çok şey yüzünden ona borçlanmıştım. Yaptığı hiçbir şeyi unutmayacaktın. Gözlerimin içine baktı ve “Biliyorum,” Aurora,” dedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sonraki üç hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Yaprakların değişen renkleriyle birlikte benim içimde de bir şeyler değişti. Belki de Cehennem Yürüyüşü'nde deneyimlediğim saf korku yüzünden ya da belki sadece serinleyen havanın etkisiydi ama bir yanımın büyüdüğünü hissediyordum. Taşların yerine oturduğunu hissediyordum. Geri döndüğüm, hayatımın en güzel zamanlarını ve en kötü tek bir anını geçirdiğim bu yer, her geçen gün içimde daha derinlere bir yere yerleşiyordu.

Yaşamak istiyordum. Bu, yeni bir düşünce değildi ama yaşamak ile *yaşamak* arasında bir fark vardı ve her şeyden çok ikincisini istiyordum. Kocaman bir hayat tek bir an, tek bir hareket yüzünden değişebiliyordu ve ben aslında bunu unutmuştum.

Belki her gün kusursuz gitmeyecekti ve bunu beklemek saflık olurdu ama her gün yine de güzel olabilirdi.

Burası yaşlanmak istediğim yerdi ve her şeyi eskisinden çok daha fazla bağırma bastığımı hissediyordum. Clara'yla ve gide rek arkadaşım haline gelmeye başladığını hissettiğim müşterilerle olan ilişkiyi daha çok benimsemeye başlamıştım. Genç arkadaşlarımı bile daha çok kabullenmeye başlamıştım.

İşin aslı, kabullenemediğim tek şey Rhodes'du.

Gittiğinden beri aradan iki hafta geçmişti ve henüz ziyarete gelememişti. Sözüm ona –acil bir durum yüzünden– Colorado Springs'e çağrıldığında ziyarete geliyordu. Amos'u hemen hemen her gün okul otobüsünden inerken ve dayısı tarafından evden alınırken görüyordum. Bana babasının onu her gün aradığını, hatta –gayet açık bir şekilde– beni de sorduğunu söylemişti.

Ama Rhodes beni ne aramış ne de mesaj atmıştı ve numaramın onda olduğunu biliyordum.

Daha önceden aramızda olan biten her şeyin bir dönüm noktası olduğunu sanmıştım, bundan *emindim* ama... belki işleri çok yoğundu. Kontrol edemediğim şeyler için endişeye boğulmamaya çalışıyordum. Birisinin benimle ilgili olarak ne hissettiği de bu konulardan biriydi.

Sadece hayatımı yaşamaya ve bu arada biraz daha alışmaya çalışıyordum. Zaten Cehennem Yürüyüşü'nden üç hafta sonra o sabah bu yüzden kaskımı alırken Amos bana şüpheyile baktığında, onu rahatlatmak için gülümsemeye çalışmıştım.

"Emin misin?" dedi. Bir yandan da Rhodes onun benimle kayak merkezine gelmesine izin verdiğinde takması için ısrar ettiği bileklikleri takıyordu. İki gün önce ona gitmek istediğimi söylemiştim. Daha önce hiç kar tahtasıyla kayak yapmamıştım. Küçükken annemle kayağa gittiğimizden emindim ama hatırladığım tek şey buydu. Henüz kasabaya kar bile yağmamıştı ama birkaç gece kayak Merkezinin bazı bölümlerinin açılacağı kadar yüksek yerlere kar yağmıştı.

Geçen sezon ona annesi ile diğer babasının aldığını söylediği yeşil mont ve kaskla karşımda durmakta olan Amos'a baktım. "Evet, eminim. Sen arkadaşlarınla git. İdare edebileceğimden eminim."

Bana inanmadı ve açıkça belli etti. "Ne dediğimi hatırlıyor musun? Ayak parmaklarını ve topuklarını nasıl kullanman gerektiğini anlatmıştım."

Başımı salladım.

“Dizlerini kırman gerektiğini hatırlıyor musun?”

Yine başımı salladım ama hâlâ şüpheliydi. “Yemin ederim. Her şey yolunda. Sen git. Gördün mü? Arkadaşların sana el sallıyorlar.”

“Her ihtimale karşı bir kere seninle kayabilirim. Kayak teleferiğinden inmek biraz zordur.”

İşte, bu çocuğu bu yüzden seviyordum. Çok ketum, inatçı ve asık suratlı olabiliyordu –tıpkı babası gibi– ama altın gibi bir kalbi vardı. “Az önce dört, beş yaşlarındaki çocukların teleferikten rahatça indikleri gördüm. O kadar da zor olamaz.”

Amos ağzını açtı ama yine ondan önce davrandım.

“Bak, zorlanırsam sana mesaj atarım, tamam mı? Sen arkadaşlarının yanına git. Bunu ben hallederim.”

“Tamam.” Tartışmaya devam etmek istiyormuş ama kendisini tutuyormuş gibiydi. Amos kar tahtasını koyduğu askıdan almak için arkasına döndü ve beni gerçekten de bir daha göremeyeceğini düşünüyormuş gibi mırıldandı. “Hoşça kal.”

Eh, kulağa iyi gelmiyordu.

Kaskı taktım, Amos’un sezon biletini almasını beklerken taktığım bilekliklerin üstüne eldivenlerimi geçirdim ve askıdan kiralık tahtamı aldıktan sonra acemi kayakçı parkurunun tepesine gidecek olan kayak teleferiğine doğru yürüdüm. Kar Tahtamı büyük bir ucuzluk yapmış olan bir mağazadan kiralamıştım. Bir önceki geceyi kar tahtası kayağıyla ilgili videolar izleyerek geçirmiş, çok da zor olmadığını düşünmüştüm. Dengem gayet iyi sayılırdı. Daha önce Yuki’yle sörf dersleri almıştım ve gayet iyi geçmişti... En azından, sörf tahtası yüzüme çarpana ve burnum kanamaya başlayana kadar.

Bir yarasa yuvasını ağaca takmış, kocaman bir kartalı yakalamıştım. En kötü şartlar altında bir dağa tırmanmıştım. Bunu yapabilirdim.

Bunu yapamıyordum.

Tam dört kere tepeye çıkmama yardımcı olmuş olan dokuz yaşındaki Octavio'ya bunu söyledim.

"Sorun değil," diye beni teselli ederken, beni ayağa kaldırmaya çalıştı. "Sadece dört kere yüzüstü düştün."

Gülmemek için kendimi tutarken montuma ve pantolonuma yapışan karları silkeledim. Çocukları çok seviyordum. Özellikle de tepeden ikinci kere kayıp bir sürü kar yuttuktan sonra bana yardım eden böyle dost canlısı çocukları. Benden çok daha başarılı olan küçük bir kıza kar tahtası kayağı yapmayı öğreten ve hep yakınlarda olan annesine onun ne kadar nazık bir çocuk olduğunu söylemiştim.

Gerçekten de öyleydi. Dokuz yaşındaki beyaz atlı prensim.

"Tavio!" diye seslendi annesi.

Küçük arkadaşım bana döndü ve güzel kahverengi gözlerini kırıştırdı. "Gitmem gerek. Hoşça kal!"

"Hoşça kal," dedim küçük çocuk kolaylıkla annesine doğru kayarken.

Lanet olsun.

İçime de derin bir nefes aldım ve ufak tepeyi kaplayan karlara bakıp iç çektim.

Bunu yapabilirdim.

Dizlerimi büktüm, ağırlığımı dengeledim, ayak parmaklarımı aşağı yukarı oynattım...

Birisinin arkamdan bana yaklaştığını hissettim. Gelen kişi birkaç adım ötede durduğunda, lacivert montlu ve siyah pantolonlu iri yarı bir figür gördüm. Yüzünün yarısı kar gözlüğüyle, saçları da bir kaskla örtülüydü... ama o çeneyi tanıyordum. O dudakları da.

"Rhodes?" dedim şaşkınlıkla. Kar gözlüğünü kaskının üstüne kaldırdı.

“Selam, dostum,” dedi hafifçe gülümseyerek. Ellerini beline dayayıp yüzüme baktı.

Çok mutlu olmuştum. Ruhum da canlanmış olabilirdi. “Ne işin var burada?”

“Seni ve Amos’u bulmak için geldim,” dedi bir kayak merkezinde değil de bir restoranda karşılaşmışız gibi.

“Amos ne yaptığını bildiği için şu yeni açılan diğer teleferiğe gitti,” dedim yanaklarını kaplayan kirli sakala göz gezdirerek. Yorgun görünüyordu.

Ama mutlu gibiydi.

Aksi tavrını özlemiştim.

“Biliyorum. Onu gördüm. Burada olduğunu o söyledi.” Gülümsemesi yüzüne yayılınca, içim kıpır kıpır oldu. “Bir kayak öğretmeninden kar tahtası kayağı dersleri alırsın diye düşünmüştüm.”

Yine benimle dalga geçiyordu. Oflayıp başımı salladım. “Dokuz yaşındaki bir çocuk yardım etti, bu sayılır mı?”

İçten kahkahası beni daha da çok şaşırttı.

Birisi keyifliydi.

Ya da eve döndüğü için mutluydu.

“Düşündüğümünden daha zormuş. Neyi yanlış yaptığımı anlamadım.”

“Sana yardım edeyim,” deyince, başka seçeneğim kalmadı ama zaten ona hayır demezdim.

Onu gördüğüme mutlu olduğum ve bunu gizlemeye gerek duymadığım için hevesle başımı salladım. Bana bir daha dostum diye hitap etmeyebilirdi ama arkadaşlık. En azından, bunu kesin olarak biliyordum.

Rhodes bana ne hissettirdiğinden habersiz karların arasında paytak paytak yürüyerek sağımda durdu. “Duruşunu göreyim, Melek. Oradan devam ederiz.”

Birden fazla yere düşmeden kaymayı başarmam için üç kere tepeye çıkmak zorunda kaldım. Yumruğu öyle bir havaya savurdum ki beni görenler altın bir madalya kazandığımı düşünebilirdi ama umurumda değildi.

Rhodes'un gülümsemesini görünce, onun da umursamadığını anladım.

Sabırlı bir öğretmen olması beni şaşırtmıştı. Ne sesini yükseltmiş ne de gözlerini devirmişti. Sadece beni yere deviren bir genci azarlarken Deniz Kuvvetleri ses tonunu kullanmıştı. Ama kontrolü kaybedip korktuğumda ve sonuç olarak popo üstü düştüğümde, birkaç kere gülmüştü. Ayrıca, beni oturtmuş, gözlüğümü eldivenli eliyle silmiş ve ayağa kaldırmıştı.

"Bir mola vermem gerek," dedim eldivenimle kalçamı ovuşturarak. "Tuvalete gitmem gerek."

Rhodes başını salladı, eğilip botlarını tahtadan çözdü.

Ben de eğilip aynı şeyi yaptım. İşim bitince tahtamı alıp peşine takıldım. Oraya vardığımızda, tuvaletleri ve yiyecek-içecek büfeleri olan ufak bir bina görmüştüm. Tahtalarımızı askılardan birine astıktan sonra tuvalete gittim ve dışarı çıktığımda, Rhodes'u büfenin etrafını saran ufak alandaki masalardan birinde gördüm. Masada iki fincan duruyordu. Ufak hoparlörlerden hafif bir müzik yayılıyordu.

Ama beni duraksatan şey karşıdaki sandalyeye oturmuş olan kadındı.

Daha genç değilse bile benim yaşlarımda güzel bir kadındı... Yüzündeki gülümsemeden, Rhodes'la flört ettiğini anladım.

İçimi bir anda feci bir kıskançlık hissi kapladı ve açıkçası beni de çok şaşırttı. Göğsümün sıkıştığını hissettim. Boğazım bile kurumuş gibiydi. Kaden'la birlikteyken onu kıskandığım zamanlar sayabileceğim kadar az olmuştu. Bunlardan biri o sahte randevuya çıktığı zamandı, diğeri de ayrılmamızdan bir ay sonraki randevusuydu. Diğer iki zamansa lise dönemindeki kız arkada-

şının konserlerine geldiği anlardı ve bunun tek nedeninin Bayan Jones'un ondan hoşlanması olduğunu düşünmüştüm.

Ama o anda ev sahibimle konuşmakta olan kadına bakarken, kıskançlık hissi bir kasırga gibi üstüme gelmişti.

Rhodes ona gülümsemiyordu. Hatta dudaklarını birbirine bastırmıştı ve onunla konuşmuyormuş gibiydi... ama bunların bir faydası olmadı.

Kıskanmıştım.

Carolina yengem ve Yuki o halimi görselerdi çok şaşırırlardı.

Rhodes erkek arkadaşım değildi. Randevulaşmıyorduk bile. O...

Kadın onun koluna dokununca, yutkunabilmek için boğaz kaslarımı zorlamam gerekti.

Nefesimi biraz tutup bir ayağımı diğerinin önüne attım ve onlara doğru yürümeye çalıştım. Kadın daha büyük bir gülümsemeyle Rhodes'un koluna tekrar dokundu. O çok iyi bildiğim gri gözler bana çevrildiğinde sadece birkaç adım ötedeydim ve Rhodes *ancak* o anda hafifçe gülümsedi. Ben masaya yaklaşırken, yanındaki sandalyeyi biraz çevirip kendi sandalyesine yaklaştırdı.

Kadın Rhodes'un nereye baktığını anlamak için başını çevirdiğinde, hoş, sakın bir ses tonuyla konuştuğunu duyabiliyordum. "... vaktiniz olursa," dedi ve gülümsemesi biraz silinir gibi oldu.

Kadına gülümseyip Rhodes'un çektiği sandalyeye oturdum. Bakışlarımı Rhodes'dan kadına ve üstünden buharlar tüten fincana çevirdim.

Rhodes fincanı bana doğru itti. "Davet için teşekkürler, Bayan Maldonado ama o tarihte Colorado Springs'de olacağım."

Fincanı alıp dudaklarıma götürürken, mümkün olduğunca çaktırmadan kadını izledim. Bir Rhodes'a bir bana bakıyor, sanki... ne? Birlikte olup olmadığımızı mı anlamaya çalışıyordu? "Geri döndüğünüzde vaktiniz olursa bir ayarlama yapabilirim sanıyorum," dedi kadın. Birlikte olmadığımıza kanaat getirmiş olmalıydı. Belki de pis pis ona bakmadığım için.

Haksız değildi. Ben olsam, ben de Rhodes'la flört ederdim.

Bu düşünce bile beni salak gibi hissettirdi. Elbette kadınlar onunla flört ediyordu. Çok yakışıklı bir adamdı ve büyük bir ihtimalle soğuk görünüşü onu bazıları için daha da çekici kılıyordu. Ne kadar iyi bir baba olduğuna kapılan tek salak ben olmalıydım.

Belki de değildim.

"Teklifinize teşekkür ederim," dedi Rhodes. Ses tonu bana aylar önceki gergin ilişkimizi hatırlatmıştı. "O zaman da vaktim olmayacak ama Amos'a onu sorduğunuzu söylerim. Başka bir şey sormak isterseniz ofisi arayabilirsiniz. Birisi size yardımcı olur."

Ama kadın sandalyesini geriye iterken bile pes edecekmiş gibi değildi. Nötr bir ifadeyle bana baktı. "Fikrinizi değiştirirseniz, numaram okul rehberinde var." Ayağa kalktı. "Umarım okulda görüşürüz, Bay Rhodes."

Kadının arkasından bir tek ben baktım. Rhodes'un bakışlarını yüzümde hissettiğim için onun bakmadığını biliyordum. Ona döndüğümde, gerçekten de dikkatle bana baktığını gördüm.

Kadını geri çevirmişti. Nazikçe ama yine de geri çevirmişti.

"Selam, sinsi," dedim sıcak çikolata fincanını biraz kaldırıp. "Arkadaşınla konuşmanı böldüğüm için kusura bakma." Sesim alaycı mıydı, yoksa biraz abartıyor muydum?

"Arkadaşım değil ve hiçbir şeyi bölmedin," dedi. Kendi fincanından ufak bir yudum aldı. "Amos'un geçen seneki İngilizce öğretmeni."

Bir yudum daha almadan önce başımı salladım. Demek kadın hamlesini yapmadan önce biraz beklemişti. Gayet mantıklıydı.

Rhodes bir yudum alırken gözlerini biraz kıstı. Fincan elinde ufakık gözüküyordu. "Benden hoşlandığını hissetmiştim ama bugüne kadar emin değildim."

Kaşlarımı kaldırıp başımı salladım. "Seni tekrar gördüğünde, büyük bir ihtimalle üstü örtülü bir şekilde bir randevuya davet edecek."

Yüzünde garip bir ifade belirdi. “Artık ondan hoşlanmadığımı anlamıştır bence.” Öne eğilip dirseklerini masaya yasladı. Gözlerini yüzümden ayırmadan, “Çok konuşuyor,” dedi.

Başımı geriye atıp güldüm. “Ben çok konuşuyorum! ‘Hep bu kadar çok mu konuşursun?’ demiştin, hatırlıyor musun? Hatırlıyorsun, değil mi?”

Dolgun dudaklarında kocaman bir gülümseme belirlediğinde, daha da yakışıklı görüldüğünü düşündüm. “Fikrimi değiştirdim. Aradaki fark senin sesini duymaktan keyif alıyor olmam.”

Rhodes devam etmeden önce kalbim birkaç saniyeliğine durdu.

“Ben de konuşmaktan hoşlanmam ama sen beni konuşturuyorsun.”

İçimi saran mutluluğu bastırmaya bile çalışmadım. Ona gülümserken yüzümden de belli olduğundan emindim. Bu sözlerini duyduğuma çok mutlu olmuştum. “Bu, bir beceri. Yengem dost canlısı bir yüzüm olduğunu söyler.”

“Bence nedeni bu değil,” dedi alçak sesle.

O hissin keyfini çıkararak omzumu silktim. “Eee?” dedim. Amos’un flörtöz eski öğretmeninden söz etmek istemiyordum.

Gri gözleri gözlerimden ayrılmadı ve devam etmemi bekledi.

“Nasılsın? Colorado Springs nasıl?”

“İyi,” dedi. Fincanını benden uzak olan bacağına dayadı. “Düşündüğümünden daha çok iş var. O pozisyon boşaldığında kabul etmediğime memnunum doğrusu.”

“Bizim buralardan daha mı yoğun?”

Başını yana eğdi. “Burada da arabayla çok dolaşıyorum ama oraya kıyasla yine de daha az. Burada daha az insan var. Saçmalıklarla daha az karşılaşıyorum.”

“Orada ne kadar kalacağını biliyor musun?”

“Hayır. Henüz kesinleşmedi,” dedi bir yudum daha almadan önce. “Bana iki haftadan uzun sürmeyeceğini söylediler ama göreceğiz.”

Bacağını oynatınca, bacağına sürtündü. “Umarım o süre hızla geçer ama biz burada gayet iyi idare ediyoruz. En azından Amos’un

söylediği kadarıyla her şey yolunda. Birkaç kere dayısı geç kaldığında akşam yemeğini bende yedi. Ona mutlaka sebze yedirmeye çalışıyorum. Geçen gün Johnny geldiğinde ona Amos'un nasıl olduğunu sordum. İyi olduğunu söyledi.”

“Bence de gayet iyi,” dedi. “Çok yalnız kaldığı için üzgünmüş gibi gözüküyor.”

Ona gülümsediğimde, dudaklarının kenarları o çok sevdiğim ifadeyle yukarı kıvrıldı.

“Ya sen? Sen iyi misin?”

Cehennem Yürüyüşü ve onun gidişi arasındaki haftada bir-birimizi çok az görmüş, o gece olanları konuşmaya pek fırsat bulamamıştık. Benim neredeyse çöktüğüm gece. Kucağına oturduğum, onun beni teselli ettiği gece. Sırtımı okşayıp sıkı sıkı sarıldığı gece. Tüm bu işaretler... ondan aldığım ipuçları vardı ama bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bir erkeğin durup dururken öyle davranmadığını biliyordum. Sormak istiyordum... ama çok korkuyordum.

Ona yine de doğruyu söyledim. “İyiyim. Kasabaya çok avcı geldiği için işler hızlandı. Mağaza çok kalabalık.”

Menekşe-gri gözleri beni süzerken, bacağı masanın altında hafifçe bacağımla okşadı. “Ya mağazada olmadığında?” diye sordu.

Yoksa bana sorduğu şey... İstifimi bozmadım. “Clara'nın evinde vakit geçirdim. Geçen hafta, müşterilerimizden biri ve karısıyla ata binmeye gittim. Bunlar dışında...”

Gözlerini benden ayırmadan fincanından bir yudum daha aldı.

“İşten sonra evde oğlunla vakit geçirdim. Aynı şeyler. Sessiz **sakin** hayatımı seviyorum.”

Dudaklarını birbirine bastırıp ağır ağır başını salladı.

“Ya sen?” dedim. Mideme Rhodes'la konuşan kadını gördüğümdekine benzer garip bir his çöktü ama buna aldırış etmedim.

“Sen çalışmadığında neler yapıyorsun?”

Bacağı yine hareket edince bacağıma sürtündü. “Uyuyorum. Bana fazla sessiz olan bir ev tuttular ama yakınlarda rahatça gi-

debildiğim bir spor salonu var. Erkek kardeşimi ve ailesini birkaç kere ziyaret ettim. O kadar.”

“Bugün ne kadar kalacaksın?”

“Bu akşam dönmek zorundayım,” dedi tam duymazdan geldiğim müzik değiştiğinde.

Çok iyi bildiğim bir şarkı başladı. Renk vermemeye çalışarak, şarkıyı duymazdan gelmeye çalıştım. “Biraz bile gelebilmiş olman hiç gelmemenden daha iyi,” dedim. Keyfim kaçmıştı ama bunu belli etmemeyi başardım.

“Ama geri dönmeden önce yedi, sekiz saatim var.” Bacağı yine benimkine sürtündü ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Bu şarkıyı seviyor musun? Daha önce duyduğumu sanmıyorum.”

Ona söylemeliyim. Gerçekten de söylemeliyim. Ama söylemek istemedim. Henüz değil. “Şarkıyı seviyorum ama şarkıyı söyleyen adama bayılmıyorum.”

Ağzını komik bir şekilde büktü ve monoton bir sesle, “O halde, sadece ‘90’ların pop gruplarını mı seversin?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Neden öyle dedin?”

“Pencerelerin açık olduğunu ve Spice Girls şarkılarını bağıra bağıra söylediğini unutuyorsun.”

Sesimi alçalttım. “Spice Girls şarkıları olduğunu nereden biliyorsun?”

Rhodes’un gülümsemesi o kadar anlaktı ki bir anda kayboldu. “Şarkı sözlerinin kime ait olduğunu araştırdık.”

Bir kahkaha patlatmadan edemedim. Sonra, aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Biliyor musun? Seni özledim sanırım.”

İşte, bunu beklemiyordum. Doğruyu mu söylüyordum? Evet ama yine de bu sözleri yüksek sesle söylemenin beni ne kadar hassaslaştırdığına şaşırıyordum.

Ama bu his sadece bir saniye sürdü.

Çünkü kaşlarını şaşkınlıkla ağır ağır kaldırdığını ve yüz ifadesinin yumuşadığını görünce, onun da bu sözleri beklemediğini anladım. Sonra, güzel bir sürprizle karşılaşmış gibi alçak sesle, “Ben de seni özledim sanırım,” dedi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

“Ora, bizimle gelmek istemediğinden emin misin?”
Envanterini çıkardığım ceketleri işaretlemeyi bitirdikten sonra, yanında Jackie’yle birlikte kiralık tezgâhının diğer tarafında olan Clara’ya baktım. Şükran Günü’nden bir gün önceydi ve açıkçası o tarihin yaklaştığını bile unutmuştum. Hiçbir zaman o günü pek sevmemiştim. Yengemin ve dayımın yanına taşınana dek, Şükran Günü’nü kutladığımı hatırlamıyordum.

“Evet, eminim,” dedim ısrarla. Clara geceyi halasında geçirmek için Montrose’a onlarla gider miyim diye ikinci kere soruyordu.

Pagosa’da kalmaya karar vermiş olsalardı evlerine giderdim ama oraya gidip ailesine rahatsızlık vermek istemiyordum.

Şirin, tatlı garaj dairemde yalnız kalacağım için üzgün değildim. Evde sıcak çikolata, marşmelov, filmlerim, atıştırmalıklarım, yeni bir yapbozum ve birkaç da kitabım vardı. Belki bir gün kendi ailem olursa, Şükran Günü’nü birlikte kutlar, bana boykot etmeyi öğrettiği bir tatil gününü kutladığımız için annemden af dilerdim ama... bunun için başka bir zaman endişelenebilirdim.

Jackie tezgâha yaslandı. “Bay Rhodes ve Amos’la halasına gidecek misin?”

Amos’un halasına mı gidiyorlardı? Haberim yoktu. İkisini de önceki gece akşam yemeğinde görmüştüm ama bir şey dememişlerdi. Rhodes, Colorado Springs’den bir hafta önce dönmüştü ve ikisinin birlikte akşam yemeği yedikleri zamanlar dışında her gece onları ziyaret etmişim. O iki gece de Rhodes işten geç döndüğü için gidememişim. “Hayır, davet edilmedim,” dedim dürüstçe. “Ama iyiyim. Hem hindi etine bayılmam.”

Jackie kaşlarını çatı. “Seni davet etmediler mi? Amos ettiklerini söyledi.”

Başımı iki yana salladım ve envanter formunun geri kalanını kontrol ettim.

Bir eksik yoktu. Bu işi dördüncü kere yapıyordum ve hatasız yaptığıma memnundum.

“Aurora, Şükran Günü bize gelmek ister miydin?” diye sordu sürekli müşterimiz ve arkadaşım Walter mağazanın karşı tarafından. Clara’nın o sabah ucuzluğa çıkardığı suni yem yapım malzemelerine bakıyordu. “Her zaman bol bol yemeğimiz olur. Dahası, yeğenim de gelecek. Ona bir çeki düzen verecek bir kadınla tanışmasından dolayı mutlu olurum doğrusu.”

“Ama karın bile sana kırk senedir çeki düzen verememiş, Walter,” dedim muzip bir ifadeyle. Tüm bu konuşma son zamanlarda neden mutlu olduğuma dair kusursuz bir örnekti. Yine arkadaşlarım vardı.

“Kızım... Sevgili Betsy’ciğim benimle evlenirken neye bulaştığını bilmiyordu. Ben hayat boyu sürececek olan bir projeyim,” dedi.

Hepimiz güldük.

Açıkçası, yaklaştığını fark etmediğim tek şey Şükran Günü değildi. Ekim ve Kasım ayının da büyük bir kısmı göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Artık geride bıraktığım Cehennem Yürüyüşü’nden beri zaman özellikle de son üç haftadır büyük bir hızla akıp geçmişti.

Hava buz gibi olmasına rağmen, Clara, görümcesi, Jackie ve ben bir kere kamp kurmaya gitmiştik. Amos market alışverişi gibi sıradan işler için benimle gelmiş, bir kere babası cezasını hafiflettiğinde Jackie'yle birlikte minyatür golf oynamıştık. Bir kere daha kar tahtası kayağına gitmiştim ve bu sefer daha az düşmüştüm. Henüz acemi kayakçı tepesini aşamamıştım ama belki bir dahaki sefere aşabilirim diye düşünüyordum.

Her gün... güzel geçiyordu.

"Biliyorsunuz, karlı havalarda araba kullanmakta deneyimli değilim," dedim.

"Buna kar bile denemez, Ora," dedi Jackie. "Sadece birkaç santim yağdı."

Bunu ilk kez duymuyordum. Ama lapa lapa kar yağdığını sadece bir turne otobüsünün pencerelerinden görmüş olan birisi için birkaç santimlik kar çok kar demekti. Ne de olsa, Kaden kışın turneye gitmekten kaçınırdı. Genellikle, hava serinlemeye başladığı anda Florida'ya ya da Kaliforniya'ya giderdik. Son birkaç haftada, kasabaya biraz kar serpiştirmişti ama esas yüksek kesimlere yağmış, dağların tepeleri karla kaplanmış ve çok güzel bir manzara oluşmuştu. "Biliyorum, biliyorum. Yine de eve arabayla dönerken insanların hayatını riske atmak istemiyorum ama fikrimi değiştirirsem adresi almak için sizi ararım, anlaştık mı?" dedim Walter'a tam kapı açıldığında.

"Hayır, hayır, hayır. Mutlaka gel. Yeğenimle mutlaka..."

Kapıya bakınca, koyu renkli kalın montlu tanıdık birisinin içeri girdiğini gördüm. Ayaklarını vaktim olsaydı her saat başı silkeleyeceğim paspasa sildi.

Gülümsedim.

Rhodes gelmişti.

Ya da kalbimin ifadesiyle: Onu Colorado Springs'de çalıştığı süreye sıkıştırdığı iki ziyaret dahil toplam yedi kere gördüğüm halde son iki aydır çok mutlu olma nedenim.

“... tanışmalısın. Ah, Rhodes, nasılsın? “ diye sordu Walter yeni ziyaretçimizi görünce.

Rhodes şirin çenesini eğdi ve kaşlarının arasında ufak bir çizgi belirdi. “İyiym. Sen nasılsın, Walt?”

Ruh haline bağlı olarak günde sadece yirmi kelime eden birisinin bu kadar çok insanı nereden tanıdığına akıl sır erdiremiyordum.

“Aurora’yı Şükran Günü bize yemeğe gelmesi için ikna etmeye çalışmak dışında iyiym.”

Ev sahibim ellerini beline dayadı ve dudaklarını birbirine bastırarak, “Hımm,” dedi.

“Selam, Rhodes,” diye seslendim.

Aramız iyiymi. Geri döndüğünden beri, aramızda olduğunu düşündüğüm şey *daha* da değişmişti. Sanki geri dönmüş ve... bir şeye karar vermişti.

Bir yanı, ev sahibim olsun ya da olmasın, bana karşı kayıtsız olsaydı benim için o kadar çok şey yapmazdı diyordu. Arkadaşım olsun olmasın. İnsanları çekici bulmak ayrı konuydu, bir insanın diğer özelliklerinden, kişiliğinden hoşlanmak tamamıyla ayrı konuydu.

Tam olarak neler olduğunu bilmiyordum ve aramızdaki şey nedense arkadaşlıktan farklıymış gibi geliyordu ama eve döndüğü ilk gün ona sarılmama ses çıkarmayı, bana sıkı sıkı sarılışı farklıydı. Omuzlarıma ve elime kazara dokunuşu da öyle. Ama aradaki farkı en çok konuştuğu zamanlarda görüyordum. Menekşe-gri gözlerindeki ifadede. Akşam yemeğinden sonra masada otururken ağzından çıkan her sözcüğü dikkatle dinliyordum. Bir sürü şey anlatıyordu.

Neden Deniz Kuvvetleri’ne katılmayı istediğini anlatmıştı – okyanusu sevdiğini düşündüğü için. Ama artık sevmiyordu. Okyanusu çoğu insanın hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok görmüştü.

On yedi yaşından beri aynı Bronco'yu kullanıyordu ve son yirmi beş senesini o arabayı yenilemek için harcamıştı.

İtalya, Washington, Hawaii ve Doğu Yakası'nın farklı yerlerinde yaşamıştı.

En sevdiği sebzenin Brüksel lahanası olduğunu ve tatlı patatesle patlıcandan nefret ettiğini öğrenmiştim.

Cömert ve iyi yürekliydi. Sabahları ön camım buz tuttuğunda buzları temizliyordu. Bölge doğal yaşam müdürü olmuştu –resmi unvanı buydu– çünkü hayvanları çok seviyordu ve birisinin onları koruması gerekiyordu.

O anda, korku filmlerini çok seven bu adam çok bitkin görünüyordu.

O yüzden, Walter'm evine yemeğe gidebileceğimi, özellikle de yaşlı adamın yeğeninden söz ettiğini duyduğunda kaşlarını çatınca ne düşüneceğimi bilemedim.

“Selam, tatlım,” dedi. Başıyla Walter'a selam verip bana doğru yürümeye başladı.

Ondan sonra içeriye birisinin ta personel tuvaletinde oturduğunu duyabileceğimiz bir sessizlik çöktü.

Bana tatlım demişti.

Üç kişinin karşısında.

Güçlkle yutkundum ve göğsümü tatlı bir sıcaklığın kapladığını hissettim. Beni aklımı yitirmiş bir kadın gibi gösteren o kocaman gülümsemelerden biri yerine hafifçe gülümsemeye çalıştım. “Nasılsın?” diye sordum durduğum yerden. Rhodes bir adım önümde durunca, normal davranmaya çalıştım.

Çok yorgun gözüküyordu. Ben sabah çıkana dek, çoğu sabah olduğu gibi çoktan işe gitmişti. Benden önce çıkıyor, ben yatağında uykuya dalmak üzereyken geri dönüyordu. Dur durak bilmeden çalışıyordu ama asla şikâyet etmiyordu. Hoşlandığım pek çok yanından biri de buydu.

“İşe geri dönmeden seninle eve gitmek için geldim,” dedi alçak sesle. Bakışları ciddiye.

Clara ve Jackie bize biraz mahremiyet tanımak için arkalarına döndüler ama rol yaptıklarını ve bizi dinlediklerini biliyordum. Şükran Günü tatilinden önce mağazada yapılması gereken hemen hemen bütün işleri bitirmiştik. Kapanışa on dakika vardı.

Etrafta kimse yoktu ve Walter artık arkadaşım olduğu için yabancı sayılmazdı... Öne doğru bir adım atıp ona sarıldım. Yanağımda ve ellerimde soğuk montunu hissettim. Geniş göğsü bir kere kalkıp indi ve o da bana sarıldı.

Çok mesafe kat etmiştik.

“Kar yağmaya başladı,” dedi saçlarımın arasına.

Kar yağdığı için arabasıyla eve kadar bana eşlik etmeye gelmişti. Kalbim bir, iki boy büyüyebilseydi, sanırım o anda büyürdü.

“Çok düşüncelisin, teşekkür ederim,” dedim geri çekilerek. Yapışık bir tip olduğumu düşünmesini istemedim.

“Kapatmadan önce yapman gereken bir şey var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Sen gelmeden hemen önce envanter işini bitirmiştik. Sadece saat üçe kadar beklememiz gerekiyor.”

Başını salladı ve Walter’a kaçamak bir bakış fırlatıp tekrar bana baktı. “Mesajıma yanıt vermedin.”

“Bana mesaj mı attın?” Rhodes iş için gittiğinde bana hiç mesaj yazmamıştı ama geri geldiğinden beri iki kere mesaj atmıştı ve bunlar eve geç döneceği günlerdeydi. Pek konuşkan olmadığını söylemişti ve mesaj yazmayı da sevmiyordu. Çok şirindi. Parmakları çok iri olduğu için mi mesaj yazmayı sevmiyor diye merak ettim.

“Dün akşam.”

“Mesajın gelmedi.”

“Vakit geç olmuştu. Amos’a Şükran Günü için bir yanıt verdin mi diye sordum. Sana sormayı unuttuğunu söyledi.”

Hemen bu sözlerin üstüne atlamadım. “Şükran Günü mü?”

“Bizimle gelmenle ilgili olarak. Amos o günü hep Billy’nin ailesiyle geçirir. Annesi ve babası ona sürpriz yapmak için bu sabah buraya geldiler.”

Gözlerim irileşti. “Annesi burada mı?”

“Billy de burada. Havaalanından dönerken onu aldılar. Amos onlar geri dönene dek haftayı onlarla geçirecek,” dedi Rhodes dikkatle bana bakarak. “Amos gidip onlarla tanışmanı istiyor.”

“Öyle mi?” dedim.

Gülümsedi “Evet. Ben de istiyorum. Billy yanımda olmadığın takdirde gelemeyeceğimi söyledi. Senin hakkında çok şey duydular.”

“Amos’tan mı?”

O nadir, hafif gülümsemelerinden biriyle bana baktı. “Benden de.”

Bir anda dizlerimin bağı çözüldü ve dik durmak için çaba sarf etmem gerekti. Ona gülümseyebilmem bile bir mucizeydi – o kadar büyük bir gülümsemeydi ki yanaklarım acıdı.

“Sen... gelmemi istiyor musun?” diye sordum. “Stüdyoda kalıp orada vakit geçirmeyi düşünüyordum.”

Menekşe-gri gözleri yüzümde gezindi. “Florida’ya gitmekten ya da arkadaşlarıyla buluşmaktan söz etmediğin için gelirsin, diye düşünüyorduk,” dedi gizemli bir tavırla. Gelmemi isteyip istemediğiyle ilgili bir yanıt vermedi.

“Evet çünkü Şükran Günü benim için pek önemli değil. Annem o günü hiç abartmazdı. İlk yerleşimcilerin boktan koloniler olduğunu ve bir halkın katledilmesinin başlangıcını kutlamamız gerektiğini söylerdi.” Duraksadım. “Tam olarak böyle söylediğinden eminim.”

Rhodes gözlerini kırptırdı. “Mantıklı ama... Zaten izinlisin. Neden sahip olduğun güzel şeylere minnet göstermek için o günü kutlamıyorsun? Hayatındaki insanlara minnet göstermek için.”

Gülümsedim. “İşte, bu kulağa güzel geliyor.”

“Gelecek misin?”

“Gelmeme istiyorsan.”

Dudakları o resmi olarak bir gülümseme olmayan ifadeyle kıvrıldı ve sert bir sesle yanıt verdi. “Öğle vakti yola çıkacak şekilde hazır ol.”

“Yine buyurgan ses tonunla konuşuyorsun.”

İç çekip bakışlarını tavana çevirdi ama ses tonu yumuşadı. “Lütfen, Şükran Günü yemeğine gelir misin?”

Birden canlandım. “Emin misin?”

Başını hafifçe aşağı eğip kaşlarını kaldırdı ve nefesini dudaklarımda hissettim. Yüreğim kabardı. “Seni istediğim gibi gülümsetemedim ama eminim.”

Gergin olduğumu düşünmek istemiyordum ama... ertesi gün gerçekten de gergindim.

Birazcık.

Ellerimin terini elbisemin altına giydiğim kalm külotlu çoraplara silmemek için bacaklarımdan arasma sıkıştırdım.

“Neden böyle kıvranıp duruyorsun?” diye sordu Rhodes direksiyon başından. Otoyolda ilerliyor, giderek Amos’un halasının evine yaklaşıyorduk. İki saatlik mesafede yaşıyordu. İki kere çiş yapmam gerektiğini söyleyip durmuş olmamızdan dolayı gurur duymuyordum.

“Gerginim,” dedim. Evden çıkmadan makyaj yapmak, aylardır ilk kez bronzlaştırıcı ve kaş jeli sürmek için fazla vakit harcamıştım. Elbisemi bile ütülemişim. Rhodes evine girip ütüyü kullanabilir miyim diye sorduğumda gülümsemişti ama ben elbisemi ütülerken bir şey dememişti... Sonra, ütü konusunda benden daha becerikli olduğu içine elbisemi bir de o ütülemişti.

Benden çok daha becerikliydi.

Açıkçası, giysilerimi ütülediği manzara hayatımın sonuna dek hafızama kazınacaktı. Onu o şekilde izlemek... içime garip bir heyecan dalgasının yayılmasına neden olmuştu. Bunu daha sonra düşünecektim. Yalnız kaldığımda.

“Neden bu kadar gerginsin?” diye sordu aklımı yitirmişim gibi.

“Amos’un annesiyle tanışacağım! En yakın arkadaşınla! Bilmem, sadece gerginim. Ya benden hoşlanmazlarsa?”

Bakışlarını yoldan ayırmadı ama burun delikleri hafifçe açılıp kapandı. “Ne sıklıkta senden hoşlanmayan insanlarla tanışıyorsun?”

“Pek sık değil ama yine de arada sırada oluyor.” Nefesimi tuttum. “İlk tanıştığımızda, sen de benden pek hoşlanmamıştın.”

Bunu duyunca bana döndü. “Bunu konuşmamış mıydık? Amos’un arkamdan iş çevirmesine kızmıştım ve öfkemi senden çıkarmıştım.” Hafifçe öksürdü. “Bir de şu diğer konu var.” Evet, ona annesini hatırlıyor olmam. Ondan bir daha söz etmemiştik ve tekrar söz edene dek aradan uzun zaman geçecekmiş gibi hissediyordum.

Pencereden dışarı baktım. “O da var ama yine de beni sevmeyi istemedin.”

“Tamam. İstemedim,” dedi. Gülümseyerek değil ama sadece onun yüzünde görmeyi hayal edebileceğim en tatlı ifadeyle şöyle bir bana baktı. “Ama savaşı kaybettim.”

Göğsüme yayılan o heyecan dalgası geri geldi. Cesaretimi toplayıp ona gülümsedim.

Tatlı ifadesi silinmedi. Beynimi ve kalbimi kısa devreye uğratmak için elinden geleni yaptı.

Ellerimi yeniden silip yutkundum. “Annesi ve diğer babası çok donanımlı insanlar. Ben... Ben daha otuz üç yaşında ne yapmak istediğimi bile bilmiyorum.”

Bu sefer, kuduz rakun ifadesine çok yakın bir ifadeyle bana baktı. “Ne? Sırf doktor oldukları için senden daha iyi olduklarını mı düşünüyorsun?”

Ofladım. “Hayır!”

Dudakları azıcık kıpırdadı. “Bana öyle geldi, Melek.”

“Hayır, Clara’nın yanında çalışmak hoşuma gidiyor. Mağazada çalışmayı seviyorum. Ama sürekli olarak ... Bilmiyorum. Daha fazlasını denemem gerektiğini düşünüyorum sanırım. Ama bunu istemiyorum ve ne yapmak istediğimi bile bilmiyorum. Bunun bir yarışma olmadığını biliyorum. Eski kocamın annesi beni yaraladığı için her şeyi fazla düşündüğümü de biliyorum. Dediğim gibi, burada çalışmaktan aklıma hayalime gelmeyecek kadar mutluyum. Artık Clara’yı rahatsız etmeden birçok insana yardım edebiliyorum. Buna inanabiliyor musun?”

Başını salladı ve dudakları biraz daha kıpırdadı. “İnanabiliyorum.” Sonra, bana baktı. “Mutlu musun?” dedi ciddi bir ifadeyle.

Düşünmeme bile gerek kalmadı. “Hiç olmadığım kadar... Gerçekten.”

Alnında çizgiler geri geldi. “Ciddi misin?”

“Evet. En son ne zaman bir müşteri sinir bozduğu için kızdığımı hatırlamıyorum. Hatırlasam bile beş dakika sonra unutuyorum. En son ne zaman... önemsiz hissettiğimi hatırlamıyorum. Ya da kötü hissettiğimi. Herkes çok iyi. Artık bazı müşteriler özellikle beni görmek istiyorlar. Bu, benim için o kadar önemli ki anlatamam.”

Bir süre bir şey demedi ama sonra ofladı. “Kendini önemsiz ve kötü hissettiğini düşünmek beni kızdırıyor.”

Elimi uzatıp kolunu sıktım.

Serbest eliyle direksiyonu bırakıp elimin üstüne koyarken hafifçe gülümsedi. Avucu ılıktı. “Geldik,” dedi.

Tıka basa dolu olan garaj yoluna girdiğinde nefesimi tuttum. Garaj yoluna saparken mahalleye şöyle bir bakmıştım. Evlerin arasında epey mesafe vardı ve her birinin en azından iki yüz metre kare bahçesi vardı.

Rhodes arabayı park ettikten sonra, “Burada kendini iyi hissettiğine sevindim,” dedi Rhodes alçak sesle.

Elmacıkkemiklerim karıncalanmaya başladı.

Emniyet kemerini çözüp karanlık arabada bana baktı. Ellerini kucağına indirdi ve neredeyse nefesimi kesen bir bakış fırlattı. “Senin için önemliyse şunu söyleyebilirim. Amos’u ve beni mutlu ediyorsun. Clara’ya da çok yardımcı oluyorsun.” Yutkundü. “Hepimiz hayatımızın bir parçası olduğu için minnettarız.”

Kalbim sızladı ve çatlak bir sesle yanıt verdim. “Teşekkürler, Rhodes. Ben de hepiniz için minnettarım.”

Sonraki sözleri beni yerle bir etti. “Mutlu olmayı hak ediyorsun.” Ona ancak gülümseyebildim.

Nefesini dışarı vermeden önce yüz ifadesi yumuşadı. “Tamam, bir an önce içeri girsek... Geldi bile.” Ön camdan dışarıyı işaret etti.

Bir kerpiç evi andıran evin kapısında şık bir gömlekle bize el sallayan Amos’u görmek beni çok şaşırttı. Ben de ona el salladığımda, içeri gelmemizi işaret etti. Rhodes yanımda kıs kıs güldü.

Arabadan inerken birbirimize bakıp son bir kez gülümsedik. Rhodes benim tarafıma geçip koluma girerken, diğer elinde önceki gün bir ara aldığı birkaç şarap şişesi vardı.

“En sonunda!” diye seslendi Amos kapıda, bizi beklediği yerden. “Johnny dayım da yolda.”

“Selam, Amos,” dedim basamaklardan çıkarken. “Mutlu bir Şükran Günü dilerim.”

“Ben de sana. Selam, baba,” dedi. “Haydi, gel, Ora. Annem ve babamla tanışmanı istiyorum.” Durup dikkatle bana baktı. “Sen...” Susup başını salladı.

“Ben ne?” dedim içeri girmeden önce ayakkabılarımı paspasa ve sonra kilime silerek. Rhodes kolumu bırakmıştı ama içeri girdiği anda elini belime koydu.

“Bir şey yok, haydi, gelin,” dedi Amos ama yanakları kızarmıştı. Girişten geçerken evin büyük olduğunu görebiliyordum.

“Geleceklerini bilmiyordum ama annem uçakları indiğinde beni arayınca sana onlarla buraya geleceğimi söylemeye fırsat bulamadım. Anne!” diye bağırdı girişten sol taraftaki mutfağa girdiğimizde. İçeriden sesler geliyordu ama mutfakta sadece üç kadın gördüm. Birisinin saçları o kadar beyazdı ki neredeyse maviye çalıyordu. Tencerede bir şey karıştırıyordu ve bizi fark etmemişti. Diğer ellili yaşlarında gözüken daha büyük bir kadın ve üçüncüsü de ondan birkaç yaş daha küçük gözüken bir kadındı. “Anne” sözcüğünü duyunca bize bakan kadın oydu.

Bize gülümsedi.

“Rhodes babam burada. Bu da Ora,” dedi Amos. Bana bakıp bir kere hafifçe omzuma vurdu.

Bu hareketi bir sarılmaya bedeldi ve annesi mutfak adasının diğer tarafından bize doğru yürümeye başlamamış olsaydı ağlayabilirdim. Yanından geçtiği Rhodes’a dönüp bakmadı ve bana yaklaştığı anda elini uzattı.

Ama gözleri parıldıyordu.

Ben de elimi uzatıp tokalaştım.

Ciddi ama içten bir gülümsemeyle bana baktı. “Nihayet seninle tanışmak çok güzel Ora. Hakkında çok şey duydum,” dediğinde sesi titrer gibi oldu.

Ben de gözlerimin dolduğunu hissederek, “Umarım sadece iyi şeyler duymuşsundur,” dedim.

“Hepsi iyiydi,” dedi. Sanki gülümsememek için kendisini zor tutuyormuş gibiydi. “Yarasa ve kartal olayını bile biliyorum.”

Kendimi tutamadım. Güldüm ve yanımdaki çekingen gence baktım. “Elbette duymuşsundur,” dedim.

Ben güldüğümde, Amos’un annesi gülümsedi. Başını salladı. “Bazen tıpkı babası gibi fazla konuşuyor.”

Rhodes’un fazla konuştuğu düşüncesi beni şoka uğratmış olmalıydı ki Amos’un annesinin gülümsemesi yüzüne yayıldı.

“Billy’yi diyorum. Ama çoğu zaman tek kelimelik yanıtlarla tıpkı Rhodes gibidir. Canları istemediğinde, onları konuşturmayaya çalışmak...”

“Uyanırken yirmi yaş dişlerinizi çektiirmek gibi mi?”

Rhodes durduğu yerde homurdanınca, ikimiz de dönüp ona baktık. Amos’un annesi tekrar bana baktı. Evet, ikimiz de nasıl olduğunu biliyorduk. Annesi bana gülümseyince, ben de hemen ona gülümsedim.

“Sana gitmeden önce numaramı ya da e-posta adresimi vereyim. Ne zaman istersen, olan biteni anlatırım,” dedim göz kırparak. Bir anda rahatladığımı hissettim.

Rhodes, Şükran Günü ve Amos’un diğer ebeveynleri konusunda haklıydı. Artık endişelenmeme gerek yoktu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Garaj dairesindeki masada lanet olasınca bir yapbozu bitirmeye çalışıyordum. Kaç tane farklı kırmızı tonu vardı? Renk körü olabileceğimi düşünmemiştim ama sürekli olarak yanlış kırmızı tonlarını eşleştirişiyordum ve parçalar hâlâ birbirine uymuyordu.

En azından yirmi senelik eski bir yapboz almanın cezası buydu işte. Belki de zamanla rengi solmuş ya da sararmıştı. Sorun her neyse, yapbozu tamamlamak gereğinden fazla karmaşık bir hale gelmişti. Aşağıda garaj kapısının açıldığını duyduğumda, bir *ikinci el dükkânındaki ucuzluktan* bunu aldığım için kendime söylenip duruyordum.

Tam başka bir parçayı elime aldığımda Amos'un aşağıdan bağırdığını duydum – korkuyla ya da panikle bağırmamıştı ama yine de dikkat kesileceğim kadar telaşlıydı. Sonra, yine bağırdı.

“Amos?” diye seslendim. Parçayı masaya bırakıp hemen aşağı kata indim. Garaj kapısını açıp başımı içeri uzattım. “Amos? İyi misin?”

“Hayır!” diye cıyıkladı. “Yardım et!”

Kapıyı ardına kadar açtım. Amos garajın ortasında durmuş, çaresizlik içinde tavana bakıyordu. “Baksana! Ne yapacağız?”

“Neler oluyor?” diye mırıldanarak tavana bakınca neden telaşlandığını anladım.

Tavanda kocaman bir leke vardı. Alçıpanın üstünde koyu gri renkli lekeler oluşmuştu. Amos’un ayaklarının dibine ve müzik ekipmanının hemen yanına su damlıyordu.

Bir sızımtı vardı. “Su vanasının nerede olduğunu biliyor musun?”

“Neyi?” dedi. Alçıpanın parçalanmasını ve suyun akmasını engelleyebilirmiş gibi hâlâ tavana bakıyordu.

“Su vanası,” dedim. Su vanasının nerede olduğunu tahmin ettiğim için hızla arkama döndüm. Şeytan’ın oğlu ve ben onun daha sonradan satın aldığı bir ev bulduğumuzda –salak gibi tapuya benim ismimi yazdırmamalarma ses çıkarmamıştım çünkü birilerinin *kayıtları inceleyip soru sorabileceğini* söylemişlerdi– emlakçının garaj duvarında bir yeri işaret ettiğini ve bir sızımtı olduğu takdirde özellikle suyu kesmemizi söylediğini hatırladım. “Duvar da bir kol gibi bir şey olması gerek. Genellikle öyle olur. Sanırım.”

Rhodes’un Amos’a sızıntıyı dolgu malzemeleriyle ya da şiltelerle örtmesine izin vermeyeceğini biliyordum. Vanaya benzer bir şey görünce hemen kolu aşağı indirdim ve garaj dairesine giden suyu kestim. En azından, doğru vanayı bulduğumdan eminim. Kabarmış olan tavana göz atıp o noktaya odaklandım.

“Kötü bir şey olmadan eşyalarını çıkaralım,” dedim. Amos yine tavana bakınca parmaklarımı şaklattım. “Haydi, Amos. Ekipman mahvolmadan her şeyi çıkaralım. Sonra, suyun kesilip kesilmediğini kontrol ederiz.”

Bir anda kendisine geldi.

İkimiz daha ağır olan ekipmanı ikinci katın merdivenlerine açılan girişteki merdiven boşluğuna taşıdık. Yer açılsın diye büyük kabini iterek kapıdan dışarı çıkardık ve sırayla davul setini parçalara ayırıp stüdyo daireme taşıdık. Her şeyi yukarı kata ancak altı seferde taşıyabildik; don ve kar riski yüzünden hiçbir şeyi dışarı çıkaramadık. Hava artık fazla soğuktu.

En değerli şeyleri garajdan çıkardığımızda –gerçi Amos için bütün ekipmanı çok değerliydi– tekrar aşağı kata inip berbat gözüken tavana baktık.

“Sence sorun ne olabilir?”

“Bir boru patlamış olabilir ama bilemiyorum,” dedim hasara bakarak. “Babanı aradın mı?”

Gözlerini felaketten ayırmadan başını iki yana salladı. “Sızıntıyı görür görmez sana seslendim.”

Islık çaldım. “Onu ara. Ne yapmamızı istediğini sor. Bir tesisatçı çağırmamız gerekiyor sanırım ama emin değilim. Önce babanı aramalıyız.”

Amos başını salladı. Dehşet içinde tavandaki hasara bakakalmıştı.

Tam o sırada suyu kestiğimizi hatırladım. Aşağı inmeden önce kontrol etmiştim. Ama *bu durumda* duş alacak hatta su filtremi doldurmak için bile su olmayacaktı. Ne yapacağımı sonra düşünmeye karar verdim.

Birden tavandaki ampul söner gibi oldu ve birkaç kere titredikten sonra tamamıyla söndü.

“Sigorta kutusu!” diye bağırıp duvardaki gri kutuya koştum. İşte, *onun* nerede olduğunu kesin olarak biliyordum. Kutuyu açıp bütün düğmeleri aşağı indirdim.

“Elektriği de mi etkiledi?”

“Bilmiyorum.” Yüzümü buruşturarak ona döndüm. Ona üzül-müştüm. Bu hasarı tamir ettirmek için gerekecek olan parayı da düşünüyordum. Elektrik ve tesisat sorunlarının bir kâbusa dönüşebileceğini biliyordum. “Tamam. Peki. Şimdi babanı arayıp neler olduğunu anlatalım.”

Amos başını salladı ve ana garaj kapısından çıkıp evine yöneldi. Hafifçe omzuna vurdum. “Sorun yok. Eşyalarını zamanında taşıdık ve hiçbir şey prize takılı değildi. Merak etme.”

Amos nefesini saatlerdir tutuyormuş gibi derin derin iç çekti. “Babam çok kızacak.”

“Evet ama sana değil,” dedim.

Buna pek ikna olmamış gibi bana baktı ama babasının ona kızmayacağını biliyordum.

Rhodes’un ne diyeceğini merak ettiğim için konuşmayı dinleyecektim.

Eve girdik. Mutfak masasına doğru gittim ve masaya düzgünce dizilmiş olan dergilerin arasından bir av dergisi aldım. Amos ev telefonunu alıp numarayı tuşladı. Çok üzgün gözüküyordu. Abizeyi kulağına götürüp nefesini uzun uzun dışarı verirken onu izlemiyormuşum gibi davranmaya çalıştım.

Yüzünü buruşturdu ve “Selam, baba,” dedi. “Şey... Ora ve ben garaj dairesinde tavanda bir sızıntı olduğunu düşünüyoruz... Tavanda su birikmiş ve su damlıyor... Ne? Bilmiyorum... İçeri girdiğimde öyleydi... Ora suyu kesti. Sonra tavandaki ampul yanıp sönmeye başlayınca elektriği de kesti... Bir dakika.” Telefonu uzattı. “Seninle konuşmak istiyor.”

Telefonu aldım. “Selam, Rhodes. Günün nasıl geçiyor? Av izni olmayan kaç kişiyi yakaladın?” Yüzümü buruşturarak Amos’a gülümsedim ve birden o kadar üzgün görünmediğini fark ettim.

Rhodes bir süre bir şey demedi. “Şu anda iyi gidiyor.” Ne? *Flört mü* ediyordu? “Sadece iki avcı yakaladım. Senin günün nasıl geçiyor?”

Bana ciddi ciddi günümün nasıl geçtiğini soruyordu. Bu adam kimdi ve ona nasıl sahip olabilirdim? “Gayet iyi gidiyor. Bir müşteri bana bir Bundt keki getirdi. Clara dikkatle bakınca, yarısını ona verdim. Kendi yarımın yarısını da sen de tadına bak diye Amos’a verdim. Çok lezzetli.”

Amos bana garip bir bakış fırlatınca ona göz kırptım. Bu işte birlikteydik.

“Teşekkürler, dostum,” dedi yumuşak bir sesle. “Bana orada neler olduğunu anlatabilir misin?”

Tezgâha yaslandım ve Amos’un hâlâ o garip ifadeyle buzdolabına gidip bir şeyler arayışını izledim. Çilekli bir içecek aldı, sonra bir tane daha alıp bana uzattı.

Başımı sallayıp yanıt vermeden önce içeceğe baktım. “Amos’un anlattığı gibi. Garajın tavanında kocaman bir leke var. Su damlıyor. Her şeyi dışarı çıkarıp yukarı kata taşıdık. Suyu kestim ve sigorta düğmelerini indirip elektriği de kestim.”

Derin derin ofladı ama sesi titremiyordu.

“Üzgünüm, Rhodes. Bir tesisatçı bulmamı ister misin?”

“Hayır, ben birisini tanıyorum. Onu ararım. Bir boru patladı sanırım. Bu sabah garajdaydım ama herhangi bir sorun yoktu. O yüzden, sızıntı olduğunu sanmıyorum.”

“Evet, üzgünüm. İnan ki ne suyu açık bıraktım ne de garip bir şey yaptım.” Duraksadım. “Şimdilik suyu ve elektriği açmayacağım.”

“Yiyeceklerini bizim buzdolabına koy. Amos’a koltukta yatıp odasını sana vermesini söyleyeceğim. Bu akşam ısı sıfırın altına düşmeyecek. O yüzden, borular bugünlük idare eder ama içerisi orada kalamayacağın kadar soğuk olur.”

Gözlerimi kırpıştırdım. Amos’un odasında kalmak mı? Onların evinde mi?

Gidip bir otelde kalmak istiyor muydum? Elbette, bunu yapabilirdim.

Ama Rhodes’la aynı evde kalmak mı? Artık Bay Flörtöz olan Rhodes’la kalmak mı?

Vücudum bir anda canlandı ve hangi kısmının canlandığını düşünmeyecektim.

“Emin misin? Sizin evde kalmam konusunda yani.”

Birden sesini iyice alçalttı. “Kalmanı istemeseydim seni davet eder miydin?”

Evet, vücudumun bazı yerleri *uyanmaya* başlamıştı. Kontrol-den çıkmak üzereydi. “Etmezdin.”

“Tamam.”

“Ama ben koltukta yatabilirim. Hatta bir otelde kalabilirim ya da Clara’yı...”

“Bir otele gitmene gerek yok. Hem Clara’nın evinde yer yok.”

“O halde koltukta uyurum.”

“Bunu sonra konuşuruz. Kontrol etmek istediğim birkaç yer daha var ama sonra eve geleceğim. Sen yiyeceklerini buzdolabına taşı ki bozulmasın. Ağır bir şey varsa, ben eve gelince alırım.”

Yutkundum. “Emin misin?”

“Evet, Melek, eminim. Evde görüşürüz.”

Telefonu kapattığımda... hissettiğim şey heyecan mıydı? Evde kalmak abartılacak bir şey değildi. Ama bir yandan da önemliymiş gibiydi.

Rhodes’dan çok hoşlanıyordum. Beni etkileyen ufak, ince yanları vardı. Çok iyi bir baba olması ve oğlunu çok seviyor olması hoşuma gidiyordu. Bir zamanlar, ailesinden birisini benden çok daha fazla önemseyen birisini sevmiştim ama bu durumda gördüğüm sevginin çok farklı nedenleri vardı ve çok farklı şekillerde sergileniyordu. Rhodes Amos’u hem ona kurallar kopabilecek hem de kendi kişiliğinin gelişmesine izin verecek kadar çok seviyordu.

Rhodes, Bayan Jones değildi.

Rhodes bana ters bir bakış fırlattığında bile ondan hoşlanıyordum. Planlarının ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Benimle ilgili planlarını bilmiyordum. Bu planlara dahil olmak isterdim ama...

Amos’a bakınca, tezgâha yaslanmış halde düşüncelere daldığını fark ettim.

“Sorun ne?” dedim. İçeceğimi açıp bir yudum aldım.

Başını iki yana salladı.

“Bana her şeyi anlatabilirsin, Küçük Sting. Konuşmak istediğini görebiliyorum.”

Bu sözlerim yeterli oldu. “Babamla flört mü ediyorsun?” diye sordu açıkça.

Neredeyse içeceğimi püskürtecektim. “Hayır...”

Gözlerini kırptırdı. “Hayır mı?”

“Belki?”

Amos kaşını kaldırdı.

Bu sefer, ben şaşkınlıkla ona baktım. “Evet, tamam. Evet. Ama ben herkesle flört ederim. Erkeklerle ve kadınlarla. Çocuklarla. Benim evcil hayvanlarla görmelisin. Eskiden bir balığım vardı ve ona da tatlı sözler söyledim. İsmi Gretchen Wiener’dı. Onu öz-lüyorum.” Balığım birkaç sene önce ölmüştü ama hâlâ zaman za-man onu düşünüyordum. Güzel bir yol arkadaşı olmuştu. Hiçbir şeyden şikâyet etmemişti.

Amos bir an için yanaklarını şişirdi.

Benden hoşlanıyordu. Biliyordum.

“Babanla flört etmem seni rahatsız eder mi?” Duraksadım. “On-dan hoşlanıyor olsaydım, rahatsız olur muydun?” Hislerimi tarif edebilecek en uygun sözcük bu değildi ama en basit sözcük buydu.

Ofladı. “Hayır! Ben beş değil, on altı yaşındayım.”

“Ama yine de onun küçük bebeğisin. Hem rahatsız oluyorsan hislerim incinmez.” Ama bu yalandı. “Sen de benim arkadaşım-sın. Tıpkı baban gibi. Aramızda bir gariplik olmasını istemem.”

Amos yüzünü tiksintiyle buruşturunca güldüm. “Umurumda değil. Hem biz bunu konuştuk bile.”

“Öyle mi?”

Başını salladı ama ne hakkında konuştuklarını anlatmadı. Yüzünde garip bir ifade belirdi. Bunun kendini koruma ifadesi olduğundan emindim. “Uzun süredir yalnız. Çok uzun süredir. Hayatım boyunca kız arkadaşları oldu ve hiçbiri kalıcı olmadı. Billy babam burada olmadığı ve amcalarım taşındığı için, baba-mın çok arkadaşı yok. Deniz Kuvvetleri’ndeki kadar yok. O za-manlar herkesi tanıyordu.”

Konunun nereye gideceğini bilemediğim için sessiz kaldım. Aklında başka bir şeyler daha varmış gibiydi.

“Annem sana onun insanlara güvenmesinin biraz zaman aldığıını söylememi istedi.”

“Öyle mi dedi?”

“Evet, bana sordu.”

“Babanı... ve beni mi?”

Amos başını sallayıp içeceğini yudumladı. “Sana söylediğimi babama söyleme ama senin sayede sürekli olarak gülümsüyor.”

Kalbim yine duracak gibi oldu.

“Sen... anlarsın ya böylesin ve... Her neyse. Ondan hoşlanman, onun senden hoşlanması benim için sorun değil. Onun... mutlu olmasını istiyorum. Buraya geldiği için pişmanlık hissetmesini istemiyorum,” dedi ciddi olduğunu anlatan ana duygu yüklü bir ifadeyle. Sanki bana kalbime kulak vermem için bir kapı açıyordu. Ama bunun ne olduğunu ben bile bilmiyordum.

“O halde, teşekkür ederim, Amos. Babanın seninle ilgili olarak pişmanlık hissetmediğinden eminim.” Babasının kafamı ne kadar karıştırdığından söz etmek istedim ama sırası değildi. Kendimi tutmak zorunda kaldım. “Konuyu değiştireyim. Bu akşam sizde kalıyorum ve dairemde her şey kesik olduğu için koltukla uyuyorum. Buzdolabımı boşaltmama yardım eder misin lütfen? Akşam yemeği hazırlayabilirim. Sonra da birlikte bir film izleyebiliriz ya da üstüne çalıştığın şarkıyı dinleyebilirim...”

“Hayır.”

Güldüm. “Yine de sormak istemiştim.”

Amos hafifçe gülümseyip gözlerini devirince daha da çok güldüm.

Birisinin ayak bileğimi hafifçe sıktığını hissedince gözlerimden birini açtım.

Oda karanlıktı ama yüksek tavanlar bana nerede bulunduğumu, nerede uyuyakaldığımı hatırlattı.

Rhodes'un koltuğunda.

Hatırladığım son şey, Amos'la bir film izlediğimizdi.

Diğer gözümü de açıp esnedim ve koltuğunda diğer ucuna sokulmuş büyük, tanıdık bir figür gördüm. Amos yavaşça doğruldu. Babası elini omzuna koyup, "Yatağa git," dedi.

Amos ağzını kocaman açarak esnedi, gözlerini bile açmadan uykulu uykulu başını salladı ve ayağa kalktı. Nerede olduğunu anlamadığından, hatta benimle koltukta uyuyakaldığının bile farkında olmadığından emindim. Ben de doğrulup kollarımı yukarı kaldırarak çatlak bir sesle, "İyi geceler, Amos," dedim.

Arkadaşım ayaklarını sürüye sürüye giderken bir şeyler homurdandı. Doğrulmuş olan Rhodes'a gülümsedim. Üniforması üstündeydi, kemerini çıkarmıştı ve yüzünde şefkatli bir ifade vardı.

"Selam," diye mırıldanarak kollarımı indirdim. "Saat kaç?"

Rhodes yorgundu ama iyi gibiydi. Yine esnedim. "Sabahın üçü. Televizyon izlerken mi uyuyakaldın?"

"Hı-hı," diye başımı salladım ve gözlerimden biri kapattım. İhtiyacım olan tek şey bir battaniyeydi. Sonra, doğruca uyumaya devam edebilirdim. "Her şey yolunda mı?"

"Birkaç avcı kayboldu. Telefon çekmediği için sizi arayıp geç geleceğimi söyleyemedim," dedi alçak sesle. "Haydi, gel. Burada uyumayacaksınız."

Ha. Mahmur mahmur, fikrini değiştirse bile buna bozulamayacak kadar uykulu bir halde başımı salladım. "Beni garaj daire-sine kadar götüreceksin? Çakallar beni yakalamasın diye mi?"

Birden kaşlarını çatı. "Hayır."

"Ama sen..."

Hızla dirseklerimden tutup beni ayağa kaldırdı. Sonra, bunu milyon kere yapmış gibi elimi tuttu. Sert ve iri avucu ılıktı. Beni onu izlemem için çekti.

Nereye gidiyorduk?

“Rhodes?”

Başını çevirip bana baktığında, çenesinin ve yanaklarının kırı bir sakalla kaplı olduğunu fark ettim. Kim bilir kaçınıcı kez tüyleri yumuşak mı yoksa sert mi diye merak ettim. Yüzümü g dıklayacağından emindim.

Sonra, beni merdivenlere doğru götürdüğünü fark ettim. Yukarı kata. Kendi odasına.

Birisi bir kere nerede olduğunu ima etmişti.

“Aşağı katta uyuyabilirim,” diye fısıldadım. Telaşa kapılmamıştım ama... bir şey hissediyordum.

“Burada yarasayla birlikte mi uyumak istiyorsun?”

Yürümeyi kestim.

O kadar hafif bir sesle güldü ki beni yukarı kata çıkarmasından daha çok şaşırttı... O da mı geliyordu? “Tahmin etmiştim. Yatağım ikimize de yeter.” Nefesini dışarı verdi. “Ya da yerde yatabilirim.”

Ayaklarım hareket ediyordu ama geri kalanım donakalmıştı.

Az önce yatağının ikimize de yetecek kadar büyük olduğunu mu söylemişti?

Aşağı katta bir yarasa mı vardı?

Odasında yerde yatabileceğini mi söylemişti?

“Dur bir dakika, dostum,” diye fısıldadım. “Daha göbek adını bile bilmiyorum.”

Elinin gerildiğini hissettim. Bana dönerek, “John,” dedi.

Seks yapmam için beni yukarı kata çıkarmaya çalışmıyordu, değil mi? Sanmıyordum. Gerçekten de sanmıyordum ama... “Kaçınılmaz olarak seninle seks yapmayı umursamayacağımdan değil...”

Rhodes  ks r r gibi bir ses çıkardı.

“... ama daha göbek adını yeni öğrendim ve büyüyünce ne olmak istediğini bilmiyorum. Eğer aynı yatakta uyumaktan daha fazlasını yapmak istiyorsan, çok hızlı gidiyoruz,” dedim bir çırpıda. Ben bile ne dediğimi anlamamıştım.

Belli ki Rhodes anlamıştı çünkü yine öksürür gibi bir ses çıkardı –kötü bir ses değildi– ve bana birkaç saniye baktı. “Bazen ne diyeceğini çok iyi bildiğimi düşünüyorum... ama sonra ağzından tam aksi çıkıyor,” diye fısıldadı.

Gülüyor muydu?

“Seks yok, dostum, sadece uyuyacağız. Çok yorgunum ve göbek adını biliyorum ama işleri aceleye getirmekten hoşlanmam, Valeria,” dedi en sonunda. Kesinlikle gülüyordu ve belli etmemeye çalışıyordu. “Ayrıca bir biyolog olmak istiyordum. Uzun zaman almasına rağmen nihayet o bölümü bitirdim. Şu anda bu mesleği o zamanlar düşündüğümünden çok daha iyi bir şekilde kullanıyorum.” İçine uzun bir nefes aldı. “Sen ne olmak isterdin?”

“Doktor olmak isterdim ama lisede kusmadan bir kurbağayı bile kesemedim.”

Boğuk bir sesle güldü.

Hoşuma gitti.

“Tamam, sadece uyuyacağız,” dedim.

Başını salladı ve bir dakika sonra yeniden basamakları çıkmaya koyuldu. Ayaklarım teker teker yere değdi ve onunla seks yapmak nasıl olurdu diye düşündüğüm halde içeride yarasa olmadığından emin olmak için tavana baktım. Yoktu.

En azından o sırada yoktu.

Gerçekten de aynı yatakta mı uyuyacaktık? Yoksa ona yerde uyuyabileceğimi mi söyleyecektim? Yoksa o mu yerde uyuyacaktı?

Bunu fazla düşünemeyecek kadar yorgundum. Randevulaşma dünyasında neler olup bittiğini bilmememin de faydası olmuyordu. Arkadaşlarım, hayatları çok karmaşık olduğu için gerçek hayatta randevulaşmaya dair iyi örnekler değillerdi.

Ama düşüncelerim tek bir şeye geri döndü: Rhodes’la seks yapmak.

Aslında, ileride bunu yapmak istiyordum. Bu durum beni hem korkutuyordu hem de endişelendiriyordu.

Onu belinden yukarısı çıplak bir halde görmüştüm. İri yarı ve kaslıydı, hiç tembel olmadığından emindim. Üstte olmayı sevdiğinden de.

Bir dakika, bir dakika. Bunu düşünmemeliydim.

“Rhodes?” diye fısıldadım.

“Efendim?”

“Aynı yatak mı?”

“Yerde yatmamayı tercih ederim, Melek. Yine de aynı yatakta yatmayı istemezsen yatarım.”

Gözlerimi kırıştırdım ve kalbim hızla atmaya başladı.

“Senin de yerde yatmayı istediğini sanmam. Etrafta hâlâ fareler olabilir. Onlar gececi hayvanlardır.”

Rhodes beni yatak odasına götürürken, bir tavana bir yere bakıyordum. Işığı yakmadı ama penceresinden gözüken ay kocaman ve parlaktı, etrafı o kadar kararında aydınlatıyordu ki farelerle yarasalar konusu uykumu kaçırmıyordu.

Lanet olsun. Kapıyı arkasından kapayıp elimi bırakmadan beni yatağına götürünce derin bir oh çektim. Yatak örtüsünü açıp, “Bu tarafta yat,” dedi.

Dediğini yapıp yatağın kenarına oturdum ve gömleğinin düğmelerini açışını izledim. Hemen hemen hepsini açtıktan sonra pantolonuna soktuğu kısmı yukarı çekti, diğer düğmeleri de açıp gömleği çıkardı. Tam karşımda.

Yatakta öylece oturdum. Fanilasının belinden yukarısında kalan kalm kaslarını nasıl sardığını görünce ağzımın biraz kurduğunu hissettim. “Duş alacak mısın?” diye sordum hiç düşünmeden.

“Çok yorgunum,” dedi alçak sesle. Gömleğini katlayıp o sırada odanın köşesinde olduğunu gördüğüm kirli sepetine fırlattı. Etrafa bakınmak istiyordum... ama Rhodes soyunuyordu.

Rhodes daha sonra pantolonunun düğmesini ve fermuarını açıp aşağı çekti...

Tam o anda göz göze geldik. Yüzüme bakıyordu. Yakalanmış-
tım. Pantolonunu aşağı indirirken ona gülümsedim.

“Avcıları buldun mu?” diye sordum. Sesimin başka bir neden-
den değil, yorgunluktan boğuk çıktığını umdum.

Ama zayıflığıma yenik düşüp bakışlarımı aşağı indirdim.

Boxer giyen erkeklerdendi.

İçimden beyaz dar külotlardan giyen erkeklerden olmasını
dilemişim ama değildi.

Boxer şortu koyu renkli ve kısaydı. Bacakları tıpkı hayal etti-
ğim gibiydi.

Spor salonunda bacak çalışmayı atlamamıştı. Hiçbir zaman.

Ağzımın kapalı olduğundan emin olmak için yutkundum.

“Evet. Kamp alanlarından fazla uzaklaşmışlardı ama onları
bulduk,” dedi.

Eğilip çoraplarını çıkardığında ve çıplak ayaklarını gördü-
ğümde, nedense bana çırılçıplak olmasından daha samimi geldi.

Bacaklarımı yatağa kaldırıp örtünün ve kalm battaniyenin
altına çekerken, bakışlarını benden ayırmadan diğer çorabımı
çıkarırdı. Bunu yapıyordum. Onun yatağmda uyuyacaktım. Hâlâ
bunun ne anlama geldiğinden ya da nereye gideceğinden emin
değildim ama... sesimi çıkarmıyordum.

Artık bir nedeni olduğu için son zamanlarda bana çok nazik
davrandığını anlamıştım. Belki annesini hatırlattığım için me-
safeli davranmıştı. Belki de nihayet iyi birisi olduğuma kanaat
getirmişti. Ama o noktaya nasıl vardığını, beni odasına götürdü-
ğünü bilmiyordum.

Yine de önemli değildi.

Annem eskiden bir dağ yürüyüşünde çoğu zaman bir yolun
iki yöne ayrıldığı bir noktaya vardığınızı ve hangi yöne gitmek is-
tediğinize karar vermek zorunda kaldığınızı söylerdi. Ne görmek
istediğinize karar verirdiniz. O anda, bir başka karar vermek zo-
runda olduğumu biliyordum.

Kısacık bir an için hızlı gidip gitmediğimizi düşündüm. Neredeyse on dört sene birisiyle birlikteydim ve ayrıldığımızdan beri aradan hemen hemen bir buçuk sene geçmişti. Kendime daha fazla zaman tanımalı mıydım?

Ama bir başka kısacık anda kararımı verdim.

İnsan çok şey kaybettiğinde, mutluluğunu bulabileceği yere götürmeyi öğreniyordu. Bunun size verilmesini beklemiyordunuz. Muhteşem bir havai fişek gösterisi beklemiyordunuz.

Ufak anları kabul ediyordunuz ve bazen bunlar size yüz on kiloluk, gayretli bir adam şeklinde geliyordu. Neler olduğunu anlamak istiyordum. Anlamam gerekiyordu.

Fikrimi değiştirmeden ve yapmak istediğim şeyden vazgeçmeden, “Rhodes?” dedim.

“Evet?”

“Neden iş için gittiğinde beni aramadın ya da mesaj yazmadın?”

Sorumdan sonra içeri çöken sessizlikte kalp atışlarımı neredeyse duyabilecek haldeydim. Rhodes orada durmuş bana bakarken, kulaklarım küt, küt, küt diye çınılıyordu. Bir yanım onun yanıt vermeyeceğini düşündü ama şaşkınlıkla, “Neden mi?” dedi.

Belki de bu soruyu sabahın üçünde sormamalıydım ama hazır yalnızken sormuştum. “Evet. Neden? Ben... aramızda bir şey olduğunu düşünüyordum ama senden hiç haber alamadım.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Şu anda yatağındayım ve neler olup bittiğini anlayamıyorum. Tabii, bir anlamı varsa.”

Hiçbir şey demedi.

Ama ben hafifçe öksürdüm ve devam etmeye karar verdim. “Benden hoşlandığını sanmıştım. Yani, gerçekten hoşlandığını. Hoşlanmıyorsan ya da fikrini değiştirdiysen sorun değil. Bana sadece iyi bir insan olduğun için nazik davranıyorsan da sorun değil ama öyle olup olmadığını bilmek istiyorum. Yine de arkadaşın olmak isterim.” Yutkundum. “Sadece... bazen randevulaşıyormuşuz gibi geliyordu, anlıyor musun? Fiziksel bir şey hariç... Her şeyi mahvediyorum, değil mi?”

İçine bir nefes çekip ciddi bir ses tonuyla, “Randevulaşmıyoruz,” dedi.

Yerin yarılmasını ve beni yutmasını istedim. Kalkıp gitmek ya da en azından oturma odasında uyuyup yarasaya karşı şansımı denemek istedim...

“Ben birisinin erkek arkadaşı olamayacak kadar yaşlıyım,” dedi son derece anlamlı, boğuk ve ciddi bir ses tonuyla. “Ama senden hoşlanmamam gerektiği kadar hoşlanıyorum. Senin rahat hissedeceğinden daha çok hoşlanıyorum.”

Ne o kıpırdadı ne de ben. Söyledikleri yüzünden kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. Tenim bile karıncalanmaya başlamıştı.

“Seni aramak istedim ama seni sıkıştırmak istemedim.”

“Neden?” dedim, doğruca kavanozdan mayonez yemek istediğini söylemiş gibi.

İç çekip yanıt verdi. “Çünkü... aylardır olgunlaşmanı, büyümeni izliyorum. Ben etrafında büyüdüğün bir şey olmak istemiyorum. Daha önce seni çok üzen biriyle birlikleydin, öyle değil mi? Ben izlediğin yolu, dönüştüğün kişinin önünü kesmektense ağırdan almayı tercih ederim.”

Yine kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyordu.

“Ne hissetmeni istediğimi biliyorum ama seni zorlamayacağım. Ben ne hissettiğimi biliyorum. Hiçbir konuda, özellikle seninle ilgili olarak fikrimi değiştirmedim. Sadece *senin* ne istediğinden emin olmanı istiyorum.”

Yüksek sesle ağzımdan nefes alıp veriyordum.

“Üstüne gitmemem, seninle ilgilenmediğim anlamına gelmiyor. Her kadını yatağım bir kenara hayatıma, özellikle de Amos’un hayatına almam. Senden önce kimse olmadı. Dudaklarının tadını bilmiyor olmam bunu düşünmediğim anlamına gelmez. Bilmeyeceğim anlamına da gelmez. Ama Sofie sana büyük ve hassas bir yüreğim olduğunu söyleyebilir. Ben de öyle olduğunu düşünüyorum. O yüzden, benim için de ne istediğinden emin olmanı istiyorum, dostum. Anlaşıldı mı?”

Kalp krizi geçirmek üzereydim. Hatta belki eriyordum. Çok yorgun olmama rağmen, bütün gece *onun* yanında nasıl uyuyabileceğimden emin değildim. Beni yatağa mıhlayıp vücudumu yalamış gibi hissettim çünkü hayatımda hiç o kadar erotik ya da muhteşem sözler duymamıştım.

Neler hissettiğimi anladığından emindim çünkü hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Sadece, “Tamam,” diye fısıldayabildim. Harika bir yanıttı doğrusu. Dilini asla tutmayan ve bunu istemiş olan ben “Tamam” sözcüğünden başka yanıt bulamamıştım.

Çünkü... ben de ne hissettiğimi biliyordum. Ona âşık olmaya giden yolun yarısını biraz geçmiş olabilirdim. Bundan emindim ama... Rhodes haklıydı. Birlikte olmak henüz doğru gelmiyordu. Bir şeylerin tamamlanması gerekiyordu. Belki de eksik olan şey sadece işin fiziksel yanıydı ama belki de emin olmam gerekiyordu. Bir yanımla temkinli ilerlemek istiyordu. Kalbimin yeniden kırılmasını istemiyordum.

İşin aslı, bunları söylediği için onu daha çok seviyordum. Bu kadar derin düşündüğü için. Pek çok açıdan ondan çok hoşlanıyordum.

İkimiz de aynı noktadaysak, en önemlisi buydu.

Bir gün, dudaklarının nasıl bir his yarattığını görecektim ama bunun o anda olması gerekmiyordu ve *bu* düşünce beni o kadar mutlu ediyor, o kadar canlı hissettiriyordu ki içimden ve dışımdan gülümsemeden edemiyordum. İçimdeki onu kazanmaya dair o isteği canlandırıyor. Arkadaşımdan daha fazlası olması isteğini.

Yüzümü görebildiğinden emin değildim ama yine de kaşlarımı kaldırdım ve çok yorgun –ve uyarılmış halde– olmama rağmen neşeli bir sesle, “Çıplak uyumak istersen, benim için sorun değil,” dedim.

Attığı kahkaha beni şaşırttı ama ben de bir kahkaha attım.

O an o kadar doğrudu ki telaş etmemiz için bir neden yoktu.

“Hayır, teşekkürler,” dedi kahkahaları dinince.

Hayatım boyunca pek çok kişiyi güldürmüştüm ama kendimden hiç o kadar memnun olduğumu hatırlamıyordum. “Fikrini değiştirirsen soyunabilirsin,” dedim ciddi bir sesle. “Vücudum çok yorgun ama gözlerim değil.”

Biraz daha güldü. Ses tonu hafif, alçak ve kısıktı. Elimde olsa sesini bir şişeye koyardım çünkü duyduğumda yapabildiğim tek şey gülümsemek oldu.

“Belki merak ediyorsundur, ben de çıplak uyumam,” dedim havayı yumuşatmaya çalışarak.

Yine güldü ama bu sefer sesi farklıydı. Boğuk. Anlamlı. Güzeldi. *Ağırdan al.* İkimiz de yorgunduk ve uyumamız gerekiyordu. Evet.

Örtüyü çeneme kadar çekip yana, kapıya doğru döndüm. Rhodes gidip banyonun ışığını açtı ama kapıyı açık bıraktı. Kısa bir süre suyun aktığını ve dişlerini fırçaladığını duydum. Musluğu tekrar açtı, yüzüne çarptığını duydum ve tam yine uykunun geldiğini hissedip yastığımı iyice başımın altına çekerken onun tarafına fazla yaklaşıp yaklaşmadığımı kontrol ettim.

Işığı kapattığında, uykuya dalmışım gibi davranmadım ama düzenli nefes alıp vermeye, seksi bluzumun ve üstünde geyik motifleri olan pijama altımın ne kadar seksi olduğunu düşünmeye çalıştım.

Yatağa oturduğunu hissettim. Komodine ağır bir şey koyduğunu ve telefon şarjını prize takarken bip sesi çıktığını duydum.

“İyi geceler, Rhodes,” dedim.

Ağırlığını yanımda biraz daha hissettim ve örtü üstümde gerildi. Birkaç saniye sonra yatağa iyice yerleştiğini duydum.

Gerindi. O kadar derin bir iç çekti ki ne kadar yorgun olduğunu düşününce kendimi kötü hissettim. Düşündüğünden çok daha uzun saatler çalıştığından emindim.

“İyi geceler, Aurora,” diye mırıldandım yanıt vermediğini duyunca.

Hafifçe güldüğünü duyduğumda gülümsedim. Sonra, “İyi geceler,” diye fısıldadı.

Diğer tarafa döndüm.

Rhodes bana dönük yatıyordu. Yüzünü görmeye çalıştım. Gözleri çoktan kapanıyordu ama o muhteşem dudaklarında hafif bir gülümseme belirmiş gibiydi.

“Sana bir şey sorarsam kızmazsın değil mi?”

Düşündüğümünden çok daha çabuk, “Sor,” dedi. Yine de kendimi soruyu sormaya hazırladım. “Özel bir soru olabilir.”

“Sor.”

“Neden babandan başka kimse sana Tobias demiyor?”

Hafifçe iç çekti. “Bana annem Tobias derdi.”

Bundan daha kötü bir soru sorabilir miydim? Sanmıyordum. “Konuyu açtığım için özür dilerim. Sadece merak etmiştim. Güzel bir isim.”

“Sorun değil,” diye fısıldadı.

Bu durumu düzeltmeliydim. “Sırf bil diye söylüyorum... Senden çok hoşlanıyorum. Belki biraz fazla hoşlanmıyorum.”

Bana sadece, “Güzel,” diye yanıt verdi.

Yine dudağımı ısırdım. “Son bir soru sorabilir miyim?”

Mahmur mahmur, “Evet,” dediğinde geceyi mahvetmediğimden emin oldum. “Aşağıda bir yarasa var derken ciddi miydin, yoksa...”

Uykulu gülümsemesi beni de gülümsetti. “İyi geceler, melek yüz.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Sıcacık bir hisle uyandım.
Çok sıcak bir histi.

Çünkü Rhodes'a sokulmuştum. Kollarım çapraz duruyordu, alnımı kürekkemiklerinin arasına dayamıştım ve ayak parmaklarım baldırlarının altındaydı. Neyse ki o farkında değildi.

Önceki geceki konuşmamız gözlerimin önünde olan pürüzsüz tenine bakakalmama neden oldu. İçinden o güzel kaslarını okşamak geçiyordu. Ama ellerime hâkim oldum. Çünkü haklıydı. Aradan biraz daha zaman geçmesini istiyordum. Ona önemli şeyler söylediğim halde, henüz acele etmek istemiyordum. Hiçbir yere gitmiyordum ve o da bana hiçbir yere gitmeyeceğini söylemişti.

Gerçi onu çıplak görmeyi sorun etmezdim, bunu hiç tereddütsüz kabul ederdim.

Onu uyandırmamak için sessizce uzaklaşıp nefesimi dışarı verdim. Sonra, yataktan kalktım ve uyumakta olan Rhodes'u izledim. Koltuk altına kadar çektiği kalın battaniyenin altında pürüzsüz tenini görebiliyordum. Derin derin nefes alıp veriyordu.

Evet... Ona âşık olduğumdan emindim.

Onun da bana biraz âşık olabileceğinden de emindim.

Kapıyı elimden geldiğince ses çıkarmadan açtım ve hafif bir klik sesiyle kapattım. Sessizce aşağı kata indiğimde orada donakaldım.

Amos üstünde pijamalarıyla mutfakta mısır gevreği yiyordu. Mahmur bir ifadeyle bana baktı. Elimi kaldırıp başımı salladım.

“Baban bana orada uyumamı söyledi,” diye mırıldanırken bir bardak su almaya gittim.

Amos uykulu ama garip bir ifadeyle bana bakıp, “Hı-hı,” dedi. Tam o sırada, telefonumun titreşime geçtiğini duydum. “Son on dakikadır üç kere mesaj geldi.” Keyfi kaçmış gibi iç çekti.

Telefonu önceki akşam tezgâhta şarjda bıraktığım yerden alıp bilinmeyen numaraya baktım. Sabahın yedisiydi. Kim arıyor olabilirdi? Sadece yirmi kişide numaram vardı ve herkesin numarasını kaydetmiştim. Bölge kodu da oraya aitti.

Yanıt verdim. “Alo?”

“Aurora?” dedi tanıdık bir ses.

Tepeden tırnağa kaskatı kesildim. “Bayan Jones?”

Şeytan her zaman yaptığı gibi hemen konuşmaya başladı: Kendisinden ve çocuklarından başka kimseye saygısı yoktu. “Bak, bu konuda ne kadar inat ettiğini biliyorum ama...”

“Ne?” Bu konuşma için saat çok erkendi. Fazla erkendi. Beni arayarak ne yaptığını sanıyordu? “Numaramı nereden buldunuz? Beni neden arıyorsunuz?” diye bağırdım büyük bir şaşkınlıkla.

Çok kısa duraksadı. “Kaden’a yanıt vermezsen, seninle gerçekten de konuşmam gerek.”

O anda hatırladım. Artık bu kadının saçmalıklarına dayanmak zorunda olmadığımı o anda hatırladım. O yüzden, telefonu yüzüne kapattım.

Sonra da sııttım.

Amos uykulu uykulu, “Neden sıırıyorsun?” diye sordu.

“Telefonu insanların yüzüne kapatmayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum,” dedim. Yaptığım şeyden gayet memnundum. Çok güzel bir histi.

Aklımı yitirmişim gibi bana baktı ve telefon tekrar titreşime geçti. Ekranda aynı numara belirdi. Aramayı sonlandırdım.

“Kimdi o?”

“Şeytan’ın aslında bir kadın olduğunu biliyor muydun?”

Telefon *tekrar* titreşime geçince bir küfür savurdum. Kadın pes etmeyecekti. Etrafındaki herkesin ona hizmet etmesi gerektiğine inanan bir kadından başka ne beklenirdi ki? İçimden gerçekten de bu oyuna devam etmek, aramaları görmezden gelmek geçiyordu ama biraz düşününce bir daha aramasını engelleme dürtüsü ağır bastı. Bu da beni çok şaşırttı.

O kadınla bunu yaşamaya devam etmek istemiyordum. Aslında, hiçbiriyle istemiyordum. Vaktimi onları düşünerek bile harcamak istemiyordum.

Bu işe bir son vermem gerektiğinden emindin ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

Aramaya yanıt verdim ve hemen konuşmaya başladım. “Bayan Jones, sabahın yedisi ve bu yaptığınız...”

“Kasabadayım, Aurora. Lütfen, benimle buluş.”

Demek *bu* yüzden yerel bir numaraydı. Lanet olasıca kadın. O kadar yorgundum ki bunu anlayamamıştım. Ağzımda bir şey olmaması iyiydi çünkü dışarı püskürtürdüm. “Hangi kasabadasınız?” diye sordum.

“Burada... bu kasabada. Kaplıca tesisindeyim,” dedi. Kasabadaki en iyi oteli beğenmemiş gibiydi. “Seninle konuşmam gerek. Kontrollden çıktığını düşündüğüm... birtakım konuları konuşmamız gerekiyor,” dedi. Eski tavrına göre oldukça dikkatli konuşuyordu.

Amos’a baktığımda telefonuyla ilgilendiğini gördüm ama beni dinlediğinden emindim.

“Lütfen,” dedi Bayan Jones. “Eski günler hatırına.”

“Bakın, bu ‘eski günler’ numarası bana sökmez, hanımefendi,” dedim samimiyetle.

Evet, bunun onda çok ters bir etki uyandıracığını biliyordum. Büyük bir ihtimalle zihninde bana hareket çekiyordu çünkü bunu gerçekten yapamayacak kadar klas olduğunu sanıyordu. Benim için bu daha da berbat bir şeydi.

“Lütfen,” dedi ısrarla. “İstemiyorsan seni bir daha aramam.”

Yalancı.

İçimden hâlâ telefonu kapatmak geçiyor, bir nabız gibi güm güm atarak bana hayatıma devam etmemi söylüyordu. O kadının ağzından çıkacak olan hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Ama... ona söylemek istediğim şeyler vardı. Bir daha bunu yaşamamak için özellikle söylenmesi gereken şeyler. Konuşulması gereken şeyler. Çünkü o anda her şeyden çok buna ihtiyacım vardı. Hayatıma devam etmeliydim. Jones’lar bir karabasan gibi üstüme çökmesin diye.

Hayatımda istediğim şey buydu. Yukarıda, yataktaki adamdı. Diledikleri zaman beni rahatsız eden o lanet hayaletler varken bunu yapamazdım.

Bu kadın hakkında bildiğim her şeyi düşündüm. Hakkında her şeyi bildiğim için içimden bir küfür savurdum. “Peki. Ana caddede yürüme mesafesinde bir restoran var. Bir saate kadar orada buluşalım.”

“Hangi restoran?”

“Bu kadar erken saatte açık olan bir tane restoran var. Resepsiyondan size bilgi verirler.” Orası turistlerle ve emekli kasabalılar dolu olduğundan, bir sinir krizi geçirmesin diye buluşabileceğimiz en iyi yer olduğunu düşünmüştüm. Henüz orada kahvaltı etmemiştim ama her sabah önünden geçiyordum ve kalabalık olduğunu biliyordum. Buluşmak için kusursuz bir yerdi.

Birkaç saniye sonra, “Orada görüşürüz,” dedi gergin bir sesle. Onu zor bir duruma soktuğum belliydi.

Gözlerimi o kadar iyi devirdim ki Amos görse benimle gurur duyardı. Kıs kıs güldüğünü görünce, ona bakmadığım halde keyfim yerine geldi. NE yaptığını bildiğimi bilmesine gerek yoktu.

“Bir saate görüşürüz,” dedim kapatmadan önce. Yanıt vermesini beklemedim. Midemde hissettiğim gerginliği gidermek için nefesimi uzun uzun dışarı verdim. *Bu kadar yeter*, dedim içimden.

“İyi misin?” dedi Amos.

“Evet. Eski kayınvalidem burada ve benimle görüşmek istiyor.” Esnedi.

“Banyonuzda hazırlanıp çıkacağım,” dedim. “Bir şeye ihtiyacın var mı? Neden bu kadar erken kalktın?”

“Babam bizi uyandırdıktan sonra uyanık kaldım ve bir daha yatmadım.” Duraksadı. “Kadın ne istiyor?”

“Şeytan mı? Emin değilim. Ya onlar için çalışmaya geri dönmemi ya da...” itiraf ettiğim şey, yüksek sesle söylemeyi, hatta düşünmeyi bile istemediğim için omzumu silktim. Eski kocam için çalıştığımı söylemiştim. Konuştuğumuz onca şey yolmuştu ama ne babası ne de Amos hayatımı kazanmak için ne yaptığımı sormamıştı. İlk tanıştığımızda bir asistan olarak çalıştığımı söylemiştim ama daha fazlasını öğrenmek istememişlerdi.

Dahası Amos ya bunu umursamıyordu ya da neler olduğunu fark edemeyecek veya dikkatini veremeyecek kadar yorgundu. Donuk bir ifadeyle başını sallamakla yetindi.

Yapmak zorunda kaldığım şey yüzünden içimden lanetler okudum. “Banyoda işim uzun sürmez, Küçük Clapton. Ben çıkmadan uyuya kalırsan sonra görüşürüz. Babana geri döneceğimi söyle.”

Restorana erken gittim. Yüz senedir orada olan bir perakende satış mağazası ile bir emlak ofisinin arasında olan şirin, ufak bir restorandı. Senenin o zamanı gelen kişiler genellikle 'Teksaslı ve Kaliforniyalı avcılar olsa da turistik bir bölgedeydi.

Ama Bayan Jones'la ilgili her şeyin bir güç oyunu olduğunu, bu yüzden erkenden gidip yer seçmeye çalışacağını biliyordum.

Neyse ki bir masa bulabildim –Vahşi Doğa Deneyimi'ne sık sık gelen bir çifte el salladım– ve kapıya dönük olan sandalyeye oturdum. Gerçekten de yerime oturduktan beş dakika sonra, buluşma saatimizden on dakika önce onu kapıda gördüm. Her zamankinden daha ince, bronz ve zayıftı. Sonra, restoranda bir yere değerse hastalık bulaşabilirmiş gibi üç bin beş yüz dolarlık çantasını nasıl sıkı sıkı tuttuğunu fark ettim.

Çok eskiden bir waffle restoranında çalıştığını biliyordum.

Tanrım, bana bu aileyle başa çıkabilmem için yardım et, dedim içimden.

Başıma gelen en güzel şey artık onların bir parçası olmamaktı. *Bu* düşünce daha dik oturmama neden oldu. Mutluydum. Sağlıklıydım. Önümde kocaman bir gelecek vardı. Arkadaşlarım ve sevdiğim insanlar vardı. Belki beş ya da on sene sonrası bir kenara, bir sene sonra bile ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum ama *mutluydum*. Çok uzun zamandır olmadığım kadar mutlu ve güvende hissediyordum.

Ayağa kalkıp Bayan Jones'un dikkatini çektiğimde bu yüzden gülümsüyordum. Ondan önce oraya vardığım için sinirlenip kaşlarını çattı ve ben tam yerime otururken masaya geldi. Karşıma oturduğunda elimi uzattım.

Daha olgun davranan kişi mi olmak istiyordum? Hayır. Öyle davranırsam onu sinir eder miydim? Evet. Bu yüzden elimi uzatmıştım.

Şaşkınlıkla elime baktı. Tokalaşırken burnunu çekti. Eli soğuk, biraz da terliydi.

Ya gergindi ya da asabiydi. İkisi birden olduğunu umdum.

“Merhaba, Aurora,” dedi.

“Merhaba, Bayan Jones.” Geçmişle ilgili öfkemin biraz hafiflediğini hissettim. Menüümü açarken, vaktinde hazırlanabilmek için yulaflı kahvaltımı Rhodes’larda bıraktığıma pişman oldum.

Makyaj yapmamayı ya da saçımı yapmamayı düşünmüştüm ama vazgeçmiştim. Kendi gözleriyle ne kadar iyi olduğumu ve bir kara liste yaptığımı görmesini istiyordum. Yani, bir kara liste var sayılırdı.

Gerçekten de harikaydım. İyiydim. Her zamankinden çok daha iyiydim ve işin aslı bundan ibaretti. On sene boyunca açık sarıya boyamak için yıpranmış olan saçlarım artık tamamıyla kendi rengine döndüğü için sağlıklıydı. Açık havada geçirmeyi başardığım zamanlar yüzünden bronzlaşmışım, zihinsel ve fiziksel açıdan hiç olmadığım kadar iyiydim.

Huzur hissini sırtıma bir pelerin gibi taktığımı hissediyordum.

Mutlu olabilmek için hayatın kusursuz olması gerekmiyordu. Hem kusursuz ne demekti ki?

“Nasılsınız?” dedim bakışlarımı menüden ayırmadan.

Aa, Fransız tostı vardı. Bunu büyük bir ihtimalle... en son kasabaya geri dönmeden, aylar önce yemiştım.

“Evde olsaydım daha iyi olurdu, Aurora,” diye şikâyet etti yaşlı kadın.

Ne dediğini duymazdan geldim. Belki sadece kahve içebilir, Rhodes’lara dönünce onlarla kahvaltı edebilirdim. Konuşmanın fazla uzun süreceğini sanmıyordum. Zaten yanıma sadece kahvenin ücretini ödeyip bahşiş bırakabileceğim kadar para almıştım. Böylece, oradan hızla çıkmaya karar verirsem, garsonun kredi kartımı almasını beklemek zorunda kalmayacaktım.

Kulağa güzel bir plan gibi geliyordu. Beni mutlu eden insanlarla mı, yoksa bir iblisle mi kahvaltı edecektim? Bunu düşünme bile gerek yoktu.

Planıma karar verince, menüyü kapatıp dikkatimi menüsünü açmamış olan kadına verdim. Bana uzun konuşmayacağımızı anlatmak istiyormuş gibiydi. Harika. Zaten Bayan Jones *ufak* bir restoranda yemek yiyecek bir tip değildi. Tanrım. *Çılbır mı? Mangolu bir enerji smoothie'si mi?* Tanrı korusun. O smoothie muhteşemdi ama bir şey isterken kullandığı ses tonu son derece küstahtı.

İçime derin bir nefes çekip geriye yaslandım ve yeşil renkli güzel çantasını kucağına, manikürlü ellerini de çantanın kayışının üstüne koymuş olan kadına baktım.

“İyi görünüyorsunuz,” dedim dürüstçe.

“Sen de... bronzlaşmışsın.” Ağzından olumlu bir şey olarak ancak bu sözler çıkmıştı.

Gülüp omzumu silktim. Bunu bir hakaret gibi söylemişti.

“Burada ne işin var?” dedi dudaklarını büzerek.

Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için masaya koydum ve tırnaklarımı plastik kılıflı menüye vurmaya başladım. “Burada yaşıyorum,” dedim, sanki bunu bilmesi gerekirmiş gibi.

Burun delikleri hafifçe açıldı. “Seni bulmak kolay olmadı. Birkaç özel dedektif tutmak zorunda kaldık.”

Omzumu kaldırdım. “Kimseden gizlenmiyordum. Hem Kaden burada büyüdüğümü biliyor.” Bunu ya unutmuştu ya da ilk anlattığımda dikkat etmemişti.

Gerçekten de salağın tekiydi.

Bayan Jones’un burun delikleri yine açılıp kapandı ve küstahça bir yanıt vermemek için kendisini tuttuğunu fark ettim. “Ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun; aklı hep doludur.”

Onun için mazeret uyduracak ya da ilişkimiz boyunca kendime tekrar tekrar söylediğim cümleyi söyleyecek değildim. Zavallı küçük Kaden. İşi başından aşkın. Yapacak çok işi var.

Hayır, yapacak çok işi yoktu. Her şeyi annesi yapıyordu. Ben yapmıştım. Onun için bir sürü şey yapan insanlar vardı. Ne kadar vergi ödediğini ya da ipoteginin ne kadar olduğunu bile bilmediğinden emindim.

“O yüzden mi burada değil?” diye sordum. Alaycı bir ifadeyle gülümsememeye çalıştım. “Çok meşgul olduğu için mi?”

Toparlanıp yanıt vermeden önce ağzının kenarlarının bembeyaz olduğu gözümünden kaçmadı. “Evet.” Bayan Jones hafifçe öksürdü. “Aurora...”

“Bakın, Bayan Jones. Eminim ki aradan geçen zamanı benimle telafi etmek için Pagosa’da kalmak yerine yapacak daha iyi işleriniz olduğundan eminim çünkü öyle olduğunu biliyorum. Benden ne istiyorsunuz?”

Hayretle bana baktı. “Ne kadar kabasın.”

“Gerçekleri söylüyorsam kabalık değildir çünkü benim gerçekten de başka işlerim var.” İzin günümdü. Kahvaltı edecektim. Yaşamaya devam edeceğim bir hayatım vardı.

Oturduğu yerde ofladı ve oğlu için birisine karşı kötü adam rolü oynamak zorunda kaldığı onca zamanı bana hatırlatan bir şekilde omuzlarını dikleştirip pembe dudaklarını birbirine bastırdı. “Peki.” Biraz daha dik oturdu, sözcükleri dikkatle seçti. Hatta kendisini vereceğim yanıtı hazırlamış gibiydi. “Kaden bir hata yaptı.”

Belki gerçekten de o bok pastasını yollardım. “Çok hata yaptı.”

Neyse ki alaycı bir ifadeye bürünmedi ama beni kandıramazdı. “Dediğin o ‘çok hata’nın ne olduğunu duymak isterim,” dedi aksi bir tavırla.

Ağzımı açmadım ve ustasından, sabah yatağında kalktığım kişiden öğrendiğim o bakışı fırlattım. Onu düşünmeyi yeğlerdim. *Orada* neler olduğunu düşünmeyi yeğlerdim. *Orada* neler olabileceğini. Bunu düşününce içime bir heyecan dalgası yayıldı.

“Sana karşı yaptığı hata, Aurora. Seni... terk ederek yaptığı hatadan söz ediyorum.”

Tam isabet. Bunu söylemekte çok zorlanmış olmalıydı. “Ha, o hata. Peki. A) O, beni terk etmedi. İkinci beni *kovdunuz*. B) Günün birinde bundan pişman olacağını biliyordum. O yüzden

buna şaşırmadım, Bayan Jones. Ama bunun benimle ne ilgisi var?" Aslında, çok iyi bildiğim bir şeyi söyletmeye ona çalışıyordum.

Bunu *bilmeyecek* kadar aptal olduğumu düşünüyor olamazdı, değil mi?

Ama büyük bir ihtimalle düşünüyordu.

Bıkkınlıkla ofladı. Koyu kahverengi gözleri hızla restoranı taradı ve bana çevrildi. Ne gördüğünü biliyordum. Tişörtlü ve penye bluzlu, kamuflaj desenli tulumlar, eski ceketler ve üstünde Columbia logolu kazaklar giymiş insanlar. Şık ya da gösterişli bir şey yoktu.

"Tamamıyla seninle ilgili," diye fısıldadı, bu üç sözcüğü vurgulayarak. "İlişkinizi asla sonlandırmamalıydı. Trivium albümünün gidişatı yüzünden çok baskı altındaydı ve sen bir sürü talepte bulunuyordun."

Talepler. Ne zaman evlenebileceğimizi sormam. *Gerçekten* evlenmek çünkü benim için önemliydi. Ne zaman çocuklarımızın olabileceği çünkü her zaman çocuğum olmasını istemiştim. O da bunu biliyordu ve ben giderek gençleşmiyordum.

On dört sene boyunca en sadık arkadaşı olmuştum ama demek ben *taleplerde* bulunmuştum.

Bunları içimde tuttum ve yüz ifademi değiştirmeden ona baktım. Devam etmesini bekledim.

"Kötü bir dönem geçiriyordu."

On milyon dolarlık evinde, iki milyon dolarlık turne otobüsünde, plak şirketinin sahip olduğu özel jette.

"Kötü bir dönem" geçirmemişti. Kaden'i herkesten iyi tanıyordum ve büyükbabasının öldüğü dönem haricinde hayatında bir tane bile kötü gün geçirmediğini biliyordum. Trivium albümü müzik eleştirmenleri tarafından yerden yere vurulduktan sonra üzülmüş ve hayal kırıklığına uğramıştı ama bunu atlatmıştı, başarısız olana dek altı albümü başarılı olduğu için şanslı olduğunu söylemişti. *Herkesin başına gelebilir*, demişti. Öte yandan, anne-

si öfkeden çıldırmıştı... ama benim şarkılarıma yer vermemek onun kararıydı...

Kaden her gece başarısızlığını görmezden gelen ve onu pohpohlamaya devam eden bir sürü insanla gaza gelmiş bir halde mışıl mışıl uyuyordu. Hayali bir sevgi dünyasında yaşıyordu. Kısım ben de suçluydum ama suç tamamıyla bana ait değildi.

“O kadar uzun süredir birlikteydiniz ki biraz kafasını toparlaması gerekiyordu. Emin olmak için.”

Emin olmak için mi?

Neredeyse bir kahkaha atacaktım ama bunu hak etmiyordu.

Emin olmak için. Vay canına.

İçimden gülmek geçiyordu ama kendimi tutuyordum. Dediklerine... inanamıyordum. Kendisine giderek daha derin bir çukur kazıyordu ve bunun farkında bile değildi. Bu sözlere kanaçığımı düşünecek kadar aptal ve çaresiz olduğumu sandığı için bunu bir hakaret olarak kabul etmem gerekirdi.

Yine de bu oyunu oynayabilirdim. Bunda başarılıydım. On dört sene boyunca rol yapmayı kusursuz hale getirmiştım. Hatta bunu Randall Rhodes üstünde bile denemiştım. Onu da yanımda getirip bu kadının üstüne salmış olmalıydım.

“Çok seçeneği vardı. Daha sonradan her şeyi sorgulamaktansa emin olmasını yeğlemez miydin?”

Ciddiyetle başımı salladım.

Bayan Jones gülümsemeye benzer bir ifadeyle dişlerini gösterdi ama işkence çekiyormuş gibi gözüküyordu. Büyük bir ihtimalle, gerçekten de işkence çekiyordu. “Seni özlüyor, Aurora. Çok özlüyor. Seni *geri* istiyor.”

“Geri” sözcüğünü bir Noel mucizesiymiş gibi vurgulamıştı. Yok, bir Noel mucizesi gibi değil de günahsız dünyaya gelmek gibi vurgulamıştı. Dizlerimin üstüne çöküp *minnet* duymam gerekiyormuş gibi.

Ama sadece daha da ciddi bir ifadeyle başımı salladım.

“Yeni numaranı bulabilmek için tanıdığı herkesi aradı. Yuki’ye ve kız kardeşine yalvardı.”

Birlikte olduğumuz süreçte iyi anlaşmış olabilirlerdi ama arkadaşları *bendim*. Onları önemseyen, onlar için endişelenen ve sırf harika insanlar oldukları için seven gerçek bir arkadaş. Benim için bir şey yapabilecekleri için arkadaşım değillerdi.

“Tuttuğumuz özel dedektiflerden biri seni bulduktan sonra telefon numaranı öğrenebilmek için biraz yaratıcılığını kullanmak zorunda kaldı. Kaden sana ulaşmaya çalıştı. Sana e-posta yazdığını ve yanıt verme nezaketini göstermediğini biliyorum.”

İşte, o anda sabrım taşıtı.

Nezaket.

Nezaket, genellikle nezaketten en uzak olan insanların kullandığı güçlü bir sözcüktü. Çünkü *nazik* insanlar bu sözcüğü bir silah olarak kullanmazlardı. Nazik insanlar her şeyin bir nedeni olduğunu ve her öykünün iki tarafı olduğunu da bilirlerdi.

Dahası, ben nazik bir insandım. Lanet olsun. *İyi* bir insandım. Bu gerzekler nezaket suratlarına bir tokat indirse bile bunun ne anlama geldiğini anlayamazlardı.

Beni daha fazla ezmelerine izin vermeyecektim. Bu yüzden, onu susturmaya karar verdim.

Masada öne eğildim, hiçbir zaman sevmediğim ama sevdiğim birisi onu çok sevdiği için önemsemiş kadına uzandım ve Hermès marka çantasının üstünde duran elinin üstüne koydum. İçimden hiç gülümsememek geçmemesine rağmen ona gülümsedim.

O sırada ihtiyaç duyduğum tek şey gülümsememdi.

“Nazik olmadığım için yanıt vermemiş değilim çünkü ben **nazik** bir insanım. Bir dahaki sefere birisini bir şeye ikna etmeye çalıştığınızda, belki ona saygısızlık etmezsiniz. Kaden’den istediğim hiçbir şey yok. Altı ay önce yoktu, bir sene önce yoktu, şimdi de yok. Bayan Jones, geceyi sizin evinizde geçirdikten sonra evimize geri geldiğinde söylediklerinde samimi olmadığını size

söylemiştim. İlişkimizi sonlandırdığı için pişman olacağını söylemiştim. Haklı çıktım.”

Burnumdan derin bir nefes alıp elimi geri çektim ve konuşmanın sona erdiğini anlaması için ona ölümcül bir gülümseme daha fırlattım. Artık benimle *konusamazdı*. “Beni ya da onun için yaptıklarımı özlemesi ve bu yüzden geri istiyor olması zerre kadar umurumda değil. Onun beni sevdiğini biliyorum. En azından, bir süre gerçekten sevdi ve umarım onu sevmiş olduğumu biliyordur. Ama zaten mesele bu. Artık onu sevmiyorum. Uzun zamandır sevmiyorum. Ona hissettiğim sevgiyi tamamıyla öldürdü. Siz de ona hissettiğim sevgiyi öldürmeme yardım ettiniz.”

Gözlerinin içine bakıp elimden geldiğince ciddi bir ifadeyle, “Bu yüzden buradasınız, değil mi?” diye sordum. “Kaden ilişkimize son verdiği için pişman olduğu için, değil mi? Aslında, sizin onu bunu yapmaya ikna etmenize izin vermiş olduğundan dolayı pişman. Size kızgın mı? Bir yetişkin gibi davranıp davranışları için sorumluluk almak yerine olanlar yüzünden sizi suçladığı için onun pisliklerini temizlemeye mi geldiniz? Eminim ki bu yüzden buradasınız ama bu durumun size çok şey anlatması gerekir. Şımarık çocuğunuzun birden yeniden istediği şeyi neden elde edemeyeceğini anlamanız gerekir. Neden asla geri dönmeyeceğimi de.

“Hepiniz beni dışladınız. Utandırdınız. İnsanları bana düşman ettiniz ve buna izin verdikleri için onlar da suçlu. Ama esas onları o duruma düşürdüğünüz için ikiniz suçlusunuz. Bu noktada, ikinize de kötülük dilemiyorum ama bir kan nakline ya da organ donörüne ihtiyacınız olursa, sakın beni aramayın. Hayatıma devam ediyorum. Mutluyum ve sizin, Kaden’in ya da adamlarınızın bunu elimden almasına izin vermeyeceğim.”

Garson kızın masaya geri gelmemiş olmasına sevinmiştim. Gidebileceğime de. Yerimden kalkmak üzereyken, tüm yüzünü kaplamış olan öfkeli ama bir yandan da hayretle dolu ifadesine baktım.

“Lütfen artık beni rahatsız etmeyin. Sırf nazik olmak için lütfen diyorum ama beni artık rahat bırakmanızı istiyorum. Beni hep oğlunuzun ayaklarını öpecek değersiz bir şey gibi gördünüz ancak ben hayatına girmeden önce kariyerinin ne durumda olduğunu unutuyorsunuz. Ona en iyi şarkılarımı vermeden önce. Onu ne kadar çok sevdiğimi suistimal etmeden önce. Asla geri dönmeyeceğim. Bu dünyada bunu bana yaptırabileceğiniz kadar para yok.”

Kalktım ve yürümeye başladım ama bana gitmeme izin vermedikleri bir ödül töreninden sonra sarhoş olup beş para etmez bir kaltak olduğumu söylediği sözleri tekrarlamak için ağzını açtı.

“Keşke size huzurlu ve mutlu bir hayatınız olmasını dilediğimi söyleyebilseydim ama o kadar da iyi bir insan değilim. Artık beni rahat bırakacağınızı umuyorum. Umut ettiğim şey bu. Hesabıma aktardığınız o on milyon dolar çenemi kapatmaya yetti ve bu parayı kullanacağım. Bu parayla çocuklarımı üniversiteye yollayacağım. Oğlunuz olmayan ve asla olmayacak olan birisinden olacak çocuklarımdan söz ediyorum. Para dilenmek için Kaden’in peşinden koşacak değilim, hanımefendi, endişelenmeyin. On birinci sırada olmaya aldırış etmeyen birisini bulun; çünkü o kişi kesinlikle ben olmayacağım.”

Söylemem gereken son iki şey daha vardı. Vaktimizin olduğunu bildiğim için konuşurken o ruhsuz gözlerine baktım. “Artık şarkı yazamıyorum. Bir seneden uzun bir süredir yazmadım. Belki günün birinde sözcükler geri gelir ama bir yanıma asla dönmemelerini diliyor. Defterlerim ve şarkılarım olmasa da ben çok değerliydim. Bana ödediğiniz o paradan çok daha değerliydim. Bu yüzden, artık beni rahat bırakın. Hepiniz. Sizi ya da Kaden’i bir daha görürsem, sizi buna pişman ederim.”

Ne kadar ciddi olduğumu anlasın diye öne eğildim. “Herhangi biriniz –ve herhangi biriniz derken ciddiym– bana ulaşmaya çalışırsa, herkese bir parçası olduğumuz yalanı açıklayım. Tanıdığım insanlar var ve bunu siz de biliyorsunuz. Ondan sonra, o yolla-

dığınız milyonların her dolarını sizi mahkemeye vermek için kullanırım, Bayan Jones. Son peniye kadar. Yapacak daha iyi bir işim yok. Parayı beni mutlu eden insanlara harcamayı tercih ederim ama başka şeyler için de gözümü kırpmadan kullanabilirim. Dolayısıyla, küçük bebeğiniz bir daha bana ulaşmaya çalışırsa nerede yaşadığımı, telefon numaranı bildiğinizi uzun uzun, dik-katle düşünmenizi istiyorum.”

Boynu kızarmaya başladı. Parmakları da titriyordu ama toparlanmasına fırsat vermeden başımı başına yaklaştırdım ve ona son sözlerim olduğunu umduğum sözleri söyledim.

“Elveda, Bayan Jones.”

Sonra da çıkıp gittim.

Şeytan'ın yakınında olmaktan dolayı arabayla eve dönerken başımda hafif bir ağrı başlamıştı. Kadın, insanlar üstünde bu etkiyi yaratıyordu. Ufak bir yanımda hâlâ bu saçmalığa inanamıyordu.

Nazik insanlarmış.

Emin olmakmış.

Eh, birisini kazanmanın kesin yolu bunları söylemekti.

Rüyasmda görürdü.

Alaycı bir ses çıkararak güldüm ve söylediklerini düşünürken hızla tüm konuşmanın tekrar üstünden geçerek en azından on kere başımı salladım. Carolina yengemi arayıp olanları anlatmak istiyordum. Yuki'yi aramak istiyordum. Ya da Clara'yı.

Ama en çok artık bildiğim hayatıma geri dönmek istiyordum. Beni bir zamanlar yaşadığım kararsızlık, kafa karışıklığı ve korku halinden kurtaran hayatıma. Önemli olan insanlara.

Ancak burnumu sildiğimde ıslaklığın burnumdan değil, gözlerimin kenarlarından süzülen birkaç damla gözyaşından dolayı olduğunu fark etmiştim. Gözlerimi elimin tersiyle silerken, sadece birisinin bana sarılmasını istiyordum.

Artık o hayatı geride bırakmıştım. O kadar hafiflemiştim ki göğsünden yüz kilo kalkmış gibi hissediyordum.

Garaj yoluna girdiğim anda hazırdım.

Tam olarak ne için hazır olduğumu bilmiyordum ama bir şeye hazırdım.

Her şeyden çok geleceğe. Belki her şeye.

Arabayı Rhodes'un garaj yoluna soktuğum anda nefesimi dışarı verdim. İlerleyip arabayı park etmeye ve inip sahip olduğum her şeye minnet duymaya hazırlanırken, kararlılıkla sırtımı dikleştirdim. Kısmen Jones'ların sayesinde fakat yine de her zaman ve sonsuza dek annem sayesinde. Bu kasaba olmasaydı nerede olurum ya da nasıl hissederdim bilemiyordum.

Ama garaj dairesine doğru giderken, yüzünde bir saniye kadar kalan gergin bir ifadeyle dışarı çıkan Rhodes'u gördüm. Sonra, arabaya odaklandı. Ancak o zaman yüz ifadesi biraz düzeldi. Rahatlamış gibiydi. Rahatlamış mıydı?

Pamuklu gömleği yarısına kadar iliklenmişti ve fanilasını her zamanki gibi vücudunu sarıyordu. Arabamı her zamanki yerine park edip inerken, elinde anahtarlar olduğunu fark ettim.

Ben arabanın ön tarafından dolanırken, verandanın basamaklarından indi. Menekşe-gri gözlerini bana dikti. "İyi misin?" diye seslendi kaşlarını çatarak.

Ama uzun süre öyle kalmadı.

Çünkü, "Harikayım," diye yanıt verdim ve bana yaklaştığı anda ona yöneldim. Parmak uçlarıma kalkıp boynuna sarıldım, göğsümü göğsüne dayadım ve içimden gelen şeyi yaptım.

Dudaklarımı dudaklarına dayadım.

Bir an için kaskatı kesildi ama sonra belinden yukarıya gevşedi, kollarını sırtıma doladı ve kollarından biri popomun hemen üstünde kaldı. Rhodes beni kendisine çekti ve başını yana eğerek sıcak bir öpücükle karşılık verdi.

Bir duvarmış gibi üstüne tırmanmamam ve dudakları ılık, aynı anda hem sert ve yumuşak hem de tatlı ve nazik olduğu için bacaklarımı beline dolamamam bir mucizeydi... İstediğim her şeyden daha fazlasıydı.

Kaşlarını çatarak bana baktığında nefesini dudaklarımda hissettim. Dudaklarını yalayıp bir an için gözlerimin içine baktı ve beni tekrar öptü. Sonra, geri çekilip dikkatle bana baktı. "Geri gelip buradan gideceğini söyleyeceksin diye çok endişelenmiştim."

Başımı iki yana salladım. Gözlerinin iki yanındaki ve alnındaki çizgilere, gözlerinin keskin rengine ve muhteşem gümüş rengi saçlarına baktım.

"İyi misin?" diye sordu. İri eliyle kalçamı okşarken, bir anda kaybolabilirmişim gibi dikkatle bana bakmaya devam ediyordu.

"Evet. Eski kocamın annesiyle buluştum."

"Amos söyledi," diye fısıldadı. "Sana destek olmak için peşinden mi gelsem, yoksa bu işi sana mı bıraksam diye düşünüp duruyordum."

Gülümsemeden edemedim. Şefkatli bakışlarını içime alıp kalbimin derinliklerine gömdüm. "İyiyim," dedim alçak sesle. "Sadece beni kızdırdı. İstediğim tek şey buraya geri dönmektir." Yutkundum. "Artık onlarla bir ilgim olmasını istemiyorum. Zerre kadar ilgim olmasını istemiyorum."

"Umarım olmaz," dedi dikkatle bana bakarak. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet ama şu anda daha iyiyim," dedim çünkü yüzde yüz doğruyu söylüyordum. İşte, o anda ne yaptığımı fark ettim. Hangi noktada başladığımı ve o anda hangi noktada olduğumuzu. "Boynuna atıldığım için özür dilerim. Ağırdan alıp emin olacağımıza karar verdiğimizizi biliyorum ama aklımdan bir tek sizler hayatımda olduğunuz için ne kadar şanslı olduğum geçiyordu. Çok yakışıklısın, beni güvende hissettiriyorsun, her zaman bana inanıyorsun ve..."

O dolgun dudakları hayatımda gördüğüm en ağır gülümsemeye büründü ve kaşlarını kaldırdı. Ama bu sefer beni sözleriyle susturmadı. Bir kez daha bana tatlı bir öpücük verdi. Beni ağır ağır, şefkatle sadece bir saniye öptü ama hayatımın en güzel anı olabiliirdi.

Ağzım kapalıyken onu öpmekten bu kadar keyif alıyorsam, dilini ne kadar seveceğim diye merak ettim.

Sakinleşmem, sakinleşmeye gayret etmem gerekiyordu.

Rhodes yine o tatlı gülümsemeyle, “Hazır olduğunda bana söyler misin?” diye sordu.

Başımı sallayıp, “Herkesi öpmem,” diye fısıldadım.

Ağzından çıkan “Güzel” sözcüğü hayatımın sonuna kadar ruhuma kazınmış olabiliirdi.

Birisi evden, “Ora!” diye selenince ikimiz de irkildik.

Rhodes’un arkasına bakınca, Amos’un üstünde pijamalarıyla ve daha da uykulu bir ifadeyle bize baktığını gördüm.

“İyi misin?” diye sorduğunda, neden orada olduğumu doğrulamış oldu.

Çünkü orası sadece altı aydır tanıdığım on altı yaşındaki bir genç ile kırk iki yaşındaki adamın beni on seneden uzun süredir tanıdığım insanlardan daha çok önemsedığı bir yerdi.

Rahat ettiğim yerdi. Annemin yaşamamı istediğı yerdi. Moralimi düzelten ve en kötü günlerde bile beni iyi hissettirmeye devam eden yerdi.

“İyiyim!” diye seslendim. “Ya sen?”

“Babamın poposunu sıkışını izlediğim için hayatımın sonuna kadar travma geçireceğim ama bunu aşarım. Sorduğun için sağ ol!” diye bağırdı ve başını iki yana sallayıp kapıyı kapattı.

Rhodes ve ben donakaldık. Göz göze geldiğimiz anda da kahkahalara boğulduk.

Evet. Tam olarak olmak istediğim yerdeydim. Mutlu olduğum yerdeydim. Teşekkür ederim, anne.

Yirmi Yedinci Bölüm

Sonraki birkaç hafta göz açıp kapayıncaya dek geçti. Mağazada işimiz başımızdan aşkındı. Yaz çok telaşlı geçmişti, sonbahar av sezonu başlayana kadar sakın geçmişti ama kar yağınca ve okullar tatil için kapanmaya başlayınca her şey hızlanmıştı.

Kiralama ve satış işleri çok yoğundu. İlk kiralama işiyle ilgilenmem gerektiğinde, Clara bana müşterilerin kayaklarını ve kar tahtalarını seçmek konusunda hızlandırılmış bir kurs verdi. Bilmem gereken diğer her şeyin –müşterilerin sorabileceği ya da kesin olarak soracağı sorular– bir listesini yaptım ve mağazada çalışmaya başladığımdan beri tanıdığım birkaç müşteriye sordum. Amos birlikte akşam yemeği yediğimiz gecelerde bunların birçoğunu yanıtlayarak beni şaşırttı. Neyse ki yakınlarda sadece bir tane kayak merkezi olduğu için insanların sorabileceği çok soru yoktu. Sadece kaymak için kiraladıkları kızakları nereye götürebileceklerini soruyorlardı.

İş yeri çok yoğun olduğu için bütün Noel hediyelerimi öğle molalarımda önceden aldığımı sevinmiştim. Çoğunu doğruca yengemle dayımın evine yollamıştım. Birkaçını da kasabadaki

posta kutuma istetmiştim. Posta kutuma yollanan o hediyeler olmasaydı, ekim ayında Noel tatili için Florida'ya gitmek üzere aldığım uçak biletini tamamıyla unutabilirdim.

O zaman bile Clara'yı çok uzun süre yalnız bırakmak istemediğimden, biletimi Noel sabahı erkenden gidip 26'sında geri dönecek şekilde ayarlamıştım.

Herkes Noel'den bir önceki gün beklenen büyük bir fırtınadan söz etmeye başlamıştı ama bunu pek nemsememiştim. Bir süredir birkaç günde bir düzenli olarak kar yağıyordu. Karda araba sürmek konusunda biraz daha gvenliydim ama Rhodes her mümkün olduğuanda mağazaya gelip peşimden eve kadar beni izliyordu.

Rhodes'u düşünmek bile göğsümün çok tatlı bir hisle dolmasına neden oluyordu.

Bunun nedeninin bana fazla güvenen ya da yoksa sürekli üstüme düşmeyen insanlar tarafından yetiştirilmem mi olduğuunu bilmiyordum; ama Rhodes'un aşırı korumacı tavrı beni etkiliyordu. Hem de çok. ocukluğuumdaki o ışıklı oyuncaklar gibi içten dışa parıldadığımı hissediyordum.

Tekrar yalnız kalamamıştık ve Bayan Jones'un ziyaretinden sonra boynuna atıldığımda olduğu gibi *gerçek* anlamda öpüşme miştik ama bunun nedeni çoğu zaman geç saatlere kadar çalışıyor olmasıydı. Sorun olduğuunu bile bilmediğim bir sürü işle uğraşıyordu. Kar arabası kullanan kişilerden buz balıkçılığına, yasa dışı avcılığa kadar. Bir gece eve biraz erken geldiğinde ve yanında pizza getirdiğinde yaz aylarından sonra kiş aylarının işi açısından en yoğun geçen zaman olduğuunu anlatmıştı.

Açıkçası, eve her erken geldiğinde –poker oynamak için Johnny'ye gittiği gece hariç– beni yemeğe davet etmişti.

Tabii, ben de davetlerini geri evirmemiştim.

Televizyon koltuğuına yayılmış olan Amos'la birlikte iki gece film izlemiştik ve mümkün olduğuunca Rhodes'a yakın oturmuş-

tum. Bir gece yemekten sonra masada karşılıklı oturduğumuz yerlerden birbirimize gülümsemiş, kimsenin nereden geldiğini bilmediği eski bir Scrabble oyunu oynamıştık. Ama en özel anlarımız, evinden garaj dairesine kadar bana eşlik ettiği ve sıkı sıkı sarıldığı anlardı. Sadece bir kere dizlerimin bağını çözecek şekilde beni alnımdan öpmüştü.

Göğüslerim her göğsüne sürtündüğünde içimde biriken cinsel gerilimi hayal ettiğimi sanmıyordum.

Kısacası, çok farklı açılardan hiç olmadığım kadar mutluydum. Son birkaç aydır yakaladığım bakışlarıyla içimde filizlenen umut her gün giderek büyüyordu. Tüm benliğimi bir aile ve her şeyin yolunda olduğu hissi kaplamıştı.

Ama 23 Aralık günü mağazayı kapatmak üzereyken, Clara ciddi bir ifadeyle bana döndü, “Galiba yarın buradan gidemeyeceksin,” dedi.

Buz gibi havada beni kesinlikle koruyamayan ince montumun içinde titrerken kaşlarımı kaldırdım. “Ciddi misin?”

Kapıyı kilitlerken başını iki yana salladı. Çıkmadan önce alarmı kurmuştuk bile. “Hava durumunu takip ediyorum. Büyük bir fırtına olacak. Uçuşu iptal edeceklerinden eminim.”

Omuz silktim ama bu konuda endişelenmek istemiyordum. Çok kar yağıyordu ve turistler hâlâ kasabaya gidip gelebiliyordu. Hem bu konuda bir şey yapamazdım. Süper güçlerim arasmda hava durumunu kontrol etmek yoktu.

Güvenlik kapısını kapatırken, Clara bana bakmadan garip bir ses tonuyla devam etti. “Sana söylemeyi unuttum... Birisi... belki bir hayır kurumu... Noel hediyesi olarak babamın sağlık faturalarını ödemiş.” Koyu kahverengi gözlerini bana çevirip tekrar kapıya döndü. “Bir mucize değil mi?” dedi garip bir ses tonuyla.

“İnanılmaz, gerçekten de bir mucize, Clara,” dedim sakın konuşmaya çalışarak.

Normal davranmalıydım. Gayet normal görünmeliydim. Yüz ifadem bile gayet sakın ve masumdu.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi yine bana bakarak. “Keşke onlara teşekkür edebilsem.”

Başımı sallamakla yetindim. “Ama belki de teşekkür beklemiyorlardır, değil mi?”

“Doğru,” dedi. “Haklı olabilirsin ama yine de benim için çok önemli bir konu. Bizim için.”

Yine başımı salladım, bana sarılıp iyi yolculuklar ve Mutlu Noeller dilediği ana kadar bakışlarımı kaçırdım. Önceki gün birbirimize hediyelerimizi vermiştik. Bay Nez ve Jackie’ye de birer hediye yollamıştım.

Ama o gece ağır ağır eve gittikten sonra, stüdyo dairemde etrafı bomba patlamış gibi bırakmamak ve titiz Rhodes’un başına bir migren ağrısının saplanması neden olmamak için giysilerimi katlarken, aşağıda kapının çalındığını, ardından kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. “Melek?”

Gülümsedim. “Selam, Rhodes.”

Yukarı kata çıktığını duyduğumda hâlâ gülümsüyordum ama üst kata varıp merdiven boşluğunda durduğunda gülümsemem bütün yüzüme yayıldı.

Hafifçe gülümsedi. Üniformalıydı fakat önce eve gitmiş olmalıydı çünkü kışlık montu yerine pamuklu bir kapüşonu olan lacivert bir parka giymişti. Dışarısı oldukça soğuktu. “Giysilerini rulo ederek valize sığdıramadığın için mi katlıyorsun?”

Boş boş yüzüne baktım. “Amos’un alaycı tarafını annesinden mi aldığını merak ediyordum ama artık kimden aldığını biliyorum. *Aslında*, ben yokken buraya gelersen kalp krizi geçirme diye katlıyordum.”

Birkaç adım atıp masanın yanında durdu ve buz kesmiş elini başıma götürdü. Ufak öbekler halinde ayırdığım giysilere baktı. İç çamaşırlarını, sutyenleri ve eşi olmayan çorapları ayrı gruplara ayırmıştım.

Başımı kaldırıncı eskiden nadiren gördüğüm gülümsemele-
rinden biriyle bana baktığını gördüm. Son zamanlarda bana hep
gülümsüyordu ve artık gülümsemeleri nadir bir şey olmaktan
çıkmişti.

“Ne oldu?” dedim.

“Sen gerçekten de başkasın, dostum,” dedi.

Katlamakta olduğum tişörtü bırakıp gözlerimi kıstım. “Sana
bir şey sorabilir miyim?”

“Sence?”

Ofladım. “Bana neden ‘dostum’ diyorsun? Amos’a ya da baş-
kalarına öyle hitap etmiyorsun.”

Kaşlarını kaldırırken, yüzünde daha da nadiren gördüğüm
kocaman bir gülümseme belirdi. “Nedenini bilmiyor musun?”

“Bilmem mi gerekiyordu?”

“Bildiğini düşünüyordum,” dedi gizemli bir şekilde sırıtarak.

Başımı iki yana salladı. “En ufak bir fikrim yok. Bir ara bana
lafın gelişi melek dediğini düşünüyordum ama artık... Neyse.”

Rhodes gülerek elini masaya dayadığında, parmak uçları ye-
şil iç çamaşırlarımın dantelli kenarlarına değmek üzereydi. Gri
gözleri bir süre takıldı ve boğazına kadar kızararak bana baktı.
“Çünkü dostumsun.”

Ağzım açık kaldı. Aval aval ona baktığımdan emindim.

Ağzının bir kenarı biraz kalktı. “Neden bu kadar şaşıırıy-
sun? Dünyanın en tatlı, en iyi kalbine sahipsin, dostum. Böyle
görünmüyor olsaydım bile meleşim olurdun.”

Meleşmi mi?

Çenem neden titriyordu?

Kalbimin kimliği değişiyor olabilir miydi?

Rhodes resmen birisinin bugüne kadar hakkımda söylediği
en güzel sözleri mi söylemişti?

Yüz ifadesi öylesine hoş, öylesine içtendi ki o bana bakarken
ben de ona bakakaldım. “Bana Arkadaşım Elf’i hatırlatıyorsun.

Hep gülümsüyorsun. Hep bir şeyleri daha iyi yapmaya çalışıyorsun. Neden öyle hitap ettiğimi anladığını sanmıştım.”

Çenem *gerçekten* de titriyordu.

Sert yüz hatlarında yumuşacık bir gülümseme belirdi. “Ağlama. Konuşmamız gerek. Hava durumuna baktın mı?”

Gözlerimi kırpıştırıp odaklanmaya çalıştım ve yaptığı açıklamayı kalbimin yanına koydum. Aksi takdirde oracıkta soyunabilirdim. “Hava durumu mu?” dedim çatlak bir sesle, düşünmeye çalışarak. “Fırtınayı mı diyorsun?”

Belli ki belki... beni sevdiğini hissetmeme neden olabilecek iltifat süresi sona ermişti. Başını salladı.

İşin aslı, ona gerçekten de âşık olmuştum.

Sırf ona bakmak bile beni mutlu ediyordu. Ona yakın olmak beni sakinleştiriyordu. Güvende hissettiriyordu. Bu adamla ilgili hiçbir şey tereddüde kapılmama, içime kapanmama neden oluyordu. Evet, sessiz sakin bir adamdı ama bunu bir şeyleri gizlemek için yapıyordu. Ciddi oluşu hoşuma gidiyordu. Düşüncelerinin ve davranışlarının arkasındaki derinliği seviyordum.

Hayatımda annemden başka kimse bana Rhodes gibi hissettirmemişti. Durgularıma gönülden güvenebileceğimi hissediyordum. İşte, o anda duygularımın ne kadar derin olduğunu kabullendim ve olduğu gibi gördüm.

Ona âşıktım. “Evet,” dedim. Ağzımı kapattım ve gözyaşlarımın akmadığından emin olduğum halde gözlerimi sildim. Gözyaşları gözlerimin kenarlarında duruyordu. “Clara söyledi. Ben de eve geldiğimde tekrar baktım.”

Şirin gamzeli çenesini eğdi. “Uçak erken saatteydi, değil mi?”

Evet, dedim. Sakinleşmek ve saçmalamamak –ona âşık olduğumu söylememek– için güçlkle yutkundum.

“Isı bir gecede on, on iki derece düşecek,” diye devam etti ciddi bir ifadeyle.

“Uçak saat altıda.”

Bir şey demedi ama o sert, kalın parmaklarını kulağımın arkasından çeneme götürüp okşadı.

“Sence uçuş iptal mi edilecek?” diye sordum. Yüzüme dokunmaya devam etsin diye dikkatini dağıtmaya çalıştım. Omuzlarıma ya da kol bileğime dokunmakta hiç tereddüt etmemişti. Bazen parmaklarıma da dokunuyordu ve geceleri kendime dokunmamdan daha büyük bir etki yaratıyordu.

Yüzümü okşamaya devam etti. “Bence bu ihtimale hazırlıklı olmalısın,” dedi alçak sesle. Yüzündeki ciddi ifade silinmemişti.

“Çok kötü olur doğrusu ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ben...”

Gri gözleri gözlerimle buluştu. Yanıma çömeldiğinde, o güzel yüzü ve muhteşem saçları göz seviyemde kaldı. “Bizimle kal.”

“Bu gece mi?” dedim çatlak bir sesle.

Otuz saniyedir boynumda olan elini kalçama indirdi. “Uçuş iptal edilmezse, sabah seni havaalanına götürürüm. Böylece, iki ev arasında gidip gelmek zorunda kalmazsın,” dedi. Sanki garaj dairesi ile evi arasında yarım kilometre mesafe vardı.

Hafifçe gülümsedim. “Tamam.”

Rhodes elini omzuma koyarak kalktı. “Şimdi gelmek ister misin? Eşyalarını taşımana yardım ederim.”

“Tamam.”

Tatlı ifadesi ruhumu besliyordu. Ona sıırılsıklam âşık olmuştum. İşin en şaşırtıcı yanı da bunu bilmenin ve kabullenmenin kalbimi dehşet hissiyle kaplamıyor olmasıydı. Hem de hiç. Zerre kadar korku hissetmiyordum. Birazcık bile.

Bunu bilmek ve hissetmek, bana beton gibi dayanıklı, sağlam bir şey hissettiriyordu. Kendime yüz kere aşktan korkmadığımı, hayatıma devam etmeye hazır olduğumu söylemiştim ama gelecek beni korkutmuştu.

Ancak Rhodes ilgisiyle, sabrıyla, aşırı korumacılığıyla ve... onu o yapan bütün özellikleriyle bunu sonuna kadar hak etmişti.

Sersemlemiş bir halde öne eğilip yanağına bir öpücük konurdum ve eşyalarımı toparlamaya başladım. Yedek kıyafetimle pijamalarımı valize koymam uzun sürmedi. Bu arada Rhodes da harekete geçti ve *diğer giysilerimi katladı*. İşimiz bittikten sonra büyük valizimi aşağı kata indirdi. Sadece iki günlüğüne gideceğim halde ne kadar ağır olduğundan şikâyet etmedi. O gece ve ertesi gün için bir torbaya koyduğum giysileri de taşıdı. Onların hediyelerini önceki gün işe gitmeden önce Amos'un odasının yanındaki dolaba saklamıştım. Noel günü onları aramayı ve hediyelerinin yerini söylemeyi planlamıştım.

Tam onun evine doğru yürümeye başladığımızda, Rhodes ciddi bir ifadeyle, "Fırtına çok şiddetli olacak, tatlım," dedi. "Uçağın iptal olursa çok üzülme, olur mu?" dedi.

"Tamam," dedim. Gerçekten de çok üzülmecektim.

"Üzöldün mü?" diye sordu Amos, ertesi gece masada oturduğumuz sırada. Rhodes bir saat önce bir domino seti getirmişti ve Amos bizimle vakit geçirecek kadar sıkılıp odasından çıkana dek Rhodes'la bir oyun oynamıştık bile.

"Ben mi?" dedim kollarımı kaldırıp gerinerek.

"Evet," dedi, çilekli içeceğinden bir yudum alıp. "Uçağın iptal edildi diye yani."

Haber gece yarısı gelmişti. Uygulamanın bip sesi beni uyardırmıştı ve yana dönüp telefonuma bakınca -Rhodes bana yine farelerle yarasaları hatırlattığı için onun yatağında, kendi tarafında uyumuştum- uçuşun saat altıdan öğlene alındığını görmüştüm. Saat dokuz olana dek, uçuş öğleden sonra üçe alınmış, saat on buçukta da tamamıyla iptal edilmişti.

Ona haberi söylediğimde Rhodes enseme masaj yapınca, hissettiğim azıcık hayal kırıklığı dinmişti.

Hem bu yüzden hem de yatağa girmeden önce birkaç santim uzağımda dururken karşımda soyunup bokser şortuyla yatağa girdiği için. Uyuyakalmadan önce, parmakları birkaç kere benimkilere sürtünmüştü.

Daha ne kadar aynı yatakta uyumaya devam edebileceğimizi bilmiyordum –gerçi bu sadece iki kere olmuştu– ama bir şeye hazırdım. Bakışlarından onun da bir şeye hazır olduğunu görebiliyordum. Birbirimizi çok az öpmemize rağmen, aramızda asılı kalan o iki sözcükten daha derin bir şeydi bu.

Tabii bunu Amos’un karşımızda olmadığı bir zaman düşünmem gerekiyordu.

“Yok, sorun değil. Sizinle kalmamın bir sakıncası olmadığı sürece...”

Amos içeceğinin arkasında yüzünü buruşturdu. “Bir sakıncası yok.”

“Emin misin? Çünkü baban ile annenin aileleriyle vakit geçirmek istiyorsan, duygularım incinmez.”

“Hayır,” dedi ısrarla. “Sorun değil.”

Amos’un “sorun değil” demesi göz ardı edemeyeceğim bir lütuftu. “Kar yağışı yüzünden babanın gelişini iptal etmesine üzülün mü?” diye sordum Rhodes’a.

Baba ve oğul bakiştılar.

Randall Rhodes hakkında çok şey duymamıştım ama Noel gecesini onlarla geçirmesi için davet edildiğini biliyordum; çünkü Amos’un diğer ailesiyle olan buluşmaya kesinlikle davet edilmediğini biliyordum. Diğer buluşma da yolların durumuna bağlı olarak iptal edilebilirdi. Şahsen onları aramasını ve gelemeyeceği için özür dilemesini ufak bir adım olarak görüyordum ama bundan etkilenen tek kişi ben gibiydim.

Yine de çaba sarf ediyor, diye düşündüm.

“Bu sessizliği hayır yanıtı olarak kabul ediyorum,” dedim. “Belki bu oyundan sonra izleyecek bir korku filmi bulabiliriz.”

Amos bunu duyunca keyiflendi ve Rhodes’un Noel gecesini korkunç bir şey izleme fikrime çaktırmadan güldüğünü fark et-

tim. Ona bakıp gülümsedim. Çoraplı ayağıyla masanın altından ayağımı dürttü. Bunun hayatımın çoğu öpüşmesinden daha iyi olduğuna yemin edebilirdim.

“Olabilir sanırım,” dedi Amos. Onun dilinde bu “Süper” anlamına geliyordu.

“Sana da uyar mı?” diye sordum Rhodes’a umut dolu bir ifadeyle. Ona bakıp kirpiklerimi kırptırdım.

Yan yan bana baktı. “Şirin davranmayı kes. Sence bir sakıncası olabilir mi?”

Öyle diyeceğini tahmin etmiştim ve haklı çıktığıma sevinmiştim. Üçümüz televizyonun karşısına geçip *Brightburn* isimli filmi izlemeye başladık. Gözlerimi kapattığımda ya da parmaklarımın arasında çok ilginç başka bir şey varmış gibi davrandığımda benimle dalga geçtiler. Ama film sona erdiğinde vakit gece yarısı olmuştu. Sabahı beklememeye karar verdim. Noel’i hep gece yarısı kutlardık. En azından, annemle öyle yapardık. Bu gelenek Venezuellalı ailesinden kalan sürdürdüğü tek gelenektir.

Filmi Rhodes’un yanında izlediğim koltukta öne kaydım. “Artık ikinize hediyelerinizi verebilir miyim?” diye sordum.

Amos, “Tamam,” derken, Rhodes, “Bize hediye mi aldın?” diye sordu.

Yine ona döndüm. “Garaj dairesinde ne kadar çok hediye kurdelesini olduğunu gördün. Buna şaşırmış olamazsın.”

Omzunu silkince ona inandım. Erkek kardeşlerinin ona ve Amos’a Noel için yolladıkları paketleri görünce gerçekten de şaşırmıştı. Şaşırmadığı tek hediye Amos’un diğer ebeveynlerinden gelmişti.

“Tabii ki aldım. Bekleyin bekleyin, gidip getireyim. Noel gecesi hediye vermeye bayılırım. Sabırsız davrandığım için özür dilerim ama çok heyecanlandım. Noel’e bayılırım.”

“Annen Noel’i kutlar mıydı?” diye sordu Rhodes ben ayağa kalkarken.

Ona gülümsedim. “Bugünlerde ne kadar ticari bir şeye dönüştüğünü görseydi bundan hiç hoşlanmazdı ama çocukluğumda Noel’i severdi. Ya da aksini düşündüyse bile bana belli etmemişti.” Noel tatillerinde annemle ilgili bir sürü güzel anım vardı. Bunları düşünmek bile onu çok özlememe neden oldu ama kötü ya da üzücü bir şekilde değil. Daha çok böyle anılarım olduğu için minnet hissettim.

Çünkü Noel sizin için en önemli olan kişilerle vakit geçirmekle ilgiliydi ve Florida’daki ailemin yanında olmadığım halde bunu yine de yapabiliyordum.

Açıkçası onlarla birlikte olduğuma memnundum. Bana doğru geliyordu.

Büyük kutuyu çıkarıp oturma odasının kapısına çekmem bir dakika sürdü. Sonra, geri gidip eski ceketlerin ve elektrikli süpürgenin arkasına gizlediğim iki tornayı getirdim. Her şeyi teker teker taşımamı dikkatle izliyorlardı.

Doğruca Amos’un karşısına geçip büyük kutuyu önüne ittim. “Umarım beğenirsin. Ama beğenmezsen de bir şey yapamam çünkü iade kabul etmiyorlar.”

Garip bir ifadeyle bana bakınca güldüm ama sonra hemen kutuyu açmaya koyuldu.

Hayret dolu bir ses çıkardı.

Rhodes’un ona gitar aldığını biliyordum çünkü indirimli almasına yardım etmiştim. Gitarın ahşabını ve desenini seçmesine de yardım etmiştim. Bana indirimi nasıl sağladığımı ya da gitarlar hakkında neden o kadar bilgili olduğumu sormamıştı. Kim bilir kaçınıcı kez kısaca gördüğü Yuki’nin kim olduğunu gerçekten de bilmiyor olabileceğini düşündüm. Amos babasının yanında birkaç kere ondan söz etmişti ama Rhodes tepki vermemişti.

Her neyse, Amos henüz hediyesinin bir gitar olduğunu bilmiyordu.

"Ama bu *vintage*," dedi şaşkınlıkla. Ellerini amfinin yıpranmış turuncu renkli derisinin üstünde gezdirdi.

"Evet."

Gri gözleri fal taşı gibi olmuş bir halde bana baktı. "Bu, benim için mi?"

"Hayır, diğer sevdiğim genç için. Yeğenlerime böyle dediğimi söyleme."

Amos parmağını Kaliforniya'daki ufak bir mağazadan satın alıp oraya getirttiğim ve kargo ücretinin amfi kadar tuttuğu amfinin üstünde gezdirdi.

"Diğer hediyen çok havalı. Birbirine uymalarının güzel olacağını düşündüm."

Başını salladı ve bana bakmadan önce birkaç kere yutkundu. "Bir dakika," dedi. Ayağa kalkıp odasına gitti. Rhodes'la göz göze gelince gözlerimi kocaman açtım.

"Senin hediyenden önce vereyim istedim ki seninkinin heyecanı kaçmasın," diye fısıldadım.

"Onu şımartıyorsun. Sofie bile öyle dedi."

Şükran Günü tanıştığım Sofie, Amos'un annesiydi ve çocuğunu aklımın alamayacağı kadar seven çok hoş bir kadındı. Bana en azından üç kere Amos'un suni dölllenmeyle dünyaya geldiğini, kocasını çok sevdiğini ve Rhodes'un harika bir adam olduğunu fısıldamıştı.

Omzumu silktim. "O, benim küçük arkadaşım."

Gülümsedi.

"Geleneklerinize uymadığım için özür dilerim..." dedim. Başını iki yana salladı.

"Billy ve Sofie de Noel'i Noel gecesi kutlarlar. Ben onunla sadece birkaç Noel'i kutladım ama annesini ve babasını özlediği halde bugün gayet mutlu gözüküyordu. Sadece öyle değilmiş gibi davranıyor."

"En azından, burada bir babası var."

Birden ciddileşti. “Seni üzmemiştim.”

Neredeyse o anı mahvedecektim. “Beni üzmedim. Ben iyiyim.” Amos elinde üstünde Mutlu Yaşlar yazan bir torbayla gelince sustum. Aylar önce ona Jackie’nin verdiği hediye torbasıydı.

Torbayı bana uzattı. Hiçbir uyarıda, açıklamada bulunmadan. *Al*, der gibi.

“Beni düşünmüşsün,” dedim ama bir an için acaba odasına gidip kullanmadığı bir şeyi hediye olarak bana mı veriyor diye düşündüm. Açıkçası, umurumda değildi. Hemen hemen her şeye sahiptim ve istediğim bir şey olursa satın alabilirdim ama pek alışveriş yapmıyordum. Arabamı sadece gerekli olduğu için değiştirmiştim. Kasaba iklimine uygun olmayan ince botlarımın içinde ayak parmaklarımın buz kestiğini söylediğimde Clara bana kızmış olmasına rağmen henüz “doğru” kışlık giysileri ya da ayakkabıları bile almamıştım.

Torbayı açıp içinden ön tarafında bir A harfi olan, kalın sarı deri kaplı bir defter çıkardım.

“Yeni şarkılarını yazman için,” dedi Amos, ben parmağımı kabartmalı harfin üstünde gezdirirken.

Yutkundum. Kalbim sızlıyordu.

“Ama beğenmediysen...”

Yüzüne baktım ve kendime ağlamayacağımı söyledim. Hayatım boyunca yeteri kadar ağlamıştım fakat bu gözyaşları üzüntüden değildi. Kaybettiği, senelerce, dur durak bilmeden zihnimde akmış... ama sonra bir anda yitirdiğim sözcükler için yas tutmayacaktım.

Amos’un bundan haberi yoktu. Henüz ona anlatmamıştım. Anlatmak zorundaydım. Anlatacaktım.

Gözümün kenarına oturan bir damla gözyaşını elimin tersiyle sildim. “Hayır, buna bayıldım, Amos. Cidden bayıldım. Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim.”

“Ben de amfi için teşekkür ederim,” dedi. Yalan söylememi bekliyormuş gibi dikkatle bana bakıyordu.

“Sana sarılabilir miyim?”

Yine başını salladı ve ayağa kalkıp hiç sarılmadığı kadar sıkı sıkı sarıldı. Yanağını öptüğümde bana aynı şekilde karşılık verince şaşırdım. Amos utanmış gibi geri çekildi.

Az kalsın ağlayacaktım ama onu daha fazla utandırmak istemiyordum. Toparlanınca eğilip Rhodes’un torbalarını verdim. “Mutlu Noeller Tobers.”

Lakabını duyunca kaşlarını kaldırdı ve torbaları aldı. Sonra, o buyurgan sesiyle, “Bana bir şey almana gerek yoktu,” dedi.

“Senin de benim için yaptığın güzel şeylerin yarısını yapmana gerek yoktu ama özellikle bugün yaptın. Kar yağıyor, akşam yemeği harikaydı ve domino oynadık. Sanırım, hayatımın en güzel Noel gecesi idi. Yine de hediyen Amos’unki kadar havalı olmadığı için hayal kırıklığına uğrama.”

Gri gözlerini yüzüme dikip ilk torbadaki çerçeveyi çıkardı.

“Umarım beğenirsin. İkiniz de çok şirinsiniz. Diğerini Facebook sayfandan aldım.”

Yutkunup başını salladı. İlk fotoğraf aylar önce Amos’un şelaleye gittiğimiz yürüyüşte çektiğim fotoğrafıydı. Poz vermek için istemeye istemeye yan yana durmuştu ama yine de yeteri kadar iyiydi.

“Sana ne alacağımı bilemedim. Evde ikinizin tek bir fotoğrafı bile yok.”

Elini torbaya daldırıp ikinci çerçeveyi çıkardı. Bundan pek emin değildim. Çizgiyi aşmak istemiyordum. Küçük Amos’un bir köpekle çekilmiş olan bir fotoğrafıydı.

Rhodes bir kere güçlkle yutkundu ve bakışları uzun süre fotoğrafta kaldı. Dudaklarını birbirine bastırıp ayağa kalktı ve beni yerimden kaldırıp o kadar ani ve sıkı bir şekilde sarıldı ki nefesim kesildi.

“Bir de mağazanın hediye kartı var. Oraya mesleğinden söz etmek zorunda kaldım,” diye mırıldandım kazağına ve göğüs kasına karşı.

Sonra, konuşmayı kestim ve kendimi beni rehin almış olan muhteşem vücuda bıraktım. Yanağımı göğsüne dayamıştım ve bana sıkı sıkı sarıldığı için kollarım aramızda kalmıştı. Çamaşır deterjanı ve temiz bir erkek gibi kokuyordu.

Buna bayılıyordum.

Etrafındaki insanlarla ilgilenen bu sessiz *adamı* seviyordum. Bunu ufak jestlerle yapıyordu. Çok anlamlı olan davranışlarla yapıyordu. Tahmin bile edememiş olduğum kadar büyük bir kalbi vardı. Bunu bir anda anlamamıştım. Zihnimin gerisinde kalan ve aniden ortaya çıkan bir şey değildi. Ona karşı hissettiğim şey ağır ağır bana yaklaşmıştı ve ben bunu izlemiştim.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. Elini başımdan belimin arkasına götürdü. İçine derin bir nefes alıp dışarı verdi. Mutlu mutlu iç çekti.

Buna da bayıldım.

“Odama gidiyorum. Yarın kaçta gidiyoruz?” diye sordu Amos.

Halasının evinden bahsediyordu. “Saat sekizde çıkacağız. Daha önce kahvaltı etmek istiyorsan, biraz daha erken kalk, Amos.”

Erken kalkmayacaktı ve ikimizin de bunu çok iyi bildiğinden emindim ama Rhodes ona bunu hatırlatmasaydı, bir baba olamazdı.

Amos ofladı. “Tamam. İyi geceler.”

“İyi geceler,” dedik bir ağızdan. Biraz geri çekildim. Azıcık. Başımı kaldırıp Rhodes’un kirli bir sakalla kaplanmış olan yüzüne gülümsedim.

“Noel’i ikinizle geçirmeme izin verdiğin için teşekkür ederim.”

Yine başımın arkasını tutup elini belime götürdü ama bu sefer eli biraz daha aşağıya, popoma kaydı.

Sakıncası yoktu. Kesinlikle yoktu.

“Dayını ve yengeni görmek istediğini biliyorum ama burada olduğuna memnunum. Çok memnunum,” dedi o sert ama alçak ses tonuyla. Gözleri gözlerimi delip geçerken, “Noel hediyen yukarıda. Benimle gel,” dedi.

Yukarıda mı? O karıncalanma hissi geri geldi... ama bunu sadece göğsümde hissetmiyordum. Neler oluyordu?

Onunla gitmezsem ne olduğunu öğrenemezdim.

Başımı sallayıp peşinden gittim. Yürürken aşağı katın ışıklarını kapattı. Bir Noel ağacı almamışlardı. Amos’la birlikte garaj dairesine gidip benim satın aldığım ve sade süslerle donattığımız ufak ağacı almış, televizyonun yanına birkaç kitabın üstüne koymuştuk. Işıklar pille çalışıyordu. İkimiz de ağacın ışıklarını kapatmadık.

Rhodes odasına doğru giderken elimi bırakmadı ama kapıyı ben kapattım. Şaşkınlıkla bana bakınca, ona gülümsedim.

“Otur. Lütfen,” dedi ve dolabını açtı.

Yatağın kenarına oturup ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Rhodes dolaptan iki kutu çıkardı. Bunları tıpkı ütü yapışı gibi düzgünce kahverengi ambalaj kâğıdına sarmıştı. Önce ufak olanı uzattı ve diğer kutuyu bırakmadan önüme diz çöktü.

“Al,” dedi.

Gülümseyip ağır ağır kâğıdı açtım, içindeki hediyeyi çıkardım ve üstündeki ismi gördüm. Ağzım açık kaldı.

“Sen kendine almadığın için ben aldım,” dedi. Kutunun içindeki kâğıtları çıkarıp kenara koydum ve üst kısmı kürklü uzun çizmeleri çıkardım. “Artık evden her çıktığında ayak parmaklarının buz kesmeyecek.”

Çizmeleri göğsüme bastırdım. “Bayıldım. Teşekkür ederim.”

“Ayaklarına tam uyuyor mu diye deneyelim,” dedi. Ayağımı tutup kaldırdı. Ona çizmelerden birini verip ayağıma geçirişini izlerken sesimi çıkarmadım. Topuğumdan geçirebilmek için birkaç kere çekti.

Bana baktı. “Oldu mu?”

Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek başımı sallayınca, diğer çizmeyi de giydirdi. Ucunda yeteri kadar yer olduğundan emin olmak için ayak parmaklarımı oynattım ama karşıma diz çöküp çizmeleri giydiren Rhodes’dan başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum. “Tam oldu. Çok teşekkür ederim. Bayıldım,” diye fısıldayıp gülümsedim.

Yerdeki diğer kutuyu alıp bana uzattı.

“Buna gerek yoktu,” dedim kutuyu açmaya girişirken.

“Sana sadece ihtiyacın olan şeyleri aldım,” dedi.

Kâğıdı ve kutunun bandını açarken gülümsedim ve kutunun içinde turuncu bir şey olduğunu gördüm. Şişme bir monttu. Mağazada satılan en pahalı marka olduğunu fak ettim.

“Burada senenin üçte birinde kış mevsimi yaşanır. Montun çok ince olduğu için eve her girdiğinde titriyor oluyorsun,” dedi alçak sesle. “Başka bir şey almak istersen iade edebiliriz.”

Montu kenara koydum.

Sonra, üstüne atıldım.

Resmen.

Kollarımı o kadar hızlı bir şekilde boynuna doladım ki Rhodes hazırlıksız yakalandı ama dengesini sağlamayı başardı. Yanağımı yanağına dayadım ve bacaklarımı diz çöktüğü yerde etrafına doladım. Ona sarıldım. Çerçeveleri gördüğünde bana sarıldığı gibi sıkı sıkı sarıldım.

Mont, elmas bir bilezik ya da yakutlu bir kolye değildi. Sırf pahalı olduğu için satın alınmış marka bir çanta değildi. Dizüstü bilgisayarım daha bir senelik olduğu için ihtiyaç duymadığım yeni bir dizüstü bilgisayar değildi.

Bunlar ihtiyacım olan şeylerdi. Rhodes bunu biliyordu. Üşümemi istemediği için beni sıcak tutacak olan şeyler alıyordu.

Hayatımda aldığım en düşünceli hediyelerdi.

“Bu içten sarılmayı neye borçluyum?” diye sordu yanağıma karşı. Ellerini belime indirdi ve beni sıkı sıkı kucağında tutarak bunu defalarca yapmışız gibi topuklarına yaslandı. “Üzıldün mü?”

Gözlerim dolmuş, yaşlar boynuna ve kazağının yakasına ak-mıştı. “Çok iyi davrandığın için ağlıyorum. Senin suçun...”

Bana biraz daha sarıldı. “Benim suçum mu?”

“Evet.” Azıcık geri çekilip o çarpıcı yüz hatlarına, kaşlarına, şirin çenesine baktım ve onu öptüm.

Daha önceki gibi ruhumu besleyen o tatlı öpücükler gibi de-ğil, gerçekten öptüm.

Rhodes beni öperken inledi – ilk gerçek öpüşmemizdi. Du-dakları hatırladığım kadar yumuşak ve kusursuzdu. Dünyada onunkilerden daha kusursuz dudaklar olamayacağını hissettim. Rhodes başını yana eğip beni ağır ağır, hafifçe öptü. Telaş etme-den ılık dudakları altdudağımı ve dilimin ucunu emdi, sonra baştan başladı. Sırtımı okşuyor, beni kendine çekiyor ve bana dokunuyordu.

Aramızda garip bir durum yoktu. Tereddüt yoktu. Elleri vü-cudumu çok iyi tanıyormuş gibi üstümde geziniyordu.

Uzun uzun öpüştük ve iri avucunu kazağımın arkasından içine soktu, parmaklarını gerip mümkün olduğunca çok yere dokundu. Ben de aynı şeyi yaptım. Elimi kazağının içine sokup sert kaslarına ve kaburgalarına dokundum. Rhodes hafifçe in-leyince yutkundum çünkü o anda öpüşmeyi kesinlikle kesmek istemiyordum.

Hatta hiçbir zaman kesmek istemiyordum.

Gökyüzünün mavi olduğunu bildiğim gibi beni önemse-diğini biliyordum ve bir yanımda onun da bana biraz âşık olduğunu söylüyordu. Kendi çapında sevgisini belli ediyordu. Bana bir şey-ler yapmayı öğretmişti. Benimle bir şeyler yapabilmek için vakit ayırmıştı. Beni önemsemediğini asla başkalarının önünde gizleme-mişti. Bana destek olmuştu. Benim için endişelenmişti.

Bu, aşk değilse bile bunların hepsini hayatımın sonuna kadar kabul edebilirdim.

Ama o anda, o gün odasında ılık tenini ve o sert kaslarını okşarken... isteyebileceğim en pratik ve tatlı iki hediye almışken... aramızdaki şeyin ne olduğunu düşünüp endişelenmeyecektim. İsteyebileceğim her şeye sahiptim.

O, eski kocam değildi.

Bu adam beni ne oyalandı ne de kullanırdı. *Benden* hoşlandığı için benimle vakit geçiriyordu.

Dahası, beni mutlu ediyordu. Hafif gülümsemeleriyle. Dokunuşlarıyla. O buyurgan aksi sesiyle bile. Bunlar için paha biçilemezdi.

Beni mutlu ediyordu. O anda hazır olduğuma karar verdim. Fazlasıyla hazırdım.

Ben bunu ona fısıldayarak söylerken, kazağımın altındaki sert eli omuzlarımın arasındaki o hassa noktayı okşadı.

Rhodes inledi, gözlerimin içine bakabilmek için beni biraz geriye itti ve hayatına girdiğim o ilk geceki ciddi ifadesiyle, "Ne kadar hazır olduğumu tahmin bile edemezsin," dedi.

Sonra, beni yine uzun uzun, derin derin, tatlı tatlı öptü. Bana emin olup olmadığımı sormadı. Tereddüt etmedi.

Bana bir kez daha hissettiğim ve istediğim şeyin doğru olduğunu teyit etti.

Bunun o yumuşak öpüşmelerin sonuncusu olacağını bilmiyordum.

"Seni görebilir miyim?" dedi boğuk bir sesle.

Elimi sırtında uzanabildiğim kadar yukarı götürüp pürüzsüz tenini okşadım. "Bundan daha fazlasını yapabilirsin."

Tutkuyla inledi ve diğer eliyle kazağımı tutup çıkardı. Dudakları dudaklarımdan doğruca boynuma kaydı ve kalçalarımı ona sürtmememe neden olacak şekilde öpmeye başladı.

Ereksiyonuna sürtünüyordum.

Daha önce... bana uykulu uykulu ya da yarı uykulu bir şekilde sarıldığında kot pantolonundan ya da eşofmanından ereksiyonunu hisseder gibi olmuştum ama asla... asla böyle değildi. Hazırdı. Bekliyordu. Heyecanlıydı ve uyarılmış durumdaydı.

Aradan çok uzun zaman geçmişti. Ağırdan almıştık. Bu noktaya kadar beklemiştik.

Çünkü ben ona sürtündüğümde, bana karşı kayıtsız olmadığını belli edercesine inliyordu. Boynum ile köprücük kemiğim arasındaki noktayı emdiğinde ben de inledim. Rhodes bir an için geriye çekilip yutkundu. Hızlı hızlı nefes alırken bakışlarını yüzümden göğüslerime çevirdi. Üstümde göğüslerimi dik gösteren o yeşil dantelli sutyen vardı. Telli kısmı beni rahatsız ediyordu ama o anda o sutyeni seçtiğime hiç o kadar mutlu olmamıştım.

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Çıkar şunu.” Yutkundu. “Lütfen.”

“Tamam,” diye fısıldadım. Elimini yumuşak teninden arkama götürdüm ve sutyenin kopçasını açtım. Omuzlarımı kaldırıp sutyenimi aramıza düşürdüm.

Hazırdım. Çok ama çok hazırdım.

“Tanrım,” diye fısıldadığını duydum ve ellerini belime dolaştığı gibi beni biraz kaldırdı. Eğildi ve o pembe, muhteşem dudaklarıyla meme uçlarımdan birini emdi.

İnleyip başımı geri attım ve göğsümü biraz daha ona doğru kaldırdım. Meme ucumu bir kere daha emdikten sonra diğerini de sert bir şekilde emdi ve sert bir şekilde dişlerinin arasına aldıktan sonra bir kere de hafifçe ısırıldı. Durmak istemiyordum ama ben de onu görmek istiyordum. Kazağını tuttum ve yukarı çekip çıkardım.

Pencereden onu gizlice izlediğim zamanlardaki kadar güzeldi. Karnı düz ve kaslıydı. Derisi gergindi ve karnının V biçimli kasları açık renkli tüylerle kaplıydı. Orasını yalamak istedim ama ellerimi göğsünde, omuzlarında gezdirip tekrar kucağına yerleştim. Böylece ereksiyonunu hissedebilecektim.

Göğüslerim göğsüne sürtündüğü anda beni öpmeye başladı. Meme uçlarımın göğsündeki tüylere sürtünürken daha da sertleştiğini hissettim. Ben onun her yerine dokunurken onun elleri de benim vücudumun her yerinde gezindi. Bir noktada elimi kot pantolonun içine soktum. O da elini çoraplarımın ve iç çamaşırımın içine soktu, popomu avuçlayıp sıktı. Sonra, beni ereksiyonuna çekti.

Elimi iç çamaşırımın içine sokup oradaki tüyleri okşadım. Penisinin geniş ve sert dip kısmını okşadım. Pürüzsüz derisini hissettim. Rhodes beni şaşırtarak boğuk bir sesle güldü. “Onu fazla yapma.”

Çenesini, çenesinin ucunu öptüm ve yine de penisini biraz sıktım.

İç çamaşırımın içinde olan ellerinden birini çıkarıp göğsümü tartar gibi avuçladı. “Nasıl bu kadar şanslı olabilirim?” diye inledi. “Şu anda bile nasıl bana bu muhteşem hissi yaşatabiliyorsun?” Boynumu hafifçe öptüğünde titrediğimi hissettim.

“Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki,” dedim. Ellerimi sırtında gezdirirken, kalçalarını benimkine karşı oynatmasına neden olan bir şekilde çenesini hafifçe ısırdım. “Meme uçlarımı emdiğini hayal ederek kaç kere boşaldığımı hatırlamıyorum.”

Çatlak ve yüksek bir sesle inledi.

“Ya da içime girdiğini düşünerek.”

Rhodes kesik kesik nefes alırken kalçalarımı çevirerek ereksiyonuna sürtündüm.

“Son damlasına kadar içime boşaldığımı, aynı anda boşaldığımızı hayal ettim.”

Boğuk bir ses çıkardı.

İri elleriyle popomu kavradı ve ayağa kalkıp beni yatağının ortasına bıraktı. Çoraplarımı çekip çıkardı, ardından parmaklarını külotuma geçirip onu da çıkardı.

Ona gülümseyip sırtımı gerdim ve yatağa çıktığında kot pantolonuna uzandım. Pantolonunu aşağı çekerken gülümsemeye devam ederek, poposunu sıktım ve elimi boxer çamaşırının altına sokup onu iki kere okşadım.

Onu okşadığımda inledi ama penisini tuttuğumda daha da yüksek sesle inledi.

Hangimizin daha çok şaşırdığını bilmiyordum.

Çünkü elimdeki şeye baktığımda, penisinin sadece dip kısmını kavrayabildiğimi fark ettim. Henüz... geri kalanına dokunmamıştım bile.

Başını eğip boğuk bir sesle güldü ve beni öperken, “Ben de bu geceyi hayal ettim,” dedi.

Elimdeki kalın penisine bakarken, bu sefer ben yutkunmak zorunda kaldım.

Kusursuzdu.

Penisini hafifçe sıktığımda, hülyalı bir ifadeyle yine inledi. Beni öptü ve ben penisini tekrar sıktıktan sonra bunu bir daha yapmamı istiyormuş gibi kalçalarını çevirdi.

Tekrar yaptım.

“Dudaklarımı... ve parmaklarımı götürmek istediğim yerler var...” Başını tekrar göğüslerime eğip ağır ağır meme uçlarımdan birini emdi. “Çok zevk alacaksın...”

Hiçbir zaman sabırlı olmamıştım.

Rhodes göğüslerimi öpüp yalarken, vücutlarımızın arasında kalan kalın penisini okşamaya başladım. Başparmağımı bir noktada ağzıma almak istediğim koyu kırmızı renkli ucunda birikmiş olan sıvının üstünde gezdirdim. Onu ağır ağır okşarken, başının erişebildiğim noktalarını öptüm. Saçlarını. Kulağını. Diğer elimle sırtını okşarken, Rhodes meme uçlarımı emmeye devam etti. Sonra, ellerinden birini yan tarafıma götürdü ve parmak uçlarını vücudumda gezdirmeye başladı.

Kendime hâkim olamadan o sözcükler ağzımdan çıktı. “Başkalarının seni böyle görmüş olmasından nefret etmem çok kötü bir şey mi? Ne kadar iri olduğunu, avucumun içinde yarattığın hissi bilen tek kişi olmadığımı kıskanmam çok mu kötü?”

Boğazından tutkulu bir inleme yükseldi. Derin derin nefes alıp veriyor, parmakları bacaklarımın arasındaki hareketine devam ediyordu. Ama yanıt verdiğinde sesi sert, derin ve ciddiye. “Onlar önemli değil. Bir daha görmeyecekler. Anladın mı?” Geri çekilip muhteşem gri gözlerini gözlerime dikti. “Kıskançlık hissedenden tek kişi sen değilsin.”

“Kıskanmana hiç gerek yok,” dedim.

Olabilecek en doğru şeyi söylemiş olmalıydım çünkü öpmeye başladık. Elimi yalayıp onu okşamaya devam ettim. Nihayet, o iri parmaklarından birini içime soktu. Beni öpmeye başladığı anda ıslanmıştım. Parmağını ağır ağır içime sokup çıkarmaya başladığında inledim.

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum,” diye fısıldadım. “Doktora gittim ve şu anda korunuyorum.” Bunu bilmesini istemiştim.

Boğuk bir sesle, “Ben her sene gidiyorum ve uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım...” dedi.

“Güzel.” Boynunu ısırdım. “O halde, dilediğin gibi içime boşalabilirsin.”

Rhodes yine inleyerek bir parmağını daha içime soktu ve parmakları bir süre sonra içimde makas hareketi yapmaya başladı. Nihayet, üçüncü parmağını da içime soktuğunda gerildiğimi hissettim. Zihnimin gerisinde ikimizin de istediği şeyin bu olduğunu bilerek inledim.

Rhodes kulağıma bana neler yapacağını fısıldadı – beni nasıl seveceğini, birlikte ne kadar iyi olacağımızı bildiğini, içimi penisinden fazlasıyla dolduracağını söyledi. Ama en hoşuma giden kısmı beni ne kadar arzuladığıyla, onu ne kadar iyi hissettirdiğimle, vücudumun vücuduna nasıl güzelce uyduyuyla ilgili

olan sözleriydi. Bacaklarımın arasında kirli sakalını hissederken, elimi o yumuşak, kahverengi-gümüş saçlarının arasına daldırdım. Dilini mümkün olduğunca derinlere sokup beni tutkuyla yalamaya ve emmeye başladı. Rhodes bana tadıma bayıldığını ve bunu tekrar yapmak için can attığını söyledi.

Nihayet, kalçalarını bacaklarımın arasına götürdü. Bacaklarımı etrafına doladım ve penisini dibinde tutup ikimizin de istediği yere götürdüm. Sonra, ağır ağır içime girdi.

Önceden üç parmağımı içime soktuğuna sevindim ama en çok da böyle bir armağana sahip olduğuna sevindim çünkü penisinin kalınlığına ve uzunluğuna alışmam bir dakika kadar sürmesine rağmen... inanılmazdı.

Belinin ağır hareketleri ikimizi birbirine kaynaştırdığı anda penisi kıpırdandı ve boynuma karşı inledi. Vücudu beline dolaştığım bacaklarım hariç her yanıma örtüyordu. Rhodes içimden azıcık çıkıp tekrar girdiğinde kesik kesik nefes alıyordu. Şiltenin gıcırdağını duydum. Tutkuyla inledi ve var gücüyle içime girdi.

Bacaklarımı sıkıca etrafına, kollarımı da boynuna doladım ve kalçalarımı azıcık kaldırdım. Şilte yine gıcırdağı. Hayatımda hiç o kadar erotik bir ses duymadığımı düşündüm. O hafif *gıcır gıcır* sesler özellikle de kulağıma inlediğinde beynime kazındı. Nefesi sıcaktı ama vücudu daha da sıcaktı.

Sırtını okşarken, onunla ilgili her şeyi sevdiğimi düşündüm.

Dahası, bunu ona söyledim.

Penisinin yine kıpırdadığını, nefes nefese olduğunu hissettim. “Daha tam anlamıyla başlamadan bitirmek mi istiyorsun?” dedi.

“Bence bayağı başladık,” dedim güçlükle. Rhodes hayalarını popoma çarparak geri çekildi ve tekrar içime girdiğinde şilte yine gıcırdağı. Önce ağır ağır, sonra hızlı hareketlerine devam ederken, penisinin ucunu kadınlığıma dayayarak ve sonra tekrar içime girip devam ederek beni çileden çıkardı.

Uzun uzun öpüştük. Boynunu ısırdığımda omzumu ve kulağımı sert bir şekilde emdi. Göğüs kılları meme uçlarımı değiyordu ve bu hisse bayılıyordum. Bir ara ellerini popomun altına sokup beni biraz daha kaldırdı ve pelvik kemiğinin derime kusursuzca battığını hissettim. Terli ve sessizdik. Ağzımı omzuna dayadım ve her inlediğinde onu öptüm.

“Muhteşemsin,” dedi.

“Kusursuzsun,” diye fısıldadı.

“Çok güzel bir his,” diye inleyerek hızlanmaya başladı ve bacaklarımın arasındaki sıcaklık giderek arttı.

Rhodes içime girip çıkarken, beni kucağına oturttu ve tam istediğim yere sürtünmeye başladığında bacaklarımı sıkıca beline doladım. Yanağına karşı bağırarak boşaldım. Popomu kavradı, kalça hareketleri hızlandı ve o kadar boğuk bir inlemeyle boşaldı ki sesini kendi göğsümde hissettim.

Hâlâ bacaklarımın arasındayken, içimden çıkmadan beni yatağa bıraktı ve o iriyarı, terli vücut yanıma çöktü. Yanağını başımın üstüne dayayıp soluklanmaya çalıştı. Ona sarılıp terli sırtını okşarken ben de nefes nefeseydim.

“İnanılmazdı,” dedim nefesler arasında.

“Tanrım,” dedi. Göğsümün üstünü öptü.

“Mutlu Noeller bana.”

Ani kahkahası göğsümü ve kalbimi doldururken beni kendisine biraz daha çekip başımı kaldırdıktan sonra dudaklarımdan öptü. Gözlerimin içine bakıp gülümsedi. O tatlı gülümseme kalbimin adeta kanatlanmasına neden oldu. Şefkatle fısıldadığı o sözcük içime işledi. “Mutlu Noeller, Aurora.”

“Mutlu Noeller, Tobers,” dedim. Kalbimin ufacık bir yerinde bunun kutlayacağımız Noellerden ilki olmasını diledim. “Sen bir numarasın, bunu biliyor muydun?”

Dudaklarının kıvrıldığını, tenime karşı gülümsediğini hissettim. Gerçekten de en mutlu Noel’imdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

“Lütfen, Amos, Tanrı aşkına dur,” diye inledim bir sonraki gece yolcu koltuğundan.

Arabamın direksiyonunun başında olan öğrenci sürücümüz başını hayal kırıklığıyla sallarken bana dönüp bakmadı bile. “Daha bir saat önce yola çıktık!”

Çok haklıydı. Otuz dakika önce halasının evinden çıkmıştık. Hatta kapıdan çıkmadan tuvalete de gitmiştim. Ama Rhodes birkaç bira içtiği için arabayı benim kullanmam gerekebilir diye son anda bir fincan kahve içtiğimi bilmiyordu. “Ufak bir mesanem olduğunu biliyorsun. Lütfen, çiş yaparsam arabamı temizle diye sana para ödemek zorunda kalmamı istemezsin.”

Rhodes arka koltuktan bir kahkaha patlattı.

“Bir saat boyunca sidik kokusu içinde araba kullanmak istemezsin.”

Amos nihayet panik içinde bana baktı.

“Lütfen, Amos, lütfen. Beni seviyorsan ki sevdiğini biliyorum, bir sonraki benzinlikte dur. Bir sonraki sapağa gir. Yolun kenarı bile olur. Elimi çabuk tutarım.”

Bu sefer, Rhodes güldüğünü gizlemedi ve kesin bir talimat verdi. “Yolun kenarında işlemek yok. Yanımızdan bir eyalet polisi geçerse, uygunsuz teşhir suçuyla ceza almanı engelleyemem.”

Ofladım.

“Amos, beş dakika mesafede bir benzinlik var. Oraya kadar dayanabilir misin?” diye sordu Rhodes koltuklarımızın arasına eğilerek.

Kaslarımı sıktım –bir kez daha önceki gece yüzünden bacaklarımın arasının sızladığını fark ettim– ve bacaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım.

Rhodes elini koluma koydu ve başparmağıyla oradaki hassas noktayı okşadı. Ona gülümsedim ama çişimi tutmak için kendimi sıktığımdan sırtıyormuş gibi görünüyor olmalıydım.

O gün muhteşem geçmişti. Saat tam sekizde yola çıkmıştık. Amos arka koltukta uyuya kaldığı için saat on bire kadar dört, beş sözcük ancak söylemişti. Rhodes’la Colorado’dan, eğitim aldığı dönemde öğrendiği şeylerden söz etmiştik. Bana av bekçiliği ya da daha resmi olarak söz etmek istediğinde vahşi doğayı koruma bölge görevlisi olarak işini ve çoğu görevlinin onun gibi eyaletin güneydoğusunda değil Montrose’a yakın olan bölgelerde çalıştığını anlattı. Biraz müzik dinledik ama daha çok Rhodes konuştu ve ben ağzından çıkan her sözcüğü, özellikle de çaktırmadan bana fırlattığı gülümsemeleri adeta yuttum.

Bunu bana söylemesi gerekmiyordu ama onun da önceki geceyi düşündüğünü görebiliyordum. Bunu en kısa zamanda tekrarlayacağımızı umuyordum. Sonradan başımı çıplak göğsüne yasladığım anı da kabul edebilirdim.

Amos’un halası Şükran Günü’nden hatırladığım kadar hoştu ve beklenmedik bir misafir olarak çok güzel vakit geçirdim. Rhodes’la bol bol sohbet ettim, daha çok Johnny dayısıyla ve babasıyla takılan Amos’la biraz konuştum, elimden geldiğince mutfak işlerine yardım ettim. Biraz dışarı çıktım, yengemle

dayımı arayıp Mutlu Noeller diledim ve biraz kuzenlerimde de konuştum.

Rhodes ertesi gün işe gitmek zorunda olduğu için saat dörtten sonra geri dönüş yoluna çıktık. Amos araba kullanabilir mi diye sormuştu, ben de seve seve kabul etmişim – en azından, yarım saat sonra durmak istemeyene kadar halimden memnundum. O sabah, yollardaki karlar temizlenmişti ve ısı bir anda yedi dereceye yükseldiği için yollar donmamıştı. O yüzden, Amos’un araba kullanmasında bir sakınca görmemiştik. Rhodes sadece iki kere ondan durmasını rica ettiğimde biraz şikâyet etmişti.

Tam kıvranmaya başlamak üzereyken, ileride benzinliğin tabelasını gördüm. Altıma yapmamak için tüm irademi zorlayarak sessizce oturuyordum.

“Nihayet!” diye inledim. Amos sağa sapıp benzinliğe girdi.

“Benzin alacağız,” dedi Rhodes oğlu arabayı park ederken.

“Tamam, ücretini sonra sana veririm. Gitmem gerek,” diye fısıldayıp kapıyı açtım. Emniyet kemerimi çoktan çözdüğüm için arabadan dışarı fırladım.

Arkamdan güldüklerini duydum ama yapacak daha iyi işlerim vardı.

Neyse ki hayatımda bir sürü benzinliğe girip çıktığımdan, bir mıknaş gibi tuvaletlerin yerini bulabiliyordum. Oradaki tuvaleti görünce hemen o yöne doğru yürümeye başladım çünkü attığım her adım giderek zorlaşıyordu. Büyük bir benzinlik olmamasına rağmen, tuvalet geniş bölmeleriyle şaşılacak bir büyüklükteydi. Tam iki dakika çiş yaptım. Ağırlığımın yarısını sıvı olarak oraya bırakmış gibi hissettim ve hızla çıktım. Tuvalet görevlisi kadın dışarıya baktığı noktadan bana dönüp başını salladı. Ben de ona başımı salladım.

Tam o anda neye baktığını gördüm.

Dışarıda, tırların durduğunu tahmin ettiğim ilerideki bir alanda kocaman A sınıfı bir otobüs vardı.

Kapısı açıktı ve aşağı esneyen, yüzünü ovuşturan insanlar iniyordu. Bir tur otobüsü olamayacak kadar çok yolcusu olduğunu düşündüm.

Rhodes ya da Amos arabayı bir sonraki benzin pompasına çekmişlerdi ve ikisi de orada dikiliyordu. Amos pompaya bakıyor, Rhodes da arabaya yaslanmış beni izliyordu.

Ona el salladım.

Bana o hafif, beni mahveden gülümsemelerinden birini fırlattınca içimden ona sarılmak geçti.

Ama tam o anda her şey berbat oldu.

“Ora?” diye seslendi birisi.

Soluma bakınca, sevdiğim ve belki âşık olduğum iki kişiden on adım ileride tanıdık iki kişi gördüm. Neden tanıdık olmaya-caklardı ki? Onları on senedir tanıyordum. Arkadaşım olduklarını sanmıştım. Yüzlerinin bembeyaz kesildiğini görünce, onların da beni gördüklerine şaşırdıklarını anladım. O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki donakaldım ve gözlerimi kırptıştırarak Simone ile Arthur olduklarından emin olmaya çalıştım.

“Sensin! Ora!” Simone bana seslenirken, bir yandan Arthur’un ceketini çekiştiriyordu.

Arthur beni gördüğüne pek sevinmiş gibi değildi.

Haksız değildi. Kalıcı kara listemde olduğunu biliyordu. Oldukça iyi bir insan olduğumu düşünmeme rağmen, yüzüme boş bir ifade yerleştirdim.

Sanırım beni Rhodes ve Amos’a biraz daha yaklaştıran iki adım atmayı başardığım için onları görmezden gelmeye karar vermiştim; ama Simone aniden koluma yapıştı. “Ora, lütfen.”

Kolumu geri çekmedim fakat koyu kahverengi gözlerine bakmadan bakışlarımı parmaklarına çevirdim ve son derece sakin bir ses tonuyla yanıt verdim. “Merhaba, Simone. Merhaba, Arthur. Hayatta olduğunuzu görmek güzel. Hoşça kalın.”

Simone kolumu bırakmayınca yüzüne baktım ve gözlerinde çaresiz bir ifade gördüm. Arthur'a bakmadım bile çünkü onunla Simone'dan bir sene daha önce tanışmıştım –*ilk nikâhına gitmiş-tim*– ve harika Noel'imi mahvetmelerine izin vermeyecektim.

“Kızgın olduğunu biliyorum,” dedi Simone elini çekmeden. “Çok üzgünüm, Ora. İkimiz de çok üzgünüz, değil mi Arthur?”

Arthur o kadar üzgün bir sesle, “Evet,” dedi ki daha keyifli olsaydım minik bir keman çalıyormuş gibi yapardım. Başka bir gün olsaydı. Belki tek başıma olsaydım.

Başımı çevirince Rhodes'un kaşlarını çatmış olduğunu fark ettim. Amos da beni izliyor, tesadüfen durduğumuz bir benzinliğin ortasında kiminle konuştuğumu merak ediyor olmalıydı. O anda onlara Kaden'dan söz etmem gerektiğini anladım. Onlara, özellikle de Rhodes'a hayatımla ilgili ufak tefek bilgiler vermeye devam edemezdik. Hayatlarımızdaki pek çok üzücü olaydan söz ettiğimiz halde hayat öykümdeki o kocaman delikleri merak etmediği için şanslı olduğumu biliyordum.

“Tamam, kendinizi kötü hissettiğinize sevindim. Birbirimize söyleyeceğimiz hiçbir şey yok. Lütfen, kolumu bırak, Simone,” dedim ve dik dik yüzüne baktım.

Yorgun gözüküyordu. İkisinin kiminle turnede olduğunu merak ettim.

Sonra, kendime bunun bir önemi olmadığını hatırlattım.

“Hayır, lütfen beni dinle. Daha yeni aklımdaydın. Seni *burada* görmüş olmam bir mucize. Birisi Colorado'ya taşındığını söylemişti ama seni burada görmem ne kadar olasılık taşıyor?” dedi bir çırpıda. Yüzüne bakmaya devam ettim ama gözümün ucuyla Rhodes'un bize yaklaştığını gördüm.

Kolumu çekip elinden kurtardım. “Evet, bir tesadüf. Hoşça kal.”

“Ora,” dedi Arthur alçak sesle. “Çok üzgünüz.”

Eminim, dedim içimden neredeyse kırgın bir şekilde ama gerçekten de artık umurumda değildi. Umurumda olan şey, bana

sırtını dönmeyen insanların yanında olabilecekken onlarla konuşarak vaktimi boşa harcıyor olmamdı. Aslında, ben de patronları sayıldığım halde patronlarıyla ayrıldığımda telefonlarıma çıkmamaya başlamayan insanlarla. Çünkü her zaman ama *her zaman* gerçek dostlar olduklarını düşünmüştüm. Seneler içinde bir noktada Kaden'dan çok müzik grubuyla vakit geçirmeye başlamıştım çünkü annesi asistanı gibi davranma mazeretimin pek de inanılır olmadığından şikâyet etmeye başlamıştı.

Arthur ve Simone dahil olmak üzere bu insanlar... bana enstrümanlarını çalmayı öğretmişlerdi. Şarkı yazarlığımla ilgili olarak bir şeyler yolunda gitmediğinde söylemişlerdi. Birlikte sinemaya, tiyatroya, yemek yemeye, yaş günü partilerine, bowling oynamaya gitmiştik...

Turnede olmadığımızda bile mesajlaşmıştık.

Ta ki benimle iletişimlerini tamamen kesene kadar.

"Kaden bize ayrıldığınızı yeni söyledi. Sonra, Bayan Jones seninle iletişimde olduğumuzu öğrendiği takdirde işimize son vereceğini söyleyen bir e-posta yolladı," dedi Arthur. Boş bir ifadeyle ona baktım.

"Size inanıyorum ama acaba bunlar yeni telefonumdan sizi aramaya çalışıp bir kere bile geri dönmediğiniz sesli ve yazılı mesajlar bırakmamdan önce miydi? Beni aradığınızı asla ona söylemezdim, bunu biliyordunuz."

Ağzını kapattı ancak belli ki Simone konuşmaya devam etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu.

"Özür dileriz. Neler olduğunu birkaç ay önce öğrendik. Kaden berbat durumda. Hepimize senden haber alıp almadığınızı sordu ve turneyi iptal etti. Bundan haberin var mıydı? Bu yüzden Holland'la birlikte buradayız."

Kaşlarımlı kaldırdım. "Bayan Jones'un *ben bile daha bilmiyor-ken* size ayrılacağımızı söylediğini biliyorum. Bunu bana Bruce söyledi." Bruce Utah'ta ziyaret ettiğim turne görevlisiydi. "Beni

uyarabilirdiniz ama uyarmadınız. İkiniz de muhbirlik etmeyeceğimi biliyordunuz. İkinizden biri aynı durumda olsaydı, ben size söyledim. Tıpkı Bayan Jones biraz kilo aldığı için seni işten çıkarmaktan söz etmeye başladığında sana söylediğim gibi, Simone. Hatırlıyor musun? Seni uyarmadım mı?”

“Ama Kaden...” dedi Simone.

“Artık umurumda değil, o kadar. Kendinizi kötü hissetmenize gerek yok. En azından, ona numaramı vermediğiniz için size teşekkür edebilirim... Gerçi Bayan Jones benimle konuştuğunuzu öğrenip sizi kovmasın diye bir şey demediniz, değil mi?” dedim alaycı bir sesle. “Size sadece turne için bol şans dileyebilirim,” dedim elimden geldiğince sakın bir tavırla. Arkama döndüğüm anda, sessizce yanımıza gelmiş olan Rhodes’la burun buruna geldim.

Amos da yanındaydı.

İkisinin de bana temkinle ve dikkatle baktıklarını görünce, içime bir panik hissi yayıldı. Çok değil ama yeteri kadar. Fazlasıyla.

Siktir.

Olanları bu şekilde öğrenmelerini istemiyordum. İşin aslı, hiç öğrenmelerini istemiyordum. Bir ara kendim anlatmayı planlamıştım. Aurora’nın eski kocası bilmecesinin son parçasını da itiraf edecektim.

Şimdi, telefonlarına ve mesajlarıma yanıt vermeyi kesmiş olan bu iki eski “arkadaş” bu şansımı elimden almıştı.

Onlara arabada açıklama yapacağımı söylemek için ağzımı açarken keskin bir utanç hissinin içime yayıldığını hissettim ama Rhodes benden önce davrandı.

“Eski kocanın ismi Kaden mi?” diye sordu çok ağır ağır. “Kaden Jones mu?”

Ben yanıt veremeden, Amos dudaklarını bembeyaz kesilecek kadar birbirine bastırdı ve kaşlarını ya kafası karışmış ya incinmiş ya da kızmış gibi çatı.

Lanet olsun. Bu durum benim suçumdu. Evet, Simone ile Arthur'u suçlayabilirdim ama sonuç olarak Rhodes ile Amos'un bu duruma düşmesi benim suçumdu. Onlara doğruyu söylemekten başka çarem yoktu. "Evet. O," dedim cılız bir sesle. İçimi büyük bir utanç hissinin kapladığını hissettim.

Sadece son on yılın en muhteşem country şarkıcılarından biri. Şöhretini kısmen bana borçlu olan adam.

"Eski kocan şu sigorta reklamlarına çıkan country şarkıcısı mı? Hangi Perşembe Gecesi Futbolu programının şarkısını söyleyen adam mı?" diye sordu Rhodes epeydir duymadığım o çok ciddi ses tonuyla.

"Ama sen..." Amos başını iki yana sallayıp sustu, boğazı ve yanakları kızardı.

Kırgın mıydı, yoksa kızgın mıydı bilemiyordum. Belki hem bana kırılmıştı hem de kızmıştı ama birden kendimi çok kötü hissettim. Bir buçuk sene önce bildiğim hayatım elimden alındığında hissettiğimden çok daha kötü bir histi. Ellerimi yumruk yapıp düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Evet, o. Size onun kim olduğunu söylemek istemedim çünkü..."

"Evli olduğunu söylemiştin," diye mırıldandı Amos. "Onun evli olmadığını biliyorum çünkü Jackie eskiden hep ondan söz ederdi."

"Teknik olarak evliydik. Resmi nikâhsız olarak birlikte yaşıyorduk. Sahip olduklarının yarısını alabilirdim, elimde delil var. Bir avukata gittim, elimizde dava açacak kadar kanıt vardı ama..."

Bu sefer, Rhodes ağzını açıp başını iki yana salladı. Boynundaki kas seğirmeye başlamıştı. "Bize yalan mı söyledin?"

"Size yalan söylemedim!" diye fısıldadım. "Sadece... her şeyi anlatmadım. Ne diyebilirdim ki? Hey, yabancılar, bilin bakalım ne oldu? Hayatımın on dört senesini ülkedeki en meşhur insanlardan biriyle heba ettim mi diyecektim? Şarkılarının hepsini ben yazdığım halde, salak ve saf olduğum için kendi yazdığını

söyledi mi diyecektim? Annesi beni yeteri kadar iyi bulmadığı için o benden ayrıldı mı diyecektim? Beni yeteri kadar sevmeyi için benden ayrıldı mı?” O tanıdık utanç hissi göğsümü sıkıştır-maya başladı.

Gözümün ucuyla Simone ile Arthur’un kabul edecek kadar bile önemsemediğim bir özür mırıldanarak uzaklaşmaya başladıklarını gördüm.

“Şarkılarını da mı sen yazdın?” diye fısıldadı Amos hayretle. İlk karşılaştığımızda babasının bizi yakaladığı ve planının ortaya çıktığı zamanki ses tonuyla sormuştu bunu. “Ve bunu bana söylemedin mi?”

“Evet, Amos, şarkılarını ben yazdım. Bu yüzden bana sus payı verdiler. İkinize de ayrılığımın dolayı elime para geçtiğini söylemiştim. Sadece size onun ismini söylemedim... Utanıyordum.”

Amos çenesini sıktı. “Bunu bilmeyi hak etmediğimizi mi düşündün?”

Rhodes’a bakınca, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Bir noktada sana anlatacaktım ama... Beni ben olduğum için sevmeni istedim. Olduğum gibi.”

Kaşlarını çatarak başını ağır ağır iki yana salladı. “Varlıklı ve meşhur birisiyle evli olmanın önemli olmadığını mı düşündün? Hayatına sil baştan başlayan hüznü, boşanmış bir kadın olduğun izlenimini yarattın.”

Birden, öfke ve hüznün göğsüme bir bıçak gibi saplandı. “Hüznüydüm ve teknik olarak boşanmış sayılırdım. Yalnız kaldığımızda bana eşi olarak hitap ederdi. Çok yakın arkadaşlarımızın yanında. Benimle yasal olarak evlenmemesinin nedeni imajını zedelemek istememesiydi. Çünkü bekâr erkekler evli olanlara kıyasla daha çok albüm satıyordu. Elimde gerçekten de bir şey yoktu. Paranın benim için zerre kadar anlamı yok. Sizin Noel hediyeleriniz, kendime ve başkalarına bir şeyler almak dışında o parayı hiçbir şeye harcamadım. Hem dediğim gibi gerçekten de

her şeye yeni baştan başladım. Eve geldi, ilişkimizin sona erdiğini söyledi ve ertesi gün avukatı beni arayıp evden çıkmak zorunda olduğumu söyledi. Her şey onun ismineydi. Florida'ya dönecek gücü bulana dek bir ay Yuki'nin yanında kaldım," dedim başımı sallayarak. "Yanımda getirdiğim birkaç parça eşyamla ayrıldım oradan."

Rhodes yüzünü göğe çevirip başını salladı. Öfkeliydi. Evet, mesela o... Yuki'yle bir ilişki yaşamış olsaydı, ben de bunu bilmek isterdim. Ama yalan söylememiştim. Sadece geriye kalan azıcık gururumu korumaya çalışmışım. Bu, o kadar yanlış mıydı?

"O futbol şarkısını sen yazdım değil mi?" diye sordu Amos. O kadar cılız bir sesle konuşuyordu ki ses tonu beni karnıma bir tekme yemişim gibi hissettirdi.

Kendimi çok kötü hissediyordum ama başımı salladım.

Burun delikleri açılıp kapandı ve yanakları daha da pembeleşti. "Bana şarkılarımın iyi olduğunu söyledin."

Ne? "Çünkü şarkıların iyi, Amos!"

Genç arkadaşım bakışlarını yere çevirdi. Dudaklarını bembeyaz olacak kadar birbirine bastırdı.

"Yalan söylemiyorum," dedim ısrarla. "Şarkıların çok iyi. Yuki'yi biliyordun. Sana insanların albümlerinde yer alan şarkılar yazdığımı söylemiştim. Ne yaptığımı ima ettim. Ama gerilmeni istemediğim için..."

Amos bana ya da babasına bakmadan arkasına döndüğü gibi arabaya gitti ve yolcu koltuğuna oturdu.

Kalbim paramparça olmuş gibi hissettim ve kendimi Rhodes'a bakmaya zorladım. "Özür dilerim..." dedim. Rhodes gözlerimin içinde bakarak çenesini kaldırdı.

Gözlerini kırptırdı. "Sana ne kadar para verdi?"

"On milyon."

İrkildi.

"Sana param olduğunu söylemiştim," dedim çaresizlikle.

İri ellerinden birini kaldırıp yün berenin üstünden başını kaşdı. Hiçbir şey demedi.

“Rhodes...”

Arkasını dönüp arabaya giderken bana bakmadı bile.

Lanet olsun.

Güçlkle yutkundum. Suçlu bendim ve bunu çok iyi biliyordum. Ama açıklama yapabilseydim... Onlara sadece Kaden'in ismini söylememiştim ya da tam olarak şarkı yazarlığıyla ne kadar uğraştığımı söylememiştim. En azından, kimin için çalıştığımı söylememiştim. İmada bulunmuştum. Asla *yalan* söylememiştim. Çok uzun zamandır yeni bir şey yazmadığımı itiraf etmeyi istememem o kadar yanlış mıydı? Artık bunu kafama bile takmıyordum. Bunu düşünmüyordum.

Sadece biraz zamana ihtiyacımız olacaktı. Öfkeleri dinince, her şeyi baştan açıklayabilirdim. En baştan. Her şeyi.

Her şey yoluna girecekti.

Onlar beni seviyordu, ben de onları seviyordum.

Ama Pagosa'ya dönene kadar ikisi de benimle ya da birbirleriyle konuşmayınca, bir plan yapmanın da bir faydası olmadı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

İç çekip gözlerimi ovuştururken Clara beni izliyordu. “Sorun ne? Bugün üzgün gözüküyorsun,” dedi, ben ayakkabı reyonunu üçüncü kere düzenlerken. Gözüme hâlâ düzgün gelmiyordu. Daha uzun olan kışlık botların altta değil yukarıda olması daha mantıklıydı ama yine de reyon garip gözüküyordu.

“Bir şey yok,” dedim. Sesimin ne kadar bitkin çıktığını düşününce, hiç yalan söyleyemediğimi hatırladım. Önceki gece yaralarının saldırdığı geceden de kötü uyumuştum. Ama o gün için izin rica ettiğim halde, son anda işe gitmeye ve Clara’yı zor durumda bırakmamaya karar vermiştim.

Endişeyle baktığında, bana inanmadığını anladım. Bir yanım konuyu üstelemeyeceğini umuyordu ama öyle olmadı. “Seni sıkkan her şeyi benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu ağır ağır ve dikkatle. Beni kızdırmak istemiyordu ama yine de bu riski göze alacak kadar endişelenmişti.

Ayakkabıları bu yüzden yere koyup ona baktım ve o kadar derin bir iç çektim ki sonradan ciğerlerimde hâlâ hava olduğuna şaşıttım. “Her şeyi mahvettim, Clara.”

Tezgâhın arkasından çıkıp bir aileye birkaç kızak kiralamakta olan Jackie'nin yanından geçti ve yanıma çömelip elini sırtıma dayadı. "Bana neler olduğunu anlatırsan, yardım etmeye çalışırım. Ya da sadece seni dinleyebilirim."

Ruhumu sarıp sarmalayan sevgiyle şefkat hissi neredeyse önceki gecedен beri hissettiğın sızıyı giderdi ve kendimi ona sıkı sıkı sarılırken buldum. Geriye çekilip, "Çok iyi yürekli bir insan-sın," dedim. "Umarım benim için yaptığın her şeye ama en çok da arkadaşlığına ne kadar minnet duyduğumu biliyorsundur."

O da bana sarıldı. "Biliyorsun ki hislerimiz karşılıklı. Uzun zamandır başıma gelen en güzel şeysin ve hepimiz burada olmadan dolayı çok mutluyuz."

Bunlar bir keresinde Rhodes'un söylediğı sözlerin aynısı değıl miydi?

Benimle konuştuğı zamanlarda.

O sabahki gibi mesajlarımı görmezden gelmediğı zamanlarda. İsteddiğim tek şey onunla konuşmak ve daha iyi bir açıklama yapmaktı ama bana hâlâ bir yanıt vermemişti.

Burnumu çektim, sonra Clara burnunu çekti ve ona doğruyu söyledim. "Rhodes'a ya da Amos'a Kaden'dan söz etmemiştim ama dün akşam öğrendiler. Kendimi çok kötü hissediyorum. Bana çok kızgınlar." Eve dönüşümüzde beni durdurmaya bile çalışmadıklarını ve evlerine girip eşyalarımı aldıktan sonra garaj dairesine gittiğimi söylemedim.

Ağzımdan çıkan her sözcükle birlikte gözleri irileşti ama sonra yüzünü hem buruşturdu hem de düşünceli bir ifadeye büründü. "Ama onlara söylememenin nedeni bu konuda hissettiğın utançtı." Clara'nın Kaden'in şarkılarını yazdığımдан haberi bile olmayabilirdi. Jackie biliyordu çünkü Yuki'nin yaptığı yorumları duymuştu ama Clara hiçbir zaman bu konuyu açmamıştı. Jackie ona söylemiş miydi? Clara parçaları birleştirmiş miydi? En ufak bir fikrim yoktu.

Başımı salladım ve elimden geldiğince neler olduğunu özetlemeye çalıştım. Özellikle de neredeyse iki senedir hiç şarkı yazmadığımı ve artık müzik çalışmalarında Amos'a bu konuda yardımcı olamayacağımı düşündüğüm için bundan söz etmediğimi vurguladım.

Başını bir yandan diğerine eğdi ve yüzünde hüzne yakın bir ifade belirdi. "Biliyor musun, neden kızdıklarını anlıyorum ama onlara neden söylemediğini de anlıyorum. Senin yerinde olsaydım, ben de ne yapacağımı bilemezdim. Öte yandan, Kaden'la birlikte olduğunuz zamanlarda onu tanıyor olman bana çok havalı gelirdi."

Omzumu silktim.

"Ama onlara genel olarak ondan söz ettin, değil mi?"

"Evet ama ayrıntılara hiç girmedim." Nefesimi dışarı verip başımı iki yana salladım. "Bana bakmadılar bile, Clara. Bunu hak ettiğimi biliyorum ama duygularım çok incindi. Bir benzinlikte durduğumuzda Kaden'in grup üyeleriyle karşılaştığım ve bana sırt döndükleri için özür dilemeye çalıştıkları sırada Kaden'i öğrendiler. Çok aptalca bir durumdu ve kendimi bok gibi hissediyorum. Onlara anlatmak için bu kadar beklememin nedeni, beni ben olduğum için sevmelerini istememdi. Sevdiler; ama şimdi her şey ters tepti."

"Kızgın olduklarından eminim. O... Kaden Jones'u diyorum, Aurora. Dün akşam onu bir reklam filminde gördüm. O ilk büyük hiti sırasında birlikte olduğunuzu anladığımda ağzım açık kalmıştı."

O şarkının hangisi olduğunu bildiğim için ofladım. "*Kalp Ne İster*." Bu şarkıyı on altı yaşında Colorado'yu çok özlediğim zamanlarda yazmıştım.

Clara uzanıp elimi tuttu. "Atlatırlar. O ikisi seni seviyor. Bence artık sensiz nasıl yaşayacaklarını bilemiyorlardır. Onlara biraz zaman ver." Yüzümü buruşturmuş olmalıydım ki güldü. "Neden

bu akşam bana gelmiyorsun? Bizimle kalsana. Babam Noel gecesi gelmediğine üzüldü ama zaten kar yüzünden kimse bir yere gidemedi.”

“Emin misin?” dedim. Saatlerce garaj dairesinde kalabileceğimi sanmıyordum. Ruhum bu kadar acı çekerken kalamazdım.

“Evet, eminim.”

Başımı salladım. “Tamam, geleceğim. Gidip eşyalarımı alırım, sonra da size gelirim. Bir şey getirmemi ister misin?”

“Sadece kendini,” dedi. “Kendini çok hırpalama. Seni tanıyan herkes art niyetle hareket etmeyeceğini bilir.” Duraksadı. “Tabii, öyle düşünen varsa gününü görür.”

Tüm gün boyunca ilk kez gülümsedim.

Clara beni teselli etmiş olsa da kalbim giderek sıkışmaya başladı.

Olanların benim suçum olduğunu biliyordum. Gururum yüzünden öyle davranmıştım ve işin en sinir bozucu yanı başka kimseyi suçlayamamamdı.

Garaj yoluna girip kardaki geniş lastik izlerini görünce, kalbim daha da sıkıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Rhodes evdeydi.

Daha yeni eve gelmişti. Benden saniyeler önce.

Bunu Noel sabahı hava raporunda daha fazla kar yağacağı anons edilmediği için arabamın etrafındaki karları kürediği ve arabalarımızı karların arasından çıkarmak zorunda kaldığı alana girdiğimde, onu kamyonetinden inerken gördüğüm için anlamıştım.

Arabamı park edip çantama uzanırken, içimde tereddütle bir umut yeşerdi. Ama tam yeşermişken bir anda kurudu. Rhodes bana bakmadı. Arabasının kapısını kapatıp bakışlarını ısrarla ileriye dikti ve... dönüp bana bakmadı. Onu izlerken dönüp... Sadece bana bakmasını umdum ve dua ettim.

Ama öyle olmadı.

Yutkundum.

Yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değildi.

Bana kızgındı ve bunu kabullenmek zorundaydım. Clara haklıydı. Zamanla beni affedecekti. Affedeceğini umut ediyordum. Amos'tan o kadar emin değildim... Bir yolunu bulacaktık. Öyle olacağını umut ettim. En azından, durumu kabullenmem ve her şeyi benim bakış açımdan görebilmeleri için onlara zaman tanımam gerekiyordu... Onlara zaman tanımak hiç istemediğim bir şey olsa da.

Yukarı kata çıktım.

O gece ve ertesi sabah için birkaç parça giysi alıp sırt çantama tıktım. Pek olgun bir davranış olmadığını biliyordum ama Rhodes'un bana o sabah hediye ettiği montu değil, ince montumu aldım ve diğerini yatağın üstünde bıraktım. Çizmeleri de giymemiştım. Onları da yatağın yanında bıraktım.

Kızgın olabilirlerdi ama benim de duygularım incinebilirdi, değil mi? Artık... benimle konuşmayan insanlardan usanmıştım. Çekip gitmeme izin veren insanlardan. Gerçekten de çok kötü bir histi. Son bir buçuk senedir bir şey başarmış olabilirdim fakat canımı en çok yakan şey sadece Jones'ların değil, "arkadaşlarımın" da ihanetiydi.

Evet, fazla hassas davranıyor olabilirdim, yine de bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. İnsan belli bir noktaya kadar bazı şeyleri hissetmemeyi başarabilirdi ve bu sızı onlardan biri değildi.

Nihayet, gitmeye hazır olduğumda anahtarlarımı kaptım ve arabama gidip çantamı arka koltuğa attım. Şöyle bir ana eve baktığımda, Amos'un pencereden beni izlediğini fark ettim. Elimi kaldırdım ve hemen arabaya bindim. Selam vermesini beklemedim. Beni açık açık görmezden gelmesine dayanamazdım.

Sonra da yola çıktım.

Otuzuncu Bölüm

Clara'ya giderken birkaç damla gözyaşı dökmediğimi söylemem yalan olurdu.

Gözyaşlarından biri ağzımın kenarma akınca elimle sildim ve navigasyon sisteminin az sonra sağa sapmam gerektiğini söylediği tam o sırada bir arama geldi.

Ekranda "TOBER RHODES ARIYOR" yazıyordu.

Kötü haberi vermek için mi arıyordu? Evden çıkmamı mı söyleyecekti? Korkudan mideme kramplar girdi ama kendimi aramayı kabul etmek için düğmeye basmaya zorladım. Kötü şeylerden kaçınınca neler olduğunu zor yoldan öğrenmiştim.

Bunları kabullenip aşmak daha iyiydi.

"Alo?" Sesim bile ne kadar huzursuz olduğumu ele veriyordu.

"Neredesin?" dedi sert bir sesle.

"Merhaba, Rhodes," dedim fısıldar gibi. O güne kadar onunla hiç o ses tonuyla konuşmamıştım. "Araba kullanıyorum."

Merhaba demeden kısa bir yanıt verdi. "Araba kullandığını biliyorum. Nereye gidiyorsun?"

Deniz Kuvvetleri ses tonu geri gelmişti ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. “Neden?”

“Neden mi?”

Burnumdan nefesimi içime çektim. “Evet. Neden soruyorsun?” Bununla... yüzleşmek zorundaydım. Bana eşyalarımı toplamamı ve gitmemi söyleyeceğini sanmıyordum ama söyleyecekse o anda duymam daha iyi olurdu.

Bunu düşününce midem feci bir şekilde kasıldı.

İçine o kadar yüksek ve titrek bir nefes çekti ki nefesinin beni telefondan geriye savurmadığına şaşırdım. “Aurora...”

“Rhodes.”

Bir şeyler homurdandı, sonra Amos olduğunu tahmin ettiğim birisine bir şey söylemek için telefonu ağzından uzaklaştırdı. Telefona geri döndüğünde aynı soruyu tekrarladi. “Nereye gidiyorsun?”

“Clara’ya.” Hâlâ alçak sesle konuşuyordum. Derken, beni aramasından faydalanmaya karar verdim. Neden olmasın diye düşündüm. “Sana doğruyu söylemediğim için özür dilerim ama seni ve Amos’u seviyorum. Ezik biri olduğumu düşünmenizi istemedim. Umarım beni affedersiniz. Araba kullanırken ağlamak istemiyorum ama başka bir zaman konuşabiliriz. Tamam, hoşça kal.”

O kadar ödleğ olduğumu bilmiyordum ama telefonu kapattım. Geri arayacağını düşünüyor muydum bilmiyordum ama aramadı. Sonra, kalbimin yine sızlamaya başladığını, geri aramasını umut ettiğimi fark ettim. Konuşmayı berbat etmişim.

Çok aptaldım.

Yine de beni incitecek bir şey söylemesine dayanamazdım. Belki de o ana kadar konuşmamış olmamız daha iyiydi. Sakinleşmek için aradan ne kadar zaman geçerse hislerimin o kadar az incineceğini umuyordum.

Ancak bu beni hâlâ iyi hissettirmiyordu. Keyfim kaçmıştı. Görmezden gelinmektense bir tartışmaya girmeyi yeğlerdim.

Gerçekten. Beni geçiştirmesindense *hislerini* incittiğimi, gerçekleri ondan gizlediğim için hayal kırıklığına uğradığını söylemesini duymayı yeğlerdim.

Clara'nın garaj yoluna arabamı park ettim ve daha da keyfim kaçmış bir halde indim. Tam o sırada, ön kapı açıldı ve Clara el sallayarak içeri girmemi işaret etti.

"Gel," dedi tatlı ve hoş bir gülümsemeyle.

"Kimse için sorun olmayacağından emin misin?" diye sordum ön basamakları çıkarken.

Gülümsemesi silinmedi. "Evet. Haydi, gel."

Ona ve endişeli bir ifadeyle arkasında durduğunu fark ettiğim Jackie'ye sarıldım. "Selam, Jackie."

"Selam, Ora."

Durup bir küfür savurdum. "Çantamı unuttum. Hemen gidip alayım."

"Yemek hazır. Yemeğini ye de sonra alırsın."

Başımı sallayıp içeri girdim, Bay Nez'e de sarıldım. Çoktan mutfak masasındaydı. Yanına oturmamı işaret etti. Clara haklıydı, yemek hazırdı – Taco Salı'sı yapıyor olmalıydılar ve tacoya bayılırdım. Yemekten sonra, Bay Nez bana mağazayla ilgili sorular sordu. Sonra bana Noel'i nasıl geçirdiklerini anlattılar. Evden çıkarmamışlardı ama Clara'nın erkek kardeşlerinden biri geldiği için o günü yalnız geçirmemişlerdi.

Başka bir gün olsaydı, büyük bir ihtimalle dördüncümü bitiriyor olurum ama tam ikinci tacomu bitirdiğim anda ön kapı **çalındı**. Jackie kalkıp koridora çıktı.

"Amos'la birlikte okuldaki yetenek yarışmasına katılacaklarını duydun mu?" dedi Bay Nez.

Tacomdan geriye kalanı tabağıma bıraktım. "Amos söyledi. Harika olacaklar."

"Jackie bize hangi şarkıyı söyleyeceklerini söylemiyor."

Sürprizi mahvetmek istemediğim için omuz silktim. “Gizlilik yemini ettim ama hepimiz oraya erkenden gitmeliyiz.”

“Amos’un bunu yapacağına inanamıyorum,” dedi Bay Nez lokmaları arasında. “Bana hep çekingen bir genç gibi gelmiştir.”

“Öyle ama sağlam bir çocuk ve arkadaşım bir süredir ona tavsiyeler veriyor.” Amos’un beni affedeceğini umdum.

“Jackie’nin sürekli olarak söz ettiği arkadaşın mı? Lady... İsmi neydi? Lady Yoko mu? Yuko muydu?”

Güldüm. “Yuki. Lady Yuki ve evet...”

Ön kapıdan bir ses geldi. “Aurora! Senin için gelmişler!”

Benim için mi?

Ben ayağa kalkarken Clara omzunu silkti. Kapıya doğru yürürken, Jackie bakışlarını kaçırarak yanımdan geçti ve mutfağa gitti.

Kim olduğunu biliyordum. Beni görmek için gelmiş olabilecek insanlardan oluşan uzun bir liste yoktu. Ama kapıya vardığımda verandada kimseyi görmedim. Arabamın orada iki kişi duruyordu. Mağazada olmadığım takdirde arabamın kapılarını kilitlemiyordum. Bagaj açıktı ve başlarını göremiyordum ama vücutlarını seçebiliyordum.

“Ne yapıyorsunuz?” diye seslendim. Basamakları inerken, neden arabamı incelediklerini düşününce içimi kötü bir his kapladı. Biraz da şaşırmıştım.

Önce Rhodes doğruldu. Ellerini beline dayayıp bana baktı. Geniş omuzları ve kaslı göğsüyle karşımda duruyordu. O iri yarı ve göz korkutucu vücuduyla normal bir insandan çok, bir süper kahramanı andırıyordu. Üstünde hâlâ iş üniforması vardı. Kışlık iş ceketinin önü açıktı, beresini iyice başına çekmişti ve kaşlarını çatmıştı. “Eşyalarını alıyorum,” dedi.

Durdum.

Amos da babasının yanına geçti. Üstünde kapüşonlu bol bir kazak vardı ve tıpkı babası gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Geri dönmen gerek.”

“Geri dönmem mi gerek?” dedim bu sözcükleri hayatımda ilk kez duyuyormuşum gibi.

“Eve,” dediler bir ağızdan.

Bu sözcük ruhuma bir Süpermen yumruğu gibi indi. Bunu onlar da fark etmiş olmalıydı ki Rhodes o en ciddi ifadesine büründü. “Evet.” Duraksadı. “Bizimle.”

Onlarla.

Beni zaman zaman rahatlatmış olan o geniş göğsü içine çektiği nefesle birlikte kalktı. Omuzlarını sarkıtarak başını salladı –kendi kendine, bana ya da belki başka birisine– ve muhteşem gri gözlerini yüzüme dikti. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Ne? “Gitmek mi? Buradayım...”

Yanıtımı duymamış gibiydi çünkü kaşlarını daha da çattı ve alnında çizgiler belirdi. Ağır ağır, kararlılıkla, “Gitmiyorsun,” dedi.

Oradan gideceğimi mi düşünmüşlerdi?

Zavallı beynim onun ne dediğini idrak edemediği için bu sözcükleri tekrarlardı çünkü hiç mantıklı değildi. Hiçbir şey –olanlar, hatta orada olmaları bile– mantıklı değildi.

“Yanında çantan vardı,” dedi Amos araya girerek. Şöyle bir babasına baktıktan sonra bana döndü. Konuşmakta zorlanıyormuş gibi içine derin bir nefes çekti. “Biz... yalan söylediğini sandık. Sadece sana biraz kızmıştık, Ora. Gitmeni istemiyoruz.”

Gerçekten de onları terk edeceğimi mi sanmışlardı? Sonsuza dek mi? Yanıma sadece ufak sırt çantamı almıştım.

Tam o sırada, Rhodes’un kolunun altına sıkıştırmış olduğu şeyi fark ettim. Koyu turuncu renkli bir şeydi.

Montum.

Montumu da getirmişti.

Birden, dizlerim boşalır gibi oldu. Beynimin anladığı tek şey oturmam gerektiği idi. Derhal oturmalıydım. O yüzden, oturdum. Yere çöktüm ve popomun kardan ıslandığını hissederek onlara baktım.

Rhodes gözlerini kıstı. “Bir tartışma sırasında kaçıp gidemezsin.”

“Kaçmak mı?” dedim şaşkınlıkla ama daha çok hayretler içinde kalmıştım.

“Dün akşam konuşmalıydık ama...” Rhodes çenesini sıktı, bacaklarını iki yana açmış bir halde yutkundu. “Bundan böyle buna dikkat edeceğim. Kızgın olduğumda bile seninle konuşacağım. Ama çekip gitmeyeceksin. Öylece çekip gidemezsin.”

“Gitmiyorum,” diye fısıldadım şok içinde.

“Doğru, gitmiyorsun,” dedi ve yemin ederim ki bütün hayatım değişti.

Sonra, neden o noktaya geldiğimizi hatırlayıp konuya odaklandım. “Sana mesaj attım ama yanıt vermedin,” dedim onu suçlar gibi.

Yüzünde garip bir ifade belirdi. “Sana kızgındım. Bir dahaki sefere kızgın olsam da mesaj atarım.”

Bir dahaki sefere.

Bir dahaki sefere demişti. Buraya... benim için gelmişlerdi.

Evden ayrılalı daha bir saat olmuştu... ve benim için gelmişlerdi. Kızgın ve duyguları incinmiş olmasına rağmen. Altdudağımın titremeye başladığını, burnumun yandığını hissettim. Yapabildiğim tek şey onlara bakmaktı. Dilim tutulmuş, sözcükler kalbimi doldurmakta olan o kocaman sevgi dalgasında boğulmuş gibiydi.

Belki de konuşamadığım için Rhodes kaşları çatık bir halde öne doğru bir adım attı ve en sert ses tonuyla, “Aurora...” dedi.

Araya giren Amos kekeleyerek, “Ü-üzgünüm, Ora,” dedi. “Şarkılarım kötü olduğu halde bana yardım ettiğini sandım...”

“Şarkıların kötü falan değil,” dedim cılız bir sesle. Enerjimi ağlamamak için kullanıyordum.

Üzgün üzgün bana baktı. “Televizyonda duyduğumuz şarkıları yazmışsm! O sersem *senin* şarkılarınla ödülleri kazandı! Kendimi salak gibi hissettim. Şarkı yazdığını söylemiştin ama

seni pek ciddiye almamıştım.” Kollarını kaldırıp indirdi. “Kasıtlı olarak birisinin duygularını incitmeyeceğini biliyorum.”

Toparlanmaya çalışarak başımı salladım ama en sevdiğim genç konuşmaya devam etti.

“O kadar çok kızdığım için üzgünüm,” dedi ciddiyetle. “Ben... dediğim gibi... özür dilerim.” İç çekti. “Gitmeni istemiyoruz. Kalmanı istiyoruz, öyle değil mi baba? Bizimle kalmanı istiyoruz.”

Demek insanın kalbinin iyi nedenler yüzünden kırılması böyle bir şeydi.

Sadece içten bakışları ve ona hissettiğim sevgi sayesinde, “Üzgün olduğunu biliyorum, Amos,” diyebildim. “Özür dilediğin için teşekkür ederim.” Yutkundum. “Ama size geçmişten söz etmediğim için ben de özür dilerim. Yanımda kendinizi tuhaf hissetmenizi istemedim. Ben olduğum için benimle arkadaş olmanızı istedim. İkinizi de hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Artık şarkı yazamıyorum,” dedim itirafta bulunarak. “Çok uzun zamandır yazamıyorum ve sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama kafaya takmıyorum. Sanırım, bunu öğreneceğinizden ve sadece o yüzden yanınızda kalmamı isteyeceğinizden korktum... ama yazamıyorum. Artık şarkı yazamıyorum. Bundan böyle yapabileceğim tek şey sana yardımcı olmak. Aklıma eskisi gibi bir anda sözler gelmiyor. Yuki’ye yardım ettikten sonra sözcükler tükendi.

“Geriye bir tek birkaç defterim kaldı ama Kaden en iyilerini aldı.” Yutkundum. “Onun ve ailesinin beni o kadar sene yanında tutmasının nedeni bu. Çünkü onlara yardım edebiliyordum ve bunu bir daha yaşayamam.” Başımı iki yana salladım. “O şarkıların hepsi... annemle ilgiliydi. Hemen hemen her konuyu bir aşk şarkısına dönüştürmenin ne kadar kolay olduğunu bilsen şaşardın. O şarkıları onu en çok özlediğim zamanlarda yazdım. Kalbimin daha fazla atamayacağını düşündüğüm zamanlarda. En iyi şarkılarımı en üzgün olduğum zamanlarda, iyi olanları da mutlu olduğum zamanlarda yazdım ama artık bunu yapamıyo-

rum. Sözcükler beni terk etti. Bir daha geri geleceklerinden emin değilim. Dediğim gibi, bunu dert etmiyorum ama başka insanların da bana sırt dönmesini istemiyorum. Özellikle de ikinizin.”

Gözleri fal taşı gibi olmuştu.

“Dahası, sizi terk etmek gibi bir düşüncem yok. Sadece bu akşam burada kalacaktım. Bütün eşyalarım hâlâ garaj dairesinde, şapşal.” Sihirli bir şekilde kaybolabilirmiş gibi bana bakan Rhodes’a döndüm. “Her şeyi berbat ettiğimi ve en azından bir süre beni görmek istemediğini düşündüm. Buna üzüldüm ama size her şeyi anlatmadığım için bu noktaya geldiğimizi biliyorum.”

Gözlerimin dolduğunu hissederek dudaklarımı birbirine bastırdım ve omzumu silktim. “Ailem olarak gördüğüm insanları kaybedip duruyorum. Sizi de kaybetmek istemiyorum. Özür dilerim.”

Rhodes ben konuşurken kollarını iki yanına indirdi. Sözlerimi tamamladığımda, iri çizmeleriyle öne adım attı ve bir anda önümde çömeldi. Yüzü tam karşımdaydı ve gözleri beni delip geçiyordu. Daha tepki vermeme fırsat kalmadan, elleriyle yüzümü kavradı ve hiç duymadığım kadar ciddi bir ses tonuyla, “Sen bana aitsin,” dedi. “Amos kadar. Hiç kimsenin asla olamayacağı kadar.”

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülünce parmaklarıyla sildi ve kaşlarını çatı.

“Sen bizim bir parçamızsın,” dedi boğuk bir sesle. “Bunu sana söylemiştim, öyle değil mi?” Ellerinden birini kulağıma götürüp kulak mememi tuttu. “Bir insanın nasıl gitmene izin verebileceğini anlayamıyorum ama bu kişi ben olmayacağım. Bugün değil. Yarın değil. Asla. Anlaşıldı mı?”

Öne eğilip alnımı omzuna yaslariken sözlerinin ağırlığını hissettim. Elini kulağımdan sırtıma götürdü. Sırtımı okşamaya başladı.

“Ben zengin bir adam değilim, dostum,” diye fısıldadığında nefesi kulağıma gıdıkladı. “Asla da olmayacağım... Senin eski ha-

yatında nelere alışık olduğunu bilmiyorum... Hayır, başını sallama. Biraz düşününce, bunların senin için önemli olmadığını anladım... Ama sana o sersemenden çok daha fazlasını verebilirim. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Hayır, ağlama. Ağlamana dayanamam.”

“Yine buyurgan ses tonuyla konuşuyorsun,” dedim gömleğine karşı. Gözyaşlarım akmaya başladı ve bazıları boğazımdan aşağı kaydı. Ama iyiydim çünkü Rhodes’un kolları belime dolandı ve beni göğsüne çekti. İçine alır gibi kendisine çekti.

Sesini alçalttı. “Seni kışkandığım için özür dilerim. Paran, defterlerin ya da bir daha tek bir sözcük bile yazamaman önemli değil.” Kollarını daha da sıkı sıkı belime dolarken, kaslarının gerildiğini hissettim. Sesini biraz daha alçalttı. Ilık nefesi kulağımı gıdıklarken, “Seni seviyoruz –ben seni seviyorum– çünkü bana aitsin,” dedi. “Çünkü yanında olmak güneşi hissetmek gibi. Seni mutlu görmek beni de mutlu ediyor. Seni üzgün gördüğümde, o ifadeyi silmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

“Eve dönmeni istiyorum. Gerçek olmayan şeyleri, seni yanımda istemediğimizi ya da yanlış nedenlerden dolayı istediğimizi düşünmeni istemiyorum. Önemli olan sensin, meleşim ve bizimle birlikte olmanı istiyorum. Bir karar vermiştin, unuttun mu? Artık fikrini değiştiremezsin. Ben senin eski partnerin değilim ve bir yere gitmiyorsun. Her şeyi birlikte yaşayacağız, birbirimizden böyle bir şey için vazgeçmeyeceğiz. Öyle değil mi?”

Başımı sallarken ağlamamak için yutkunarak boynuna sarıldım. Alnımı ve yanağımı öptüğünde, kirli sakalı yüzümde o sevdiğim hissi bıraktı.

“Her konuda hemfikir miyiz?”

Burnumu çekip yine başımı salladım.

“Yemeğini bitirdin mi? Eve gelebilir misin?” diye sordu sırtımı okşarken.

Ev. Sürekli olarak ev diyordu ve ruhum bu sözcüğü adeta yutuyordu. Biraz geri çekilip başımı salladım. “Gelebilirim. Sadece...”

Arkama bakınca, Clara’nın ve Jackie’nin kapıdan bizi izlediğini fark ettim. Clara tatlı bir gülümsemeye bana çantamı uzattı.

Rhodes kalkmama yardım etti, ben kapıya doğru gitmeden hafifçe sırtıma dokundu. Jackie bana montumu, Clara da çantamı ve anahtarlarımı uzattı. Gözlerinin dolduğunu görünce, kendimi kötü hissettim.

Ama ağzımı açtığımı gördüğü anda başını salladı. “Ben de bir kere böyle güzel bir şey yaşamıştım. Evine git. Sorun yok. Bir başka gün bizde kalırsın. Şu anda eve dönmen daha önemli. Yarın görüşürüz.”

Bu sözleri söyleyebilmesi için neler hissettiğini biraz tahmin edebildiğim için ona sıkı sıkı sarıldım.

İnsanın çok sevdiği birini kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ama haklıydı.

Eve dönmeliydim.

Jackie’ye gülümseyip geri geri gittim ve arkama döndüğümde Rhodes’un aynı noktada beni beklediğini gördüm. Bana bakarken yüzünde beliren o silik gülümsemeyi hayal etmediğimden emindim.

Yanına vardığım anda önce saçlarımı sonra, yüzümü okşadı ve kaşlarını çatıp gözyaşlarımı sildi. “Ağladığını görmekten hoşlanmıyorum.” Başparmağıyla kaşıma dokundu, sonra elini başımdan sırtıma indirdi. “Seninle gelirdim ama Amos...”

“Ehliyetini yeni aldı, biliyorum.”

Yine kaşıma okşadı. “Eve kadar seni izleyeceğiz,” dedi ciddi bir ses tonuyla.

Ev. Yine o sözcüğü söylemişti.

Ürperdiğimi hissettim. Rhodes yeni montumu tuttu, kollarımı teker teker geçirmemi bekledi ve fermuarı çekti. Ona gülüm-

sedim. Eğilip beni hafifçe dudaklarımdan öptü. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve bu sefer biraz daha tutkulu bir şekilde tekrar öptü. Başını tekrar kaldırdığında, yüzü hiç görmediğim kadar masum ve savunmasızdı.

Amos bizi arabamın yanında bekliyordu. Anlık bir tereddütten sonra anahtarlarımı çıkarıp ona uzattım. "Sen kullanmak ister misin?"

"Ciddi misin?"

"Dur tabelalarında durduğun sürece ciddiylim."

Hafifçe gülümseyip anahtarları aldı ve arabaya bindik. Babası önden gitmemiz için kenara çekildi ve Amos garaj yolundan çıkarken konuşmadık. Ancak otoyola çıktığımızda, "Babam seni seviyor," dedi.

Parmaklarımı çantamdan ayırıp ona baktım. Rhodes bunu o kadar hızlı söylemişti ki tam olarak ne dediğinden emin olamamıştım. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum yine de.

"Öyle olduğunu biliyorum."

Tek elini direksiyondan ayırdı. "İki elle sür, Amos."

Elini tekrar direksiyona götürdü. "Sözcüklerle arası iyi değildir. Anlarsın ya? Annesi onu dövermiş, kötü davranır ve kötü şeyler söylemiş. Randall büyükbabamın ona bir kere bile sarıldığını görmedim. Ama beni sevdiğini biliyorum... Sadece... bunu sık sık söylemiyor. Hatta hiç söylemiyor. Billy babam öyle değil. Billy babam da sık sık söylemese bile uzun süre önce bana beni sevdiğini söylemişti. Başka şeyler yaparak da bunu gösteriyor." Amos bana baktı. "Bil diye anlatıyorum. Babam bunu yeni öğreniyor. Seni seviyorum demeyi yani."

"Anlıyorum," dedim ciddi bir ifadeyle.

Amos ciddi bir bakış fırlatıp yola döndü. "Seni sevmediğini düşünmemen için sana anlatmak istedim."

Beni teselli etmeye ya da hazırlamaya çalışıyordu. Belki babasıyla daha sıkı bir bağ kurmam için uğraşıyordu. Belki üçünü

birden yapıyordu. Hoşuma gitmediğini söyleyemezdim çünkü gitmişti.

“Anlıyorum,” dedim. “İnan ki bunu unutmayacağım. Sürekli olarak duymak zorunda olduğumu düşünmüyorum. En azından, birisine onu sevdiğini söylemekten çok davranışlarıyla gösterebileceğini düşünüyorum.”

Amos gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı. Aramız ikimiz de hâlâ emin değilmişiz gibi biraz garipti. Bu sıkıntılı durum daha yeni yaşanmıştı ve ikimiz de bunu geride bırakmak istiyorduk ama nasıl yapabileceğimizi bilmiyorduk.

Ama konuyu Amos açtı. “Artık şarkı yazamaman umurumda değil.” Çok ciddiydi. “Ama... yine de şarkı yazmama yardım edersin, değil mi?”

Göğsümün sıkıştığını hissettim. “Sanırım bunu yapmak zorundayım. Bu noktaya kadar geldik. Biraz daha devam edip zaman içinde neler yapabileceğini görmem gerek.”

Hafifçe gülümseyip bana döndü. “Şu yetenek yarışmasını düşünüyordum. Başka bir şarkı söylemeye karar verdim.”

Yanağımın iç kısmını ısıırıp gülümsedim. “Tamam, anlat bakalım.”

Amos’un arabayı ana evin değil, garaj dairesinin önüne park ettiğini fark ettim ama sesimi çıkarmadım. O hissin keyfini çıkarmak istiyordum. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Evlerine ve hayatlarına daha da fazla kabul edildiğim hissi miydi?

Beni geri istiyorlardı.

Yakınlarda olmamı istiyorlardı.

Benim için bu çok anlamlıydı. Her şeydi.

Arabadan indiğimizde, kamyonetinin yanında bizi bekleyen, beni dikkatle izleyen Rhodes’u gördüm. Bir yanımda hâlâ beni al-

mak için geldiklerine inanamıyordu. Bunu daha önce kimse benim için yapmamıştı. Duygularımı inanılmaz derecede incitip Yuki'yle kalmaya gitmeme neden olan eski partnerim yapmamıştı. Resmi olarak ilişkimizi sonlandırdığında, ben evimizden ayrıldıktan sonra da yapmamıştı. Hatır sormak, başıma bir şey gelip gelmediğinden, iyi olduğumdan emin olmak için mesaj bile yazmamıştı.

Tam onunla olan ilişkim ve senelerce o ilişkiye devam ettiğim için kendime kızmaya başladığım anda, o ve yaptıkları olmasaydı Colorado'ya geri dönmemiş olabileceğimi hatırladım.

Önceki hayatımda kalbim çok kırıldığı ve çok gözyaşı döktüğüm halde, Colorado'da bulduğum mutluluk bunları dengelemişti. Belki zamanla telafi etmenin de ötesine geçebilirdi. Belki bir gün o dönemi tamamıyla gölgesi altında bırakırdı.

Bunu umut ediyordum.

“Geliyor musun?” dedi Amos arazi arabamın etrafından dolanırken.

Başımı sallayıp gülümsedim.

Yine de ince yüzü tereddütlü gibiydi. Kaşlarını çatmıştı. “Gerçekten de çok üzgünüm, Ora,” dedi yine.

“Ben de. Müzikle ilgili konunun bir sorun olacağını düşündüğüm için kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Bana bir sarıl da ödeşmiş olalım.”

Bir an için donakaldı ama gözlerini devirip bana yaklaştı. Kollarını gevşekçe belime doladı. Bu hareketi başka birisinin en içten sarılışına eşitti. Geri çekilmeden önce iki kere sırtıma hafifçe vurdu ve ona sarılmama izin verdi. Dudaklarını hafifçe büküşü de kocaman bir gülümsemeye eşitti. Başını sallayıp bakışlarını kaçırdı ve verandanın basamaklarından çıkmaya koyuldu.

Rhodes hâlâ olduğu yerde duruyor, beni izliyordu. Oğlunun eve girip kapıyı arkasından kapatmasını bekledi. Yalnız kalmamızı bekliyordu. “Tamam. Buraya gel,” dedi o alçak, boğuk sesle. Elini uzattı.

Elini tuttum. Parmaklarım sert avucuna değdi ve uzun parmaklarının elimin etrafına dolandığını hissettim. Menekşe- gri gözleriyle beni süzüyordu. “Şimdi, bir kere daha söyle. Eski partnerinin kim olduğunu neden anlatmadın?” Bunu o kadar şefkatli bir sesle sormuştu ki ona her şeyi anlatabilirdim.

Ben de aynı ses tonuyla yanıt verdim. “Birçok neden var. A) Ondan söz etmeyi sevmiyorum. Kim eski partnerinden söz etmeyi sever ki? Kimse. B) Dediğim gibi, onunla yaşadıklarım beni utandırıyordu. Bende bir sorun olduğunu, bu yüzden ayrıldığımızı düşünmeni istemedim...”

“Sende bir sorun olmadığını biliyorum. Dalga mı geçiyorsun? O adam geri zekâlının teki.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Dahası, insanlar çok uzun süre onun için çalıştığımı sandıklarından beni tanımak istediler. Yani, onun hayranı olduğunu düşünmedim ama ondan söz etmemeye alıştım, Rhodes. Bu, bir alışkanlık. Ondan söz edebileceğim çok ama çok az insan vardı. Kaden konusunu açmak istemedim. Hayatıma devam etmeye çalışıyordum.”

“Ettin zaten.”

Kalbim duracak gibi oldu. Haklıydı. “Evet, devam *ettim*. Haklısın.”

Bir adım daha yaklaşp karşımda durdu. “Onun ne kadar aptal olduğunu anlayabilmek için bunları öğrenmek istiyorum, dostum.”

Bunu duyunca sırttım.

“Birlikte değilmişsiniz gibi davranmak zorunda olduğu için mi ayrıldınız? Bu yüzden mi çocuk yapmadınız?”

“Evet. Sadece müzik grubunun üyeleri, turne görevlileri, yakın arkadaşlar ve ailesi biliyordu. Herkesin bir gizlilik anlaşması imzalaması gerekiyordu. Neden hep yanında olduğumu açıklayabilmek için asistanıymışım gibi rol yapıyorduk. İlk başlarda iyi gidiyordu ama zamanla... tatsız bir hâl aldı. Hamile kalacağım diye o kadar paranoyaya kapıldılar ki annesi doğum kontrol haplarımı sayardı. Sürekli olarak oğluna prezervatif kullanıp kullan-

madığını sorardı. Şimdi bunları düşününce gururum inciniyor. Ondan söz etmek istemiyorum, Rhodes çünkü o geçmişte kaldı ve hiçbir şekilde geleceğimin bir parçası değil ama ne bilmek istiyorsan anlatırım.” Ben de günün birinde onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum.

“Evlendikleri halde çok başarılı olan bir sürü şarkıcı var, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet, var. Ama dediğim gibi, o anne kuzusudur ve annesi hiçbir şeyin aynı olmayacağına ısrarcıydı. Kaden benimle olan ilişkisinden çok onunla olan ilişkisine değer verdi ve bunu sorun etmedim. Üzüldüm ama bunu kabullenmeye çalıştım. Hakkında yalan söylenen kişi olmayı. Bir sır olmayı. Çoğu zaman beni yeteri kadar iyi değilmişim gibi hissettiren bir hayat sürmeyi kabullenmeye çalıştım çünkü yeteri kadar iyi olsaydım, bir sır olmaktan çıkardım diye düşündüm. İstedğim tek şey, yine birisi için önemli olmaktı sanırım. Bu yüzden, olanlara katlandım.

“Ama bir noktada, annesi onun biraz ‘reklam’ yapmasını ve bir başka country şarkıcısıyla boy göstermesini istedi. Kaden’a bunu yaptığı takdirde beni unutabileceğini söyledim. Bunu yapmak zorunda olduğunu, bir kız arkadaşı olmadığı ve kimseyle birlikte görülmediği için kadınlardan hoşlanmadığına dair –san-ki bu çok kötü bir şeymiş gibi– söylentiler çıkmasından ötürü bunu bizim için yaptığını söyledi. Onu terk ettim. Bir ay geri dönmedim. Yuki’yle kaldım. Kaden dediğini yaptı. O yüzden ayrıldığımızı ve onun başka birisini öptüğünü anlatmıştım. En sonunda, beni özledi ve yeniden birlikte olmamız için yalvardı.

“Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Hemen hemen bir sene sonra, o ve annesi müziğinin ‘farklı bir yön’ alması gerektiğine karar verdiler. Benimle çalışmak yerine bir yapımcı tuttular... Resmi olarak sonun başlangıcı bu oldu. Şimdi geriye dönüp düşününce, giderek daha az şarkı yazdığımı düşünmüş olmalıydılar. Eminim ki beni devre dışı bırakmaya çalışıyorlardı. En azından, annesinin amacı buydu. Bir sene sonra da ilişkimiz sona erdi. Kaden ‘birkaç iş toplantısına’ katılacağını söylemişti –sonradan annesinin evinde olduğunu öğrendim– ve geri geldi-

ğinde artık ilişkimizin yürümediğini söyledi. Evin kendi üstüne olduğunu hatırlattı. Annesi ‘birileri öğrenebilir’ diye tapuya isminin yazılmasına izin vermemişti. Böylece, çekip gitti. Ertesi gün, annesi telefon hattımı kapattırdı. Berbat bir durum ama sanırım beni ayrılığımızdan daha fazla etkiledi.”

Rhodes hayretle beni dinliyordu. Gözlerini ağır ağır bir kere kırptı ve “İnanılmaz,” dedi.

Başımı salladım.

“Şu ana kadar olmamışsa bile günün birinde uyanacak ve *hayatımın en kötüsü hatasını yaptım*, diye düşünecek,” dedi şaşkınlıkla.

“Uzunca bir süre, ben de böyle olmasını umdum, bunun için dua ettim ama dediğim gibi artık olanlar umurumda değil.” Elini sıktım. “Annesi buraya geldiğinde, ona da aynı şeyi söyledim. Sırf bil diye söylüyorum, Kaden bana e-posta yolladı. Aylar önce. Ona bir kere bile yanıt vermedim.”

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi silindi ve başını salladığında yerini yine ciddi bir ifade aldı. “Söylediğin için teşekkür ederim.”

“Ayrıca, bunu Yuki’yle ve yengemle konuştum. Hepimiz onun son iki albümü başarısız olduğu için bana ulaşmaya çalıştığını düşünüyoruz.”

Rhodes dikkatli beni süzdü ve yumuşak bir sesle, “Tek neden bu değil, tatlım, inan ki değil,” dedi.

Omuz silktim. “Zaten artık şarkı yazamıyorum. Yazıyor olsaydım bile bir daha o berbat hayata geri dönmezdim.”

“Bunun bizim aramızda bir önemi olmadığını biliyorsun, değil mi? Bunu zerre kadar önemsemediği mi biliyorsun, öyle değil mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım.

Gözlerimin içinde baktığında, alnındaki çizgiler derinleşmişti. “Neredeyse o salağa acıyacağım.”

“Acımamalısın.”

Yüz ifadesi ve sesi yumuşadı. “Neredeyse dedim.” Elini sıktı. “Gerçekten de sana o parayı verdi mi?”

“Vermek zorunda kaldı. Aksi takdirde, ona dava açacaktım ve her şey geri tepecekti. Aptal değilim. O sahte kısa ilişkisinden

sonra, annem olsaydı ne derdi diye düşündüm. Bana önce kendimi düşünmemi söylerdi. Dolayısıyla, mahkemede onu mahvetmek için fazlasıyla yeterli olabilecek kanıtları, resimleri ve ekran görüntülerini sakladım. Parayı hak ettiğimi düşündüm. Bunun için çalışmıştım. Bana aitti.”

Gözlerindeki memnun ve gururlu ifadeyi hayal etmediğimi biliyordum. “Güzel.”

“O halde, seni rahatsız etmiyor mu?” diye sordum birkaç saniye sonra.

“Ne?”

“Para.”

Gözlerimin içine baktı. “Zengin olmanın beni rahatsız edip etmediğini mi soruyorsun? Hayır. Hep zengin bir sevgilim olsa hayatım nasıl olurdu diye merak etmişimdir.”

Güldüm. Kaden konusunu bir daha açmamayı umut etmeden önce ona söylemem gereken bir şey daha vardı. “Çocukluğumdan beri ilk kez bu kadar mutluyum, Tobers. Bunu bilmeni istiyorum. Olmak istediğim yer burası, tamam mı?”

Ciddiyetle başını salladı.

“Seni ve Amos’u seviyorum. Ben sadece... Burada olmak istiyorum. İkinizin yanında.”

Rhodes yüzümü tutup başparmağıyla çenemin altını okşadı. “İstediğin gibi bizim yanımızda olacaksın. Beni senin gibi hissettirebilecek birisi olduğu –Amos dışında– aklıma hayalime bile gelmemişti. Sizin için her şeyi, gerçekten de *her şeyi* yapabilirim. Kızgın olduğumda sana bakamıyorum bile çünkü sana kızgın kalamıyorum.” Başını eğdiğinde, dudaklarımız neredeyse birbirine değmek üzereydi. “Hayatımda gerçek anlamda bana ait olan çok az şeye sahip oldum ve bir şeyleri heba eden, kolaylıkla vazgeçen bir adam değilim. Ciddiyim, Aurora. Bunun defterlerinle, yüzünle ya da başka bir şeyle değil, kalbinle ilgisi var. Anlaşıldı mı?”

Anlaşılmıştı. Bunu ona da söyleyip sıkı sıkı sarıldım.

Dediklerini hiç o kadar iyi anlamamıştım.

Otuz Birinci Bölüm

Bir, iki hafta sonra en sevdiğim kamp sandalyesinde oturduğum yerden, “Vay canına, dostum! Harikaydı!” diye ellerimi çırpıp tezahüratlar yaptım.

Muhteşem geçen bir, iki hafta sonra. Ne kadar zaman geçtiği kimin umurundaydı?

Amos her zamanki gibi kızardı, gitarında çaldığı son notayı uzattı ama gitarını indirdiği anda ofladı. Neyse ki aramız normale dönmüştü. Aramıza çöken o huzursuzluk sadece iki gün sürmüştü, sonra kendiliğinden dinmişti. “Şarkının başında detone oldum gibi geldi.”

Bacak bacak üstüne atıp başımı yana eğdim. “Biraz tize kaçtın ama *çok* az. Sadece nakarata girerken. Gergin olduğun için öyle oldu, diye düşündüm. Bu arada, vibraton üstünde çalıştığını da fark ettim.”

Gitarını yerine koyarken başını salladı ama iltifatıma memnun olduğu belliydi. “Evet ama Yuki’nin dediği gibi yaptım.”

Önceki gün Amos’la marketin otoparkındayken Yuki görüntülü aramış, ona gergin olup olmadığını sormuştu. “*İyiyim,*”

demişti Amos mahcup bir tavırla. Onun doğruyu söylemediğini anlayan Yuki ona birkaç tavsiyede bulunmuştu. Amos'a onun birkaç saat sonra arayıp yetenek gösterisinin videosunu ona da yollamamı istediğini söylememiştim.

“Kendime sadece senin dinlediğini söyledim,” dedi. “Yanlış bir şey yaparsam bana söylersin.”

Küçük kalbim sızladı. Başımı salladım. Çok mesafe kat etmiş-tik ve bana güveniyor olması benim için çok anlamlıydı. “Her zaman.”

“Sence daha mı çok hareket etmeliyim?”

“Sesin o kadar güzel ki. Bence şu an için sadece şarkı söylemeye odaklanmalısın. Zaten gergin olacaksın, kendine daha fazla baskı yapmana ne gerek var? Dünyada bir tane Lady Yuki var.”

Yan yan bana bakıp biraz fazla kayıtsız bir sesle, “Şu ‘Beni Hatırla’ şarkısını yazmasına sen mi yardım etmiştin?” diye sordu.

Elbette, hangi şarkıdan söz ettiğini biliyordum. Güldüm. “Çok güzel bir şarkı, değil mi?”

Cıyaklar gibi, “Sen mi yazdın?” diye sormasın bile alınmadım.

Yanıt verecek fırsatım olmadı çünkü bir arabanın geldiğini duyduk. Arabam için birkaç paspas sipariş ettiğim için bir UPS kamyonetinin geldiğini umdum. Benimkinin paspasları kara ve çamura dayanıklı değildi. Ama kamyonet her zamanki yerine park ettiğinde kaşlarımı çattım. Rhodes kısa bir süre saat önce mesaj yazıp saat altı gibi evde olacağını söylemişti. Saat henüz dörttü.

“Babamın burada ne işi var?” dedi Amos.

“Bilmiyorum.” Kamyonetteki adam park edip indi. Üniformalı uzun boylu ve kaslı adamın hareketleri neredeyse transa girme-neden olmuştu. Önceki gece daireme geldiğinde neler yaptığımızı hatırladım. Amos'a ne mazeret uydurduğunu sorduğum-da gülmüş ve ona eski albümlerimi göstereceğimi söylediğini söylemişti. Oğlu tiksinti dolu bir ifadeyle tepki verdiği için ona inanmadığı belliydi ama gerçekten de bunu yapmıştık.

En azından, birbirimizin giysilerini çıkarana ve ben terli ve tır tır titrer bir halde kendimi kucağında bulana dek.

Güzel bir gece olmuştu.

Beni Clara'nın evinden aldıkları geceden sonraki çoğu gece çok güzel geçmişti. Özellikle de o ilk gece, Amos yattıktan sonra Rhodes bana Kaden'la ilgili daha çok soru sormuştu.

Nasıl tanıştığımızı sormuştu – üniversitedeki ortak bir arkadaşımız sayesinde tanışmıştık. Ben eğitim bölümünde okurken, Kaden müzik performansı eğitimi alıyordu. Rhodes bir öğretmen olarak beni hayal edebildiğini söylemişti. Gerçekten de bir öğretmen olabilirdim ama artık bunu pek istemiyordum.

Kaden'in bana verdiği parayla ilgili şartlar neydi diye sormuştu – telif ücretleri ya da şarkı telifleriyle ilgili olarak onları dava etmeyecektim. Ettiğim takdirde ayrılık koşullarıyla ilgili resmi bir karar alınabileceğinden korkuyorlardı.

Konuşacak çok şey vardı ve vaktimizi bu konulara harcamak istemiyordum. Ama onu huzursuz eden bir konu varsa konuşmaya hazırdım. Öyle olmadığını umuyordum.

Geçmiş geçmişte kalmıştı ve geleceğime doğru ilerlediğimden başka bir şey umut etmiyordum.

"Selam!" diye seslendim oturduğum yerden. Dışarısı dokuz dereceydi ama rüzgârlı olmadığı için garaj kapısını açık bırakmıştık. Yengem son birkaç gündür ona tişört giydiğimi söylediğimde aklımı yitirdiğimi düşünmüştü ama kimse her yer kar kaplıyken bile bunun ne kadar güzel bir his olduğunu anlamıyordu. Nem oranı düşük olduğunda öyle oluyordu.

"Selam," diye seslendi Rhodes.

Sesi bir garip miydi, yoksa bana mı öyle gelmişti? Yumruklarını iki yanında sıkarak bize doğru gelirken, adımlarının da gergin olduğunu fark ettim. Başını da önüne eğmişti.

Amos'a döndüğümde, onun da kaşlarını çatmış babasını izlediğini gördüm.

“İyi misin?” dedim, Rhodes içeri adım atar atmaz.

“Bir bakıma evet,” dedi. Beni daha da telaşlandıran garip ve gergin bir sesle söylemişti bunu.

Ayağa kalktım. “Sorun ne?”

Başını o anda kaldırdı. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler daha derin gözüküyordu. “Aurora... Seninle konuşmam gerek,” dedi.

İsmimi kısaltmadan söylemesi bana ciddi bir durum olduğunu anlatıyordu. “Beni korkutuyorsun ama tamam,” dedi Amos’a bir bakış fırlatarak. Dikkatle ikimizi süzüyordu.

Rhodes çok nazikçe ellerimi tutarken, gri gözlerini yüzüme dikmişti. “İçeri girelim.”

Başımı salladım ve beni dışarı çıkarıp verandanın basamaklarından çıkarmasına izin verdim. İçeri gireceğimiz sırada Amos’un peşimizden geldiğini fark ettim. Rhodes da o anda fark etmiş olmalıydı ki durdu.

“Ne oldu? Beni de korkutuyorsun,” dedi Amos.

“Amos, bu özel bir konu,” dedi Rhodes. Yüzündeki bizi korkutan o ciddi ifade silinmemişti.

“Ora, bir sakıncası yok, değil mi?”

Ne diyecektim? Hayır mı? Ona güvenmediğimi mi? “Sorun yok” Yutkunup önceki gece beni onun yatağında uyumam için ikna etmiş olan adama baktım. “Kalbimi kırmayacaksın, değil mi?”

Rhodes başını yana eğip yutkununca iyiden iyiye korkmaya başladım. Gözlerinde çok endişeli bir ifade vardı. “Kalbini kırmak istemiyorum,” dedi.

Ona bakakaldım.

Omuzlarını sarkıttı. “Düşündüğün gibi bir şey değil,” dedi ciddi bir ses tonuyla.

Midem bulanmaya başladı ve Rhodes iç çekti.

Ensesini ovuşturdu. “Özür dilerim, meleşim. Konuşmayı baştan mahvettim.”

“Söyle bana. Sorun ne? Ne oldu?” diye sordum. “Şaka yapmıyorum. Beni korkutuyorsun. İkimizi de korkutuyorsun.”

“Evet, baba. Söyle ona.” Amos ofladı. “Garip davranıyorsun.” Rhodes başını sallayıp iç çekti. “Kapıyı kapat, Amos.”

Amos kapıyı sertçe kapatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. İçimi büyük bir korku kalplarken ve Rhodes’un neden o kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışırken ellerim titremeye başladı. Onun bir yarasayla yüz yüze kaldığına şahit olmuştum. Hiç sorun yaşamadan altı metre yükseğe tırmanmıştı. Hasta mıydı? Birisine bir şey mi olmuştu?

Rhodes nefesini dışarı verdi, bakışlarını yere çevirdi ama sonra başını kaldırdı. “Bir süre önce sana bir dağcının bir ceset bulunduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?”

Birden buz kestim. “Hayır.”

“Kartalı kurtardığın gün söylemiştim,” diye hatırlattı. “Sonra da gazetede birkaç yazı çıkmıştı. Kasabada insanlar bundan söz ediyorlardı.”

Bunların hiçbiri kulağa tanıdık gelmiyordu.

Ama konu ne zaman kayıp kişilerle ilgili olsa duymazdan geliyordum. Bir kapanış yapma, *yanıt* bulma umudumu uzun zaman önce yitirmiştim. Belki bencilceydi ama o ezici hüznün bloklarının altında kalmamak, annemin başına gelen benzer olaylara çok fazla odaklanmamak benim için daha kolaydı. Çok uzun zamandır başka birisinin üzüntüsü bir yanda, kendi üzüntümle bile ancak başa çıkmayı başarabilmişim.

Bazı insanlar travmalarını kalın bir yara iziyle atlatırlardı. Her şeyle başa çıkabilirlerdi. En kötü deneyimleri yaşamış oldukları için her darbeye dayanabilirlerdi çünkü hayatta kalabileceklerini bilirlerdi. Bazılarımızsa hayatımıza devam edebilmek için kendimizi kâğıt mendilden daha ince bir organa sarılı, vücutlarımız ve ruhlarımız sadece irademiz tarafından yüzeyde tutulur bir halde bulurduk. Bir de başa çıkma yöntemleriyle. Ve terapiyle.

“Bu dağcı, tırmanışı sırasında kemiklere denk gelmiş. Bir travma cerrahı olduğu için... bazılarının insan kemiği olduğunu anlamış. Polisi aramış ve yetkililer kemikleri almışlar.”

“Tamam...”

Rhodes dudaklarını yaladı ve ellerimi biraz daha sıktı. “DNA eşleşmiş.”

Annem kaybolduktan üç sene sonra bir ceset bulunduğunda ona ait olduğunu düşündükleri zamanı hatırladım. Ben DNA örneği verdikten sonra eşleşme olmadığında büyük bir hayal kırıklığına uğramıştık. Bir, iki sene önce aynı şey olmuştu. Kaybolan bir dağcıyı bulmak için yola çıkan bir arama ekibi kısmen toprağa gömülü bir el ve bir kafatası bulmuştu ama bunlar da eşleşmemişti. Kemiklerin iki sene önce kaybolmuş olan bir adama ait olduğu anlaşılmıştı. O olaydan sonra annemin cesedinin bulunmasıyla ilgili tüm umutlarım yok olmuştu.

Ama biliyordum. Rhodes daha konuşmaya devam etmeden ne diyeceğini biliyordum. Tenim karıncalanmaya başlamıştı.

“Adli tabibin ofisi yakında seni arayacak ama bunu önce benden duymanı istedim,” dedi sakın bir ses tonuyla, ellerimi tutmaya devam ederek. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki ellerimi tuttuğunu fark etmemiştim.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. Birden dudaklarım uyuşmuş gibi hissettim. Göğsüm sıkışmaya başladı. “Evet, senden duymak isterim,” dedim ona yavaşça... ne diyeceğini biliyordum.

Nefesini dışarı verdi, köşeli çenesini sıktı ve hem duymayı hiç beklemediğim hem de duymayı tek beklediğim sözleri söyledi. “Kemikler annene ait, tatlım.”

Söylemişti. Gerçekten de söylemişti.

Dediklerini zihnimde tekrar tekrar döndürdüm.

Altudağımı ısırıp başımı fazla hızlı ve uzun süre salladım. Gözlerim dolmaya başladığı için gözlerimi hızlı hızlı kırptır-

maya başladım. Bir anda boğazımdan yükselen o cılız hıçkırığı bile güçlkle duydum.

Anneme aitti.

Anneme.

Rhodes'un yüzü asıldı ve kollarını aynı anda etrafımda hissettim. Beni kendisine çekti ve boğazımdan bir hıçkırık daha yükselirken yanağımı gömleğine dayadı. İçime nefes çekmeye çalıştım ama tepeden tırnağa sarsılıyordum. Titriyordum. Cehennem Yürüyüşü'nden sonraki halimden daha beter titriyordum.

Onu bulmuşlardı.

Onu nihayet bulmuşlardı.

Beni tüm kalbiyle seven, kusursuz olmayan ama kusursuz olmanın fazla abartıldığını her daim söyleyen annem. Bana mutluluğun farklı şekillerde, boyutlarda ve formlarda geldiğini öğretmiş olan kadın. Bana belli etmeden elimden geldiğince sessiz bir hastalıkla boğuşmuş olan annem.

Onu bulmuşlardı. Onca sene sonra. Olan biten her şeyden sonra...

Yirmi sene öncesine ait, beni arkadaşımın evinden almayacağını anladığım anla ilgili anı benliğimin tam ortasına bir darbe indirdi. Ağlamıştım. Çığlıklar atmıştım. Sesim kısılana, ruhum acıyana dek bağırımtım. *Anne, anne, anne, lütfen, lütfen, lütfen, geri dön...*

"Artık onu defnedebilirsin," diye fısıldadı Rhodes. Gömleğine karşı canhıraş bir şekilde hıçkırdım. "Biliyorum, tatlım, biliyorum."

Ağladım. Vücudumun en derin yerinden gözyaşlarımı çıkardım. Kaybettiğim her şeye, annemin kaybettiği her şeye ama belki bir bakıma da artık yalnız olmayacağına rahatlayarak ağladım. Belki artık ben de yalnız olmayacağım için.

Saatler sonra, oturma odasındaki koltukta uyandım. Gözlerim şişmiş, çapaklanmıştı ve gözlerimi kısıtışında acıyordu. Başım Rhodes'un kucağındaydı. Koltuğa çökmüş, başını arkaya yaslamıştı. Ellerinden biri kaburgalarımın üstünde, diğeri başımın arkasında duruyordu.

Burnumu çekerken, boğazımm da acıdığını fark ettim. Sesi kısılmış olan televizyonda bilgilendirici bir reklam vardı ama televizyon koltuğuna ve üstündeki çocuğa odaklandım. Rhodes haberi verdiğinden beri yanımdan ayrılmamış olan çocuğa. Adli tabibin ofisi aradığından ve kulaklarım çınladığı için kadının sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktığından beri.

Bunu düşününce yeniden burnumu çektim.

Hep çok şey kaybettiğimi hissetmiştim. Tanıdığım kimse hayata bir şeyi, bazen her şeyi kaybetmeden devam etmemişti. Ama bunu biliyor olmak o zamanlar beni rahatlatmamıştı.

Çünkü annem yanımda değildi.

Onu bir daha asla göremeyecektim.

Kim bilir kaçınıcı kere, *Ama en azından biliyorum*, diye kendimi avutmaya çalıştım. En azından, artık biliyordum. Olan biten her şeyi değil ama beklediğimden daha fazlasını biliyordum. Yine de bir yanımda buna hâlâ inanamıyordu.

Artık onu kesin olarak kaybettiğimi hissediyordum.

Neredeyse yirmi sene önceki kadar taze ve acı bir kayıptı. Vücudum ve ruhum yarılmış, o hassas yumuşak kısımlar savunmasız kalmıştı. Onu yeniden kaybetmiş gibiydim.

Yanağımı Rhodes'un kucağına dayayıp bacağına sarıldım. Sonra biraz daha ağladım.

Sonraki günlerde haberi mümkün olduğunca sakın bir şekilde karşıladığımı söylemek isterdim ama öyle olmadı.

Belki de bunun nedeni onu bulacağıma dair umut hissettiğimden beri aradan seneler geçmiş olmasıydı. Belki son zamanlarda çok mutlu olmamdı. Ya da belki de olan biten her şey beni bunun için oraya getirmiş gibi hissetmemdi. Hayatımdaki bu insanlar için. Bir aile kurma ve mutlu olma umudu için. Annemin geri gelmesi için her şeyimi verebilirdim ama nihayet huzura yakın bir şey hissediyordum.

Ancak sonraki günlerin ne kadar zor geçeceğini bilemezdim.

Rhodes'un verdiği haberdan sonraki ilk birkaç gün, annemin ilk kaybolduğu zamankinden daha da çok ağladım. Birisi bana neler olduğunu anlatmamı istemiş olsaydı, bölük pörçük bir şeyler anlatabilirdim çünkü her şey çok bulanık ve acıydı.

Kesin olarak bildiğim tek şey, o ilk sabahın arkasından yine Rhodes'ların oturma odasında bitkin, şişmiş gözlerle uyandığımda, koltukta doğrulup o kattaki ufak banyoya gidip yüzümü yıkadığımdı. Banyodan her yanıma tutulmuş ve neredeyse sayıklar halde çıktığımda, Rhodes mutfakta esniyordu ama beni gördüğü anda kollarını iki yanına indirdi ve gayet ciddi bir ifadeyle, "Senin için ne yapmamı istersin?" diye sordu.

Bu bile yeniden ağlamaya başlamam için yeterli olmuştu. Gözlerimde daha da çok gözyaşı birikmeden önce burnumdan içime titrek bir nefes çekmek zorunda kalmıştım. Dizim titremeye başlamıştı. Ona gülümseyip cılız bir sesle, "Bana yine sarılabilirsin," dedim.

O da bana sarılmıştı. Beni o iri, güçlü kollarına almış, başımı göğsüne dayamış, vücuduyla ve hissedemeyecek kadar üzgün, uyuşmuş olduğum bir şeyle destek olmuştu. O günü evinde geçirmiş, banyosunda duş almış ve onun giysilerini giymiştim. Yatak odasında yatağın kenarında otururken, su üstüme sert bir şekilde akarken duşta, mutfakta koltukta ve beni zorla dışarı çıkardığımda verandanın basamaklarında ağlamıştım. Buna karşılık, o uzun, sağlam vücut kim bilir kaç saat usanmadan yanımda durmuştu.

Rhodes beni gözünün önünden ayırmadı. Amos bana arada sırada su getirdi ve ikisi beni sakin, sabırlı ifadelerle izlediler. İçimden bir şey yemek gelmediği halde, atıştırmalıklar getirdiler ve o gri gözleriyle yemeye teşvik etmeye çalıştılar.

Annemle çok yakın olmamalarına rağmen, bir ara dayımı arayıp haberi verdiğimi hatırlıyordum. Yengem daha sonra hemen beni aramıştı ve onunla biraz daha ağlamış, insanın gözyaşlarının tükenmesinin mümkün olduğunu hatırlamıştım. Geceyi Rhodes'un evinde, onu yastık olarak kullanıp koltuğunda geçirmiştim ama bana verilmiş olan haberin kesinliği dışında algılayabildiğim tek şey buydu.

Ertesi gün Clara gelip koltukta yanıma oturana ve bana kocasını ne kadar çok özlediğini anlatana dek bilemeyecektim. Onsuz hayata devam etmekte ne kadar zorlandığını anlatmıştı. Çok az konuşmuştum ama dediği her sözcüğü dikkatle dinlemiş, kirpiklerinde biriken gözyaşlarını ve çok sevdiğiniz birisini kaybetmeye dair o ortak acıyı adeta yutmuştum. Bana kendime zaman tanımamı söylemişti ve ona yanıt bile verememiştim. Ona sarılmamın yeterli olduğunu ummuştum.

O akşam verandada oturmuş, Rhodes duşa girdiğinde Yuki'yle mesajlaşırken Amos dışarı çıkıp basamakta yanıma oturana dek bilemeyecektim. İçimden konuşmak gelmiyordu. Dolayısıyla, Rhodes ile Amos'un çok konuşkan olmamaları işime geliyordu. Beni ne zorladılar ne de bir şeyler yiyip içmekten başka yapmak istemediğim bir şey için teşvik ettiler.

Her şey zaten o haliyle zordu.

Kalbim paramparçaydı.

Ama Amos'a bakıp gülümsemeye çalışırken, kendime son birkaç gündür bin kere söylememişim gibi annemi kaybettiğimi zaten bildiğimi söyledim. Bunları daha önce de yaşamıştım ve yine aşmayı başaracaktım. İçim yanıyordu ve terapistim yas tutmanın doğru bir yolu olmadığını söylemişti.

Yine de bu habere inanamıyordum.

En sevdiğim genç yanıma oturduktan sonra bir şey söylemeye çalışmadı. Sadece bana biraz yanaştı, kolunu omzuma attı ve sessizce bana çok uzun sürmüş gibi gelen bir süre yandan sarıldı. Bana sırf sevgisini ve desteğini vermeye çalışması bile gözlerimin baştan dolmasına neden oldu.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve garaj dairesine gidip beni yalnız bıraktı. Üstümde koyu turuncu renkli montumla annemden önce de var olan ve benden sonra uzunca bir süre daha var olacak olan ayın altında verandada oturdum.

Bir bakıma, beni daha iyi hissettirdi. Gökyüzüne bakarken biraz daha iyi hissettim. Annemin de görmüş olduğu yıldızlara baktım. Çocukluğumda bir battaniyenin üstüne uzanmış, annemin bana gösterdiği yıldız takımları izlediği ama seneler sonra yanlış bilgiler verdiğini nasıl öğrendiğimi hatırladım. Bunu hatırlamak beni azıcık gülümsetti.

Hiçbirimizin geleceği, hatta on dakika sonrası bile kesin değildi ve annemin bunu herkesten daha iyi bildiğinden emindim.

Başım acıyordu. Ruhum acıyordu. Hayatımda milyonuncu kere keşke yanımda olsaydı diye düşündüm.

Benimle gurur duyduğunu umut ettim.

Tam başımı geriye atmış gökyüzünü izlerken, çok iyi bildiğim bir şarkının akorlarını duydum.

Sonra, Amos daha da iyi bildiğim o şarkı söylerini söylemeye başladı.

Şarkının sözleri gibi serin havada vücudumu hâlâ içimde olduğunu bilmediğim gözyaşlarıyla doldurdu ve şarkıyı dinlerken kirpiklerimin ıslandığını hissettim. Amos'un benimle paylaşmaya çalıştığı mesajı dinledim, tüm benliğimle kulak kesildim. Yuki'nin söylediği versiyonu dinlemiş olan herkesle paylaştığım, benimle ilgili bir anıydı bu.

Bütün şarkılarım ve yaptığım çoğu şey gibi anneme bir atıftı.

Amos şarkıyı söyleyen kişi olarak unutulmama dilediğinden söz ediyordu. Dönüştüğü parçalar için değil, olduğu kişi olarak hatırlanmak istiyordu. O güzel sesiyle sevdiği kişinin bütün olmasını ve günün birinde onunla yeniden birlikte olmayı dilediğini söylüyordu.

O haberden hemen hemen bir hafta sonra, hepsini ezberlediğim halde garaj dairesinde annemin en eski günlüklerini gözden geçirirken, birisi kapıyı tıklattı. Ben yanıt veremedim kapı açıldı ve o tanıdık ağır ayak sesleri yukarı doğru ilerledi, Rhodes kapıda belirdi. Yüzünde sakin bir ifade vardı ve ellerini beline dayamıştı. Orada bir dağ gibi görkemli bir şekilde dururken hem hüzünlü hem de muhteşem gözüküyordu. “Kar raketi yürüyüşüne gidiyoruz, meleşim,” dedi.

Üstümde hâlâ pijamalarım olduğu ve çıkmam gerektiğini, bana iyi geleceğini bildiğim halde istediğim son şey dışarı çıkmak olduğu için ona aklını yitirmiş gibi baktım. Annemin benim için bunu isteyeceğini biliyordum...

Boğazım yanmaya başladı. Omzumu silkip, “Bugün iyi bir arkadaş olabileceğimden emin değilim. Kusura bakma,” dedim.

Doğruyu söylüyordum. Son zamanlarda iyi bir arkadaş olmamıştım. Genellikle ağzımdan kolaylıkla çıkan sözcükler son birkaç gündür adeta buharlaşıp uçmuştu ve aramıza çöken sessiz anlar garip olmadığı halde, bizim için yeni bir şeydi.

Çok uzun zamandır son birkaç gündür hissettiğim gibi hissetmemiştim. Bunu aşacağımı ve bir anda kendimi iyi hissetmeye başlamayacağımı bildiğim halde, bana akıntıya karşı kürek çekmek gibi geliyordu.

Bir türlü ne yapacağımı bilemiyordum.

Yas tutuyordum ve aslında bunun farkındaydım, farklı aşamaları olduğunu da hatırlıyordum. Yas süreciyle ilgili olarak şu kimsenin söylemediği konulardan sonuncusu her şeyi aynı anda hissettiğiniz durumdu. En zoru buydu.

Rhodes'a bu derin üzüntüyü hissettirmek istemiyordum. Bunu kimseye hissettirmek istemiyordum. Hepsi beni neşeli ve mutlu bir insan olarak tanıyordu. En kötü aşamayı atlattıktan sonra yine mutlu olacağımı biliyordum –çünkü bu aşama da sona erecekti, bunu hatırlıyordum– ama henüz o noktaya varamamıştım. Annemi yeni baştan kaybetmişim gibi hissederken varamazdım.

İçim bitkin durumdaydı. Hissettiğim şeyi açıklamanın en iyi tarifi bu olabilirdi.

Ama önceki hafta ya ikimiz konuşmadan uyuyakaldığımızda ya da beni tatlı sözlerle odasına götürdüğünde yanımda uyumuş olan bu adam başını yana eğdi ve dikkatle bana baktı. “Sorun değil. İstemiyorsan konuşmana gerek yok.”

Gözlerimi kırptırdım. Güçlkle yutkunup alaycı bir sesle güldüm ama bu ses bile kulağa hüzünlü geliyordu. Ben ona aylar önce böyle dememiş miydim? Babası yüzünden üzgün olduğu gün.

Rhodes aklımdan geçenleri anlamış olmalıydı ki hafifçe gülümsedi. “Biraz temiz hava alsan iyi olur.”

İyi olurdu. Birkaç gün önce telefon numarasını bulduğum terapistim de aynı şeyi söylemişti. Onu aramadan önce bir saat tereddütle düşünmüştüm –beni hatırlamıştı, onunla dört sene seans yaptığımız için hatırlaması normaldi– ama aradığımda bana dışarı çıkmanın bana iyi geleceğini söylemişti. Yine de elimdeki günlüğe bakarken tereddütlüydüm. Rhodes bana inanılmaz iyi davranıyordu ama ruh halim hiç belli olmuyordu. Son zamanlarda yeteri kadar yanımda olmuştu ve bunu da suistimal etmek istemiyordum.

Rhodes başını diğer yana eğip dikkatle beni süzdü. “Haydi gel, dostum. Ben bu durumda olsaydım, sen de bana aynı şeyleri söylerdin.”

Haklıydı.

Sırf bu yüzden başımı sallayıp giyindim.

Tüm bunlardan önce, bir gün ona kar raketi yürüyüşü yapmak istediğimi söylemiştim. Bunu hatırlayınca kalbim sızladı. Hayatımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu hatırladım. Bir sürü şey yüzünden çok şanslıydım.

Denemeye devam etmem gerekiyordu.

Rhodes gitmedi. Ben banyoya bile gidemeyecek kadar tükenmiş bir halde karşısında pantolonumu giyerken yatağın kenarına oturdu. Sessizce başını sallayıp hazır olup olmadığını sordu. Ben de başımı sallayıp hazır olduğumu anlattım ve dışarı çıktık. Gerçekten de ne konuştu ne de beni konuşturmaya çalıştı.

Arabayla kasabaya doğru giderken, bir kır yoluna saptı ve yürüyüşlere giderken yanından geçtiğim için aşına olduğum açıklık bir alana park etti. Bronco'nun arkasından iki çift kar raketi çıkarıp takmama yardım etti.

Ancak o zaman elimi tutup bana yol gösterdi.

Sessizce yürümeye başladık ve bir noktada bana ceketinin cebinden çıkardığını tahmin ettiğim bir güneş gözlüğü uzattı; çünkü sırt çantasına sadece su şişeleriyle bir muşamba koymuştu. Kardan yansıyan güneş ışınlarına karşı gözlerimi kıstığımı bile fark etmemiştim ama güneş gözlüğü beni rahatlattı. Hava o kadar berraktı ki her zamankinden daha da temiz geldi. Her fırsatta ciğerlerime derin derin nefes çektim, beni rahatlatmasına izin verdim. Yürüdükçe yürüdük ve kendimi daha iyi hissediyor olsaydım kar raketlerinin ne kadar işe yaradığını ya da o alanın ne kadar güzel olduğunu daha iyi algılayabilirdim... ama elimden geleni yapıyordum. Yapabileceğim tek şey buydu. Buradaydım ve beynimin bir kısmı önemli olanın bu olduğunun farkındaydı.

Yaklaşık bir saat sonra nihayet bir tepenin üstünde durduk. Rhodes muşambayı karların üstüne serdi ve oturmamı işaret etti. Tam oturduğum anda, o da yanıma oturdu ve boğuk sesiyle, "Amos'un hayatındaki ilklerde yanında değildim," dedi.

Bacaklarımı altına kıvrıp ona baktım. Uzun bacaklarını önüne uzanmış, arkaya attığı ellerine yaslanmıştı ama en önemlisi bana bakıyor olmasıydı. Güneş o güzel gümüş rengi saçlarına vururken, hayatımda hiç o kadar yakışıklı bir erkek görmediğimi düşündüm.

Gerçekten de kusursuzdu. Bunu düşününce, boğazım kötü olmayan bir şekilde yanmaya başladı.

“İlk sözcüğünü söylediğinde ya da ilk adımlarını attığında yanında değildim. Tualete ilk kez kendi başına girdiğinde ya da ilk kez gece uyurken bez takmadığında da orada değildim.”

Çünkü görevdeydi. Colorado’dan uzaklardaki bir kıyıda yaşıyordu.

“Amos o zamanları hatırlamıyor. Hatırlıyor olsaydı bile umursamazdı sanırım ama bu konu beni çok rahatsız ederdi. Düşününce hâlâ huzursuz oluyorum.” Alnındaki çizgiler derinleşti. “Eskiden onlara, Billy ile Sofie’ye para yollardım. Buna gerek olmadığını söyledikleri halde Amos’un ihtiyaçları için para yollardım çünkü Amos benim de çocuğumdu. Her fırsatta gelip onu ziyaret ederdim. Her tatil döneminde, bir günlüğüne bile olsa onu görmeye giderdim. Bana yaptıklarımın yeterli olduğunu, bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını söylüyorlardı. Belki benim için de yeterli olmalıydı ama değildi.

“Amos ancak dört yaşında bana baba demeye başladı. Bana her Rows dediğinde –Rhodes ismini telaffuz edemediği için bana öyle diyordu– hatasını düzeltiyorlardı ama bana başka türlü hitap etmesi seneler aldı. Billy’ye baba dediğini duyduğumda onları kıskanıyordum. Aptalca olduğunu biliyordum. Billy hep onun yanındaydı. Sevebileceğini düşündüğüm bir şey gördüğünde alıp ona yolluyordum. Ama yine de yaş günlerinde yanında olamıyordum. Okula ilk başladığı günü kaçırdım. Her şeyi kaçırdım.

“Amos dokuz yaşındayken, ‘eğlenceli bir şey’ yapmak yerine yaz tatilinde beni ziyaret edecekleri için sızlanmıştı. Duygularım

incinmişti ama en çok da suçluluk hissetmişim. Yeteri kadar yanında olamadığım için. Daha fazla çaba sarf etmediğim için. Onu istemişim. Hep onu düşünüyordum. Ama Deniz Kuvvetleri'nden ayrılmak istemiyordum. Buraya geri dönmek istemiyordum. Hayatımda güvenilir bir şey olması hoşuma gidiyordu ve bu, çok uzun süre kariyerim olmuştu. Ama bu beni daha da suçlu hissettirdi. Neyin önemli ve anlamlı olduğunu bildiğim halde ikisinden de vazgeçmek istemiyordum. Önemli olan oğlumdu ve her zaman öyle olacak. Bunu bilmenin yeterli olduğunu düşündüm.”

Rhodes nefesini dışarı verip bana baktı. Dudakları o çok iyi bildiğim ifadeyle kıvrıldı. “Bir yanım o zamanı ona telafi ettiğimi söylüyor. Şu anda burada olmanın yeterli olacağını söylüyor ama bundan emin değilim. Amos geçmişi düşündüğünde babası olmayı beceremediğimi düşünecek mi bilmiyorum. Benim için önemli olmadığını. İşte, bu yüzden çaba sarf ediyorum. Böylece, en azından bu gayreti gösterdiğimi biliyorum. Onun yanında olabilmek için aklıma gelen her şeyi yaptığımı biliyorum ama ne düşüneceğini kim bilebilir? Belki de ne düşündüğüne karar verene dek yaşlı bir adam olur. Belki de olmaz.

“Annem iyi bir anne olmaya bile çalışmadı. Onunla ilgili bir tane bile iyi anım yok. İki ağabeyim iyi şeyler hatırlıyorlar ama o kadar. Hiçbir zaman geçmişe dönüp baktığımda onu sevgiyle hatırlamayacağım. Onunla hiçbir şeyi kaçırdığımı düşünmüyorum ve bu çok kötü bir his. Onun için, yaşadıkları için üzülüyorum ama ben de o hayatı istemediğim halde yaşadım. Ama Amos’u ben istedim. Onu istedim. Kendi çocukluğumdan daha mutlu olmasını istedim.”

Elimi uzatıp elini tuttum. Bu bana yeterli gelmeyince, diğer elimi de elinin üstüne koyup bir koza gibi tamamıyla iki elimin arasına aldım.

Gri gözleri yüzümde dolaşırken elimi sıktı. “Belki de ebeveyn olmak böyle bir şeydir: Sadece yeterli olduğunu umut edebiliyordursundur. Umurundaysa tabii. Çocuklarına verdiği sevginin, çok çabaladığın takdirde hayat boyu onlarla kalacağını umut ediyordursundur. Geçmişte neler yaptığını düşünüp mutlu olacaklarını. Mutluluğun ne olduğunu bildiklerini. Ama bunu bilmenin bir yolu yok, değil mi?”

Bu adam... Onsuz ne yapardım bilemiyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallarken gözlerim doldu. Yavaşça başımı eğdim, elini yanağıma yasladım ve çatlak bir sesle yanıt verdim. “Amos seni seviyor, Rhodes. Bana kısa bir süre önce mutlu olmanı istediğini söyledi. Sizlerle tanıştığım andan beri onu her şeyden çok sevdiğini biliyorum. Billy ile Sofie’nin seni bu yüzden ufak tefek şeyler için rahatsız etmediğinden ya da endişelenmene gerek olmadığını söylediklerinden eminim. Yaptıkların yeterli olmasaydı... yeteri kadar onun yanında olmamış olsaydın... eminim ki bunu sana söylerlerdi.” İçime bir nefes çekmeye çalıştım ama sesim titredi. “İyi ebeveynlerin kusursuz olması gerekmez. Tıpkı çocuğun kusursuz olmasa bile onu sevdiğin gibi.”

Boğazım yükselen hıçkırık ani ve sertti. Birkaç damla göz yaşı yanaklarımdan aşağı süzüldü. Hıçkırdım. Sonra, tekrar hıçkırdım. Bir şey –eli olmalıydı– başımın arkasını okşadı. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Duş aldığımdan beri saçlarımı taramamıştım. Yumuşak bir sesle, “Biliyorum,” dedi. “Onu özlediğini biliyorum. Sen nasıl Amos’u sevdiğimi biliyorsan, ben de senin anneni sevdiğini biliyorum.”

“Gerçekten de sevdim. Gerçekten de seviyorum.” Burnumu çektim, içimin sevgi ve hüznle kaplandığını hissettim. “En sonunda... bunu kabullenebildiğimi hissediyorum. Beni hüznlendiriyor ama bir yandan da öfkeliendiriyor.”

Saçlarımı, sonra defalarca yanaklarımı okşadı. Gözyaşlarım parmaklarının arasından, yüzümü okşayan ellerinin üstünden akmaya başladı. Son birkaç gündür terapistimle sık sık paylaştığım sözcüklerle dolu bir baraj yıkılmıştı sanki; ama Rhodes’la konuşurken daha farklıydı.

“Çok öfkeliyim, Rhodes. Her şeye. Dünyaya, Tanrı’ya, kendime ve hatta bazen ona. Neden o aptal dağ yürüyüşüne gitmişti ki? Neden ilk başta planladığı yürüyüşe sadık kalmamıştı? Neden benim de gelmemi beklemeden gitmişti? Anlıyor musun? Öfkeli ve hüznü hissetmekten nefret ediyorum ama elimde değil. Anlayamıyorum. Kafam karışmış gibi hissediyorum,” dedim bir çırpıda. Ellerinden birini tutup sıktım.

“Bir yandan da bulunduğuna çok memnunum ama onu özleyorum ve kendimi çok suçlu hissediyorum. Geride bıraktığım, kendimi kötü hissetmemem gerektiğini bildiğim konularda suçluluk hissediyorum. Olanların hiçbirisi benim suçum değildi fakat... yine de incinmiş hissediyorum. Hâlâ. İçim her zaman yanacak. Biliyorum. Öyle olması gerek. Çünkü sevdiğin birisini kaybedince, hayatının sonuna kadar kendini bütün hissederek yaşayamıyorsun.

“Şunu da merak ediyorum... Acaba biliyor muydu? Onu sevdiğimi biliyor muydu? Onu ne kadar özlediğimi biliyor mu? Hâlâ yanımda olmasını ne kadar istediğimi biliyor mu? Genel olarak iyi bir insan olduğumu biliyor mu? Beni sevmiş ve benimle ilgilenmiş insanlar olduğunu biliyor mu, yoksa neler olacağını düşünüp endişelenmiş miydi? Umarım her şeyin yoluna girdiğini biliyordur çünkü endişe ettiğini düşünmeye dayanmıyorum.” Konuşurken sık sık sesim çatladı, soluk bile almadan konuşurken belki ne dediğimi anlamayacağı kadar mırıldandım. Gözyaşlarım hâlâ yüzümde olan ellerini ıslattı.

Rhodes çenemi tutup başımı kaldırdı ve o muhteşem gri gözleriyle bana baktı. Başımı indirmeye çalıştığımda buna izin

vermedi. O kadar dikkatle ve temkinle bana bakıyordu ki sanki onu yanlış anlamama izin bile vermek istemiyormuş gibiydi. “Dediklerinin bazılarını bilemiyorum ama küçüklüğünden beri değişmediysen onunla ilgili olarak ne hissettiğini de biliyor olmalı. Eminim ki senin sevgin dünyasını aydınlatmıştır,” dedi ciddi bir ifadeyle ve boğuk bir sesle.

Güçlkle yutkundum, eğilip yüzümü omzuna yaslardım. Rhodes... O harika adam da kollarını kollarımın altından geçirip beni kolaylıkla kucağına çekti. Kollarından birini sırtımın etrafına, diğerini yan tarafıma doladı. Kendimi kollarına bıraktım.

“Hüzünlenebilirsin. Öfkelenmeye de hakkın var.”

Burnumu boğazına yaslardım. Teni yumuşacıktı. “Eski partnerim kötü günler geçirdiğimde çok sinirlenirdi. Her zamankinden üzgün olduğumda. Yeteri kadar acı çektiğimi ve annemin öyle olmamı istemediğini, böyle davranıp her şeyin daha kötüye gitmesine neden olduğumu söylerdi. Genel olarak iyiyim ama bazen kötü hissediyorum. Tesadüfi şeyler beni üzüyor. Yaşamak, mutlu olmak istiyorum ama onu özleyorum ve yanımda olmasını istiyorum.”

Büyük ellerinden biriyle kalçalarımı kavradı. Burnuma karşı düzenli kalp atışlarını hissedebiliyordum. “Eski partnerinin sağlığın teki olduğunda anlaşıştık sanıyorum,” diye mırıldandı. “Umarım günün birinde ben yanında olmazsam beni hayatının sonuna dek özleyeceği kadar seven birisi olur.”

Beni mahvediyordu. Gerçekten de mahvediyordu. Boğazına karşı hafifçe güldüm, kendimi sıcak kollarına biraz daha bıraktım.

“Köpeğim Pancake birkaç sene önce öldü. Onu düşününce hâlâ çok duygulanırım. Kendime yeteri kadar evde olmadığım için başka bir köpek almayacağımı söylüyorum ama inan ki bunu düşünmek bile ona ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor.” Bana daha sıkı sıkı sarılırken burnunu alnıma sürttü. “Bunu gizlemene gerek yok. Hüzününü gizlemen gerekmiyor. Benden gizlemen gerekmiyor.”

Acı ve harika bir şey kalbimi delip geçti. “Senin de gizlemen gerekmiyor. Pancake için üzüldüm. Sana verdiğim fotoğraflardan birindeki, köpek, değil mi? Eminim ki harika bir köpekti. Belki, günün birinde istersen bana onun başka fotoğraflarını da gösterebilirsin. Görmek isterim.”

Sesi duygulanmış gibiydi. “Öyleydi. Tamam, sana göstereceğim,” dedi.

Yüzümü biraz daha boğazına dayadım ve tekrar konuşabilmem için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti. “Biliyorum, annem mutlu olmamı isterdi. Beni terk etmek istemediğini bildiğimi söylerdi. Zamanımı üzümlere değil, hayatımı yaşayarak geçirmemi söylerdi. *Bunu biliyorum*. Kalbimin derinliklerinde bir kaza olduğunu ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum. Şu an bulunduğum yerden çok mutluyum. Ama zor...”

“Hey. Bazı günler kartalları tavukmuş gibi kucaklarsın, bazı günler de masum yarasalardan çığlıklar atarak kaçarsın. Ben seni iki türlü de seviyorum, meleşim. Her türlü seviyorum.”

Acı ve kahkaha karışımı bir ses çıkardım ve bana daha sıkı sarıldığını hissettim.

Ben de ona sıkı sıkı sarıldım. “Ben sadece... isterdim ki... Umarım onu ne kadar çok sevdiğimi biliyordur. Yanımda olmasını ne kadar çok istediğimi Bir yandan da tüm bu acı olayların sonucunda... bu noktaya vardığıma mutlu olduğumu da.” Kolunu sıkıca tuttum. “Burada olmandan dolayı mutluyum, Rhodes. Hayatımda olmandan dolayı. Bana bu kadar iyi davranışın için teşekkür ederim.”

Saçlarımı okşadı. Nabzını yanağımın altında hissederken, “Ne zaman istersen buradayım. Yanı başında,” diye fısıldadığını duydum.

Ona sarılıp ben de fısıldadım. “Yuki’ye söyleme ama artık en iyi arkadaşım sensin.”

Yutkunduğunu hissettim. () ciddi sesle konuşmaya başladı. "Sen de benim en en iyi arkadaşımın, tatlım." Cüçlölkle yutkundu ve yumuşacık bir ses tonuyla, "Sesini duymayı özlemişim," dedi.

İşte, yüzümü boğazına yaslamış, beni saran sıcak vücudunu hissederken ona annemle ilgili en güzel anılarımı anlattım. Ne kadar güzel olduğunu. Ne kadar komik olabildiğini. Hiçbir şeyden korkmadığını ya da benim onu öyle gördüğümü.

Konuştukça konuştum ve Rhodes beni dinlemeye devam etti. Biraz daha ağladım ama bunu sorun etmedim.

Çünkü Rhodes haklı olmalıydı. Yas, sevdiklerimize hayatımıza ne kadar etki ettiklerini söylemenin nihai yoluydu. Onları çok ama çok özlediğimizi. Kalbimde annemin sevgisini ve hayatını taşıırken bile hayatımın sonuna kadar onun için yas tutmamın hiçbir yanlış tarafı yoktu. Yaşamam gerekiyordu ama onu hatırlayarak yaşayabilirdim.

Kaybettiğimiz insanlar bir parçamızı yanlarında götürüyorlardı... ama bir parçalarını da bize bırakıyorlardı.

Sonraki günlerde, hüçün kalbimi hâlâ sarıp sarmalarken ama ruhumun derinliklerinden çekip çıkardığım bir inanç ve güçle başımı dik tutmaya çalıştım. Kolay olmasa bile. O his beni dipteki noktaya her çekmeye çalıştığında, kendime annemin kızı olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

Belki biraz talihsiz bir insandım ama hayatım daha da kötü olabilirdi. Bazı açılardan, ben şanslı olanlardan biriydim.

Bunu unutmamaya çalıştım.

Önemsediğim ve sevdiğim insanlar da bunu unutmama izin vermediler. Bana en çok bunun faydası oldu.

Vakit geldiğinde, annemin kemiklerini yakılmasını sağladım ve uzun süre külleriyle ne yapacağımı düşündüm. Ruhunu onurlandıracak bir şey yapmak istiyordum.

Karşıma iki fikir çıktı.

Küllerini canlı bir ağaca dönüştürme fikri Amos'a aitti. Bir gün gelmiş, masaya toprakta çözünebilir bir urnayla ilgili bir çıktı bırakmış ve geldiği gibi sessizce odasına geri gitmişti. Bu fikir bana doğru gelmişti. Annem bir ağaç olmaya bayılırdı. Rhodes'a bundan söz ettiğimde, onu kolaylıkla gömebileceğimiz bir yer bulabileceğimizi söyledi. Bunun için yazın bir yer seçmeye karar verdik.

İkinci fikir bir sonraki gün Yuki'den geldi. Kaybettiğiniz yakınlarınızın küllerini uzaya yollayan bir şirket bulmuştu. Korkusuz annemin buna da bayılacağından emindim. Sus payımı daha iyi bir şeye harcayamazdım. Roketi nasıl fırlattıklarını bile izlemeye gidebilirdim.

Kalbim ve ruhum sızlıyordu ama annemin fiziksel bedenine veda etmenin daha iyi iki kusursuz yolu olamazdı.

Dolayısıyla, bir gün eve gelip de ana evin önünde bir sürü arabanın olduğunu görünce şaşırdım. Rhodes'un arabası dışında en az yedi araba vardı. Aralarından bir tek Clara ve Johnny'nin arabalarını tanıyordum. Clara o gün erken çıkıp kapanışı bana bırakmıştı. Babasıyla ilgili bir işi halletmesi gerektiğini söylemişti. Annemle ilgili haberden sonra neredeyse iki hafta izin almıştım ve mağazayı her gün tek başıma çekip çevirmeye hazırdım. Clara erken çıkacağını söylediğinde tereddüt bile etmemiştim.

Ama Johnny'ninkinin yanında onun arabasını ve çeşitli yerlere ait plakaları olan beş diğer arabayı görünce afallamıştım.

Rhodes Johnny'den başka birisini eve davet etmezdi ve onu bile sık sık çağırmazdı. İş kamyoneti ve Bronco da olması gerekenden saatler önce orada duruyordu. O sabah işe gitmeye hazırlanırken yakınlarda olacağını, saat altı gibi döneceğini söylemişti.

Arabamı son zamanlarda pek kalmadığım garaj dairesinin yakınına park ettim ve çantamı alıp şaşkın bir halde ana eve doğru gittim. Ön kapı kilit olmadığı için doğruca içeri girdim. İçeriden farklı sesler geldiğini görünce daha da aklım karıştı.

Çünkü bu seslerin hepsini tanıyordum. Her birini.

Son zamanlarda daha az ağladığım halde, girişten oturma odasına girince bir anda gözlerim oldu.

Hepsi oradaydı. Mutfakta, masanın etrafında. Oturma odasında.

Televizyon açıldı ve ekranda annemin benim korkudan altıma yapacağım yüksek bir kayaya tırmanırken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir sonraki fotoğrafta ikimiz vardık. Gözyaşlarım taşıp şaşkınlıkla yanaklarımdan aşağı süzülürken, bunun bir slayt gösterisi olduğunu fark ettim.

Ne yapacağımı bilemedim. Çünkü Rhodes'ların oturma odasında, yengem ve dayım vardı. Kuzenlerim, eşleri ve çocukların birkaçı oradaydı. *Yuki*, koruması, kız kardeşi *Nori* ve anneleri. *Walter* ve karısı, *Clara*, *Bay Nez* ve *Jackie*. *Johnny*'nin yanında da *Amos*.

Rhodes bana yaklaşıyordu ve beni sarılmak için kendisine mi çekmişti, yoksa ben her zamanki gibi kollarına atılmıştım bilmiyordum ama bir saniye sonra sarmaş dolaş bir haldeydik. Acı tatlı bir hisle gözlerim dolu dolu olmuş bir halde ona sarılıyordum.

Biraz daha gözyaşı döktükten ve hayatımda hatırlamadığım kadar kişiyle kucaklaştıktan sonra, annemin hayatını dünyadan en çok sevdiğim insanlarla birlikte kutladım.

Ben gerçekten de o şanslı insanlardan biriydim ve bunu asla unutmayacaktım. Kötü günlerde bile. O anda kendime bu sözü verdim.

Hepsi annem sayesindeydi.

Otuz İkinci Bölüm

“**B**ol şans, Amos! Bunu yapabilirsin! Her şeyi yapabilirsin!”
diye seslendim arabadan. Onu okulunun konser salonunun önünde bırakmıştık.

El salladı ama dönüp bize bakmadı. Direksiyonun başındaki Rhodes dalgın dalgın güldü. “Çok gergin.”

“Gergin olduğunu biliyorum. Haksız da değil hani,” dedim. Amos çift kanatlı kapılardan geçer geçmez camı kapattım. “Ben de Amos adına gerginim.” Neredeyse ben sahneye çıkacakmış gibi hissediyordum. Amos’dan daha çok midem bulanıyor bile olabilirdi.

Ama Amos için hissettiğim heyecanın keyfini çıkardım çünkü kötü bir heyecan değildi.

Son bir buçuk ay kolay geçmemiş olsa da hayatta kalmıştım. Hatta hayatta kalmaktan fazlasını başarmıştım. Genel olarak gayet iyiydim. Güzel günlerim oluyordu ve annemle ilgili bu yeni yas hissi nefes almamı zorlaştırıyordu ama bu konuda konuşabileceğim insanlar vardı. Dahası, kalbimde geleceğimle umut tomurcukları ağır fakat kesin bir şekilde yeşermeye başlamıştı.

Annemin yaşamını kutladığımız gün Bay Nez'in söylediği bir şey aklıma kazınmıştı. Bana onun hayatını en iyi kendi hayatımı elimden geldiğince mutlu bir şekilde yaşayarak onurlandırabileceğimi söylemişti.

Kalbim henüz bunu kabullenmeye hazır değilse de beynim kabullenmişti. Günler geçtikçe bu sözlerin doğru olduğunu görmüştüm ve bu gerçek tüm benliğime nüfuz etmişti. Büyük bir yara için ufacak, su geçirmez bir yara bandıydı ama faydası olmuştu.

"Ben de," dedi Rhodes direksiyona dönüp park yeri bulmak için otoparka girerken. Kim bilir kaçınıcı kere kaşlarını çatmış, dikiz aynasından geriye baktığını fark ediyordum.

Yüz ifadelerinin hepsini, hatta bu anlam veremediğim çatık kaş ifadesini bile seviyordum.

Yetenek gösterisinin başlamasına bir saat vardı ama ikimiz de eve kadar gidip on beş dakika sonra tekrar gelmenin bir anlamı olmadığını düşünmüştük. Rhodes'un telefonu bipledi ve cebinden çıkarıp bana uzattıktan sonra ilerlemeye devam etti.

"Baban. Yolda olduğunu, on beş dakikaya burada olacağını yazmış," dedim yaşlı adama bir yanıt yazarken.

Rhodes yetenek gösterisi için babasına da yer ayırmama çok kızacaktı ama Randall çabalıyordu ve bu yüzden ona bir şans tanımak gerektiğini düşünüyordum. Rhodes hâlâ çabalarma karşılık vermek konusunda benimle tam olarak hemfikir değildi. Ama zamanla yumuşayacağını düşünüyordum. Amos'un hatırına. Bir büyükbabası daha olması için. Birkaç çabayla çalkantılı bir ilişkinin senelerini silemiyordunuz.

Aslında, Durango'da Home Depot mağazasında Randall'a rastladığımızda ona yetenek gösterisinden söz ettiğimi öğrenmemesini ummuştum ama bu riski göze almaya değerdi. Rhodes bana ciddi ciddi kızmadı. En azından, böyle bir şey için kızmazdı.

Arabayı park ederken bir şeyler homurdandı. Dikkatle yüzüne baktığında, kaşlarının arasında ince bir çizgi belirmişti. Gri

gözleri, aklımdan geçenleri okumaya çalışmak istercesine sık sık yaptığı gibi yüzümde gezindi. Belli etmemeye çalışsa da keyifsiz olduğumu anladığı zamanlarda kendi yöntemleriyle beni neşelendirmeye çalışıyordu. Bunlara iki öbek odun istifledikten sonra bana odun parçalamayı öğretmek de vardı. Bir keresinde buz mağaralarına kar raketi yürüyüşü yapmaya götürmüştü. Ama en sevdiğim yöntem, geceleri endorfinimi yükselttiği o muhteşem vücudunu kullanma şekliydi. O gibi zamanlarda, rahatlama ve bağ kurma hissi birbirine karışıyordu.

Onu o kadar çok seviyordum ki hissettiğim hüznün bile ona olan duygularımı hafifletmiyordu.

Annemin de onun gibi birisini bulduğum için çok mutlu olmuş olacağından emindim.

“Nasılsın?” diye sordu.

Düşünmeme gerek bile yoktu. “İyiyim.”

Gri gözleriyle beni inceledi. “Emin olmak istedim.” Elimi tuttu. “Evden çıkmadan önce mutfak penceresinden dışarı bakıyordun.”

Son zamanlarda bunu yapıyordum. Son birkaç haftadır daha az yapmaya başlamıştım. Bedenim ve beynim olanlarla başa çıkmak için biraz zamana ihtiyaç duymuştu. Sevdiklerimin sürpriz ziyareti bana iyi gelmişti. Bana bir kez daha ne kadar çok şeye sahip olduğumu, pek çok kişinin asla sevilmeyeceği kadar sevildiğimi hatırlatmışlardı. “Hayır, gerçekten de iyiyim. Bazen hayatın ne kadar garip olduğunu düşünüyordum. Belki garaj dairesini kiralamadan önce biraz bekleseydim, başka birisi kiralardı ve biz asla tanışamazdık.”

“Ben de Amos’a altı aylık bir ceza verdim ve tanışmamız başıma gelen en güzel iki şeyden biriydi.”

Diğerinin Amos olduğunu biliyordum. Gülümsedim. Gülümsememi sağlayan çok şey vardı. “Bu arada, o gün ödümü ko-parmıştın.”

Gülümsedi. “Sen de benim ödümü koparmıştın. Eve izinsiz girdiğini düşünmüştüm.

“Sen beni daha çok korkutmuştun. Sana biber spreyi sıkma-
ma ramak kalmıştı.”

Dudaklarında muhteşem bir gülümseme belirdi. “O tatlı minik yarasa yüzünden gecenin bir yarısı avazın çıktığı kadar bağırdığın zamanki kadar olamaz.”

“Tatlı mı? Çıldırдың mı?”

Kahkahası kalbimin doludizgin atmasına neden oldu.

Uzanıp onu öptüm ve o muhteşem dolgun dudaklarını aralayarak beni uzun uzun öptü. Geriye çekildiğimizde, o şefkatle bana bakarken ona gülümsedim ama ilk fırsatta bakışlarını yine dikiz aynasına çevirdi.

“İyi misin?” diye sordum.

Rhodes çenesini sıktı. “Galiba birisi bizi izliyor.”

Dönüp arka pencereye baktım ama hiçbir şey görmedim. “Öyle mi? Neden öyle düşündün?”

“Evet. Siyah bir cip. Garaj yolundan çıkarken fark ettim. Eve doğru geliyordu ama birden U dönüşü yaptı. O zamandan beri bizi izliyor,” dedi. “Bir tesadüf olabilir ama sanmıyorum.”

Elini tuttum. “Beni gizli gizli izleyen kimse yok. Ya senin?”

Hafifçe gülümserken elimi kavradı. “Bildiğim kadarıyla yok. Yanımdan ayrılma, olur mu?”

Tamam dedim ve arabadan indik. Son birkaç gündür hava ılıktı ama yine de montum üstümdeydi – Rhodes’un beni yürüten bir güneş ışını gibi gösterdiğini söylediği Noel hediyesi olan turuncu montumu giymiştim. Rhodes arabanın diğer tarafına, onu otoparkın ortasında beklediği noktaya geçti. Kolunu omzuma attı ve beni oraya mıhladı. O uzun ve iri vücudunun yanında dururken, aklımdan güvende, yuvamda ve âşık olduğum geçti.

Ama en çok da gelecek geçti.

Sessiz sakın bir adam olmasına rağmen, sevgisini hiç çekinmeden belli edebiliyordu. Bazen buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğini, bu yüzden her şeyi sevgiyle yaptığını düşünüyordum. Bazen oğlunun omzuna kolunu attığında ya da önemsiz şeyler için onunla gurur duyduğunu söylediğinde, Amos'un bile yüzünde garip bir ifade belirliyordu.

Onu çok seviyordum.

Dahası, eşyalarımı yavaş yavaş kendi evine taşıdığının da farkındaydım. Bunu bana çaktırmadan mı yapmaya çalıştığını, yoksa bu fikre alışmamı beklediğini mi bilmiyordum ama evinde benim oraya götürmediğim ufak tefek şeyleri görünce gözlerim doluyordu. Rhodes nadiren A harfiyle başlayan sözcüğü söylüyordu ama söylemesine gerek yoktu. Ne hissettiğini kendi ismi mi bildiğim kadar iyi biliyordum.

Hiç beklemediğim bir ses duyduğumda, aklımdan tam da bunlar geçiyordu.

“Roro!”

“Roro!”

Beynim sesi anında tanıdı ama bedenimin ve sinir sistemin algılaması daha uzun sürdü. *Kabul etmesi* daha uzun sürdü.

Ama donakalmadım.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamadı.

Bir anda ter içinde kalmadım ya da gerilmedim.

İlk olarak Rhodes yavaşladı. Sokaktan okulu etrafını çevreleyen kaldırıma adım attığımız anda, Rhodes durdu ve ikimizi ağır ağır sesin geldiği yöne çevirdi. “Roro” isminin benim için söylendiğini nereden biliyordu, hiçbir fikrim yoktu ama biliyordu.

Arkasında iri yarı bir adamla otoparktan bize doğru koşmakta olan kişiyi aynı anda gördüğümüzden emindim.

Bana seslenen kişiyi en son tanıyan gözlerim oldu.

Kaden. Arkasında koruması Maurice'le birlikte bize doğru koşmakta olan kişi oydu. Biz ayrılmadan hemen önce işe alındığı

için korumasını çok iyi tanıımıyordum ama yüzünü hatırlıyordum.

Bin dolara mâl olduğundan emin olduğum bol bir parka ve bir kot pantolonla on dört senemi harcadığım adam koşarak yanımıza geliyordu.

Saçlarım artık tamamıyla kendi rengine dönüğü için beni nasıl tanıdığını bilmiyordum. Belki de annesi ona bundan söz etmişti. Belki de Arthur ya da Simone söylemişti.

Kaden her zamanki gibiydi. Yüzü makyajlıydı. Güzel giyinmişti. Hayat dolu ve varlıklı gözüküyordu.

Ama bize yaklaştığı anda, gözlerinin altındaki koyu renkli halkaları fark ettim. Bunlar biz diğer insanlarınki gibi normal halkalar değildi ama onun için farklı bir şeydi. Yüzündeki ifade de kaygılıydı.

Rhodes'un gördüğü siyah cip. Ona ait olmalıydı. Bundan emindim.

“Özür dilerim, Rhodes,” diye fısıldadım. Biraz ona sokulup istediğim kişinin o olduğunu, onun yanında olduğumu anlatmaya çalıştım.

Rhodes'un onun kim olduğunu anladığını biliyordum.

“Özür dileyecek bir şey yok, meleğim,” dedi. Kaden bize yaklaşırken oflaya puflaya yavaşladı.

Ela gözleri irileşmiş, nefes nefese kalmış bir halde bana baktı. “Roro,” dedi sanki ilk seslendiğinde onu duymamışım gibi.

Mağazadan attığımız bir müşteriymiş gibi, “Burada ne işin var?” dediğimde, omzumdaki kol hiçbir yere gitmedi.

Kaden şaşırmış gibi ağır ağır gözlerini kırıştırdı. Ya şaşırmıştı ya da... Ama artık umurumda değildi.

“Ben... Seninle konuşmak için geldim.” İçine derin bir nefes çekti. Koruması birkaç adım arkasında durdu. “Nasılsın?” dedi soluklanmaya çalışarak. Bakışları adeta beni yutar gibi üstümde gezindi ama artık kolay lokma değildim. “Vay canına. Doğal saç renginle ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.”

Bu iltifatına kesinlikle kanmayacaktım. Saç diplerim çıkmaya başladığında ve annesi kuaförden bir randevu almam için beni rahatsız etmeye başladığında, bir kere bile benim tarafımı tutmamıştı. Anılarıma geri dönecek kadar umurumda olsaydı, bir kere bile benim tarafımı tutmamış olduğunu anlardım.

İçimden acı, kızmak, hatta gıcık davranmak bile gelmiyordu. Artık umurumda değildi. “Çok iyiyim.”

Onu görmek... garipti. Sanırım, biraz *déjà vu* gibiydi. Sanki başka bir hayat yaşamıştım ve ona karşı hislerim olması gerektiğini biliyordum ama hissetmiyordum. Tıraşlı yüzüne, güzelce şekil verilmiş saçlarına baktım. O da beni süzerken, ona karşı hiçbir şey hissetmediğimden emindim.

Yine de burada olmak istemiyordum. Bu konuşmayı yapmak da. Hem de hiç. Bu duruma derhal bir son vermeliydim. “Neden buradasın, Kaden? Sizlerden birini gördüğüm takdirde neler olacağını annene açık açık söylemiştim.” Kısa ve öz konuşmaya çalıştığı halde, hâlâ karşımda durduğuna inanamıyordum.

Ama Kaden geriye doğru bir adım attı ve *nihayet* Rhodes’a baktı. Yutkundu. Rhodes’un kolunu omzumda görünce bir kere daha yutkundu. Yanımdaki erkeğe nasıl baktığımı, ona nasıl sokulduğumu fark etti. İçine ani, kısa bir nefes çekti. “Burada olduğumu bilmiyor. Konuşabilir miyiz?” diye sordu beni duymazdan gelerek.

Gözlerimi kırptırdım.

Bu hareketim ne düşündüğümü çok iyi anlatıyor olmalıydı ki –*hayır, seninle konuşmak istemiyorum*– hemen devam etti. “Seni görmek için geldim.”

Beni görmeye gelmesi neredeyse iki sene sürdü, diye düşündüm ve güldüm.

Aradan iki sene geçtikten sonra karşımda duruyordu. Burada! Tanrı Amerika’yı kutsasın! Ne kadar şanslıyım!

Hayatın böyle saçmalıklar için çok kısa olduğunu altı ay öncesinden daha iyi biliyordum.

Yüzümü buruşturmamaya gayret ettim; konuşmanın sona ermesini istiyordum. “Annen de beni görmek için geldi ve ona sizi bir daha kesinlikle görmek istemediğimi söyledim. Ciddiydim. O zaman da ciddiydim, şu anda da ciddiyim ve seneler sonra da bu konudaki fikrim değişmeyecek. Arkadaş değiliz. Sana hiçbir şey borçlu değilim. İstedğim tek şey içeri girmek,” dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde.

Kaden bu sözlerime alınmış gibi başını geriye attı. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Arkadaş değil miyiz?”

Bu konuşmanın bu kadar saçma oluşuna gülmem hakkımda ne diyordu bilmiyordum. Başımdan bir sürü şey geçmişti ve bu durum... bu durum çok aptalcaydı. “Bunu hislerini incitmeye çalışmadan söyleyeceğim çünkü bunu yapacak kadar bile umurumda değilsin ama *doğru*, arkadaş değiliz. Uzun zaman önce arkadaşlığımız sona erdi. Bir daha da arkadaş olmayacağız. Açıkçası, bunca zaman sonra neden burada olduğunu anlayamıyorum. Annene de dediğim gibi, ikinizden duymak istediğim *hiçbir şey yok*.”

“Ama ben...”

Lafını kestim. “Sus.”

“Ama...”

“Hayır,” dedim. “Beni dinle. Hayatımı huzur içinde yaşama izin ver. Mutluyum. Sen de mutlu ol ya da olma. Artık bununla ilgilenmiyorum. Umurumda değil. Beni. Rahat. Bırak.”

On sene önce iki sene üst üste Senenin Country Müziği Yıldızı seçilmiş olan Kaden Jones küçük bir çocuk gibi şok olmuş bir halde kaşlarını çattı. “Ne?”

Hâlâ nasıl şaşırmış gibi davranabiliyordu? Ne bekliyordu ki? Tam hiçbir şeyin beni şoka uğratamayacağını düşünürken karşıma çıkmıştı.

O gün, birkaç çok kötü günün arkasından oldukça güzel bir gün olarak başlamıştı ve bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

“Duydun beni, Kaden. Evine dön. Turnene geri dön. Buraya gelmeden önce yaptığın işe geri dön. Seninle konuşmak istemiyorum. Seni görmek istemiyorum. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey fikrimi değiştiremez. Çok ciddiym: *Hepiniz beni rahat bırakın*. Beni rahat bırakmazsanız, seni, anneni ve tanıdığın herkesi dava ederim.”

Kaden birden korumasının bu konuşmaya şahit olduğunu ya da Rhodes’un yanımda olduğunu hatırlamış gibiydi. Solgun yüzü öfkeyle ve utançla kızardı. Gözlerini iyice açarak bana bir adım yaklaştı. Onu ilk kez çaresiz halde görüyordum. “Roro, ciddi olamazsın. Aylardır sana ulaşmaya çalışıyorum.”

Aylardır. Bana son mesaj yolladığından beri aradan aylar geçmişti. Nerede olduğumu öğrendiklerinden beri aradan aylar geçmişti ve daha yeni mi gelip beni görmeye karar vermişti? Bu tavrı sözlerinin hepsinden daha anlamlı değil miydi?

Rhodes kolumu okşadı ve başımı kaldırıp ona baktığımda yüzünün bomboş olduğunu fark ettim.

“Sürekli olarak sana ulaşmaya çalıştım.” Rhodes bana bakıp hafifçe gülümserken, Kaden konuşmaya devam etti. “Her şeyi mahvettim. Bunun farkındayım. Hayatımm en büyük hatasını yaptım. Dünyanın en büyük hatasını yaptım.”

Rhodes’un dudaklarının bir kenara biraz yukarı kıvrıldı.

Bana tıpatıp bu sözleri söylememiş miydi?

“Seni özledim. Özür dilerim. *Çok özür dilerim*. Hayatımın sonuna kadar bunu sana telafi edeceğim,” diye yalvarırken içten gibiydi.

Ama sözleri bir kulağımdan girdi, diğerinden çıktı. Özellikle de Rhodes’un o sırada bana fırlattığı bakışı görünce.

“*Lütfen*. Lütfen, konuş benimle. *On dört seneyi çöpe atamazsın*. Bunu yapamazsın. Seni affederim. Bunların hiçbir önemi yok. Olanları geride bırakabilir, unutabiliriz. Başka birisiyle birlikte olduğunu unutabilirim.”

Bunu duyan Rhodes'un hafif gülümsemesi silindi ve başını kaldırıp gözlerini eski partnerime dikti.

Rhodes'un üstünde eski Levi's kot pantolonu, Amos'un halasının Noel'de hediye ettiği bordo renkli, fermuarlı şirin bir yün kazak ve koyu gri renkli çizmeler vardı. Üstüne bir ceket bile almamış, arabada bırakmıştı. Kolunu omzumdan çekmeden dimdik durduğunda ve Kaden'a o ciddi ses tonuyla, "Birisini unutacak ama o ben olmayacağım," dediğinde, hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek olduğunu düşündüm.

Kaden'in yüzü daha da kızardı ama hâlâ kararlı gözüküyordu. "Kaç sene birlikteydik, bunu biliyor musun?"

Rhodes'dan boğuk bir ses çıktı ve kolumun üst tarafını okşayan eli birden hareketsiz kaldı. Kolunu çevirip bileğini omzumdan sarkıttı. Ama o ifadeyi çok iyi biliyordum ve kesinlikle sakın değildi. "Bir önemi var mı?" dedi buz gibi, ciddi bir ifadeyle. "Çünkü bana göre artık bir önemi yok. Sen geçmişte kaldın. Dahası, devreye girip kalbini güvende tutmak için senin onun kalbini kıran adam olarak kalmanı sağlamak da benim için sorun olmaz."

Çok sevecen olmaya alışık olmayan birisine göre, gerçekten de en tatlı şeyleri söylüyordu. Onu sevdiğimden şüphe etmiş olsaydım bile ki etmemiştim, o anda doğru seçimi yaptığıma inandım. *En* iyiyi seçmiştim. Bu konuda herhangi bir hata yoktu.

Kesinlikle yoktu.

Ben tekrar ona odaklanana kadar Rhodes'un yüzünde en ciddi ifadelerinden biri belirmişti. "Onu seviyorum. Ona ver-meyerek aptallık ettiğin her şeyi seve seve vereceğim. İnsanların önünde elini bile tutmuyordun, değil mi? Ya da onu öpmüyordun." Rhodes onunla resmen dalga geçiyordu. "Sevdiği ilk erkek olmamak beni rahatsız etmiyor çünkü sevdiği son erkek olacağımı biliyorum."

Kaden şok geçiriyormuş gibi bana baktı. Bunu hak etmişti. Açıkçası, Rhodes'un söyledikleri ruhumu okşuyordu.

“Senin gibi adamlarla aramdaki fark bu işte. Onun bir şeye ihtiyacı olduğunda, daha fazlasına sahip olduğun halde cüzdanından üç yüz dolar çıkarıp verirdin ve sorunu çözdüğünü düşünürdün. Ben ona sahip olduğum her şeyi verirdim.” Ses tonu daha da sertleşti. “Kendinden başka suçlayabileceğin birisi yok, geri zekâlı.”

Kalbim havalanmış uçuyordu. Ta aya kadar gitmiş olabilirdi. Çünkü Rhodes haklıydı.

Kaden'in cüzdanında bir tomar para olurdu ve rahatlıkla yüz dolarını verebilirdi. Rhodes cebinde sadece beş dolar olsa hepsini bana verirdi. Ne pahasına olursa olsun, bana her şeyi verirdi. Kaden ise... Bir önemi kalmamıştı. Bir daha önemli olmayacaktı.

Ona hissettiğim her şeyi öldürmüştü ve geride hiçbir şey kalmamıştı. Zerre kadar bile kalmamıştı. Bundan sonra da olmayacaktı.

Bir yanlış anlaşılma olmasın diye bunu ona söyleme sırası bana gelmişti.

Sevgi parayla ilgili olabilirdi. Kesinlikle her şeyi kolaylaştırıyordu. Ama en güzel sevgi bundan çok daha fazlasıydı. Sevdiğiniz insana *her şeyi* vermekle ilgiliydi. Kolay, zahmetsiz ama bir yandan da en zor, elle tutulamayan, rahatlık alanından çıkmanızı gerektiren şeyleri vermekle ilgiliydi. Birine sahip olduğunuz ve olmadığınız her şeyi vermekle ilgiliydi çünkü o kişi sizin için maddi her şeyden daha önemli olurdu.

Gözlerinin içine baktım ve elimden geldiğince ciddi bir ifadeyle, “Annene söylemiştim, şimdi de sana söyleyeceğim,” dedim. “Dünyanın bütün parasını da versen sana geri dönmem. Arkadaş olabilsek bile ki olmayacağız” –Rhodes yanımda inledi– “senin için ne çalışırım ne de bir daha yardım ederim. Bunu anlamalısın. *Asla* fikrimi değiştirmeyeceğim.”

O hoş yüzünde derin bir incinmişlik ifadesi belirdi. “Bu, benim için şarkı yazmanla ilgili değil, Roro. *Seni seviyorum.*”

Omzumdaki kol gerildi ve Rhodes sesini alçaltıp resmen kükredi. “Yeteri kadar değil.”

Çok uzun zamandır o çok iyi tanıdığım adama baktım ve abartmadığımı, ağızımdan çıkan her sözcüğün doğru olduğunu anlaması için yüzümü buruşturdum. “Elveda, Kaden. Seni bir daha görmek istemiyorum. Ciddiyim. Karşıma çıktığın gün seni buna pişman ederim.”

Onunla işim bitmişti.

Rhodes bana baktı, ben de ona döndüm ve geçmişime arkamızı döndük. Onu orada bırakıp yürümeye başladık. Orada kalakalmış, arkamızdan bakakalmış ya da uzaklaşıyor olabilirdi. Bilmiyordum ve umurumda değildi. Kesinlikle umurumda değildi.

Bir dakika kadar yürüdükten sonra aniden durdum. Rhodes da durunca, boynuna atıldım. Başını eğip kollarını belime doladı, beni kendisine çekip sıkı sıkı sarıldı.

“Muhteşemsin,” dedim ciddi bir sesle.

Elini ceketimin ve gömleğimin altına sokup sırtıma dayadı. “Seni seviyorum, bunu biliyorsun,” diye fısıldadı.

Kulağını dudaklarıma yaklaştırmak için başını eğdim. Kolumdaki tüyler diken diken olmuş bir halde, ani bir yangın başlatabilecek kadar büyük bir tutkuyla, “Biliyorum,” diye fısıldadım.

Rhodes’un nefesini boynumda hissettim ve bir saniye sonra derin bir iç çektiğini duydum. Başımı çevirdiğinde yanağı yanağı okşadı ve kirli sakalı tenimi karıncalandırdı. Geri çekilip menekşe-gri gözlerini gözlerime dikti. “Hazır mısınız?”

Elini tutup başımı salladım. “Gidip genç yıldızımızın muhteşem performansını izlemek için ön sıradan yer kapalım.”

Sevdiğim erkek elimi sıktı ve birlikte içeri girdik.

Son söz

“Bir prensese benziyorsun, Yuki.”

Yuki o gece için ona tasarımcının ödünç verdiği elbiseyle odasına yerleştirilmiş olan aynanın karşısında omuzlarını oynatıp her şeyi ayarlamış olan stilistin oflamasına neden oldu. Elbisem. Onun elbisesi. Onu “yediden on bire” çıkarması için tutulmuş olan makyözler ve saç tasarımcıları.

Çok şapşaldı ama gerçekten de bir on bir gibi gözüküyordu.

Dünyanın bir pop yıldızı olarak tanıdığı ama benim en yakın arkadaşım olarak bildiğim kadın kendi etrafında dönerek elbisesini sergiledi. “Yüzümde sekiz kat makyaj var, önümüzdeki altı saat boyunca nefes alamayacağım ve çiş yapabilmek için yardıma ihtiyacım olacak ama çok teşekkür ederim canım.”

Güldüm. “Rica ederim. Sen işerken elbiseni tutmak benim için şereftir. Ama büyük tuvaletin gelirse, bana güvenme.”

Bu sefer, o güldü. “Tamam, büyük tuvalet yok ama seneler içinde birbirimizin önünde sık sık işedik, değil mi?” dedi dalgın dalgın.

Ne düşündüğünü biliyordum: Aralarında diğer yürüyüşçüler yanımızdan geçebilir diye onlarca kere birbirimiz için tuvalet nö-

beti tuttuğumuz o muhteşem dağ yürüyüşlerinden söz ediyordu. Çok eğlenmiştik ve memleketimizde çıktığımız maceralardan gerçekten de hoşlanmış olması beni çok mutlu etti.

Arkadaşım omzunu silkip beni tepeden tırnağa süzdü. “Sen ışıldayan meleğim, on beş gibi gözüküyorsun.” Kaşlarını oynatıp makyözün oflamasına aldırış etmedi. “Hile yaptığın için seni affediyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Hile. Peki.”

“Hormonlar yüzünden. Yüzünde bu yarım santimlik aydınlatıcının ve bronzlaştırıcının rekabet edemeyeceği doğal bir ışıltı var.” Islık çaldı ve elbisem çok dar olduğu için güçlükle reverans yaptım. “Kaden seni görünce altına yapacak.”

Bu ismi duyunca bir an için afalladım. Bu ismi... bir senedir duymamıştım. Jackie ile Amos’la arabadayken şarkılarından biri radyoda çaldığında, ikisi onu yuhalamışlar ve istasyonu değiştirmişlerdi. Ben de onu en son o zaman düşünmüştüm ve uzun süre aklımda kalmamıştı.

“Altına yaparsa, umarım kameralar yakalar,” diye espri yaptım. İki ay önce Yuki beni ilk davet ettiğinde dikilen elbisenin askılarını düzelttim.

Yuki kıkırdadı ve beşlik çaktık. Kim bilir kaçınıcı kere anneme bana bu kadar iyi bir arkadaş, genel olarak çok iyi arkadaşlar verdiği için teşekkür ettim. Yuki o listenin en tepesindeydi.

Son dört senede birbirimizi sık sık görmüştük. Bir kere bir Şükran Günü’nde, iki kere yılbaşında –kurak bir sene olmadığı takdirde havai fişek gösterilerini görmek için komşu kasabalara gideceğimize dair onu uyarmama rağmen– ve sene boyunca her fırsat bulduğunda görüşmüştük. Pagosa Springs’deki ikinci yazımda bir yat kiralamıştı. Onunla Yunanistan’da buluşmuş, hayatımın en güzel haftalarından birini geçirmiştik. Kız kardeşi Nori bile gelmişti.

Ertesi sene bizi yine kısa bir tatil için İtalya'ya davet etmişti ama... o noktada uçağa binmeme izin yoktu. Buna üzülmemiştım. Rhodes da öyle. Amos oflayıp durmuştu ama o haftayı yanımda geçirmiş, hatta bir kere ayaklarıma masaj bile yapmıştı.

Ama onu ödöl töreni için arabayla Los Angeles'a gideceğimizi söylediğimde kesinlikle oflamamıştı. Okuldan bir arkadaşı onu arabayla eve bırakmıştı ve "yardım etmek" için bizimle gelmeyi teklif etmişti. Hı-hı. Senenin büyük bir kısmında üniversitede olduğu için onu çok özliyordum ve bizi ziyaret etmek için öne sürdüğü her mazeret kabulümdü.

Hâlâ şarkılar yazıyor, hatta zaman zaman okulunun yakınındaki ufak işletmelerde sahneye çıkıyordu. Rhodes meşgul olmadığında, arabaya atlayıp onu dinlemeye gidiyorduk. Hâlâ bana yazdığı şarkıları dinletiyordu ama müzik kompozisyonu okumayı planladığı halde artık vaktinin büyük bir kısmını dersler alıyordu.

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedi Yuki'ye onuncu kere. Elimi karnımın üstünde gezdirdim.

Başını yana eğdi. "Bütün albümü birlikte yazdık, Ora. Hem sen yanımda götürebileceğim en güzel kavalyesin."

"İşin çoğunu sen yaptın, ben sadece biraz yardım ettim," dedim. Sözcükler, şarkı sözleri zamanla geri gelmemişti. Bir, iki kere dilimin ucuna kadar birkaç sözcük gelir gibi olmuştu... ama geldikleri gibi silinmişlerdi. Ama bunu ne düşünüyordum ne de bu konuda endişeleniyordum. Kimsenin umurunda değildi ve bu çok güzel bir histi.

Ama bir, iki sene önce defterlerime göz atması için izin Amos'a vermiştim ve şaşkınlıkla bana bakmıştı. "*Bunlar kötü olanlar mı?*" diye sormuştu hayretle. O yüzden, belki de o sözler düşündüğüm kadar kötü değildi. Zaman zaman açıp göz attığım defterler sadece anneme ait olanlardı. Notlarına bakarak bazen sevdiği dağ yürüyüşlerinden birine çıkıyorduk. Kalbimin sızladığı ve onu en çok özlediğim günlerde bunu sık sık yapıyorduk.

Yuki bana Rhodes'un bir süre sonra misafirlerimiz için hazırladığı garaj dairesinde onu kaç kere yorgunluktan koltukta sızmış halde bulduğum zamanları hatırlatırcasına imalı bir bakış fırlattı. Misafirlerimizden biri de Yuki'ydi. Diğer başlıca ziyaretçilerimiz arasında Florida'daki ailem, Yuki'nin kız kardeşi ve Rhodes'un erkek kardeşleri vardı.

Kapı çalınca, menajeri oturduğu koltuktan kalktı. Kadın kapıyı açıp bir şeyler söyledi ve geriye çekilip gelen kişiyi içeri aldı.

Dünyada en çok sevdiğim kişi gelmişti.

Kalbimin bir başka insanın vücudundaki yarısı.

Gülümsedim ve hemen gümüş saçlı adama doğru gittim. Yuki'nin bizim için tuttuğu süitte onları bırakıp Yuki'nin yanına geleli aradan sadece iki saat geçmişti –süitin ücretini bizim ödeyebileceğimizi söylediğimde Yuki beni duymazdan gelmişti– ama aradan bir gün geçmiş gibi hissediyordum. İşler yüzünden ayrı kalmadığımızda durum farklıydı. O zaman bile evin yakınlarındaysa öğle vaktinde ya da Colorado'nun vahşi doğasını korumakla geçen bir günün sonunda işten erken çıkabildiğinde hemen geliyordu.

Rhodes bana yaklaşırken gri gözleri beni tepeden tırnağa süzdü. Ağzı açık kaldı. "İnanılmaz," diye fısıldadı.

"Makyajım çok mu olmuş?"

On bininci kere ellerini omuzlarıma götürürken omuz silkti. "Çok fazla ama makyajsız zaten dünyanın en güzel kadınısın." Omuzlarımı sıktı. "Ama elbise şahaneymiş, dostum."

"Bunu 'ödünç' aldık ve üstümde bu varken nasıl işeyeceğimi bilemiyorum." Bana ödünç verilen elbise her yanı nakış süslü, zümrüt yeşili ve birkaç kilo ağırlığında bir elbiseydi. Ya da bana birkaç kiloymuş gibi geliyordu.

"Elbiseyi yırtmamak için altına yaparsın," dedi Rhodes ciddi bir ifadeyle.

Gölüp beline sarıldım. Hâlâ ona kısıtlı erişimimim olmasına alışmamıştım. Eve geldiğinde ya da evden çıkmadan önce yarı uykulu olsam bile her gece ve her sabah keyfini çıkardığım o muhteşem vücudu.

Bir keresinde, uzun saatler çalıştığı için sıkılacağımdan endişelendiğini söylemişti. Ben de uzun uzun endişelenmesi gereken son konunun bu olduğunu anlatmıştım. Bazı açılardan, hayatım boyunca onu beklemiştim. Birkaç saat daha bekleyebilirdim. Uzak olmayı sevdiği için gidiyor değildi ya? İnsanın sahip olduklarından emin olması böyle bir şeydi. Ondan bir saniye bile şüphe etmiyordum.

“Sana sarılabileceğimden emin değildim,” dedi bana sarılarak.

“Bana her zaman sarılabilirsin.”

Dudakları saçlarıma kaydı ve o yoğun makyaj yüzünden yüzüme değmemeğe çalıştığını anladım.

“Yuki’nin babası bizi akşam yemeğine davet etti. Balığa çıkmayı planlamak istiyormuş,” dedi Rhodes alçak sesle.

“Amos da geliyor mu?”

Rhodes geriye çekilip başını salladı ve beni yine tepeden tırnağa süzdü.

Yuki’nin odanın karşı tarafından yüksek sesle öksürdü. “Ora, gitme vakti geldi. Rhodes, ona eşlik etmek ister misin?”

Rhodes elini belime götürüp başını salladı.

Peşimizde Yuki’nin koruması ve menajeriyle birlikte odadan çıkmadan önce birbirimize gülümsedik. Lobiden geçerken Yuki’nin arkasındaki korumalar sürekli olarak menajerine fısıldayarak bir şeyler söylüyorlardı. Bu deneyim gerçekten de olağanüstüydü ve hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmıyordum.

Rhodes hemen yanımdan fısıldadı. “İyi misin? Çok yorgun değilsin, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Henüz değilim ama umarım uyu-yakalmam çünkü gözlerim kapanırsa çok utanırım.”

Baş Aşırı Korumacı bana yan bir bakış fırlattı.

Yolculuğumuzu planlamadan önce doğum doktoruma gitmiştim ama Rhodes oraya arabayla gittiğimiz halde endişeliydi. Yaşımdan dolayı yüksek risk grubundaydım ama neyse ki diğer açılardan sağlıklıydım ve hamileliğimin başlarındaydım. Ödül töreninden sonra bir süre bir yere gitmeyi planlamıyordum. Yengem ve dayım bizi ziyarete geleceklerdi. Her sene geliyorlardı.

Daha önceden bindiğimden emin olduğum şık bir arabanın önünde durduk. Rhodes sırtımı hafifçe ovdu. “İyi eğlenceler.”

“Teşekkürler. Bunu sadece bir kere yapmak istiyorum. Büyük bir ihtimalle, önümüzdeki on seneye yetecek kadar makyaj var yüzümde.”

Dudakları kıvrılınca, her zamanki gibi dünyamı aydınlattı. “Bunu hak ettin, meleğim.” Eğilip dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum.”

Rhodes bu iki sözcüğü ilk kez söylediğinde olduğu gibi, vücudum aynı tepkiyi verdi. Sanki sevgisini dile getirmesi hayatta kalabilmek için ihtiyaç duyduğum bağımlılık yaratan bir ilaçtı. İşin aslı, artık o sözcükleri duymadan nasıl yaşayabilirdim bilmiyordum. Geçmişte bu sözcükleri pek sık söylemeyen bir adam için, Rhodes artık sık sık beni sevdiğini söylüyordu. Her sabah ve her gece söylüyordu. Fısıldayarak Azalia’ya söylediğini duyuyordum. Telefonda Amos’a söylüyordu. Son zamanlarda en sevdiğim şeyse bunları karnıma fısıldamasıydı.

Doğal olarak, onu kendime çektim ve aynı sözcükleri ben de ona fısıldadım. Çünkü sadece davranışlarıyla değil sözleriyle de bu kadar sevgisini sergileyen bir erkek bunu duymayı hak ediyordu. Bu görevi seve seve üstlenebilirdim.

Tiz bir ıslık sesi duyunca, Yuki’nin başını sallayarak bizi izlediğini fark ettik. “Siz ikiniz mutluluğunuzla midemi bulanıdırıyorsunuz.”

Kıkırdayıp parmak uçlarıma kalktım ve onu tekrar öptüm. Rhodes gülümsedi. “Geri dönerken bana mesaj at.”

“Tamam.”

Ona gülümseyip arabaya bindim. Yuki arkamdan yerine otururken çantamı sıkıca tuttum ve Rhodes’a el salladım. Yuki yerine otururken gülümsedi. Menajeri de arabaya bindi. “Seni böyle mutlu görmek çok güzel, Ora.”

Mutlulukla titrek nefesimi dışarı verdim. “Bu kadar mutlu olmayı seviyorum.”

Son birkaç sene hayatımın en mutlu dönemi olmuştu. Rhodes, Amos ve elbette Azalia beni çok mutlu ediyorlardı ama genel olarak bütün kasaba bir mutluluk kaynağıydı. Hayatım da öyle. Oraya alışmıştım. Orası yuvamdı. Ailem ve arkadaşlarım vardı. Mağazaya geldiklerinde hepsini her zaman görebiliyordum.

Hâlâ orada çalışıyordum.

Daha doğrusu, mağazayı satın almıştım.

İki sene kadar önce, Bay Nez’in sağlık durumu kötüye gitmişti ve Clara tedavisi için paraya ihtiyacı olduğunu –ben maddi yardım yapmayı teklif ettiğimde bana ters bir bakış fırlattığı için ağzımı açamamıştım– ama bunun yanı sıra artık mağaza işini yürütmek istemediğini ve satmayı düşündüğünü de söylemişti. Hemşireliğe geri dönmek istiyordu. Mağazada çalışmayı sevdiğim için neden olmasın diye düşünmüştüm.

Öyle yapmıştık. Mağazayı satın almıştım. Jackie Durango’daki okuluna gidip gelmiş, bana yardım etmişti. Amos evde olduğu zamanlarda mağazada çalışmıştı. Kasabaya yeni gelen birkaç kişiyi de işe almıştım.

Mağazayı satın almak harika bir karar olmuştu.

Tıpkı evimize bir ek bölüm inşa etmek gibi.

Ama Moab’da Pagosa’ya gitmeye ve belki yerleşmeye karar verdiğim o gecedен beri verdiğim hemen hemen bütün planlar harikaydı.

“Ödülü kazandığında yüzündeki ifade paha biçilmezdi,” diye gülüyordu Yuki’nin babası saatler sonra.

Kızı gülerek sandalyesini geriye itti. “O kategorinin ödülünü anons ettiklerinde ikimiz de uyumak üzereydik. Ekranda ismimi görene kadar ne olduğunu bile anlamadım,” dedi Yuki.

Doğruyu söylüyordu.

Şoför bizi hayatımızdaki erkeklerin ödül töreni sırasında bizi bekledikleri spor barına bıraktı. Özellikle de senenin albümü ödülünü kazandıktan sonra Yuki’nin şu kutlama partilerinden birine gitmek isteyebileceğini düşünmüştüm ama dehşet dolu bir ifadeyle bana bakmış, “Açlıktan ölüyorum,” demişti. “Babamı görmeyi yeğlerim.”

Ben de ailemle birlikte olmak istediğim için salondan ayrılmıştık. Elbisemi kirletmekten korktuğumu söylediğimde, Yuki’nin ücretini ödeyeceğini söylediği o salak pahalı elbiselerle bar-restorana gitmiştik. Bay Young kollarını göğsünde kavuşturmuş, Rhodes’un anlattığı bir şeye gülüyordu. Kusursuz Rhodes’um sırtını arkasına yaslamış, kucağında ayakta duran Azalia’yı hoplatıyordu. Amos da dikkatle restorandaki masalardan birine bakıyordu. Bakışlarını takip edince, dikkatle izlediği kızı tanıdım. O da ödül törenindeydi ve Yuki’den on beş dakika önce bir ödül kazanmıştı.

Masaya gidip hepsini öpmüş ve sarılmıştım. Azalia’yı kucağıma alıp yanaklarına öpücükler kondurduktan sonra, babasının bir tanecik kızı ağabeyinin kucağına gitmek istemişti, Amos kız kardeşini hiç tereddütsüz kucağına almıştı.

Azalia, Rhodes ve ben evliliğimizin bir senesini doldurduktan sonra varlığını belli etmiş olan mini minnacık bir mucizeydi. İkimizin de gözleri dolmuştu. Rhodes’un aşırı korumacı olduğunu düşünmüştüm ama Azalia’dan sonra daha da korumacı olmuştu. Bu haline bayılıyordum.

Amos'un kollarında uyuyakalmış olan iki yaşındaki kızımıza değil de o ana odaklanınca, hâlâ Yuki'nin ödül kazanmış olmasından dolayı şaşkınlık içindeydim. Aslında, buna şaşırmamam gerekirdi ama yine de şaşırmış ve heyecanlanmıştım. Sahneye çıktığında heyecandan bana iki kere teşekkür edince, bağırarak tezahürat yapmış, etrafımdaki insanları sinir etmiştim.

Bana bir plaket göndereceğini söylemişti. Plaketi nereye asacağımı çok iyi biliyordum. Yatak odamıza. İkimizin de hayatının kötü döneminde yazdığımız o kadersel albüm için verdiği son plaketin yanına. Ama artık çok daha iyi bir yerdeydik.

Hepimiz kalkmaya karar verdiğimizde vakit geç olmuştu. Yuki'nin babasıyla kol kola girip restorandan çıkışını ve bir blok aşağıdaki otele doğru gidişini izledim. Koruması peşlerine takıldı.

Geri kalanlarımız peşlerine takıldık. Hava serindi ve bir pazar günü vakit gece yarısına yaklaşmışken sokaklarda beklediğimden de fazla insan vardı. Yuki'yi tanıyan herkes dönüp ona bakıyordu.

Rhodes elimi sıktı. "Adayları gösterirlerken Yuki'ye *zoom* yaptıklarında seni görür gibi oldum," dedi.

"İkimizin de boş boş ileriye baktığını gördün mü?"

"Elbette."

Güldüm.

"O tür olayların eğlenceli geçtiğini sanıyordum."

"Hayır. Çok sıkıcı. Telefonunda taş kâğıt makas oynadık." Elini sıktım. "Yanıma iki granola barı almıştım. Yuki'de de iki paket yumuşak şeker vardı. Kameralara yakalanmayalım diye sırayla eğilerek bunları atıştırdık."

Bir kahkaha atıp elimi bıraktı ve kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti. En sevdiğim pozisyondu bu.

"Tuvalete gidebilmek için birbirimize yardım etmek zorunda kaldık," diye itirafta bulundum.

Omzumu biraz daha sıktı. "Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor."

“Kesinlikle bir daha ödöl törenine falan gitmeyeceğim,” dedim. Arkama bakınca, Amos’un kucağında uyukulu kız kardeşiyle peşimizden geldiğini gördüm. Tıpkı Rhodes gibi başını hafifçe salladı.

Son birkaç senede çok olgunlaşmıştı; henüz babası kadar uzun boylu değildi ama ona yaklaşıyordu. Onun daha çok annesine benzediğini düşünüyordum ama alaycı bir ifadeyle güldüğünde ya da gözlerini devirdiğinde babasına benziyordu. Rhodes babasına. O rahat tavrını Billy babasından aldığını görmüştüm.

Tam ertesi gün ne yapmak istediklerini soracağım sırada, gözümün ucuyla otelin diğer otomatik kapılarından iki tanıdık kişinin içeri girdiğini gördüm.

Biri Kaden’di.

Ödöl törenlerine gitmek için beni bir otel odasında bıraktığı zamanlarda yüz kere giydiğini gördüğüm siyah bir smokin giymişti. Gömleği beyazdı ve papyon takmıştı. Yanındaki annesinin üstünde göz kamaştırıcı altın rengi bir tuvalet vardı.

Annesi öfkeli gözüküyordu. Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek komikti. İnanılmazdı.

Kaden ödöl törenlerine çağırılacak ve zaman zaman yanında çalışan yeni kişiler sayesinde ödöl alabilecek kadar “popüler” kalmayı başarmıştı. O gece de bir kategoride aday gösterilmişti ama ödöl alamamıştı. Onunla karşılaşmamış, sadece sahnedeki devasa ekranda orada olduğunu görmüştüm.

Kalbime ve açıkçası tüm vücuduma inanılmaz bir huzur hissi yayıldı.

İçimde zerre kadar öfke kalmamıştı. Acı ya da kırgınlık hissetmiyordum. Sadece... o ikisi umurumda değildi.

Bakışlarımı üstünde hissetmiş gibi gözlerini bize çevirdi. Doğrudan şişkinliği belli olmaya başlamış olan karnıma baktığını gördüm. Dört aylık hamileydim ve elbisem ikinci bebeğimizi gizleyemiyordu. Minik bir kızımız daha olacaktı. Henüz bir isim

bulamamıştık ama Azalia annemin ismi olduğu için, iki numaralı bebeğimize Yuki'nin göbek adını vermeyi düşünüyorduk: Rose.

Rhodes ve ben çok heyecanlıydık. Çok ama çok heyecanlıydık. Amos da öyle. Yurttaki odasına ultrason görüntülerinden birini asmıştı. Onun yanında Azalia'nın dünyaya geldiği gün çekilmiş bir fotoğrafı asılıydı. Ne de olsa beni hastaneye Amos arabayla götürmüş, Rhodes ben doğum yaptıktan resmen iki dakika sonra gelene kadar yüzü kireç gibi kesilmiş bir halde yanımda durmuş, elini sıkmama izin vermişti. Amos minik kız kardeşini kucağına alan üçüncü kişi olmuştu ve kurdukları o yakın bağın nedeninin bu olduğunu düşünüyordum.

Doktorun yanından ayrıldıktan sonra hemen onu aramıştık. Amos oflayınca ikimiz de gülmüştük. "İnanamıyorum. Kadınlar evi ele geçirecek, baba."

Arabada yanımda oturan ve elimi sıkı sıkı tutan adam ıslıl ıslıl gözlerle ön camdan dışarı bakarken sırtmış, "Şikâyet ettiğimi söyleyemem," demişti. Söyleyebileceği en güzel şeylerden biriydi.

Bunda gayet ciddiymi.

Tanrı biliyordu ya doktor hamile olduğumu teyit ettikten sonra Rhodes'un tepeden tırnağa nasıl titrediğini asla unutamayacaktım. Gözlerinin nasıl dolduğunu, Azalia'yı dünyaya getirdikten sonra yanaklarıma, alnıma, burnuma, hatta çene-me nasıl öpücükler kondurduğunu unutmam mümkün değildi. Hayatımın geri kalanını geçirmek için ondan daha iyi bir partner, baba ya da erkek isteyemezdim. Beni yüceltiyor, inanıyor ve hayatımı isteyebileceğimden fazla sevgiyle dolduruyordu.

"İyi misin, meleğim?" diye sordu Rhodes. Elini her zamanki gibi şefkatle kolumda gezdirirken günü kurtarıyordu.

Bakışlarımı eskiden tanıdığım insanlardan ayırıp -onları son kez göreceğimi hissettim- Rhodes'a başımı salladım. Kocama. Kaybolduğum takdirde, beni bulmak için yeri göğü talan edecek olan kişiye. Bana istediğim her şeyi ve fazlasını vermiş olan erkeğe.

Bu ödöl töreni bana yetmişti. O dünyadan uzak kalarak hiç bir şey kaçırmamıştım. Artık eve dönmeye hazırdım. Tüm benliğimle sevdiğim bu insanlarla hayatıma devam etmeye hazırdım.

Asansörlere doğru giderken Amos hafifçe güldü. “Ne düşünüyordum biliyor musun, Ora?”

Ona baktım. “Hayır, anlatsana.”

“Aklımdan şunlar geçti. Ya sana garaj dairesini kiralamasaydım? Az kalsın vazgeçecektim. Ya babam seninle hiç tanışmasaydı? Müzik okuluna gidebilir miydim? Mağazayı satın alır mıydın?” diye sordu düşünceli bir ifadeyle. “Bunları hiç düşünüyor musun?”

Bunları düşünmek zorunda olmadığım için ona doğruyu söyledim.

Daha önce de söylemiştim ama üstünden epey zaman geçmişti.

Çünkü benden önce verilmiş her kararın ve kendi kararlarımın beni getirdiği noktada, tam da olmam gereken yerdeydim.

Ben şanslı olanlardan biriyim, diye düşünürken bir an için aklımdan başka bir şey geçti. Sözcükler o kadar beklenmedik bir şekilde gelmişti ki nefesim kesilmişti. Şok içinde Rhodes’un kolunu tuttuğumda, merakla ve o kadar sevgi dolu bir ifadeyle bana baktı ki ikinci kere nefesim kesildi.

Düşünceler, sözcükler bir kez daha geri geldi.

Buldum ait olduğum yeri,

Bana yeniden yuvamda olduğumu

Hatırlatan, o sevgi dolu evi.